ஸௌந்தர்யலஹரீ-பாஷ்யம்

सौन्दर्यलहरी-भाष्यम्

உரையாசிரியர்

“அண்ணா”

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம்

மயிலாப்பூர் :: சென்னை-4.

ஸௌந்தர்யலஹரீ-பாஷ்யம்
सौन्दर्यलहरी-भाष्यम्

உரையாசிரியர்

" அண்ணா "

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம்

மயிலாப்பூர் :: சென்னை-4.

இது சென்னை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்துத் தலைவரால்
பிரசுரிக்கப்பட்டது.

முதல் வெளியீடு 1963.

I—XXXII—7—63

சாதாரண பைண்டு ரூ. 2-50.
காலிகோ பைண்டு ரூ. 3-25.

இது சென்னை திருவல்லிக்கேணி பாரதி விஜயம்
அச்சுகூடத்தில் அச்சிடப்பட்டது.

3-3

பொருளடக்கம்

குறிகளின் விளக்கம்

உப.—உபநிஷத்து

ஒ.—ஒப்பிடுக

கீ.—ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை

சங்.—ஆதிசங்கராசாரியார்

சு.—சுலோகம்

பா. பே.—பாடபேதம்

ல. ஸ.—லலிதா ஸஹஸ்ர நாமம்

ஸௌ. ல.—ஸௌந்தர்ய லஹரீ

உச்சரிப்பு

(கொட்டை எழுத்துக்கள்)

க	**ग**	கங்கை	என்பதில் போல
ட	**ड**	குடம்	,,
த	**द**	பாதம்	,,
ப	**ब**	இன்பம்	,,
ரு	**ऋ**	எருது	,,
S	**अ**	'அ' தொக்கி நிற்கும்	

முகவுரை

I

ஸௌந்தர்ய லஹரீ எனும் நூல் சிறந்த மந்திர சாஸ்திரமாக இந்நாடெங்கும் போற்றப்படுவது. இலிங்க புராணத்தில் விநாயகர் வாழ்த்தில் இது மகாமேரு மலையில் விநாயகரால் எழுதப்பட்டதென்று கூறப் பட்டுள்ளது.

பிறைதவழு மெழிரேுன்றப் பிறங்குகதிர் வெண்
[கோட்டாற்
செறிகதிர்செய் தடங்குடுமிச் செம்பொன்மால் வரை
[வாய்ப்ப
மறைபுகழுஞ் சவுந்தரிய லகரியினை வகுத்தெழுத்தும்
விறல் கெழுமு வேழமுகன் விரைமலர்த்தா ளிணை
[தொழுவாம்.

மேருமலையில் எழுதி வைத்தவர் புஷ்பதந்தர் என்றும், ஆனால் அதற்கு முன்பே அது கைலாஸ மலையில் சிவாலயத்தின் மதிற் சுவரில் எழுதப்பட்டிருந்ததென் றும் ஒரு வரலாறு உண்டு. மேரு மலையிலிருந்ததை கௌடபாதர் கிரகித்துப் பின்பு ஆதிசங்கரருக்கு அதை உபதேசம் செய்ததாக ஸௌந்தர்ய லஹரியைத் தமிழ்ப் பாடலாக்கிய வீரை கவிராஜ பண்டிதர் கூறுகிறார்.

அரன்கயிலைப் புறத்தெழுதப் படுநூலை அருந்தவத்
[துப் புட்பதந்தன்
பரந்தவட வரையழுத்த அதைக்கவுட பாதருளம்
[பதித்து முற்றுந்
தரம்பெறுசொல் லமுதெனப்பின் சங்கரமா முனிக்
[கருள அந்த மேகம்
சுரந்துலகில் வாடுமுயிர்ப் பயிர்தழைப்பச் சொரிந்த
[தெனச் சொல்வர் நல்லோர்.

மற்றும் சிலர் ஆதிசங்கரரே கைலாஸ மலையிலிருந்து இதைக் கொணர்ந்தவர் என்றும், ஆனால் அவருக்குக் கிடைத்தது ஆனந்த லஹரீ எனப் பெயர் பெற்ற பகுதியிலடங்கிய நாற்பத்தொரு சுலோகங்கள் மட்டுமே என்றும் பிற்பகுதியிலுள்ள ஐம்பத்தொன்பது சுலோகங்களும் சங்கரர் தாமே எழுதிப் பூர்த்தி செய்தார் என்றும் கூறுவர். பொதுவாக ஸௌந்தர்ய லஹரீ எனும் நூலின் பெரும்பகுதி சங்கராசாரியரால் எழுதப்பட்டதென்பதிலும் முதன் முதலில் அவராலேயே அது உலகிற்கு அளிக்கப்பட்டதென்பதிலும் ஐயமில்லை.

இந்நூல் சாக்த ஆகமத்தின் ஸமயாசார தத்துவத்தின் ஸாராம்சமாயுள்ளது. இதற்கு முப்பத்தாறு வியாக்கியானங்கள் காணப்படுகின்றன. இப்போது காணப்படாமல் இன்னும் பல இருந்திருக்கக்கூடும். வியாக்கியானங்கள் அனைத்துள்ளும் லல்லர் என்று பட்டப் பெயர் பெற்ற லக்ஷ்மீதரருடையது மிக விரிவாகவும் அதிகமாய்ப் பிரசாரத்திலுள்ளதாகவும் இருக்கிறது. இவர் ஒரிஸ்ஸா தேசத்தில் பிரதாபருத்ர தேவருடைய சபையில் ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்தவர் எனத் தெரிகிறது. ஸ்ரீலலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்திற்கு பாஸ்கரராயர் எழுதியுள்ள பாஷ்யத்தைப்போல் சிறப்பு வாய்ந்தது லக்ஷ்மீதரருடைய ஸௌந்தர்ய லஹரீ பாஷ்யம். இந்தப் புத்தகத்தில் பெரும்பாலும் லக்ஷ்மீதரருடைய பாஷ்யமே பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. கைவல்யாசிரமர் எழுதிய ஸௌபாக்கிய வர்த்தினீ என்னும் உரையிலிருந்தும் காமேசுவரஸூரி எழுதின அருணாமோதினீ எனும் உரையிலிருந்தும் தேதியூர் சுப்ரமணிய சாஸ்திரிகளின் உரையிலிருந்தும், காமகோடி சங்காசாரியரின் உபந்யாஸங்களிலிருந்தும் ஆங்காங்கு மேற் கோள்கள் தரப்பட்டுள்ளன.

II

இது தேவீ ஸ்தோத்திரங்களுள் தலைசிறந்தது. நமஸ்கரித்தல், ஆசி கூறுதல், சித்தாந்தத்தை எடுத்துரைத்தல் பராக்கிரமத்தைப் புகழ்தல், பெருமைகளை

விளக்குதல், பிரார்த்தனை செய்தல் என ஸ்தோத்திர லக்ஷணம் அறுவகைப்படும்.

நமஸ்காரஸ்-ததாசீர்ச ஸித்தாந்தோக்திः பராக்ரமः ।
விபூதிः ப்ரார்த்தனா சேதி ஷட்விதம் ஸ்தோத்ர [லக்ஷணம் ॥

இங்கு கூறிய எல்லா லக்ஷணங்களும் ஸௌந்தர்ய லஹரியில் உள்ளன. 'நமோவாகம் ப்ரூம: (85) முதலிய சுலோகங்களில் முதல் லக்ஷணம் அமைகிறது. 'நம:' என்று உபாஸித்தால் ஆசைகளெல்லாம் உபாஸிப்பவனை நமஸ்கரிக்கும் என்று உபநிஷதம் கூறும் உண்மை இங்கு அனுபவத்தில் காணப்படும்.

உன்னுடைய பாததூளி அவித்யை குடிகொண்ட உள்ளத்தினர்க்கு அகத்திருளைப் போக்கும் சூரியனுடைய உதயத்தீவின் நகரமபோலும், அவிவேகிகளுக்கு ஆத்ம ஞானமாகிய கற்பக விருக்ஷத்தின் பூங்கொத்திலிருந்து பரவிச் செல்லும் மகரந்தம் போலும், ஏழைகளுக்கு நினைத்ததை அளிக்கக்கூடிய சிந்தாமணிக் குவியலாகவும், பிறவிக்கடலில் மூழ்கியவர்களுக்கு ஆதிவராஹமா யவதரித்துப் பூமியைத் தூக்கிய முராரியின் கோரைப் பற்கள் போலும் விளங்குகிறது' (3). 'பயத்தினின்று காப்பாற்றவும், வேண்டியதற்கு அதிகமாகவே ப்பயனையளிக்கவும் உன திருவடிகளே திறமையுடையவைகள்' (4). இவைகளும், பிறவும ஆசி கூறுகின்றன.

பரப்பிரம்மத்துடன் இணைந்த பராசக்தியே! வேதத்தை யறிந்தவாகள் உன்னையே பிரம்மாவின் பத்தினியான வாக் தேவதையாகவும், ஹரியினுடைய பத்தினியான லக்ஷ்மியாகவும், சிவனுடைய பத்தினியான பார்வதியாகவும் கூறுகிறார்கள். நீயே இம் மூவருக்கும் அப்பாற்பட்டவளாய் இத்தகையவள் என்று கூற முடியாதவளாய் அடைதற்கரியதும் எல்லையில்லாததுமான மகிமையுடையவளாய் மகாமாயை எனப் பட்டவளாய் உலகனைத்தையும ஆட்டிவைக்கிறாய்' (97). இது போன்றவை ஸித்தாந்தத்தை விளக்குகின்றன,

'ஹரிஸ்த்வாமாராத்ய' (5), ஜகத்ஸூதே தாதா (24), 'த்ரயாணும் தேவாணும்' (25) போன்ற சுலோகங்கள் பராக்கிரமத்தையும் பெருமைகளையும் பேசுகின்றன.

'தாயே! உன்னுடைய எந்தப் பாதங்களை வேதங்களின் தலைபோன்ற உபநிஷதங்கள் சிரோபூஷணங்களாகத் தரிக்கின்றனவோ, அந்தப் பாதங்களை என்னுடைய தலையிலும் வைத்தருள்வாயாக' (84). 'தாயே! லாக்ஷா ரஸப்பூச்சுடன் கலந்து வரும் உன்னுடைய பாதப்பிரக்ஷாளன தீர்த்தத்தை பிரம்ம வித்தையை நாடும் நான் எந்தக்காலத்தில் பருகப்போகிறேன்?' (98). 'தனோது க்ஷேமம் நஸ்தவவதன ஸௌந்தர்ய லஹரீ' உன்னுடைய முகத்திலிருந்து பெருகும் அழகு வெள்ளம் எங்களுக்கு க்ஷேமத்தை அளிக்கட்டும் (44). இந்த மாதிரி சுலோகங்கள் ஆறுவது லக்ஷணமாகக்கூறப்பட்ட பிரார்த்தனை வடிவில் அமைகின்றன.

III

'மணியும் அதன் ஒளியும்போல, சூரியனும் அதன் பிரகாசமும் போல, நிர்க்குணமான பரம்பொருளே ஸகுணமாயும் உள்ளது. பிரம்மமாயிருக்கும் பொருளே சக்தியாயும் உள்ளது. கிரியையற்றதாகக் கருதும்போது அது பிரம்மம் அல்லது சிவம் எனப்படும். படைத்துக் காத்து அழிக்கும் போது அது சக்தி எனப்படுகிறது' என்று கூறுகிறார் ஸ்ரீராம கிருஷ்ண பரமஹம்ஸர். 'சிவனே' என்றிருக்கும போது அது ஒன்றையும் செய்யாது. சக்தி எனும் போது அது எல்லாவற்றையும் செய்யும்.

'சிவமெனும் பொருளு மாதி சத்தியொடு சேரினெத் தொழிலும் வல்லதாம், இவள் பிரிந்திடின் இயங்குதற்கு மரிதரிதெனு மறை யிரைக்குமால்' என்று ஸௌந்தர்ய லஹரீ முதல் சுலோகம் கூறுகிறது.

உபநிஷதங்கள் பெரும்பாலும் நிர்க்குணப் பிரம்மத்தைப் பற்றிப பேசுவதால் அது பிரம்ம வித்தை எனப்படும். அதையறிந்து அனுபவத்தில் கொண்டுவர வழி காட்டுவது ஸ்ரீவித்தை. பிரம்மம் பிந்துவால் குறிக்கப்

படும். சக்தி முக்கோணத்தால் குறிக்கப்படும். மூன்று காலங்கள், மூன்று குணங்கள், மூன்று மூர்த்திகள், மூன்று அவஸ்தைகள், மூன்று மூன்ருக உள்ளதெல்லாம் சக்தியின் ஸ்வரூபம். அதனல் சக்தி திரிபுரஸுந்தரீ எனப்படுவாள். சக்தி வழிபாட்டு முறையில் மந்திரம், யந்திரம், தந்திரம் என்ற மூன்றையும் முக்கோணத்தின் மூன்று மூலேகளாகக் கருதலாம். மந்திரத்திலுள்ள கருத்தை உருவப்படுத்திக் காட்டுவது யந்திரம். அதில் சித்தத்தை நிறுத்துவதற்குப் பயன்படும் பாஹ்ய பூஜையும் மானஸிக பூஜையும் குண்டலினீ யோகமும் மற்ற ஸாதனங்களும் தந்திரத்திலடங்கும். ஸ்ரீவித்தையின் கோடிக்கணக்கான மந்திரங்களில் மிக முக்கியமாய்க் கொள்ளப்படுவது பஞ்சதசாக்ஷரீ மந்திரம். இது 'சிவஃ சக்திஃ காமஃ' என்ற முப்பத்திரண்டாவது சுலோகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. முக்கியமான யந்திரம் ஸ்ரீசக்ரம். இது 'சதுர்ப்பிஃ ஸ்ரீகண்டைஃ' என்ற பதினெருவது சுலோகத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. முக்கியமான தந்திரம் ஐக்கியானுஸந்தானம். இது முப்பத்தி நாலாவது சுலோகத்தில் குறிக்கப்படுகிறது. மந்திரஸித்திக்கு யந்திரமும் தந்திரமும் பக்கத் துணைகள். ஸ்ரீராம கிருஷ்ண பரம ஹம்ஸர் தனது சரீரத்தையே சிறந்த யந்திரமாகக் கருதினர். 'அமீ யந்த்ர, துமீ யந்த்ரீ—நான் யந்திரம் நீ யந்த்ரீ' என தேவியை நோக்கிக் கூறுவார். பாவனேபநிஷத்து தேகத்தை ஸ்ரீசக்ரமாக பாவித்து உபாஸனே செய்யும் முறையை விரிவாகக் கூறுகிறது. அன்னே பராசக்தியை உள்ளன்புடன் வழிபாட்டால் ஸர்வதேவ தேவீஸ்வரூபிணியாகிய அவளே எல்லா தேவதைகளேயும் தன்னிடம் காட்டியருள்வாள். எல்லாக் கொள்கைகளும் அங்கு ஸமரஸத்தன்மையை யடையும்.

அன்னேயை வழிபடுவோர்க்கு நிர்க்குணமும் ஸகுணமும், கருமமும், பக்தியும், யோகமும், ஞானமும், அத்துவைதமும், துவைதமும், இல்லறமும் துறவறமும் எல்லாம் அன்னேயின் உள்ளத்திற்குகந்ததாகவும் எல்லாமாயிருக்கும் அவளேயடையும் மார்க்கங்களாகவும் காட்சியளிப்பனவாய் விளங்கும். இங்ஙனம் தேவியை வழிபடு

வதற்கு எல்லா வர்ணத்தார்க்கும், ஆடவர்க்கும் பெண் டிர்க்கும் சம உரிமை உண்டு. காளிதாஸன், மூககவி, வித்யாரண்யர் போன்ற முன்கால தேவிபக்தர்களுடைய மதமும் ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர் போன்ற தற்கால தேவி பக் தர்களுடைய மதமும் இதுவேயாம்.

சிவபக்தராகிய திருமூலர், திருவாவடுதுறையில், தான் சக்தியை வழிபட்டுப் பூர்ணத்துவம் எய்தியதாய்க் கூறியுள்ளார்.

நேரிழையாவாள் நிரதிசயானந்தப்
பேருடையாளென் பிறப்பறுத்தாண்டவள்
சீருடையாள் சிவனுவடு தண்டுறை

சீருடையாள் பதஞ் சேர்ந்திருந்தேனே.

பஞ்சதசாக்ஷரீ மந்திரத்தின் காதி வித்தையை அவர் பின் வருமாறு விளக்குகிருர் :—

ககாராதி யோரைந்துங் காணிய பொன்மை
ஹகாராதி யோரா றரத்தமே போலும்
ஸகாராதி யோர் நான்குந் தான் சுத்தவெண்மை

ககாராதி மூவித்தை காமிய முத்தியே.

சிவத்திற்குள்ள பெருமை சக்திக்கு முண்டு. சக்தியை யும் சிவனையும் உள்ளத்தில் தியானித்தால் அஷ்டமா சித்திகளையும் பெறலாம். முக்தியையும் பெறலாம் எனக் கூறுகிருர்.

சத்தன் அருள் தரிற் சத்தி அருளுண்டாம்
சத்தி அருள் தரிற் சத்தன் அருளுண்டாம்
சத்தி சிவமாம் இரண்டுந் தன் உள்வைக்க
சத்தியம் எண் சித்தித் தன்மையு மாமே.

தெய்வத்தை வழிபடுபவர் குழந்தை உள்ளம் படைத்தவ ராகின்றனர். குழந்தை உள்ளம் படைத்தவர் தெய்வத் தைத் தாயாகவே காண்கின்றனர். தாயாக தெய்வத்தை வழிபடும் முறை பாரத நாட்டில் தான் பரிபூர்ண நிலையை எய்தியுள்ளது. பாரத நாட்டில் ஸௌந்தர்ய லஹரீ தேவி உபாஸகர்களுக்கு ஒரு பொக்கிஷம்.

IV

ஸம்ஸ்கிருதத்தில் அதிகப் பயிற்சி இல்லாதவர்களுக்கும் ஸௌந்தர்ய லஹரியின் ரஹஸ்யார்த்தங்களைத் தமிழில் விளக்குவதற்காக இந்நூல் வெளியிடப்படுகிறது. மூலம் முதலில் நாகர எழுத்திலும் அதனடியில் தமிழெழுத்திலும் அச்சிடப்பட்டிருப்பதுடன், பதவுரையும் வியாக்கியானக் குறிப்புகளும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஒப்பிட்டுப் படிப்பதற்கு உபயோகமாயிருக்கும் வகையில் பல நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்களும் உவமைகளும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

அனுபந்தங்களாக ஸ்ரீசக்ரம் வரையும் முறையும், பாவனோபநிஷத்தும், ஸௌந்தர்ய லஹரியின் சில பிரயோகங்களும், பாராயணமும் ஜபமும் செய்யும் முறையும் வீரைகவிராஜ பண்டிதர் இயற்றிய தமிழ்ப்பாடல்களும் அபிராமி அந்தாதியிலுள்ள சில அருமையான பாடல்களும் தரப்பட்டுள்ளன.

அச்சிடும்போது பிழைதிருத்துவதில் உதவிய பிரம்மஸ்ரீ வழுத்தூர் ராஜகோபால சர்மா அவர்களுக்கும், அச்சிட்டுத்தந்த 'பாரதி விஜயம்' அச்சுக் கூடத்தாருக்கும், இந்நூலைப் பயன்படுத்தி என் முயற்சியை ஸார்த்தகமாக்கும் அன்பர்களுக்கும் என் நன்றி உரித்தாகும்.

ஸ்ரீராம கிருஷ்ணமாணவரில்லம்,
மயிலாப்பூர், சென்னை 4
சோபகிருது ௵ ஆடி 4உ
20—7—1963.

உரையாசிரியர்

॥ श्री गुरुपादुकावन्दनम् ॥

ऐंकार-ह्रींकार-रहस्ययुक्त-
श्रींकारगूढार्थ-महाविभूत्या ।
ओंकारमर्म-प्रतिपादिनीभ्यां
नमो नमः श्रीगुरुपादुकाभ्याम् ॥

ஐங்கார - ஹ்ரீங்கார - ரஹஸ்யயுக்த-
ஸ்ரீங்கார - கூடார்த்த - மஹாவிபூத்யா ।
ஓங்கார - மர்ம - ப்ரதிபாதினீப்ப்யாம்
நமோநம : ஸ்ரீகுரு-பாதுகாப்ப்யாம் ॥

ஐங்காரம் ஹ்ரீங்காரம் ஆகியவற்றின் இரகசியத்துடன் கூடிய ஸ்ரீங்காரத்தின் உட்கருத்தாகிய சிறந்த செல்வத்தால் ஓங்காரத்தின் மர்மத்தை விளங்கவைக்கும் ஸ்ரீ குருநாதரின் திருவடிகளுக்கு மீண்டும் மீண்டும் நமஸ்காரம்.

॥ समर्पणम् ॥

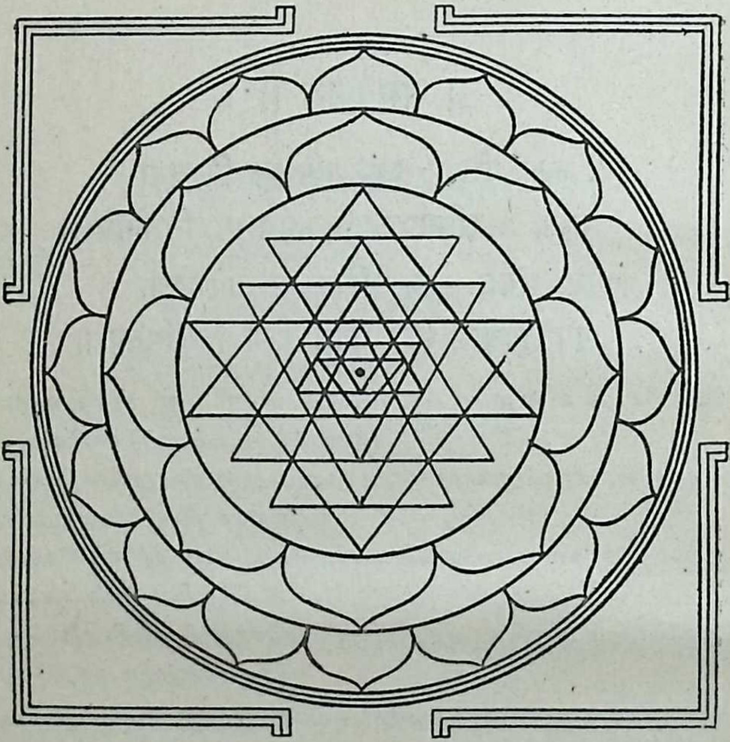
जपो जल्पः शिल्पं सकलमपि मुद्राविरचना
गतिः प्रादक्षिण्यक्रमण मशनाद्याहुति-विधिः ।
प्रणामः संवेशः सुख-मखिल-मात्मार्पणदृशा
सपर्यापर्याय-स्तव भवतु यन्मे विलसितम् ॥

மொழிவது உன் ஜபம், முத்திரை பாணியின் முயல்வது,
[எங்கும் நடப்பன கோயில்சூழ்
தொழில், அருந்துவமுற்றும் உன் ஆகுதி, துயில்வணங்
[கல், களிப்பனயாவும் நீ,
ஒழிவறுங் களிஎன்செயல் யாவையும் உனது நன்செயல்
[பரிச்செயலாகவே
அழிவறும் பதம் வைத்தருள், பேரொளி! அளிவிளைந்து
[களிப்பெழும் நாதமே!

ஆத்ம ஸமர்ப்பண பாவனையால் வெறும் பேச்சும் ஜபமாகவும், கைத்தொழிலனைத்தும் முத்திரைகளின் விளக்கமாகவும், நடை பிரதக்ஷிணமாகவும், உண்டி முதலியன ஹோமமாகவும், படுத்துக்கொள்ளுதல் நமஸ்காரமாகவும், இன்னும் சுகமாக முயற்சியின்றி எனது செயல் எது எது உண்டோ அதுவெல்லாம் உன்னுடைய பூஜை முறையாகவும் ஆகட்டும்,

—ஸௌந்தர்ய லஹரீ : 27

॥ श्रीचक्रम् ॥

बिन्दु-त्रिकोण-वसुकोण-दशारयुग्म-मन्वश्र-नागदल-संयुत-षोडशारम् ।
वृत्तत्रयं च धरणीसदन-त्रयं च श्रीचक्र-मेत-दुदितं परदेवतायाः ॥

பிந்து - த்ரிகோண - வஸு-கோண - தசாரயுக்ம-
மன்வச்ர - நாகதள - ஸம்யுத - ஷோடசாரம் ।
வ்ருத்தத்ரயஞ்ச தரணீஸதன - த்ரயஞ்ச
ஸ்ரீசக்ர - மேத - துதிதம் பரதேவதாயா: ॥

பிந்து, முக்கோணம், எட்டுக்கோணம், இரண்டு பத்துக் கோணங்கள், பதினாறு கோணம், எட்டுதளம், பதினாறுதளம், மூன்று வட்டம், மூன்றுகோட்டு பூபுரம் என்றவைகளாலாகிய இது பரதேவதையின் ஸ்ரீசக்ரம் எனப்படும்.

॥ श्रीः ॥

॥ सौन्दर्यलहरी ॥

॥ प्रथमो भागः ॥

॥ आनन्दलहरी ॥

शिवः शक्त्या युक्तो यदि भवति शक्तः प्रभवितुं
न चेदेवं देवो न खलु कुशलः स्पन्दितु-मपि ।
अतस्त्वा-माराध्यां हरि-हर-विरिञ्चादिभि-रपि
प्रणन्तुं स्तोतुं वा कथ-मकृतपुण्यः प्रभवति ॥ १ ॥

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸௌந்தர்யலஹரீ ॥

॥ முதல் பாகம் ॥

॥ ஆனந்தலஹரீ ॥

சிவ: சக்த்யா யுக்தோ யதி பவதி சக்த: ப்ரபவிதும்
ந சேதேவம் தேவோ ந கலு குசல: ஸ்பந்திது-மபி ।
அதஸ்-த்வா-மாராத்ய்யாம் ஹரி-ஹர-விரிஞ்சாதிபி-ரபி
ப்ரணந்தும் ஸ்தோதும் வா கதமக்ருத-புண்ய: ப்ரபவதி ॥

ஸௌந்தர்யலஹரீ

முதல் பாகம்

ஆனந்தலஹரீ

1. பராசக்தியின் ஏற்றம். அவளை வழிபடப் பூர்வ புண்ணியம் வேண்டும். (ஸர்வ விக்ன நாசமும், ஸகல கார்ய ஸித்தியும் இந்த சுலோகத்தை மந்திரமாக ஜபிப்பதால் ஏற்படும்.)

விரிஞ்ச்யாதிபி-ரபி —பா. பே.

(சிவஃ) மங்கள மூர்த்தியான (தேவஃ) மகாதேவன் (சக்த்யா) பராசக்தியாகிய உன்னுடன் (யுக்தஃ) கூடியவ்ராக (பவதி யதி) இருந்தால் மட்டும் (ப்ரபவிதும்) பிரபஞ்சத்தை ஆக்குவதற்கு (சக்தஃ) திறமையுடையவராவார். (ஏவம்) அவ்வாறு (ந சேத்) கூடியில்லாவிட்டால் (ஸ்பந்திதும் அபி) அசைவதற்குக்கூட (குசலஃ) திறமையுடையவராக (ந கலு) ஆவதில்லையன்றோ? (அதஃ) ஆகையால் (ஹரி-ஹர-விரிஞ்சாதிபிஃ அபி) விஷ்ணு, ருத்ரன், பிரம்மா முதலியவர்களாலும் (ஆராத்யாம்) பூஜித்தற்குரிய (த்வாம்) உன்னை (அக்ருதபுண்யஃ) புண்ணியம் செய்யாதவன் (ப்ரணந்தும்) வணங்குவதற்கோ (ஸ்தோதும் வா) அல்லது துதிப்பதற்கோ (கதம்) எங்ஙனம் (ப்ரபவதி) தகுதியுடையவனாவான்?

ஏஷா ஸா ஸாக்ஷிணீ சக்திஃ சங்கரஸ்யாபி சங்கரீ ।
சிவாபின்னா தயா ஹீநஃ சிவஃ ஸாக்ஷாந்நிரர்த்தகஃ ॥

ஸாக்ஷியான இந்த சக்தி சங்கரனுக்கும் மங்களத்தைச் செய்பவள். சிவனை விட்டுப்பிரியாதவள். அவளைப்பிரிந்தால் சிவன் பயனற்றவனாவான். —ஸ்காந்தம்.

ஒ. (சிவோபி சவதாம் யாதி குண்டலின்யா விவர்ஜிதஃ ।)

குண்டலினி சக்தியினின்று பிரிந்தால் சிவனும் சவம் போலாகிறான். —தேவீ பாகவதம்.

பூர்வபுண்ணியம்—பராசக்தியை வழிபடவேண்டுமென்றோ ஸௌந்தரியலஹரீ போன்ற ஸ்தோத்திரங்களால் அவளைத் துதிக்கவேண்டுமென்றோ ஆசை ஏற்படுவதே பூர்வ புண்ணியத்தின் பயன் என்று அறியவேண்டும்.

ஒ. கண்ணிய துன்புகழ் கற்பதுன்னுமங் கசிந்துபத்தி
பண்ணிய துன்னிரு பாதாம் புயத்திற் பகலிரவா
நண்ணிய துன்னை நயந்தோரை வையத்து நான்முன் செய்த
புண்ணிய மேதென் னம்மேபுவி யேழையும் பூத்தவளே.

—அபிராமி அந்தாதி 12.

तनीयांसं पांसुं तव चरण-पङ्केरुह-भवं
विरिंचिः संचिन्वन् विरचयति लोका-नविकलम् ।
वहत्येनं शौरिः कथमपि सहस्रेण शिरसां
हरः संक्षुद्यैनं भजति भसितोद्धूलन-विधिम् ॥२॥

தநீயாம்ஸம் பாம்ஸூம் தவ சரண-பங்கேருஹ-பவம்
விரிஞ்சி: ஸஞ்சின்வன் விரசயதி லோகா-னவிகலம் ।
வஹத்யேனம் சௌரி: கதமபி ஸஹஸ்ரேண சிரஸாம்
ஹர: ஸம்க்ஷுத்யைனம் பஜதி பஸிதோத்தூளன-விதிம் ॥

---

2. பாததூளி மகிமை (ஸர்வலோக வசியம்)

(விரிஞ்சி:) பிரம்மா (தவ) உன்னுடைய (சரண-பங்கேருஹ-பவம்) திருவடித்தாமரைகளிலுள்ள (தனீயாம்ஸம்) மிக நுட்பமான (பாம்ஸூம்) தூளை (ஸஞ்சின்வன்) ஸம்பாதித்து (லோகான்) உலகங்களை (அவிகலம்) முட்டின்றி (விரசயதி) சிருஷ்டிக்கிறார். (சௌரி:) ஆதிசேஷன் (சிரஸாம் ஸஹஸ்ரேண) ஆயிரம் தலைகளால் (ஏனம்) இவ்வுலகவடிவான பாததூளியை (கதமபி) எப்படியோ (வஹதி) தாங்குகிறார். (ஹர:) ருத்திரன் (ஏனம்) இதை (ஸம்க்ஷுத்ய) நன்றாகப்பொடியாக்கி (பஸித-உத்தூளன-விதிம்) விபூதி பூசிக்கொள்ளும் முறையை (பஜதி) அனுஷ்டிக்கிறார்.

---

2. விரசயதி—விவிதான் கரோதி। அவிகலம்—பரஸ்பரமஸங்கீர்ணம் யதா பவதி ததா। யத்வா யாவத் ப்ரலயம் ஏஷாம் வைகல்யம் யதா ந பவதீதி ததா வஹதி ப்ராபயதி, ரக்ஷதி। ஹர:—அந்தகாலே ப்ரபஞ்சம் ஹரதீதி ஹர: ॥ —லக்ஷ்மீதரர்.

பாததூளி பூஜை—ஒரு பௌர்ணமியில் ஸுவாஸினியைப் பூஜைக்கு அழைக்கும் போது நதி மணலை வஸ்த்ரகாயம் செய்து வழியில் இறைத்து அதன் மேல் அடிவைத்து வரச்செய்து பூஜை முடிந்தபின் அம்மணலை தேவியின் பாததூளியாகக் கருதி ஒரு சிறு பெட்டியில் சேகரித்து வைத்துக்கொண்டு காலை மாலைகளில்

லோகானவிகலான் । ஸம்க்ஷூப்யைனம் । உத்தூனன விதிம் । —பா. பே.

अविद्यानामन्त-स्तिमिर-मिहिर-द्वीपनगरी
जडानां चैतन्य-स्तबक-मकरन्द-स्रुतिझरी ।
दरिद्राणां चिन्तामणिगुणनिका जन्मजलधौ
निमग्नानां दंष्ट्रा मुररिपु-वराहस्य भवति ॥ ३ ॥

அவித்யாநா-மந்தஸ்திமிர-மிஹிர-த்வீப-நகரீ
ஜடாநாம் சைதன்ய-ஸ்தபக-மகரந்த-ஸ்ருதிஜரீ ।
தரித்ராணாம் சிந்தாமணி-குணநிகா ஜன்மஜலதௌ
நிமக்நாநாம் தம்ஷ்ட்ரா முரரிபு-வராஹஸ்ய பவதி ॥ 3 ॥

---

3. பாததூளி முக்தியளிப்பது (ஸர்வ-வித்யா-ப்ராப்தி)

உன்னுடைய பாததூளி—(அவித்யாநாம்) அவித்தை குடிகொண்ட உள்ளத்தினர்க்கு (அந்தஸ்-திமிர-மிஹிர-த்வீப-நகரீ) அகத் திருளைப்போக்கும் சூரியனுடைய உதயத்தீவின் நகரம் போலும், (ஜடாநாம்) அவிவேகிகளுக்கு (சைதன்ய-ஸ்தபக-மகரந்த-ஸ்ருதிஜரீ) ஆத்மஞானமாகிய கற்பக விருக்ஷத்தின் பூங்கொத்திலிருந்து பரவிச் செல்லும் மகரந்தம் போலும், (தரித்ராணாம்) ஏழைகளுக்கு (சிந்தாமணி-குணநிகா) நினைத்ததை யளிக்ககூடிய சிந்தாமணிக் குவியலாயும், (ஜன்ம-ஜலதௌ) பிறவிக்கடலில்

பூஜிக்கவேண்டும். காலை பூஜைக்குப்பின் 'தநீயாம்ஸம் பாம்ஸும்' என்ற சுலோகத்தை ஆயிரம் முறை ஜபம் செய்ய வேண்டும். மாலை பூஜைக்குப்பின் 'அவித்யாநாம் அந்தஸ்திமிர மிஹிர த்வீபநகரீ' என்ற சுலோகத்தை ஆயிரம் முறை ஜபம் செய்ய வேண்டும். இவ்விதம் வஸந்த ருதுவிலோ சரத்ருதுவிலோ ஒரு மண்டலம் நியமத்துடன் பூஜையும் ஜபமும் செய்து முடிவில் ஒன்பது ஸுவாஸினிகளை யழைத்து போஜனம் வஸ்திரம் ஆபரணம் தக்ஷிணை முதலியவை யளித்து விரதத்தைப் பூர்த்தி செய்தால், அப்படிச் செய்பவர் அஷ்டைச்வர்ய ஸம்பன்னராவர்.

---

3. அந்தஸ்திமிர மிஹிரோத்தீபநகரீ । மகரந்தஸ்ருதிசிரா ।

(நிமக்நாநாம்) மூழ்கியவர்களுக்கு (முராரிபு-வராஹஸ்ய) ஆதி வராகமாயவதரித்து பூதேவியைத் தூக்கிய முராரியின் (தம்ஷ்ட்ரா) கோரைப் பற்கள் போலும் (பவதி) விளங்குகிறது.

ஒ. வந்திப் பவருன்னை வானவர் தானவ ரானவர்கள்
சிந்திப் பவர்நற் றிசைமுகர் நாரணர் சிந்தையுள்ளே
பந்திப் பவரழி யாப்பர மானந்தர் பாரிலுன்னைச்
சந்திப் பவர்க்கெளி தாமெம்பி ராட்டிநின் றண்ணளியே

—அபிராமி அந்தாதி 14.

3. சிந்தாமணி :— சிந்தாமணி என்னும் ரத்னம் சிந்தித்ததையெல்லாம் அளிக்க வல்லது. அம்பாளுடைய வாசஸ்தானத்திற்குச் சிந்தாமணி க்ருஹம் என்று பெயர். அம்பாளுடைய (ஹ்ரீம்) மாயா பீஜத்திற்கு சிந்தாமணி பீஜம் என்று பெயர்.

'ஹ்ரீம்' பீஜத்தை ஒன்றுக் கொன்று பார்வையான த்ரி கோணங்களின் நடுவில் எழுதி அதைச் சுற்றி விருத்தம் வரைந்து அதை மேல் பாகத்தில் அஷ்டதளத்தால் அலங்கரித்து அதில் தேவியினுடைய திருவடிகளைத்தியானித்துக் கொண்டு ஸௌந்தர்ய லஹரீ சுலோகங்களைப் பக்தியுடன் பாராயணம் செய்து வந்தால் கனவிலும் நனவிலும் பராசக்தியின் தரிசனமும் பரிபூர்ண கடாக்ஷமும் ஏற்படும்.

முராரிபு :— முரன் என்ற அசுரனைக் கொன்றதால் விஷ்ணுவிற்கு முராரிபு என்று பெயர்.

பவதி :—விளங்குகிறது. முன் சுலோகத்திலுள்ள பாததூளி எனும் சொல்லை இதற்கு எழுவாயாகக் கொள்ள வேண்டும்.

'அந்தஸ்திமிர-மிஹிரோத்தீபனகரீ' என்ற பாடத்திற்கு மனதின் இருளைப் போக்கி ஒளியைத்தரும் சூரியன் என்று அர்த்தம். 'மகரந்தஸ்ருதிசிரா' என்ற பாடத்திற்கு மகரந்தத்தின் பெருக்குச் செல்லும் கால்வாய் என்று பொருள்.

त्वदन्यः पाणिभ्या-मभयवरदो दैवतगणः
त्वमेका नैवासि प्रकटित-वराभीत्यभिनया ।
भयात् त्रातुं दातुं फलमपि च वांछासमधिकं
शरण्ये लोकानां तव हि चरणावेव निपुणौ ॥ ४ ॥

த்வ-தன்யஃ பாணிப்ப்யா-மபயவரதோ தைவதகணஃ
த்வமேகா நைவாஸி ப்ரகடித-வராபீத்யபிநயா ।
பயாத் த்ராதும் தாதும் பலமபி ச வாஞ்சாஸமதிகம்
சரண்யே லோகானும் தவ ஹி சரணுவேவ நிபுணௌ ॥

---

4. பாதகமலங்களின் நிகரற்ற சக்தி (ஸகல பய நிவிருத்தி, ரோக நிவிருத்தி).

(லோகானும் சரண்யே) உலகிற்குப்புகலிடமே! (த்வ-தன்யஃ)உனக்கு வேருன (தைவதகணஃ) தேவக்கூட்டங்கள் (பாணிப்யாம்) கைகளால் (அபயவரதஃ) அபயத்தையும் வரத்தையும் அளிப்பதாய்க் காட்டுகிறவர்கள். (த்வம் ஏகா) நீ ஒருத்திமட்டும் (ப்ரகடித-வர-அபீதி-அபிநயா) அபிநயத்தால் வரத்தையும் அபயத்தையும் பிரகடனம் செய்பவளாக (ந ஏவ அஸி) இருப்பதே இல்லை. (ஹி) ஏனென்ருல் (பயாத்) பயத்திலிருந்து (த்ராதும்) காப் பாற்றவும் (வாஞ்சா-ஸமதிகம்) வேண்டியதற்கு அதிக மாகவே (பலம்) பயனை (தாதும் அபி ச) அளிப்பதற்குங் கூட (தவ) உன்னுடைய (சரணௌ ஏவ) திருவடிகளே நிபுணௌ ஹி) திறமையுடைவைகள் அன்ருே?

---

4. அபய வரதஃ—ஸம்ஸாரபயத்தைப் போக்கி மோக்ஷத்தை யளிக்கும் அபய முத்திரையானது தூக்கிய வலதுகையில் தேவதைகளின் பிம்பங்களில் ஸாதாரணமாய்க் காணப்படுவது. உலக இன்பங்களை வேண்டுவார்க்கு அளிக்கும் வர முத்திரை திருவடிகளைக்காட்டித் தாழ்த்திய இடது கையில் காணப்படுவது.

ஆனல் த்ரிபுரஸுந்தரீ தனது கரங்களில் பாசம் அங்குசம் புஷ்பபாணம் கரும்புவில் ஆகியவற்றைத் தரிப்பதால் அபய வரத சக்திகள் அந்த வடிவில் அம்பாளுடைய கைகளால் பிரகடனப்படுத்தப்படாமல் பாதங்களில் அடங்கியிருப்பதாய்த் தியா

சரண்யா (ஶ்ரீசக்ரத்தை இருப்பிடமாக உடையவள்)பா.பே.

हरिस्त्वामाराध्य प्रणत-जन-सौभाग्य-जननीं
पुरा नारी भूत्वा पुररिपुमपि क्षोभ-मनयत् ।
स्मरोऽपि त्वां नत्वा रतिनयन-लेह्येन वपुषा
मुनीनामप्यन्तः प्रभवति हि मोहाय महताम् ॥५॥

ஹரிஸ்-த்வா-மாராத்ந்ய ப்ரணத-ஜன-ஸௌபாக்ய-ஜனனீம்
புரா நாரீ பூத்வா புரரிபுமபி க்ஷோப-மனயத் ।
ஸ்மரோऽபி த்வாம் நத்வா ரதி-நயன-லேஹ்யேன வபுஷா
முனீனா-மப்-யந்தஃ ப்ரபவதி ஹி மோஹாய மஹதாம்॥5॥

5. தேவி பூஜையின் மகிமை (ஸ்த்ரீ புருஷ வசியம்)

(ப்ரணத - ஜன - ஸௌபாக்ய - ஜனனீம்) வணங்கும் ஜனங்களுக்கு ஸகல ஸௌபாக்கியத்தையும் தோற்றுவிக்கும் (த்வாம்) உன்னை (ஹரிஃ) விஷ்ணு (ஆராத்ய) பூஜித்து (புரா) முன்னொரு சமயம் (நாரீ பூத்வா) பெண் வடிவு கொண்டு (புரரிபும் அபி) முப்புரமெரித்த பரம சிவனையுங் கூட (க்ஷோபம்) மனது சலிக்கும்படி (அனயத்) கவர்ந்தார். (ஸ்மரஃ அபி) மன்மதனும் (த்வாம்) உன்னை (நத்வா) வணங்கி (ரதி-நயன-லேஹ்யேன-வபுஷா) ரதி தேவி கண் கொண்டு பருகும் அமுதம் போன்ற வடிவங் கொண்டு (மஹதாம்) மகான்களான (முனீனும் அபி) முனிவர்களுக்குங் கூட (அந்தஃ) அந்தரங்கத்தில் (மோஹாய) மதிமயக்கம் உண்டாக்கும்படி (ப்ரபவதி ஹி) சக்தியுள்ளவனாகிறான் என்பது நிச்சயம்.

னிக்கப்படுகிறது. அபயவரமளிக்கும் பிற தெய்வங்களும் தேவியின் பாதகமலங்களைப் பூஜிக்கின்றனர்.

அம்பிகையின் கடாக்ஷத்தைப் பெற்றுவிட்டவர்களுக்கு வேண்டுதலும் வேண்டாமையும் இல்லாத நிலை கிட்டுகிறது. அவர்கள் எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகப்பார்ப்பார்கள்.

ஒ. சிவ சிவ பச்யந்தி ஸமம் ஸ்ரீகாமாக்ஷீ கடாக்ஷிதாஃ புருஷாஃ| விபினம் பவனம் அமித்ரம் மித்ரம் லோஷ்டஞ்ச யுவதி-பிம்போஷ்டம் ॥ —மூக பஞ்சசதீ.

5. ப்ரணதஜன-ஸௌபாக்ய ஜனனீம் :—தேவியை ஆராதித்தவர்களில் தலை சிறந்தவர்களாக மகேசுவரர், மாதவர்,

ப்ரணத-ஜன-ஸௌபாக்ய-ஜனனி ! —பா. பே.

धनुः पौष्पं मौर्वी मधुकरमयी पञ्च विशिखाः
वसन्तः सामन्तो मलयमरु-दायोधन-रथः ।
तथाप्येकः सर्वं हिमगिरिसुते कामपि कृपां
अपांगात्ते लब्ध्वा जगदिद-मनङ्गो विजयते ॥६॥

தனுஃ பௌஷ்பம் மௌர்வீ மதுகரமயீ பஞ்ச விசிகாஃ
வஸந்தஃ ஸாமந்தோ மலயமரு-தாயோதன-ரதஃ ।
ததாப்யேகஃ ஸர்வம் ஹிமகிரிஸுதே காமபி க்ருபாம்
அபாங்காத் தே லப்த்வா ஜகதித-மனங்கோ விஜயதே ॥6॥

---

6. கடைக்கண் பார்வை (புத்ர ஸந்தானம்)

(ஹிமகிரிஸுதே) பனிமலையரசன் பெண்ணே!—மன்மதனுடைய—(தனுஃ) வில்(பௌஷ்பம்) மலர்களாலானது, (மௌர்வீ) நாண்கயிறு (மதுகரமயீ) தேனீக்களாலானது, (விசிகாஃ) பாணங்கள் (பஞ்ச) ஐந்தே—அதுவும் பூக்கள்—

பிரம்மா, மன்மதன், ஸ்கந்தர், நந்திகேசுவரர், இந்திரன், மனு, சந்திரன் குபேரன், அகஸ்தியர், துர்வாஸர் எனப் பன்னிருவர் கூறப்படுவர். தேவியை ஆராதித்த பெருமையால் தேவியே போன்று எல்லோருடைய மனதையும் கவரும் மோகினி வடிவத்தை விஷ்ணு எடுத்துக் கொண்டு பாற்கடல் கடைந்த பின் அமுதத்தைப் பங்கிடும்போது அசுரர்களை மயக்கினர். அந்த மோகினி வடிவத்தைக் காணப் பரமசிவன் விரும்பவே, மீண்டுமொருமுறை அவருக்காக அவ்வுருவைக் காட்டினர். அப்போது தன்னையும் மறந்த பரமசிவன் மோகினியைத் தொடர்ந்தோடித் தழுவிக் கொண்டார் என்று பாகவத புராணமும் மற்ற புராணங்களும் கூறுகின்றன.

ரதி-நயன-லேஹ்யேன-வபுஷா :-மன்மதன் பரமசிவனுடைய நெற்றிக்கண்ணால் எரிக்கப்பட்ட பின் தேவியின் கடாக்ஷத்தால் மற்றவர்களுடைய கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் மனைவியான ரதியின் கண்ணுக்கு மட்டும் புலப்படும் படியான அழகுமிக்க ஸூக்ஷ்மமான சரீரத்தையடைந்தான் என்பது வரலாறு. 'ஹர-நேத்ராக்னி-ஸந்தக்த-காம-ஸஞ்ஜீவனௌஷதி:' சிவனது நெற்றிக் கண் தீயால் எரிக்கப்பட்ட மன்மதனைப் பிழைப்பூட்டிய ஸஞ்

(ஸாமந்த:) மந்திரி (வஸந்த:) வஸந்தருது; (ஆயோதன-ரத:) போர் செய்ய [illegible] (மலயமருத்) மலயத்திலிருந்து வீசும் தென்றல் காற்று; (ததா அபி) அப்படியிருந்தும் (அனங்க:) உடலில்லாத மன்மதன் (ஏக:) ஒருவனாகவே (தே) உன்னுடைய (அபாங்காத்) கடைக்கண் பார்வையால் (காம் அபி க்ருபாம்) ஏதோ ஒரு கிருபையை (லப்த்வா) அடைந்து (இதம்) இந்த (ஜகத்) உலகம் (ஸர்வம்) அனைத்தையும் (விஜயதே) ஜயிக்கிறான்.

ஜீவினி மருந்து என்பது லலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்தில் எண்பத்தி நாலாவது நாமம். எங்கெங்கே பிறருடைய மனதைக் கவரும் சக்தி அதிகரித்துக் காணப்படுகிறதோ அங்கங்கே பராசக்தியின் அருள் விளங்குவதாய் உணர வேண்டும்.

6. இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்படும் உபாஸனைக்கு 'அனங்க வித்யா' என்று பெயர். இதற்கு மன்மதன் ரிஷி, அவ்யக்த காயத்ரீச்சந்தம், ராஜ ராஜேசுவரீ தேவதை. தேவியின் கருணைக்குப் பாத்திரமானவன் ஒரு ஸாதனங்களும் இல்லாவிட்டாலும் உலகையெல்லாம் வெல்லக்கூடியவனாகலாம் என்பதற்கு மன்மதன் உதாரணம். உடலேயில்லாமல், புஷ்பத்தாலான வில்லையும் அம்புகளையுங்கொண்டு, தென்றல் காற்றையே தேராகக்கொண்டு வேறு உதவியில்லாமல் ஒருவனாகவே உலகத்தாருடன் போர் நிகழ்த்தி மகாபுருஷர்களைக்கூட ஜயித்துவிடுகிறான்.

ஒ. (அசேதா யச்ச சேதனஃ| ஸதம் மணி-மவிந்தத்| ஸோऽநங்குலி-ராவயத்| ஸோऽக்ரீவஃ ப்ரத்யமுஞ்சத்| ஸோऽஜிஹ்வோ அஸச்சத| நைதம் ருஷிம் விதித்வா நகரம் ப்ரவிசேத்).

அங்கமின்மையால் உணர்ச்சியற்றவன் என்றாலும் எல்லா உயிர்களிலும் உள்ளுறைவதால் சேதனனாய் விளங்குகிறான் மன்மதன். அவன் பிரசித்தமான ஸ்ரீவித்யா ரத்னத்தை யடைந்தான். கையில்லாமல் சேர்த்துப் பிடிப்பவனானான். கழுத்தில்லாமல் மணியை அணிந்து கொண்டான். நாக்கில்லாமல் ருசி பார்த்தான். இப்படிப்பட்ட மந்த்ரத்ரஷ்டாவான ரிஷியை அறியாமல் ஸ்ரீசக்ர பூஜையில் பிரவேசிக்கலாகாது.

—யஜுர் வேதம்—(ஆருணம்) அனு 50.

क्वणत्कांची-दामा करिकलभ-कुंभ-स्तन-नता
परिक्षीणा मध्ये परिणत-शरच्चन्द्र-वदना ।
धनु-र्बाणान् पाशं सृणिमपि दधाना करतलैः
पुरस्ता-दास्तां नः पुरमथितु-राहो-पुरुषिका ॥ ७ ॥

க்வணத் காஞ்சீ-தாமா கரிகலப-கும்ப-ஸ்தன-நதா
பரீக்ஷீணா மத்யே பரிணத-சரச்சந்த்ர-வதநா ।
தனுர்-பாணான் பாசம் ஸ்ருணி-மபி ததானா கரதலை:
புரஸ்தா-தாஸ்தாம் ந: புரமதிது-ராஹோ-புருஷிகா ॥7॥

7. தேவியின் ஸ்வரூபம் (தேவியின் ஸாக்ஷாத்காரம், சத்ருஜயம்)

(க்வணத்) சலங்கைகள் கிலு கிலுக்கின்ற (காஞ்சீ-தாமா) தங்க ஒட்டியாணம் பூண்டவளும் (கரி-கலப-கும்ப-ஸ்தன-நதா) யானையின் மஸ்தகம் போன்ற நகில்களால் சற்று வணங்கிய வடிவுடையவளும் (மத்யே) இடையில். (பரிக்ஷீணா) மிக மெலிந்தவளும் (பரிணத-சரத்-சந்த்ரவதநா) சரத்காலத்துப் பூர்ணசந்திரன் போன்ற முகம் படைத்த

7. மணிபூரக சக்கரத்தில் தேவி எந்த ரூபத்துடன் பிரகாசிக்கிறாளோ அது இங்கே வர்ணிக்கப்படுகிறது.

மேருதண்டம் என்னும் முதுகெலும்பிற்குள் ஸூக்ஷ்மமாக ஸுஷும்னா என்ற நாடியிருக்கிறது. இதன் அடியில் மூலாதார சக்கரமும், அதற்கு நாலு விரற்கடைக்குமேல் ஸ்வாதிஷ்டானமும் அதற்குமேல் தொப்புளுக் கெதிரில் மணிபூரகமும், இருதயத்துக் கெதிரில், அநாஹதமும், கண்டத்துக் கெதிரில் விசுத்தியும், புருவ மத்தியில் ஆஜ்ஞையும், சிரசின் மேல் ஸஹஸ்ரார சக்கரமும் உள்ளன. இவை யோகிகளுக்குப் பிரத்தியக்ஷம்.

மணிபூரகத்தில் த்ரிபுராந்தகனை காமேசுவரனுடைய ஜீவ நாடியாக தேவி விளங்குகிறாள்.

ஆஹோ புருஷிகா :—'அஹோ' அல்லது 'ஆஹோ' என்பது சாதாரணமாக ஆச்சரியத்தைக் குறிக்கும் சொல். இங்கு அது 'அஹம்' என்ற தன்னுணர்வைக்குறிக்கும்; அதுவே தேவியின் ஸ்வரூபம்.

ஸ்தன-பரா । பா-பே

வளும், (கரதலை:) கைகளால் (தனுர்-பாணன்-பாசம்-ஸ்ருணிம் அபி) கரும்புவில், புஷ்பபாணம், பாசம், அங்குசம் ஆகியவற்றை (ததாநா) தரிப்பவளும், (புரமதிதுஃ) முப்புரத்தை யழித்த பரமசிவனுடைய (ஆஹோ - புருஷிகா) ஆச்சரியமான அகம்பாவ வடிவினளுமான பராசக்தி (நஃ) எங்களுக்கு (புரஸ்தாத்) எதிரில் (ஆஸ்தாம்) எழுந்தருளட்டும்.

ஒ. (அஹமித்யேவ விபாவயே பவானீம்) பவானியை அஹமெனும் தத்துவமாக பாவிக்கின்றேன்.

ஒ. 'உடையாள் உன் தன் நடுவிருக்கும்
உடையாள் நடுவுள் நீ இருத்தி
அடியேன் நடுவுள் இருவீரும்' —திருவாசகம்.

ஆயுதங்கள் :—ஆசைவடிவான பாசம் இடது மேல் கையில்; கோபமாகிய அங்குசம் வலது மேல் கையில் ; மனமாகிய கரும்பு வில் இடது கீழ்க் கையில்; ஐந்து தன் மாத்திரைகளாகிய பாணங்கள் வலது கீழ்க் கையில்.

ஒ. ராகஸ்வரூப-பாசாட்யா க்ரோதாகாராங்குசோஜ்வலா |
மனோரூபேக்ஷுகோதண்டா பஞ்சதன்மாத்ர ஸாயகா ||
—ல. ஸ.

ஒ. "மன்மதனுக்கும் கரும்புவில், அம்பாளுக்கும் கரும்புவில், அவனுக்கும் பஞ்சபாணம் புஷ்பந்தான், இவளுக்கும் பஞ்சபாணம் புஷ்பந்தான்...காமத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கும் மனுஷ்யர்களுக்குக் காமத்தைக் கட்டுப்படுத்தவும் மனசைக் கட்டுப் படுத்தவும் இவற்றை அம்பாள் தன் கையில் கட்டுப்படுத்தி வைத்துக் கொண்டு அனுக்கிரகம் செய்கிறாள். இதைப்பற்றி மூககவி 'உன்னுடைய கடாக்ஷம் சிவனிடம் மோகத்தை உண்டு பண்ணுகிறது. மனுஷ்யர்களுடைய மோகத்தை அடக்கி விடுகிறது' 'என்கிறார்."
—காமகோடி சங்கராச்சாரியர்.

புரமதிது :—'த்ரிபுரம்' என்பது தேவியின் பீஜாக்ஷரங்களாகிய 'ஐம்—க்லீம்—ஸௌ:' மனதாகிய மத்தால் அதைக் கடைந்து பரமசிவன் பராசக்தியை அடைந்தமையாலும் அவருக்குப் புரமதனன் எனும் பெயர் பொருந்தும்.

க்வணத் :—மணிபூரகத்திலிருந்து தேவி அனாஹத சக்ரத்தை நோக்கி யெழுந்தருளுகையில் பக்தர்கள் தேவியின் கால் சலங்கைகளின் கிலுகிலுப்பைக் கேட்கின்றனர்.

सुधासिन्धो-र्मध्ये सुरविटपि-वाटी-परिवृते
मणिद्वीपे नीपोपवनवति चिन्तामणि-गृहे ।
शिवाकारे मञ्चे परमशिव-पर्यङ्कनिलयां
भजन्ति त्वां धन्याः कतिचन चिदानन्द-लहरीम् ॥८॥

ஸுதா-ஸிந்தோர்-மத்யே ஸுரவிடபி-வாடீ-பரிவ்ருதே
மணித்வீபே நீபோபவனவதி சிந்தாமணி-க்ருஹே ।
சிவாகாரே மஞ்சே பரமசிவ-பர்யங்க-நிலயாம்
பஜந்தி த்வாம் தன்யா: கதிசன சிதானந்த-லஹரீம் ॥8॥

8. தேவியின் சிந்தாமணிக்ருஹம் (ஜனனமரண நிவிருத்தி)

(ஸுதாஸிந்தோ:) அமிர்தக்கடலின் (மத்யே) நடுவில் (ஸுர-விடபி-வாடீ-பரிவ்ருதே) கல்பக விருக்ஷத் தோப்புகளால் சூழப்பட்ட (மணித்வீபே) ரத்னத்தீவில் (நீப-உபவனவதி) கதம்பமரங்கள் நிறைந்த உத்யான வனத்துடன் கூடிய (சிந்தாமணி-க்ருஹே) சிந்தமணிக்ருஹத்தில் (சிவாகாரே மஞ்சே) பரமமங்கள வடிவான ஸிம்மாஸனத்தில் (பரமசிவ-பர்யங்க-நிலயாம்) பரமசிவனுடைய மடியில் விற்றிருக்கும் (சிதானந்தலஹரீம்) ஞானனந்தக்கடலின் அலைபோன்ற (த்வாம்) உன்னை (தன்யா:) புண்ணியவான்களான (கதிசன) சிலரே (பஜந்தி) வழிபடுகிறார்கள்.

8. ஸுதாஸிந்தோர்-மத்யே :—இங்கே தேவியின் வாசஸ்தானமான சிந்தாமணிக்ருஹம் வர்ணிக்கப்படுகிறது. அது ஸகலப் பிரம்மாண்டங்களுக்கும் அப்பால் அமிருதஸாகரத்தின் மத்தியில் இரத்தினத்தீவில் உள்ளது. அதின் வெளிப் பிராகாரங்கள் இருபத்தைந்து. அவை வரிசையாக இரும்பு, எஃகு, செம்பு, வெள்ளீயம், பித்தளை, பஞ்சலோஹம், வெள்ளி, தங்கம், புஷ்பராகம், பத்மராகம், கோமேதகம், வஜ்ரம், வைடூரியம், இந்திரநீலம், முத்து, மரகதம், பவழம், நவரத்தினம், நானுரத்தினம், இவற்ருலும், மனம் புத்தி அஹங்காரம் ஆகிய தத்துவங்களாலும், சூரியன், சந்திரன், மன்மதன் ஆகியோரின் தேஜஸ்ஸாலும், அமைந்தவை. எட்டாவது பிராகாரத்தில் உள்ளது கதம்ப வனம். அங்கு பரதேவதையின் மந்திரிணியான சியாமளா தேவி வசிப்

महीं मूलाधारे कमपि मणिपूरे हुतवहं
स्थितं स्वाधिष्ठाने हृदि मरुत-माकाश-मुपरि ।
मनोऽपि भ्रूमध्ये सकलमपि भित्वा कुलपथं
सहस्रारे पद्मे सह रहसि पत्या विहरसे ॥ ९ ॥

மஹீம் மூலாதாரே கமபி மணிபூரே ஹுதவஹம்
ஸ்திதம் ஸ்வாதிஷ்டானே ஹ்ருதி மருத-மாகாச-முபரி ।
மனோऽபி ப்ரூமத்யே ஸகலமபி பித்வா குலபதம்
ஸஹஸ்ராரே பத்மே ஸஹ ரஹஸி பத்யா விஹரஸே ॥9

---

9. ஆதாரசக்கரங்கள், (தேசாந்தரம் சென்றவர் திரும்பி வருதல், அஷ்டைச்வர்யஸித்தி).

(மூலாதாரே) மூலாதாரத்தில் (மஹீம்) பிருதிவீ தத்துவத்தையும் (மணிபூரே) மணிபூரத்தில் (கம் அபி) ஜல தத்துவத்தையும்(ஸ்வாதிஷ்டானே) ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் (ஸ்திதம்)இருக்கும்(ஹுதவஹம்)அக்னிதத்துவத்தையும்

பாள். பதினேந்தாவது பிராகாரத்தில் அஷ்டதிக்குப் பாலகர்கள் வசிப்பர். பதினாறுவது ஸேனா நாயகி தண்டினீ அல்லது வாராஹியின் இருப்பிடம். இங்கும் சியாமளா தேவிக்கு ஒரு கிருஹம் உண்டு. பதினேழாவதில் யோகினிகள் வசிப்பர்; பதினெட்டில் மகாவிஷ்ணு; பத்தொன்பதில் ஈசானன்; இருபதில் தாராதேவி; இருப்பத்தொன்றில் வாருணீ; இருபத்திரண்டாவது அகங்காரக் கோட்டையில் குருகுல்லா தேவி; இருபத்து மூன்றுவது சூரியப் பிராகரத்தில் மார்த்தண்டபைரவர், இருபத்து நாலில் சந்திரன்; இருபத்தைந்தாவது சிருங்கார வனத்தில் மன்மதன். இதற்குள் மகாபத்ம வனமும் கற்பக விருக்ஷத் தோப்பும். அதன் நடுவில் சிந்தாமணிக்ருஹம்: அதன் அக்கினி மூலேயில் சிதக்கினி குண்டமும், கிழக்குத்துவாரத்தின் இருபுறமும் மந்த்ரிணீ தண்டினீ தேவிகளின் கிருகங்களும் உள்ளன. நான்கு துவாரங்களிலும் சதுராம்னாய தேவதைகள் காவலிருப்பர். இதனுள் நவாவரணங்களுடன் கூடிய ஸ்ரீ சக்ரம், ஸ்ரீ சக்ரத்தின் நடுவில் ஸர்வானந்தமயம் என்னும் பிந்து பீடத்தில் பஞ்சப்பிரம்மாஸனத்தில் ஸதாசிவனுடைய மடியில் மஹாத்ரிபுரஸுந்தரி எழுந்தளியிருப்பாள். பஞ்சப்பிரம்மாஸனமாவது, பிரம்மா விஷ்ணு ருத்ரன் ஈசானன் ஆகியவர்களேக் கால்களாகவும் ஸதாசிவனுடைய மடியையே

(ஹ்ருதி) இருதயத்தில் அனுஹதத்தில் (மருதம்) வாயுதத்துவத்தையும் (உபரி) அதற்குமேல் விசுத்தியில் (ஆகாசம்) ஆகாசதத்துவத்தையும் (ப்ரூ-மத்யே) புருவ நடுவில் ஆக்ஞையில் (மனோபி) மனஸ் தத்துவத்தையும் (ஸகலம் குல-பதம் அபி) இவ்வாருக ஸுஷும்ன மார்க்கத்திலுள்ள எல்லா சக்கரங்களையும் (பித்வா) ஊடுருவிச் சென்று (ஸஹஸ்ராரே பத்மே) ஆயிரம் இதழ் கொண்ட கமலத்தில் (ரஹஸி) இரகசியமான இடத்தில் (பத்யா ஸஹ) உனது பதியாகிய ஸதாசிவனுடன் (விஹரஸே) கூடி மகிழ்கிருய்.

மேல் பலகையாகவும் கொண்ட கட்டில். இதுவே 'அ-உ-ம-அர்த்த மாத்திரை-பிந்து' வடிவான ஓங்கார மஞ்சம்.

9. ஆறு ஆதாரசக்கரங்களையுங் கடந்து சென்று ஸஹஸ்ராரத்தில் ஸமாதி எய்துதல் '**ஷட்சக்ரவேதனம்**' என்றும் '**அந்தர்யாகம்**' என்றும் சொல்லப்படும். அது இங்கே விளக்கப்படுகிறது.

மூலாதாரமும் ஸ்வாதிஷ்டானமும் சேர்ந்து அக்னிகண்டம்; அதற்கு மேல் 'பிரம்மக்ரந்தி' என்று ஒரு முடிச்சு உளது. மணிபூரகமும் அநாஹதமும் சேர்ந்து சூரிய கண்டம்; அதற்கு மேல் 'விஷ்ணுக்ரந்தி என்று ஒரு முடிச்சு உளது. விசுத்தியும் ஆஜ்ஞையும் சேர்ந்து ஸோம கண்டம் அதற்கு மேல் 'ருத்ரக்ரந்தி' என்று ஒரு முடிச்சு உளது. 'கிரந்தி' என்பது நாடிகளின் முடிச்சையும் நாடியினுள் பாயும் எண்ணங்களில் பூர்வ வாஸனையால் ஏற்படும் சிக்கல்களையும் குறிக்கும்.

ஒ. 'மூலாதாரைக-நிலயா ப்ரஹ்மக்ரந்தி-விபேதினீ । மணிபூராந்தருதிதா விஷ்ணுக்ரந்தி-விபேதினீ । ஆஜ்ஞாசக்ராந்தராலஸ்தா ருத்ரக்ரந்தி-விபேதினீ ॥' —ல. ஸ.

மூலாதாரத்திலிருந்து எழுந்த பராசக்தி ஸ்வாதிஷ்டானத்தைக் கடந்ததும் மணிபூரகத்தில் பிரத்தியக்ஷமாவாள். அங்கே அர்க்கியம் பாத்யம் முதல் பூஷணம் வரை உபசாரங்களைச் செய்து அநாஹதத்திற்கு அழைத்து வந்து தூபம் முதல் தாம்பூலம் வரை உபசாரங்களைச் செய்து, விசுத்திக்கு அழைத்து வந்து அங்கே பராசக்தியைச் சிம்மாஸனத்திலிருக்கச் செய்து, சந்திரகலாரூபமான ஸ்படிகமணிகளால் பூஜித்து, ஆஜ்ஞாசக்கரத்திற்கழைத்து நீராஜனம் செய்து, ஸஹஸ்ராரத்தின் நடுவிலிருக்கும் சந்திரமண்டலத்தில் ஸதாசிவனுடைய சமீபம் சேர்த்து அவர்

सुधाधारासारै-श्चरणयुगलान्त-र्विगलितैः
प्रपंचं सिञ्चन्ती पुनरपि रसाम्नाय-महसः ।
अवाप्य स्वां भूमिं भुजगनिभ-मध्युष्ट-वलयं
स्वमात्मानं कृत्वा स्वपिषि कुलकुण्डे कुहरिणि ॥१०॥

ஸுதாதாராஸாரைச்-சரணயுகலாந்தர்-விகலிதைஃ
ப்ரபஞ்சம் ஸிஞ்சந்தீ புனரபி ரஸாம்னாய-மஹஸஃ ।
அவாப்ய ஸ்வாம் பூமிம் புஜகநிப-மத்யுஷ்ட-வலயம்
ஸ்வமாத்மானம் க்ருத்வா ஸ்வபிஷி குலகுண்டே குஹரிணி ॥ 10 ॥

10. மூலாதாரம் (சரீரசுத்தி, வீர்ய விருத்தி)

(சரண-யுகள-அந்தர்-விகலிதைஃ) திருவடிகள் இரண்டின் இடையிலிருந்து பெருகும் (ஸுதா-தாரா-ஆஸாரைஃ) அமிருத தாரையின் பிரவாகத்தால் (ப்ரபஞ்சம்) ஐம்பூதங்களாலான உடலிலுள்ள நாடிகளெல்லாவற்றையும் (ஸிஞ்சந்தீ) நனைப்பவளாய் (ரஸ-ஆம்னாய-மஹஸஃ) அமி

களைச் சுற்றிப் படுதாவைப் போட்டுத் தான் சமீபத்திலிருந்து கொண்டு அம்பாள் மூலாதாரத்திற்குத் திரும்பும் சமயத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இது தான் அந்தர்யாகம் அல்லது ஸமயாசாரம் எனப்படும் மானஸ பூஜை. ஒ. 'அகுலா ஸமயாந்தஸ்தா ஸமயாசாரதத்பரா.' (ல. ஸ.)

குலபதம்—ஸுஷும்னா மார்க்கமே குலபதம் என்றும் ராஜ வீதியென்றும் சொல்லப்படுவது. அதில் சஞ்சரிக்கும் குண்டலினீ சக்திக்குக் 'குலாங்கனா' எனப் பெயர்.

மூலாதாரம் :—(ஸர்வாதாரா மஹீ யஸ்மாத் மூலாதாரதயா ஸ்திதா । ததபாவே து தேஹஸ்ய பாதஃ ஸ்யாத் உத்கமோபிவா ॥) எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாக பூமிதத்துவ மிருப்பதால் அடிப்படையான முதல் சக்கரம் மூலாதாரம் எனப் பெயர் பெற்றது. அவ்வாதார மில்லாவிட்டால் தேஹம் கீழேயாவது விழும், அல்லது மேலேயாவது போகும்.

---

10. ரஸாம்னாய-மஹஸா ('ரஸ' என்ற சொல் குறிக்கும் ஆறு ஆம்னாயங்களின் அல்லது சக்கரங்களின் பிரபையுடன்). குஹரிணீ ! —பா. பே.

ருதகிரணங்களைப்பொழியும் சந்திர மண்டலத்திலிருந்து (ஸ்வாம்) உனது (பூமிம்) இயற்கையான இருப்பிடமாகிய மூலாதாரத்தை (புனஃ அபி) மறுபடியும் (அவாப்ய) அடைந்து (புஜக-நிபம்) பாம்பைப்போல் (அத்யுஷ்ட-வலயம்) குண்டல வடிவாக (ஸ்வம்) உன்னுடைய (ஆத்மானம்) உருவத்தை (க்ருத்வா) செய்துகொண்டு (குஹரிணி) சிறுதுவாரமுடைய (குலகுண்டே) மூலாதார குண்டத்தில் (ஸ்வபிஷி) உறங்குகிருய்.

மணி பூரகம்—மூலாதாரத்திற்கு அடுத்தபடி ஸ்வாதிஷ்டானமிருந்த போதிலும், இங்கே பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்ற பஞ்ச பூதங்களின் வரிசையை அனுசரித்து மூலாதாரத்திற்குப்பின் மணி பூரகம் சொல்லப்படுகிறது.

10. முன் சுலோகத்தில் குண்டலினீசக்தியின் ஆரோஹணம் சொல்லப்பட்டது. இங்கு அவரோஹணம் சொல்லப்படுகிறது. ஸஹஸ்ராரத்தில் பரமசிவனுடன் கூடியிருந்து ஆனந்தவெள்ளத்தைப் பெருக்கி அதனுல் உடலிலுள்ள எல்லா நாடிகளையும் நனைத்துவிட்டு மீண்டும் மூலாதாரத்திற்கு தேவி வருகிருள்.

குலகுண்டம்—'கு' என்ருல் பிருதிவீ தத்துவம். அது மூலாதாரத்தில் லயமடைவதால் மூலாதார சக்கரம் குலகுண்டம் எனப்படும். அதின் நடுவில் தாமரையிலிருப்பது போல் ஒரு கிழங்கு இருப்பதாகவும் அதின் நடுவில் ஒரு ஸூக்ஷ்மமான துவாரம் இருப்பதாகவும் அதில் தலையை வைத்துக்கொண்டு மூன்றரை வட்டவடிவில் குண்டலமிட்டுக்கொண்டுத் தாமரை நூல் போல் மெல்லிய மிழம்புவடிவில் குண்டலினீ சக்தி உறங்குவதாகவும் கூறப்படுகிறது.

ஓ. (அம்ருதஸ்ய தாரா பஹுதா தோஹமானம் சரணம் நோ லோகே ஸுதிதாம் ததாது) தேவியின் சரணகமலங்களிலிருந்து பெருகும் அமிருத தாரை பக்தர்களாகிய நம்மைச் சிறந்த புத்தியுடையவர்களாக்கிப் போஷிக்கட்டும். —ஆருணம்.

பக்தன் பத்மாஸனத்திலமர்ந்து கும்பகப்பிராணுயாமம் செய்து ஸ்ரீ வித்யா பீஜத்தை மானஸிகமாக ஆவிருத்தி செய்தால் குண்டலினி சக்தி உறக்கம் விட்டெழுந்து ஆறு சக்கரங்களையும் கடந்து ஸஹஸ்ராரத்தில் திவ்யரூபத்தோடு காட்சியளிப்பாள்.

चतुर्भिः श्रीकण्ठैः शिवयुवतिभिः पञ्चभिरपि
प्रभिन्नाभिः शंभोर्नवभिरपि मूलप्रकृतिभिः ।
चतुश्चत्वारिंशद्-वसुदल-कलाश्र-त्रिवलय-
त्रिरेखाभिः सार्धं तव शरणकोणाः परिणताः ॥ ११ ॥

சதுர்ப்பிஃ ஸ்ரீகண்டைஃ சிவ யுவதிபிஃ பஞ்சபிரபி
ப்ரபின்னாபிஃ சம்போர்-நவபிரபி மூலப்ரக்ருதிபிஃ ।
சதுச்சத்வாரிம்சத்-வஸுதல-கலாச்ர-த்ரிவலய-
த்ரிரேகாபிஃ ஸார்த்தம் தவ சரணகோணாஃ பரிணதாஃ॥11॥

---

11. ஸ்ரீசக்ரவர்ணனே

(ஸத்ஸந்தானம், ஜன்மஸாபல்யம்)

(சதுர்ப்பிஃ) நான்கு (ஸ்ரீ கண்டைஃ) சிவ சக்கரங்களாலும் (சம்போஃ ப்ரபின்னாபிஃ) சிவ சக்கரங்களிலிருந்து வேறான (பஞ்சபிஃ) ஐந்து (சிவயுவதிபிஃ) சக்தி சக்கரங்களாலும் (நவபிஃ) ஒன்பதாகவுள்ளதும் (மூலப்க்ருதிபிஃஅபி) பிரபஞ்சத்தின் மூலகாரணமான தத்துவங்களுடன் கூடியதுமான

---

11. பராசக்தியின் யந்த்ரரூபம் ஸ்ரீசக்ரம். அது இங்கே வர்ணிக்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீகண்டை:—(ச்ரிணாதி ஹிநஸ்தீதி ஸ்ரீஃ விஷம் கண்டே யஸ்ய அஸௌ ஸ்ரீகண்ட: ஹரஃ, தே கோணா அபி ஸ்ரீகண்டாஃ) ஸ்ரீ என்றால் கொல்லுங் குணமுடைய விஷம். அதைக் கழுத்தில் கொண்டவர் ஸ்ரீகண்டராகிய பரமசிவன். அவரைக்குறிக்கும் கோணங்களும் ஸ்ரீகண்டர்கள் எனப்படுகின்றன.

சிவயுவதிபி:—இப்பெயர் பரமசிவபத்னியான பராசக்தியைக் குறிக்கும். அவ்வாறே சக்தி கோணங்களையும் குறிக்கும்.

நான்கு சிவ சக்கரங்கள், ஐந்து சக்தி சக்கரங்கள்.

(த்ரிகோண--மஷ்டகோணஞ்ச தசகோணத்வயம் ததா ।
சதுர்தசாரஞ்சைதானி சக்தி-சக்ராணி பஞ்ச ச ॥
பிந்துச் சாஷ்டதளம் பத்மம் பத்மம் ஷோடச-பத்ரகம் ।
சதுரச்ரஞ்ச சத்வாரி சிவ-சக்ராண்யனுக்ரமாத் ॥)

முக்கோணம், எட்டுக் கோணம், இரண்டு பத்துக் கோணங்கள், பதினான்கு கோணம் ஆகிய ஐந்தும் சக்தி சக்கரங்கள். பிந்து

பவன கோணாஃ । சரண கோணாஃ । த்ரயச்-சத்வாரிம்சத் । கலாப்ஜத்ரிவலய । —பா. பே.

(தவ) உன்னுடைய (சரண கோணா:) இருப்பிடமாகிய ஸ்ரீசக்ரத்தின் கோணங்கள் (வஸு-தல) எட்டு தளம் (கலாச்ர-) பதினாறு தளம் (த்ரிவலய-) மூன்று வட்டங்கள் (த்ரி-ரேகாபி:-) மூன்று கோடுகள் ஆகியவற்றுடன் (ஸார்த்தம்) கூடி (பரிணதா:) பரிணமிக்கும் (சது: சத்வாரிம்சத்) நாற்பத்து நான்காக உள்ளன.

எட்டிதழ்க்கமலம், பதினாறிதழ்க்கமலம், நாற்கோணம் ஆகிய நான்கும் சிவசக்கரங்கள். —லலிதாத்ரிசதீ.

ஸ்ரீ சக்ரம் ஒன்பது முக்கோணங்களாலாகியது. ஆகையால் கீழ்நோக்கிய முக்கோணங்கள் ஐந்தும் சக்தி சக்கரங்கள் என்றும் மேல் நோக்கிய முக்கோணங்கள் நான்கும் சிவ சக்கரங்கள் என்றும் இன்னொரு வகையில் கொள்ளப்படும்.

—வரிவஸ்யாரஹஸ்யம். 2. 42.

ஸமயாசாரப்படி வரையப்படும் சிருஷ்டிக்கிரம சக்கரத்தில் நடு முக்கோணம் மேல் நோக்கியது. கௌலாசாரப்படி வரையும் ஸம்ஹாரசக்கரத்தில் நடு முக்கோணம் கீழ் நோக்கியது.

மூலப்ரக்ருதிபி :—ஒன்பது சக்கரங்களும் அண்டமாகிய உலகிற்கும் பிண்டமாகிய உடலுக்கும் மூலகாரணங்களான தத்துவங்களைக் குறிப்பவையாதலால் அவை மூலப்பிரகிருதிகள் என்றும்,யோனிகள் என்றும் கூறப்படுகின்றன: உடலிலுள்ள மூலப்பொருள்களில் மஜ்ஜை, சுக்லம், பிராணன், ஜீவன் என்ற நான்கும் சிவாம்சம்; த்வக் (தோல்), அஸ்ருக் (இரத்தம்), மாம்ஸம், மேதை (மூளை), அஸ்தி (எலும்பு) என்ற ஐந்தும் சக்தி அம்சம். அண்டத்திலுள்ள மூலகாரணங்களில் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்ற ஐந்தும் சக்தி அம்சம்; மாயை, சுத்தவித்தை, மகேசுவரன், ஸதாசிவன் என்ற நான்கும் சிவாம்சம்.

நாற்பத்து நான்கு கோணங்கள் :—14+10+10+8+1 ஆக 43 கோணங்கள்; சிவ சக்கரங்களைத் தன்னுள்ளடக்கிக் கொண்ட பிந்து 44 வது. பிந்து ஒரு கோணமாகக் காணப்படாதால், கோணங்கள் (த்ரயச்சத்வாரிம்சத்) நாற்பத்து மூன்றுதான் என்று கொள்வது முண்டு.

வஸுதல :—வஸுக்கள் எட்டுபேர். ஆகையால் 'வஸு' எனும் சொல் எட்டு எனும் எண்ணைக் குறிக்கும்.

கலைகள் பதினாறு; ஆகையால் 'கலா' என்பது பதினாறைக் குறிக்கும்.

त्वदीयं सौन्दर्यं तुहिनगिरिकन्ये तुलयितुं
कवीन्द्राः कल्पन्ते कथमपि विरिञ्चि-प्रभृतयः ।
यदालोकौत्सुक्या-दमरललना यान्ति मनसा
तपोभि-र्दुष्प्रापामपि गिरिश-सायुज्य-पदवीम् ॥ १२ ॥

த்வதீயம் ஸௌந்தர்யம் துஹினகிரிகன்யே துலயிதும்
கவீந்த்ராஃ கல்பந்தே கதமபி விரிஞ்சி-ப்ரப்ருதயஃ ।
யதாலோகௌத்ஸுக்யா-தமரலலனா யாந்தி மனஸா
தபோபிர்-துஷ்ப்ராபாமபி கிரிச-ஸாயுஜ்ய-பதவீம் ॥ 12 ॥

---

12. உவமையற்ற ஸௌந்தர்யம் (சிவஸாயுஜ்யம், ஊமையும் பேச.)

(துஹினகிரிகன்யே) பனிமலையரசன் பெண்ணே! (கவீந்த்ராஃ) கவிசிரேஷ்டர்கள் (விரிஞ்சி-ப்ரப்ருதயஃ) ஸரஸ்வதீவல்லபரான பிரம்மாபோன்றவர்கள் கூட (த்வதீயம்) உன்னுடைய (ஸௌந்தர்யம்) அழகுக்கு (துலயிதும்) உவமை கூறுவதற்கு (கதமபி) எப்படி எப்படியோ (கல்பந்தே) கற்பனை செய்து பார்க்கிறார்கள்—அவர்களால் முடியவில்லை. (யத் ஆலோக-ஔத்ஸுக்யாத்) அந்த அழகை அனுபவிக்க ஆசைகொண்டதால் (அமரலலனாஃ) அழகிற்சிறந்த தேவஸ்த்ரீகளும்—பரமசிவனுடைய கண்ணைக்கொண்டு அதைக்காண விரும்பி—(தபோபிஃ) தவமுயற்சிகளால் (துஷ்ப்ராபாம் அபி) அது அடைவதற்கரிதாயினும் (கிரிச-ஸாயுஜ்ய-பதவீம்) பரமசிவ ஸாயுஜ்ய பதவியை (மனஸா) மானசிகமாக (யாந்தி) அடைகிறார்கள்.

---

12. பரமசிவனுடைய கண்ணல்லாது வேறு கண்களால் பரதேவதையின் அழகைமுழுதுமனுபவிக்க இயலாததால் தேவஸ்திரீகள் பரமசிவனுடன் ஒன்றுபட்டு நிற்கும் ஸாயுஜ்யப்பதவியை விரும்புகிறார்கள் எனக் கூறப்பட்டது. சிவஸாயுஜ்யத்தின் பெருமையும் இதனால் சூசிப்பிக்கப்படுகிறது.

ஓ. மஹாலாவண்ய-சேவதயே நமஃ। —ல. ஸ. 48.

யதாலோக்யௌத்ஸுக்யாத் | பக்ஷே துஷ்ப்ராபாம் |
—பா. பே.

नरं वर्षीयांसं नयनविरसं नर्मसु जडं
तवापांगालोके पतित-मनुधावन्ति शतशः ।
गलद्वेणीबन्धाः कुचकलश-विस्रस्त-सिचया
हटात् त्रुटयत्काञ्च्यो विगलित-दुकूला युवतयः ॥१३॥

நரம் வர்ஷீயாம்ஸம் நயனவிரஸம் நர்மஸு ஜடம்
தவாபாங்காலோகே பதித-மனுதாவந்தி சதசஃ ।
கலத்வேணீபந்தாஃ குசகலச-விஸ்ரஸ்த-ஸிசயா
ஹடாத் த்ருட்யத்-காஞ்ச்யோ விகலித-துகூலா யுவதயஃ ॥

---

13. கடைக்கண்ணின் கிருபை (காமஜயம்)

(தவ) உன்னுடைய (அபாங்க-ஆலோகே) கடைக்கண்பார்வையில் (பதிதம்) விழுந்த (நரம்) மனிதனை (வர்ஷீயாம்ஸம்) அவன் வயது சென்றவனாயினும் (நயன-விரஸம்) கண்ணுக்குப்பிடிக்காதவனாயினும் (நர்மஸு) சிற்றின்ப விளையாட்டுகளில் (ஜடம்) மூடனாயினும் (யுவதயஃ) யௌவனப்பெண்கள் (களத்-வேணீ-பந்தாஃ) கூந்தல் முடி கலைந்தவர்களாய், (குச-கலச-விஸ்ரஸ்த-ஸிசயாஃ) நகில்களின் மேலுள்ள ஆடைகள் நழுவியவர்களாய், (ஹடாத்-த்ருட்யத்-காஞ்ச்யஃ) பரபரப்பால் ஒட்டியாணப் பூட்டு கழன்றவர்களாய் (விகளித-துகூலாஃ) சேலைகள் நழுவியவர்களாய் (சதசஃ) நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் (அனுதாவந்தி) பின் தொடர்கிறார்கள்.

---

13. யுவதயஃ ஓ. (கீர்த்தி: ஸ்ரீர்—வாக் ச நாரீணாம் ஸ்ம்ருதிர்-மேதா த்ருதி: க்ஷமா) ஸ்த்ரீகளுள் நான் கீர்த்தி, செல்வம், வாக் தேவதையான ஸரஸ்வதி, ஞாபகசக்தி, புத்திசக்தி, திடச்சித்தம், பொறுமை ஆகிய தெய்வீக சக்திகளாக இருக்கின்றேன்.

—கீதை: 10. 34.

தேவியினுடைய கடாக்ஷம் எவனிடத்தில் விழுந்தாலும் அவன் காமேசுவரனுடைய அம்சமுடையவனாய் விடுவதால் முன் சுலோகத்தில் தேவஸ்திரீகளும் அப்படிப்பட்ட பக்தனிடம் ஆசை கொள்கிறார்கள் என்று கூறியதுபோல், ஸ்திரீகளாக வர்ணிக்கப்படும் சக்திகள் எல்லாம் அவனைத் தாமே நாடி யடைகின்

क्षितौ षट्पञ्चाशद्-द्विसमधिक-पञ्चाश-दुदके
हुताशे द्वाषष्टि-श्चतुरधिक-पञ्चाश-दनिले ।
दिवि द्विःषट्त्रिंशन्-मनसि च चतुःषष्टिरिति ये
मयूखा-स्तेषा-मप्युपरि तव पादांबुज-युगम् ॥१४॥

க்ஷிதௌ ஷட்பஞ்சாசத்-த்விஸமதிக-பஞ்சாச-துதகே
ஹுதாசே த்வாஷஷ்டிச்-சதுரதிக-பஞ்சாச-தநிலே ।
திவி த்விஃஷட்த்ரிம்சன்-மனஸி ச சதுஷ்ஷஷ்டிரிதி யே
மயூகாஸ்-தேஷா-மப்யுபரி தவ பாதாம்புஜ-யுகம் ॥ 14 ॥

---

14. ஆதாரச்சக்கரங்களின் கிரணங்களும் அப்பாலும் (பஞ்சம் கொள்ளை நோய் நிவிருத்தி.)

(க்ஷிதௌ) பூமிதத்துவமாகிய மூலாதாரத்தில் (ஷட் பஞ்சாசத்) ஐம்பத்தாறு, (உதகே) ஜலதத்துவமாகிய மணிபூரகத்தில் (த்விஸமதிக-பஞ்சாசத்) ஐம்பத்திரண்டு,

---

றன என்னும் கருத்துக் கவிகளின் பரிபாஷையில் இங்கு சுட்டிக் காட்டப்படுகிற தென்றும் ஸாதாரண ஸ்திரீகள் இவனுக்குக் காமவசமாகிறார்கள் எனும் வெளிப்படையான சொல்லர்த்தம் இதில் அடங்கியிருந்தாலும் இதின் உண்மையான நோக்கம் அது வல்ல என்றும் காணவேண்டும். கீதை கூறும் இன்னொரு கருத்தையும் இத்துடன் ஒப்பிட்டுச் சிந்திக்கலாம்.

'எங்கும் நிரம்பியதும் நிலைகுலையாததும் ஆகிய ஸமுத்திரத்தை நதிகள் எவ்வாறு வந்தடைகின்றனவோ அவ்வாறு ஆசைகளெல்லாம் எவனை அடைகின்றனவோ அவன் அமைதியை எய்துகிறான்; ஆசைகளைத் தொடர்பவன் எய்தான்' (கீ. 2. 70.)

ஒ. (நித்யம் பக்தி-வதூகணைச்ச ரஹஸி ஸ்வேச்சா விஹாரம் குரு) பக்தியாகிய ஸ்திரீகளின் கூட்டத்தில் ரகசியமாக இஷ்டப்படி விளையாடுவாயாக. — சிவானந்தலஹரீ. 46.

(ஹுதாசே) அக்னிதத்துவமாகிய ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் (த்வாஷஷ்டிஃ) அறுபத்திரண்டு, (அனிலே) வாயுதத்துவமாகிய அநாஹதத்தில் (சதுரதிக-பஞ்சாசத்) ஐம்பத்து நான்கு, (திவி) ஆகாசதத்துவமாகிய விசுத்தியில் (த்விஷ் ஷட்த்ரிம்சத்) எழுபத்திரண்டு, (மனஸி ச) மனஸ்தத்துவ

(த்ருஷ்ட்வா முக்தி வதூஸ்-தனோதி நிப்ருதாச்லேஷம் பவானீ பதே யச்சேதஸ்-தவபாதபத்ம-பஜனம் தஸ்யேஹ கிம் துர்லபம்) பவானியின் பதியான பரமேசுவரனே, உன் பக்தனைக்கண்டதும் முக்தியாகிய பெண் அவனை மார்புறத் தழுவுகிறாள். அவனுக்கு இவ்வுலகில் கிடைக்கக்கூடாதது எது? —சிவானந்தலஹரீ. 65.

ஒ. 'ஸகல விஷயங்களிலும் நமக்குள்ள சித்த விகாரங்கள் எல்லாம் நிவிருத்தியாகவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் கரும்பு வில்லையும் புஷ்ப பாணங்களையும் அம்பாள் தன் கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அந்த அம்பாளுடைய கடாக்ஷம் நமக்கு ஏற்பட்டுவிடுமானால், மூககவி சொல்லுகிறதுபோல, எல்லாவற்றையும் சமமாகப் பார்க்கிற திருஷ்டி, எந்த விஷயத்திலும் மோகம் ஏற்படாத நிலை உண்டாகி விடும். அம்பாளுடைய கடாக்ஷம் கிடைத்தால் எவ்வளவு காமத்தை உண்டு பண்ணும்படியான வஸ்துவாயிருந்தாலும் அது காமத்தை உண்டுபண்ணாது.'
—காமகோடி சங்கராச்சாரியார்.

14. ஆறு ஆதாரங்களும் காலகதிக்குட்பட்டவை யென்றும் அவைகட்கு மேலே விளங்கும் தேவியின் திருவடிகள் காலத்தைக் கடந்தவை யென்றும் இங்கு குறிக்கப்படுகின்றது. மூலாதாரம் 55 நாள் கொண்ட வஸந்த ருதுவுக் கொப்பாகவும். மணிபூரகம் 52 நாள் கொண்ட க்ரீஷ்மருதுவுக் கொப்பாகவும், ஸ்வாதிஷ்டானம் 62 நாள்கொண்ட வர்ஷருதுவுக் கொப்பாகவும், அநாஹதம் 54 நாள் கொண்ட சரத்ருதுவுக் கொப்பாகவும், விசுத்தி 72 நாள் கொண்ட ஹேமந்தருதுவுக் கொப்பாகவும், ஆஜ்ஞை 64 கொண்ட சிசிர ருதுவுக் கொப்பாகவும் வர்ணிக்கப்படுகிறது. பிரம்மாண்டத்தில் நாட்களாயிருப்பவை பிண்டாண்டத்தில் கிரணங்களாய்க் கூறப்படுகின்றன, அக்னிகண்டத்தில் 108 கிரணங்களும் சூரிய கண்டத்தில் 116 கிரணங்களும், சந்திரகண்டத்தில் 136 கிரணங்களும் ஆகமொத்தம் கிரணங்கள் 360. காலாத்மகமான வருஷத்திலும் நாட்கள் அல்லது கலைகள் 360.

மாகிய ஆஜ்ஞையிலோ (சதுஷ் ஷஷ்டிஃ) அறுபத்து நான்கு (இதி) என்று (மயூகாஃ) கிரணங்கள் (யே) எவை உண்டோ (தேஷாம் அபி) அவைகளுக்கு (உபரி) மேலாக் (தவ) உன்னுடைய (பாதாம்புஜ-யுகம்) இரண்டு திருவடிகளும் விளங்குகின்றன.

தேவியின் ஸ்தானம் அக்னிகலைக்கும் சூரியகலைக்கும் சந்திர கலைக்கும் அப்பாற்பட்டு அவைகளை யெல்லாம் விழுங்கும் ஸ்வரூபமுடையதாய் விளங்குவது.

ஒ. (ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ர தாரகம் நேமா வித்யுதோ பாந்தி குதோऽய-மக்னி: | தமேவ பாந்தம் அனுபாதி ஸர்வம் தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி) அங்கே சூரியன் பிரகாசிப்பதில்லை; சந்திரனும் நக்ஷத்திரங்களும் பிரகாசிப்பதில்லை; மின்னல் கொடிகளும் பிரகாசிப்பதில்லை; அக்கினி எங்ஙனம் பிரகாசிக்கும்? ஸ்வயம் பிரகாசமுள்ள அப் பரம்பொருளைப் பின்பற்றியே அனைத்தும் பிரகாசிக்கின்றது. அவ்வொளியாலேயே இவையனைத்தும் விளங்குகின்றது. —கட. உப. 5. 15,

அக்னிஸ்தானம் பிரம்மக்கிரந்தி, ஸூர்யஸ்தானம் விஷ்ணுக்கிரந்தி, சந்திரஸ்தானம் ருத்ரக்ரந்தி. மூலாதாரத்திலும் மணிபூரகத்திலும் அக்னி பிரகாசிக்கிறது. ஸ்வாதிஷ்டானத்திலும் அனாஹதத்திலும் சூரியப்பிரகாசம் ஆகவே இவை ஒன்றிலொன்று ஊடுருவி நிற்கின்றன என்று அறியவேண்டும்.

கிரணங்களைத் தத்துவ வடிவாகவும் பின்வருமாறு தியானிக்க வேண்டும்:—

(i) 24 தத்துவங்கள் + கலை, ப்ரக்ருதி, புருஷன், மஹத் = 28. ஒவ்வொன்றும் சிவனும் சக்தியுமாக இரட்டித்து 56.

5 பூதங்கள், 10 இந்திரியங்கள், அவற்றின் தொழில்கள் 10 + மனது = 26 இரட்டித்து 52. ஆக 108.

(ii) 5 பூதங்கள், 5 தன்மாத்திரைகள், 10 இந்திரியங்கள், 10 தொழில்கள் + மனது = 31 இரட்டித்து 62.

பூமிதத்துவங்கள் 28ல் மஹத் நீங்கலாக 27ம் இரட்டித்து 54. ஆக 116.

(iii) 36 தத்துவங்கள் இரட்டித்து 72; அவற்றில் கடைசி நாலு நீங்கலாக 32 இரட்டித்து 64. ஆக 136.

शरज्ज्योत्स्ना-शुद्धां शशियुत-जटाजूट-मकुटां
वर-त्रास-त्राण-स्फटिकघुटिका-पुस्तक-कराम् ।
सकृन्न त्वा नत्वा कथमिव सतां सन्निदधते
मधु-क्षीर-द्राक्षा-मधुरिम-धुरीणाः फणितयः ॥ १५ ॥

சரஜ்-ஜ்யோத்ஸ்னு-சுத்தாம் சசியுத-ஜடாஜூட-மகுடாம்
வர-த்ராஸ-த்ராண-ஸ்படிக-குடிகா-புஸ்தக-கராம் ।
ஸக்ருந்ந த்வா நத்வா கதமிவ ஸதாம் ஸந்நிதததே
மது-க்ஷீர-த்ராக்ஷா-மதுரிம-துரீணுஃ பணிதயஃ ॥ 15 ॥

---

15. தேவியின் சுத்த ஸத்வ வடிவம் (கவித்துவமும் பாண்டித்தியமும்)

(சரத் - ஜ்யோத்ஸ்னு - சுத்தாம்) சரத்கால நிலவைப் போல் நிர்மல வடிவினரும் (சசியுத-ஜடாஜூட-மகுடாம்) சந்திரனுடன் கூடிய சடைமுடியும் கிரீடமும் உடைய வளும் (வர-) வரம் (த்ராஸ-த்ராண-) அபயமுத்திரை (ஸ்படிக-குடிகா) ஸ்படிகமாலை (புஸ்தக-) புஸ்தகம் ஆகிய வற்றை (கராம்) கையில் கொண்டவளுமான (த்வா)

---

15. ஸரஸ்வதி கடாக்ஷத்தால் வித்தையில் உயர்வடைய விரும்புபவர் தேவியை தியானம் செய்யவேண்டிய முறை இங்கு கூறப்படுவதால் இது 'ஸாரஸ்வதப்பிரயோகம்' எனப்படும். இதையே அடுத்து வரும் இரண்டு சுலோகங்களும் கூடக் கூறு கின்றன.

சரஜ்-ஜ்யோத்ஸ்னு—சரதி சரத்காலே ஜ்யோத்ஸ்னு சந்த்ரிகா தத்வத். ரஜோகுண தமோ குணமற்ற சுத்த ஸத்வத்தை வெண்மை குறிக்கிறது. அதனுல் இந்த வடிவில் உபாசிப்பதற்கும் மனதில் ஸத்துவ குணம் மேலிட்டிருக்கவேண்டும்.

சசியுத ஜடா ஜூட மகுடாம்—சந்திரகலையை முடியில் தரித்திருப்பதால் பராசக்தியினுடைய வடிவத்தினின்று இது பிரிதன்று

---

15. ஜடா-ஜூடமுகுடாம் | ஸ்படிக-கடிகா (பாத்ரம்); ஸ்படிக-குணிகா (மாலை). ஸக்ருந்நத்வா ந த்வாம் | பணிதயஃ |
—பா. பே.

உன்னை (ஸக்ருத்) ஒரு முறை (நத்வா) நமஸ்கரித்துவிட்டால் (ஸதாம்) அப்படிப்பட்ட நல்லவர்களுக்கு (மது - க்ஷீர - த்ராக்ஷா - மதுரிம - துரீணா:) தேனும் பாலும் திராக்ஷையும் சேர்ந்தாற் போன்ற இனிய (பணிதய:) சொற்றொடர்கள் (கதமிவ) எப்படித்தான் (ந ஸம்நிதததே) சித்திக்காமற் போகும்?

என்பதை உணரவேண்டும். இது ஆதி மஹாஸரஸ்வதியின் வடிவம்; பிரம்மபத்னியான ஸரஸ்வதி வடிவம் பின் தோன்றியது.

ஆதிசக்தியானவள் தன்னிடமிருந்து முக்குணங்களால் மஹாலக்ஷ்மீ, மஹா ஸரஸ்வதி, மஹா காளீ என்று மூன்று வடிவங்களைத் தோற்றுவித்தாள். பின்னர் இவ்வடிவங்கள் ஒவ்வொன்றினின்றும் இரட்டைவடிவங்கள் தோன்றின:—ஆதி லக்ஷ்மியான மஹா லக்ஷ்மியிடமிருந்து பிரம்மாவும் லக்ஷ்மியும், (சிவப்பு வர்ணம்); மஹாஸரஸ்வதியிடமிருந்து விஷ்ணுவும் பார்வதியும் (நீலவர்ணம்); மஹா காளியிடமிருந்து சிவனும் ஸரஸ்வதியும் (வெளுப்பு வர்ணம்) சகோதர சகோதரிகளாக.

—ரஹஸ்யத்ரயம்-தேவீமாஹாத்மியம்.

துரீண:—துரம் வஹந்தீதி துரீண: அக்ரேஸரா: ।

பணிதய:—வாக்வைகர்ய: ।

புஸ்தகமும் ஸ்படிகமாலையும்—'ஜபம் செய்தால் என்னைக் காணலாம், கல்வியனைத்தையும் என் கடாக்ஷத்தால் பெறலாம்,' என்பதைக்குறிப்பிடவே தேவி புஸ்தகத்தையும் ஸ்படிகமாலையையும் கையில் கொண்டுள்ளாள் போலும்.

ஒ. 'ஸரஸ்வதி அஷ்டோத்தரத்தை எடுத்துக்கொண்டால் 'ப்ரஹ்ம-விஷ்ணு-சிவாத்மிகாயை நம:' என்று வருகிறது. லக்ஷ்மி அஷ்டோத்தரத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும் இப்படியே வருகிறது. அம்பாளே பிரம்ம ரூபமாகச் சிருஷ்டிகர்த்ரியாகவும், கோவிந்த ரூபிணியாக கோப்த்ரியாகவும், ருத்ரரூபமாக ஸம்ஹாரரூபிணியாகவும் விளங்குகிறாள் என்று லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்திலும் இதே கருத்து வருகிறது. அவள் ஒருத்தி தான் இப்படியெல்லாம் விளையாடுகிறாள்.'

—காமகோடி சங்கராச்சாரியார்.

कवीन्द्राणां चेतः-कमलवन-बालातप-रुचिं
भजन्ते ये सन्तः कतिचिदरुणामेव भवतीम् ।
विरिञ्चि-प्रेयस्या-स्तरुणतर-शृङ्गारलहरी-
गभीराभि-र्वाग्भि-र्विदधति सतां रञ्जनममी ॥ १६ ॥

கவீந்த்ராணுஞ் சேதః கமலவன-பாலாதப-ருசிம்
பஜந்தே யே ஸந்தః கதிசிதருணு-மேவ பவதீம் ।
விரிஞ்சி-ப்ரேயஸ்யாஸ்-தருணதர-ச்ருங்காரலஹரீ
கபீராபிர்-வாக்பிர்-விதததி ஸதாம் ரஞ்ஜனமமீ ॥ 16 ॥

---

16. அருணு மூர்த்தி (வேதாகம ஞானம்)

(கவீந்த்ராணும்) கவியரசர்களுடைய (சேதః-கமல வன-பால-ஆதப-ருசிம்) சித்தமாகிய தாமரை வனத்திற்கு உதய சூரியன் போல் பிரகாசிப்பவளும் (அருணும் ஏவ) அதனுல் அருணு எனப்பெயர் பெற்றவளும் ஆகிய (பவதீம்) உன்னை (யே) எந்த (கதிசித்) சில (ஸந்தః) புண்ணியவான்கள் (பஜந்தே) பூஜிக்கிருர்களோ (அமீ) அவர்கள் (விரிஞ்சி-ப்ரேயஸ்யாః) பிரம்ம பத்னியான ஸரஸ்வதியின் (தருண-தர-) செழிப்பு மிக்க (ச்ருங்கார-லஹரீ-) சிருங்கார ரசத்தின் பிரவாகம் போன்ற (கபீராபிః)கம்பீரமான(வாக்பிః) வாக்குகளால் (ஸதாம்) ஸாதுக்களுக்கு (ரஞ்ஜனம்) மகிழ்ச்சியை (விதததி) அளிக்கிருர்கள்.

---

16. தேவியைச் சிகப்புவர்ணமாகவும் எட்டுக் கைகளுடனும் இருதயத்தில் தியானிப்பது இங்கு கூறப்படுகிறது. பாசம், ஈட்டி, கரும்பு வில், புஷ்ப பாணங்கள், புஸ்தகம், ஸ்படிகமாலை ஆகியவற்றையும் அபயம் வரம் என்ற முத்திரைகளையும் எட்டுக் கைகளில் தரித்து மூன்று கண்களுடன் விளங்குகிருள். இவ்வடிவம் ஸத்வத்தில் ரஜோ குணப்பிரதானமான ஸரஸ்வதிரூபம். ப்ராஹ்மீ முதலான மாத்ருகா ரூபங்கள் எல்லாம் தேவியினுடையவே.

ஒ. அருணுக்யாம் பகவதீம் அருணுபாம் விசிந்தயேத் ।
பாசாங்குசதராம் தேவீம் தனுர்பாணதராம் சிவாம் ॥
வரதாபய-ஹஸ்தாஞ் ச புஸ்தகாக்ஷஸ்ரகன்விதாம் ।
அஷ்டபாஹூம் த்ரிநயனும் கேலந்தீம் அம்ருதாம்புதௌ ॥

---

16. ஸபா-ரஞ்ஜனம் (ஸபையை மகிழச்செய்யும்).—பா. பே.

सवित्रीभि-र्वाचां शशि-मणि-शिला-भङ्ग-रुचिभि-
र्वशिन्याद्याभि-स्त्वां सह जननि संचिन्तयति यः ।
स कर्ता काव्यानां भवति महतां भङ्गिरुचिभि-
र्वचोभि-र्वाग्देवी-वदन-कमलामोद-मधुरैः ॥ १७ ॥

ஸவித்ரீபிர்-வாசாம் சசிமணி-சிலா-பங்க-ருசிபிர்-
வசின்யாத்யாபிஸ்-த்வாம் ஸஹ ஜனனி ஸஞ்சிந்தயதி யஃ।
ஸ கர்த்தா காவ்யானும் பவதி மஹதாம் பங்கிருசிபிர்-
வசோபிர்-வாக்தேவீ-வதன-கமலா மோத-மதுரைஃ ॥ 17 ॥

---

17. வாக் தேவதைகளால் சூழப்பெற்றவள்.

(வாக்விலாஸம், சாஸ்திரஞானம்)

(ஜனனி) தாயே! (வாசாம்) வாக்கின் (ஸவித்ரீபிஃ) பிர வர்த்தகர்களும் (சசி-மணி-சிலா-பங்க-ருசிபிஃ) சந்திரகாந்தக் கல்லைப் பிளந்தால் தோன்றுவது போன்ற காந்தியு

ஸ கரோத்யேவ ச்ருங்கார-ரஸாஸ்வாதன-லம்படான் ।
ஸபாஸதஸ்-ஸதா ஸர்வான் ஸாதகேந்த்ரஸ் ஸபாஸ்தலே ॥
—வாமகேச்வரதந்த்ரம்.

இந்த ரூபத்தை உபாஸிப்பவர்கள் சிருங்கார ரஸம் மிகுந்த கவித்திறன் உடையவர்களாய் விளங்குவார்கள். இதற்கு உதாரணம் மஹாகவி காளிதாஸன். ஒரு நாள் போஜராஜன் (குஸுமே குஸுமோத்பத்திஃ ச்ரூயதே ந ச த்ருச்யதே) பூவில் பூவின் உற்பத்தி கேட்கப்படுகிறது, காணப்படவில்லை என்று ஒரு சுலோகத்தின் முன்பாதியைக்கூறிப் பின்பாதியை ஸபையிலுள்ள எவரேனும் பூர்த்தி செய்யலாம் என்று கூறினன். மற்ற வித்வான்கள் ஒன்றுந் தோன்ருமலிருக்கக் காளிதாஸன் அருகிலிருந்த ஒரு அழகிய தாசியைப்பார்த்து '(பாலே தவமுகாம் போஜே த்ருஷ்டம் இந்தீவரத்வயம்) பெண்ணே! உன் முகத் தாமரையில் இரண்டு நீலோத்பலம் காணப்படுகிறது' என்று கூறினன். அரசனும் ஸபையோரும் சிருங்காரம் நிறைந்த அச் சொல்லைக்கேட்டு ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் எய்தினர். தேவியின் அருள் அப்படி தங்கு தடையற்ற கவிதா சக்தியை அளிப்பது.

---

17. மஹதாம் பங்கி ஸுபகைஃ। —பா. பே

டையவர்களும் ஆகிய (வசின்யாத்யாபிঃ ஸஹ) வசினீ முதலிய வாக்தேவதைகளுடன் கூடியிருப்பவளாக (த்வாம்) உன்னை (யঃ) எவன் (ஸஞ்சிந்தயதி) சிந்திக்கின்றானோ (ஸঃ) அவன் (மஹதாம்) மகான்களுடைய (பங்கிருசிபிঃ) காவியங்களைப் போல் பிரகாசிப்பனவும் (வாக்தேவீ-வதன-கமலா மோத-மதுரைঃ) ஸரஸ்வதீ தேவியின் முக கமலத்தின் பரிமளம் போன்று மதுரமானதுமான (வசோபிঃ) வாக்குகளால் (காவ்யானாம்) காவியங்களுக்கு (கர்த்தா) கர்த்தாவாக (பவதி) ஆகிறான்.

பங்கிருசிபிঃ — ரசனாவிசேஷைঃ, வர்ணனா-கௌசலை-ரித்யர்த்தঃ |

17. ஸவித்ரீபிঃ—ஜநயத்ரீபிঃ | அக்ஷரவர்க்கங்களைத் தோற்றுவிக்கும் தேவதைகளாகிய வசினீ முதலியவர்களால்.

ஸர்வரோகஹர சக்ரம் என்னும் அஷ்டகோணத்தில் வசினீ தேவதைகள் பின்வரும் மாத்ருகா மந்திரங்களால் பூஜிக்கப்படுகின்றனர்.

अं आं इं ईं—अं अः ब्लूं—வசினீ வாக் தேவதாயை நமঃ

कं खं गं घं ङं—क्ल्हीं—காமேச்வரீ வாக் தேவதாயை நமঃ |

चं छं जं झं ञं—न्व्लीं—மோதினீ வாக் தேவதாயை நமঃ |

टं ठं डं ढं णं—य्लूं—விமலா வாக் தேவதாயை நமঃ |

तं थं दं धं नं—ज्म्रीं—அருணா வாக் தேவதாயை நமঃ |

पं फं बं भं मं—ह्स्ल्व्यूं—ஜயினீ வாக் தேவதாயை நமঃ |

यं रं लं वं—ज्म्र्यूं—ஸர்வேச்வரீ வாக் தேவதாயை நமঃ |

शं षं सं हं ळं क्षं—क्ष्म्रीं—கௌலினீ வாக் தேவதாயை நமঃ |

இன்னொரு முறையிலும் பூஜிப்பதுண்டு. அது பின்வருமாறு:—பிந்துவிலும் த்ரிகோணத்திலும் வசினீ, காமேசுவரீ, மோதினீ, விமலா ஆகியவர்களையும், அஷ்டகோணம், உள்பத்துக்கோணம், வெளிப்பத்துக்கோணம், பதினான்கு கோணம் ஆகியவற்றில் அருணா, ஜயினீ, ஸர்வேச்வரீ, கௌலினீ ஆகியவர்களையும் புவனேசுவரீ என்ற ஜகன்மாதாவுடன் சேர்த்துக் கிரமமாகப் பூஜித்தல்.

तनुच्छायाभिस्ते तरुण-तरणि-श्रीसरणिभि-
र्दिवं सर्वा-मुर्वी-मरुणिमनि मग्नां स्मरति यः ।
भवन्त्यस्य त्रस्य-द्वनहरिण-शालीन-नयनाः
सहोर्वश्या वश्याः कतिकति न गीर्वाण-गणिकाः ॥१८॥

தனுச்சாயாபிஸ்-தே தருண-தரணி-ஸ்ரீ ஸரணிபிர்-
திவம் ஸர்வா-முர்வீ-மருணிமனி மக்னும் ஸ்மரதி யஃ ।
பவந்த்யஸ்ய த்ரஸ்யத்-வன-ஹரிண-சாலீன-நயனுஃ
ஸஹோர்வச்யா வச்யாஃ கதிகதி ந கீர்வாண-கணிகாஃ ॥

18. அருணரூப த்யானம் (காமஜயம்)

(தருண-தரணி-) உதய சூரியனது போன்ற (ஸ்ரீ-ஸரணிபிஃ) அழகு வெள்ளத்துடன் கூடிய (தே) உனது

மூன்ருவது முறைஃ—(த்வாதச யோகினீபிஸ்-ஸார்த்தம் வசின்யாத்-யஷ்டகம் மிலித்வா விம்சதி கலா பவந்தி । தா விம்சதி கலாஃ சுத்தஸ்படிக-ஸங்காசா தசாரயுக்ம-கோணேஷு ஸஞ்சிந்தனீயா । அயஞ்ச பூப்ரஸ்தார-பேதஃ । ரேசகா, மோசிகா, அம்ருதா, தீபிகா, ஜ்ஞானு, ஆப்யாயனீ, வ்யாபினீ, மேதா, வ்யோமரூபா, ஸித்தரூபா, லக்ஷ்மீ என்ற பன்னிரண்டு யோகினிகளுடன் வசினீ முதலிய எட்டு வாக்தேவதைகளும் சேர்த்தால் கலைகள் இருபது; அக்கலைகள் படிகம்போல் பரிசுத்தமானவையாக உள்பத்து வெளிப்பத்து ஆகிய கோணங்களில் தியானிக்கப்பட வேண்டும். இது பூப்ரஸ்தார பேதம். இம் முறையில் கந்தாகர்ஷிணீ, ரஸாகர்ஷிணீ, ரூபாகர்ஷணீ, ஸ்பர்சாகர்ஷிணீ ஆகிய நாலுதேவதைகளையும் சதுரத்தின் நான்கு வாயில்களிலும் உள்ள துவார தேவதைகளாகவும் வழிபடவேண்டும்.

ஒ. மாத்ருகாம் வசினீயுக்தாம் யோகினீபிஸ்-ஸமன்விதாம் ।
கந்தாத்யாகர்ஷிணீயுக்தாம் ஸம்ஸ்மரேத் த்ரிபுராம்பிகாம் ॥

அருணிம-நிமக்னும் । பா. பே:

(தனு-ச்சாயாபிః) தேக காந்தியின் கிரணங்களால் (ஸர்வாம்) எல்லா (திவம்) தேவலோகத்தையும் (உர்வீம்) பூலோகத்தையும் (அருணிமனி) இளஞ்சிகப்பு வர்ணத்தில் (மக்னும்) முழுகினவைகளாக (யః) எவன் (ஸ்மரதி) தியானம் செய்கிருனோ (அஸ்ய) அவனுக்கு (த்ரஸ்யத்-) பயந்த (வன-ஹரிண-சாலீன-நயனாః) காட்டுமான்களுடையது போன்று அழகிய கண்களுடன் கூடிய (கீர்வாண-கணிகாః) அப்ஸரஸ்திரீகள் (ஊர்வச்யா ஸஹ) ஊர்வசியுள்பட (கதி கதி) எத்தனை எத்தனை பேர்கள் தான் (வச்யாః) வசப்பட்டவர்களாக (ந பவந்தி) ஆகமாட்டார்கள் ?

ஓ, கந்தத்வாராம் துராதர்ஷாம் நித்ய புஷ்டாம் கரீஷிணீம்|
ஈச்வரீம் ஸர்வபூதானும் தாமிஹோபஹ்வயே ச்ரியம் ||

—ஸ்ரீ ஸூக்தம்.

18. தருண தரணி ஸ்ரீ ஸரணிபி :—தருண தரணிர்-பால-ஸூர்யః; தஸ்ய ஸ்ரீః சோபா தஸ்யைவ ஸ்ரீ ஸரணிః மார்க்கః ஸௌபாக்யமிதி யாவத் |

அருணிமனி மக்னும் :—அருணிமனி ஆருண்யே மக்னும் அத்யருணு-மிதியாவத்| யத்வா அருணிம-நிமக்னும் திவமாகாசம் ஸர்வாமுர்வீம் நிதராம் மக்னும் |

இந்த சுலோகம் ஸ்த்ரீ வச்யகரம் என்று சொல்லப்படும். ஆனல் 'ஸ்த்ரியః ஸமஸ்தாஸ் தவ தேவி பேதாః' என்றபடி எல்லா ஸ்த்ரீகளும் பரதேவதையின் வடிவங்களே யாதலால் உபாஸகன் அவர்களை அங்ஙனமே கண்டு வணங்குவான். காமத்தால் ஸ்த்ரீகளுக்கு வசமாகமாட்டான்.

मुखं बिन्दुं कृत्वा कुचयुगमधस्तस्य तदधो
हरार्धं ध्यायेद्यो हरमहिषि ते मन्मथकलाम् ।
स सद्यः संक्षोभं नयति वनिता इत्यतिलघु
त्रिलोकीमप्याशु भ्रमयति रवीन्दु-स्तनयुगाम् ॥ १९ ॥

முகம் பிந்தும் க்ருத்வா குசயுக-மதஸ்-தஸ்ய தததோ
ஹரார்த்தம் த்யாயேத்யோ ஹரமஹிஷி தேமன்மதகலாம் ।
ஸ ஸத்ய: ஸம்க்ஷோபம் நயதி வநிதா இத்யதிலகு
த்ரிலோகீ-மப்யாசு ப்ரமயதி ரவீந்து-ஸ்தனயுகாம் ॥ 19 ॥

---

19. காமகலா த்யானம் (காமஜயம்)

(ஹரமஹிஷி) பரமசிவனின் பட்டமஹிஷியே! (பிந்தும்) ஸ்ரீசக்ர மத்தியிலுள்ள பிந்துவை (முகம்) காமகலா ரூபிணியான உனது முகமாக(க்ருத்வா) தியானம் செய்து கொண்டு (தஸ்ய அத:) அதற்குக் கீழே (குசயுகம்) இரண்டு ஸ்தனங்களையும் (ததத:) அதற்குங்கீழே (ஹரார்த்தம்)சிவனுடைய பாதி வடிவான யோனியையும் தியானம் செய்து கொண்டு (தே) உன்னுடைய (மன்மதகலாம்) காமகலையாகிய 'க்லீம்' பீஜத்தை (ய:) எவன் (த்யாயேத்)

---

19. இந்த சுலோகமும் ஸ்த்ரீ வச்யகரம் என்று சொல்லப் படும். பதினெட்டாவது சுலோகத்தின் குறிப்பு இங்கும் பொருந்தும். ஹரமஹிஷி-ஹரோ பிந்து: தஸ்ய மஹிஷீ ததாதார-த்ரிகோண ரூபிணீதி கூடார்த்த: ।

ஹரார்த்தம் :—ஹகாரார்த்தம் என்றும் பாடமுண்டு. 'ஹ' என்பது 'ஹம்ஸ:' என்பதைக்குறிக்கும். இதில் பாதி உயிரெழுத்துக்கள் 'ஹம்' இல் உள்ள 'அம், 'ஸ:' வில் உள்ள அ:' ஆகையால் அது மூன்று பிந்துக்களைக் குறிக்கும். அது மன்மதகலை.

ஹகாரார்த்தம் த்யாயேத்—ஹரமஹிஷி ।

அவ்வங்கங்களில் தியானம் செய்கின்றனோ (ஸ:) அவன் (ஸத்ய:) உடனே (வனிதா:) காம சக்திகளை (ஸம்க்ஷோபம் நயதி) வசப்படும்படி செய்கிறான் (இதி) என்பது (அதிலகு) மிகவும் எளிது. (ரவி-இந்து-ஸ்தன-யுகாம்) சூரிய சந்திரர் களையே ஸ்தனங்களாகக் கொண்டுள்ள (த்ரிலோகீம் அபி) மூவ்வுலக வடிவான மடந்தையையுங் கூட (ஆசு) விரை வில் (ப்ரமயதி) மயங்கச் செய்வான்.

'க்லீம்' என்ற பீஜத்தில் உயிரெழுத்து 'ஈ' அதுவும் மூன்று பிந்துக்களாலாகியது. மேலுள்ள பிந்து சந்திரன், கீழுள்ளவை சூரியனும் அக்கினியும்.

ஓ. மஹாமந்த்ர-ராஜாந்த-பீஜம் பராக்யம் ஸ்வதோ ந்யஸ்த-பிந்து ஸ்வயம் ந்யஸ்த-ஹார்த்தம் | பவத்வக்த்ர-வக்ஷோஜ-குஹ்யாபிதானம் ஸ்வரூபம் ஸக்ருத் பாவயேத் ஸ த்வமேவ ||

ததான்யே விகல்பேஷு நிர்விண்ண - சித்தாஸ்-ததேகம் ஸமாதாய பிந்து-த்ரயம் தே | பரானந்த-ஸந்தான-ஸிந்தௌ நிமக்னா: புனர்-கர்ப்பரந்த்ரம் ந பச்யந்தி தீரா: ||

—தேவீ புஜங்கம் (சங்கராசாரியர்.)

இங்ஙனம் காமகலா தியானம் செய்பவன் தேவியின் ஸ்வரூப மாகவே ஆகிவிடுகிறான். வேறு எண்ண மில்லாமல் ஒருமைப் பட்ட மனத்துடன் மூன்று பிந்துக்களை தியானம் செய்பவன் பரமானந்தக் கடலில் மூழ்கி மீண்டும் கர்ப்பத்துவாரத்தைக் காணமாட்டான்.

ஓ. க்லீம் இத்யஸ்ய மதன-பீஜத்வாத் தத்ர ச பிந்தோர்-நாகரவிப்யாம் (க்லீ) சிரஸ்தத்வாத் தத்ரஸ்தே பிந்தௌ முகம் க்ருத்வா, தத: ஸ்திதா பிந்துத்வயாகாரே குசத்வயம், ததோ வர்த்தினி லகாரே ஹரார்த்தம் த்ரிகோணம் த்யாத்வா தேன மன்மதகலாம் யோ த்யாயேத், க்லீமித்யேவம் ரூபாம் சிந்தயதி, ஸ ஸாதக: ஸத்யஸ்ததானீ-மேவ, ஏதத் ப்ரயோகஸ்ய அதிசீக்ர காரித்வாத் ||

—அருண மோதினீ விரிவுரை.

किरन्ती-मङ्गेभ्यः किरण-निकुरुम्बामृतरसं
हृदि त्वा-माधत्ते हिमकरशिला-मूर्तिमिव यः ।
स सर्पाणां दर्पं शमयति शकुन्ताधिप इव
ज्वरप्लुष्टान् दृष्ट्या सुखयति सुधाधार-सिरया ॥ २० ॥

கிரந்தீ-மங்கேப்ப்யஃ கிரண-நிகுரும்பாம்ருத-ரஸம்
ஹ்ருதி த்வா-மாதத்தே ஹிமகர-சிலா-மூர்த்தி-மிவ யஃ।
ஸ ஸர்ப்பாணாம் தர்ப்பம் சமயதி சகுந்தாதிப இவ
ஜ்வரப்லுஷ்டான் த்ருஷ்ட்யா ஸுகயதி ஸுதாதார-ஸிரயா

20. சந்திரகாந்தப் பிரதிமை போன்ற வடிவம்.
(ஸர்வ விஷ ஸர்வ ஜ்வர நிவாரணம்)

(அங்கேப்யஃ) எல்லா அவயவங்களிலிருந்தும் (கிரண-நிகுரும்ப-அம்ருதரஸம்) கிரண ஸமூஹ வடிவில் அமிருத ரஸத்தை (கிரந்தீம்) பெருக்கும் (ஹிமகர-சிலா-மூர்த்திம் இவ) சந்திரகாந்தச்சிலையாலான மூர்த்தி போன்ற (த்வாம்) உன்னை (யஃ) எவன் (ஹ்ருதி) உள்ளத்தில் (ஆதத்தே) நிலை நிறுத்தி தியானம் செய்கின்றானோ (ஸஃ) அவன் (சகுந்தாதிபஃ இவ) பக்ஷிராஜனாகிய கருடனைப்

20. நிகுரும்பஃ—ஸமூஹஃ । சகுந்தாதிபஃ— சகுந்தானாம் பக்ஷிணாம் அதிபோ கருத்மான் ।

ஸுதாதாரஸிரயாஃ—ஸுதாயாஃ ஆதாரபூதா ஸிரா அம்ருத ஸ்யந்திகா நாடீ; யத்வா ஸுதாதாராத்மிகா யஸ்யாம் ஸிராயா மிதி பஹுவ்ரீஹிஃ। ஸுதாஸாரா ச அஸௌ ஸிரா ச தயா ஸுதா ஸாரஸிரயா இதி பாடஃ।

ஹிமகரசிலா மூர்த்திஃ—அம்ருதேசுவரீ என்னும் ரூபம். இது எல்லா விஷங்களையும் போக்கும் மந்திரம். கருடபகவான் பார்வையால் விஷங்களைப் போக்குவதால் இது 'காருடப் பிரயோகம்' எனப்படும். இங்கு கூறியபடி தியானம் செய்பவனுடைய பார்வையாலேயே விஷங்களும் ஜ்வரங்களும் தீர்ந்துவிடும்.

ஒ. கருடோபநிஷத்ஃ—சந்த்ரமண்டல ஸங்காச, ஸூர்ய மண்டல முஷ்டிக, ப்ருதிவீ மண்டல முத்ராங்க, ஸ்ரீ மஹாகருடாய

20. ஜ்வர-ப்ரஷ்டான்; ஜ்வர-ப்லுஷ்டம்; ஸுதாஸார-ஸிரயா । —பா. பே.

போல் (ஸர்ப்பாணும்) பாம்புகளின் (தர்ப்பம்) கொழுப்பை (சமயதி) அடக்குகிறுன். (ஸுதாதார-ஸிரயா) அம்ருத நாடியோடு கூடியிருக்கும் (த்ருஷ்ட்யா) பார்வையால் (ஜ்வர-ப்லுஷ்டான்) ஜ்வரத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களை (ஸுகயதி) பீடை நீங்கி சுகமடையச் செய்கிருன்.

விஷம் ஹர ஹர ஹூம் பட் ஸ்வாஹா | ஓம் க்ஷிப் ஸ்வாஹா | ஓமீம் ஸ சரதி ஸ சரதி தத்காரீ மத்காரீ விஷாணஞ்ச விஷரூபிணீ விஷதூஷிணீ, விஷசோஷணீ, விஷநாசினீ, விஷஹாரிணீ, ஹதம் விஷம் நஷ்டம் விஷம் அந்தஃ ப்ரலீனம் விஷம் ப்ரநஷ்டம் விஷம் ஹதம் தே ப்ரஹ்மணு விஷம் ஹதம், ஹதமிந்த்ரஸ்ய வஜ்ரேண ஸ்வாஹா ||

ஒ. (ஷண்மாஸ-த்யானயோகேன ஜாயதே கருடோபமஃ |
த்ருஷ்ட்யாகர்ஷயதேலோகம் த்ருஷ்ட்யைவ குருதே வசம்||
சந்த்ரகாந்த-சிலாமூர்த்திம் சிந்தயித்வா விநாசயேத் |
தாபஜ்வரான் அசேஷாம்ச்ச சீக்ரம் தார்க்ஷ்ய இவாபரஃ ||
கருடத்யான-யோகேன-ஸ்மரணுந்-நாசயேத் விஷம் ||)

ஆறுமாதத் தியானத்தால் கருட பகவானுக்குச் சமானமாகிப் பார்வையாலேயே உலகை வசம் செய்பவனுவான். சந்திரகாந்தப் பிரதிமை போன்ற தேவியின் தியானத்தால் எல்லா ஜ்வரங்களையும் விஷங்களையும் போக்கடிப்பவனுவான். —சதுஃ சதீ.

விஷ்ணுவானவர் ஹாலாஹல விஷம் தன்னைப் பொசுக்காமலிருக்க அம்ருதேசுவரியை தியானம் செய்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. அம்பாளுடைய சிந்தாமணி கிருஹத்தைச் சுற்றியிருக்கும் அம்ருதவாபியில் மணிமயமான படகில் இருந்துகொண்டு அம்ருதேசுவரி பக்தர்களைக் கரைசேர்ப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. அதனுல் அம்ருதேசுவரிக்குத் 'தாரா' என்றும் பெயர்.

ஸிஞ்சந்தீம் பரமாம்ருதானி திசி திசி அப்ராக்ருதைரம்சுபிஃ
கேலந்தீம் அம்ருதார்ணவே மணிமயீம் ஆருஹ்ய நௌகாம் நவாம் |
ஸ்நிக்தாபாங்கதரங்க-சிக்ஷித-பவக்ஷ்வேளாம் முகுந்தச் சிராத்
அஸ்மார்ஷீத் அம்ருதேச்வரீம் பகவதீம் அம்பாம் அஹம் பாவதஃ||

—நீலகண்ட விஜயம்.

இந்த (ஸௌந்தர்யலஹரீ) சுலோகத்தைப் பதினுறு ஆவிருத்திக்குக்குறையாமல் அம்பிகா தியானத்துடன் சொல்லிக்கொண்டு விபூதியையோ தீர்த்தத்தையோ அபிமந்த்ரணம் செய்து நோயாளி

तटिल्लेखा-तन्वीं तपन-शशि-वैश्वानर-मयीं
निषण्णां षण्णामप्युपरि कमलानां तव कलाम् ।
महापद्माटव्यां मृदित-मलमायेन मनसा
महान्तः पश्यन्तो दधति परमाह्लाद-लहरीम् ॥ २१ ॥

தடில்லேகா-தன்வீம் தபன-சசி-வைச்வானர-மயீம்
நிஷண்ணாம் ஷண்ணா-மப்யுபரி கமலானாம் தவ கலாம் ।
மஹாபத்மாடவ்யாம் ம்ருதித-மலமாயேன மனஸா
மஹாந்தஃ பச்யந்தோ தததி பரமாஹ்லாத-லஹரீம் ॥21॥

---

21. மின்னல் கொடி போன்ற வடிவம்.
(ஸர்வ வசீகரம் ஸர்வாஹ்லாத கரம்)

(தடித்-லேகா-தன்வீம்) மின்னல் கொடி போல் ஸூக்ஷ்மமான தேஜோரூபமுடையதும் (தபன-சசி-வைச்வானர-மயீம்) சூரியன் சந்திரன் அக்கினி ஆகிய வடிவங்களில் பிரகாசிப்பதும் (ஷண்ணாம் கமலானாம் அபி) ஆறு ஆதார சக்கரங்களுக்கும் (உபரி) மேலே (மஹாபத்ம-அடவ்யாம்) தாமரைக்காடு போன்ற ஸஹஸ்ரார சக்கரத்தில் (நிஷண்

களிடம் அதைக் கொடுத்து, விபூதியானால் தரித்துக்கொள்ளும்படிக்கும், தீர்த்தமானால் உட்கொள்ளும்படிக்கும் செய்வதாலேயே இந்தப்பிரயோகத்தைப் பரீக்ஷித்துப்பார்த்து விடலாம். ஸகல ரோக நிவிருத்தி என்பதில் சந்தேகமில்லை. உபாஸகர்களுடைய திருஷ்டிக்கே ரோகாதிகளை நிவிருத்தி செய்துவைக்கும்படியான வைபவம் சித்திக்கிறது. —தேதியூர் சுப்ரஹ்மணிய சாஸ்திரிகள்.

21. தடில்லேகா-தன்வீம்—தடில்லேகா வித்யுல்லதா தத்வத் தன்வீம் தீர்க்கா ஸூக்ஷ்மா। ஜ்யோதிர்மயீ க்ஷண-ப்ரபா ச। ஸ்திர ஸௌதாமின்யாঃ க்ஷணப்ரபாவத்வம் ஆக்ஞாசக்ரே க்ஷண-மாத்ரதர்சனத் ॥

குண்டலினீசக்தி மூலாதாரத்திலிருந்து படிப்படியாக மேலேறி வரும்போது ஆஜ்ஞாசக்கரத்தில் அதிகநேரம் தாமதிக்காமல் மின்னல்கொடிபோல் காட்சியளித்து விரைவில் ஸஹஸ்ராரத்தில் பரமசிவனை யடைகின்றுள். ஸஹஸ்ராரத்தில் நிலையாகக் குளிர்ந்து பிரகாசிப்பதால் 'ஸ்திரஸௌதாமினீ' என்றும், ஆஜ்ஞையில்

---

21. பரமானந்த-லஹரீம் । ம்ருதுதமம் அமாயேன ।
—பா. பே.

ணும்) நிலை பெறுவதுமான (தவ) உன்னுடைய (கலாம்) 'ஸாதா' எனப்படும் கலையை (ம்ருதித-மல-மாயேன) காமம் முதலிய அழுக்குகளும் அவித்தை முதலிய மயக்கங்களும் நீங்கிய (மனஸா) மனதினால் (மஹாந்தஃ) மகான்கள் (பச்யந்தஃ) கண்டனுபவிப்பவர்களாய் (பரமாஹ்லாத-லஹரீம்) அலையலையாக வரும் அளவு கடந்த ஆனந்தத்தை (நநு) அடைகிறார்கள்.

நொடி நேரம் பிரகாசிப்பதால் 'க்ஷணஸௌதாமினீ' என்றும் கூறப்படுகிறாள்.

ம்ருதித-மல-மாயேன மனஸா—ம்ருதிதாஃ க்ஷபிதாஃ, மலாஃ காமாதயஃ, மாயா அவித்யா-அஸ்மிதா-அஹங்காராதயஃ யஸ்ய தத், தேந மனஸா அந்தஃ கரணேன ।

இந்த உபாஸனையைச்செய்கிறவர்கள் தேஹத்தை ஆத்மா என்று எண்ணும் அவித்தையையும், தான் பெரியவன் என்ற அஹங்காரத்தையும், விருப்பு வெறுப்புக்களையும், சாகாமலிருக்க வேண்டுமென்ற அபிநிவேசத்தையும் விலக்கிய மகான்களாவர். அவர்கள் வழிபடும் 'ஸாதா' எனும் இந்தக்கலையின் அம்சமே சூரியகலையும் சந்திரகலையும் அக்னிகலையும். அது சூரியனைப் போல் இருளைப்போக்குவதாயும் சந்திரனைப்போல் தாபத்தை நீக்குவதாயும் அக்கினியைப்போல் புண்ணியகர்மாக்களை விரைவில் பக்குவப்படுத்துவதாயும் விளங்குவது. இவ்வுபாஸனையால் துக்கமே வராமல் தடுத்து என்றென்றும் ஆனந்தமாக வாழலாம். 'இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை.'

ஷட்கோண சக்கரத்தின் மத்தியில் பிந்துவை எழுதி அதன் மேல் ஐந்து முகமுள்ள தீபத்தை ஏற்றிவைத்து தேவியை ஆவாஹனம் செய்து பூஜித்து ஆயிரம் தடவையோ, முன்னூறு தடவையோ நூறு தடவையோ இந்த சுலோகத்தை தினந்தோறுமோ அல்லது வெள்ளிக்கிழமை பௌர்ணமிபோன்ற விசேஷ நாட்களிலோ பாராயணம் செய்தல் உபாஸனை செய்யும் வழிகளில் ஒன்றாகும்.

ஆவாஹனமந்திரம்: மஹாபத்ம-வனாந்தஸ்தே காரணானந்த-விக்ரஹே । ஸர்வபூதஹிதே மாதஃ ஏஹ்யேஹி பரமேச்வரி ॥

ஓ. மூலாலவால-குஹரா-துதிதா பவானி நிர்ப்பித்ய ஷட்ஸரஸிஜானி தடில்லதேவ । பூயோऽபி தத்ப்ரவிசஸி த்ருவ-மண்டலேந்து-நிஷ்யந்தமான-பரமாம்ருத-வ்ருஷ்டிரூபா ॥

—அம்பாஸ்தவம்.

भवानि त्वं दासे मयि वितर दृष्टिं सकरुणां
इति स्तोतुं वाञ्छन् कथयति भवानि त्वमिति यः ।
तदैव त्वं तस्मै दिशसि निजसायुज्य-पदवीं
मुकुन्द-ब्रह्मेन्द्र-स्फुट-मकुट नीराजितपदाम् ॥ २२ ॥

பவானி த்வம் தாஸே மயி விதர த்ருஷ்டிம் ஸகருணாம்
இதி ஸ்தோதும் வாஞ்சன் கதயதி பவானி த்வமிதி யঃ ।
ததைவ த்வம் தஸ்மை திசஸி நிஜ-ஸாயுஜ்ய-பதவீம்
முகுந்த-ப்ரஹ்மேந்த்ர-ஸ்புட-மகுட-நீராஜித-பதாம் ॥ 22 ॥

---

22. ஸ்தோத்ர மகிமை (ஸர்வஸித்தி)

'(பவானி) பவன் எனப்பெயர் பெற்ற பரமசிவனுடைய பத்தினியே! (த்வம்) நீ (தாஸே மயி) அடிமையாகிய என்னிடத்தில் (ஸகருணாம்) கருணையுடன் கூடின (த்ருஷ்டிம்) பார்வையை (விதர) செலுத்தியருள்வாயாக' (இதி) என்று (யঃ) எவனாவது ஒருவன் (ஸ்தோதும்) துதி செய்ய (வாஞ்சன்) விரும்பி ('பவானி த்வம்' இதி) 'பவானி! நீ' என்ற இரண்டு வார்த்தைகளை (கதயதி) சொன்னால் (ததைவ) அப்போதே (த்வம்) நீ (தஸ்மை) அவனுக்கு (முகுந்த - ப்ரஹ்ம - இந்த்ர - ஸ்புடமுகுட - நீராஜிதபதாம்) விஷ்ணு பிரம்மா இந்திரன் ஆகியவர்களின் கிரீட ஒளியால் நீராஜனம் செய்யப் பெற்ற திருவடிகளையுடைய (நிஜ - ஸாயுஜ்ய - பதவீம்) உனது ஸாயுஜ்யப் பதவியை (திசஸி) அளிக்கிறாய்.

---

22. பவானி த்வம்—'பவானி' எனும் பதம் தேவியை அழைக்கும் பதமாக பக்தன் உபயோகித்திருந்தாலும், அதை (லோட் எனும்) வினை சொல்லாகக்கொண்டால் 'நான் ஆவேன்' எனப் பொருள்படும்.

'பவானி த்வம்' என்றால் 'நீயாகவே நான் ஆகின்றேன்' (ப்ரஹ்மைவாஹமஸ்மி) என்ற வேதாந்த மகாவாக்கியத்தின் கருத்தைக் கூறியதாக ஆகிறது. அப்படிப்பட்ட ஞானமுள்ளவன் மோக்ஷத்திற்கு அதிகாரியாகிறான். தேவி கருணையால் 'பவானி த்வம் என்று கூறுபவனை அவ்வித அதிகாரியாக ஏற்றுத் தனக்கும் அவனுக்கும் வேற்றுமையில்லாததாகிய ஸாயுஜ்யப் பதவியை

त्वया हृत्वा वामं वपु-रपरितृप्तेन मनसा
शरीरार्धं शंभो-रपरमपि शङ्के हृतमभूत् ।
यदेतत् त्वद्रूपं सकलमरुणाभं त्रिनयनं
कुचाभ्यामानम्रं कुटिल-शशिचूडाल-मकुटम् ॥ २३ ॥

த்வயா ஹ்ருத்வா வாமம் வபு-ரபரித்ருப்தேன மனஸா
சரீரார்த்தம் சம்போ-ரபரமபி சங்கே ஹ்ருதமபூத் ।
யதேதத் த்வத்ரூபம் ஸகல-மருணாபம் த்ரிநயனம்
குசாப்யா-மாநம்ரம் குடில-சசி-சூடால-மகுடம் ॥ 23 ॥

---

23. சக்தியிடம் சிவாம்சத்தினடக்கம்.

(ஸர்வ ஸம்பத்து)

(யத்)எக்காரணத்தால் (ஏதத்)என்னுடைய இருதயத்தில் பிரகாசிக்கும் இந்த (த்வத்-ரூபம்) உன்னுடைய ரூபம் (ஸகலம் அருணாபம்) முழுவதும் சிவப்பான காந்தியுடனும் (த்ரிநயனம்) மூன்று கண்களுடனும் (குசாப்யாம்) இரண்டு

அவனுக்கு அளிக்கிருள். தேவியின் அருளைப்பெறுவதற்கு பூஜை ஜபம் ஹோமம் முதலிய கிரியைகளை விட ஒருமித்த கருத்துடன் அவளைத் துதித்தலே போதும் என்பது இச்சுலோகத்தின் கருத்து.

ஒ. (அஸ்பஷ்டமபி யந்நாம ப்ரஸங்கேனுபி பாஷிதம் ।
ததாதி வாஞ்சிதா-னர்த்தான் துர்லபானபி ஸர்வதா ॥)

தெளிவாயில்லாமலோ வேறுபேச்சுக்களினிடையிலோ தேவியின் நாமம் உச்சரிக்கப்பட்டாலுங்கூட அவள் விரும்பிய பொருள்களை, அவை கிடைத்தற்கரிதாயினும், எப்போதும் அளிப்பாள்.

—தேவீபாகவதம்.

23. சிவனும் சக்தியும் ஒரே உடலின் வலது பாகமும் இடது பாகமும். சிவனுடைய பாகம் வெளுப்பு, சக்தியின் பாகம் சிவப்பு. ஆனல் தேவியின் உடல் முழுதும் சிவப்பாகவே காணப்படுவதாலும் மூன்று கண்களும் கிரீடத்தில் சந்திரகலையும் தோன்றுவதாலும், பாதி உடலைக்கொண்டதில் திருப்தியடையா

வபு-ரபரிதுஷ்டேன । ததா ஹி த்வத்ரூபம் । —பா. பே

ஸ்தனங்களால் (ஆநம்ரம்) சற்று வளைந்தும் (குடில-சசி-சூடால-மகுடம்) பிறைச்சந்திரனைச் சூடிய மகுடத்துடனும் விளங்குகிறதோ, அதனால் (சம்போ:) சம்புவினுடைய (வாமம் வபு:) சரீரத்தின் இடதுபாகம் (த்வயா) உன்னால் (ஹ்ருத்வா) எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட பின்பும் (அபரித்ருப்தேன) முழுத்திருப்தியில்லாத (மனஸா) மனதால் (அபரம் சரீரார்த்தம் அபி) சரீரத்தின் மற்றொரு பாதியும் (ஹ்ருதம் அபூத்) கவர்ந்து கொள்ளப்பட்டதென்று (சங்கே) சந்தேகமடைகிறேன்.

மல் முழுவதையும் தன்மயமாகவே தேவி ஆக்கிக்கொண்டு விட்டாள் என்று இங்கு கூறப்படுகிறது. முக்கண்ணன், சந்திரசேகரன் என்ற சிறப்புப்பெயர் கொண்ட, சிவன் சக்தியின் வடிவத்தில் மறைந்து போகிறான்; இதனால் சக்தியைப் பூஜை செய்தால் சிவபூஜை செய்ததாகிறது. 'உத்தரகௌலம்' எனும் மதத்தில் தனியாகச் சிவபூஜை கிடையாது, சக்தியிலேயே சிவன் ஐக்கியம், அவனுக்குத் தனிவடிவமுமில்லை, தொழிலுமில்லை.

ஒ. (நிர்மாஸி ஸம்ஹரஸி நிர்வஹஸி த்ரிலோகீம் வ்ருத்தாந்தமேதமபி வேத்தி ந வா மஹேசः| தஸ்யாத்மனஸ்து கிரிஜே தவ ஸாஹசர்யாஜ்ஜாதः ச்ருதிஷ்வபி ஜகஜ்ஜனகத்வ-வாதः||) பார்வதி! நீயே மூவுலகையும் உண்டாக்குகிறாய், ஆளுகிறாய், அழிக்கிறாய்; இந்த விருத்தாந்தத்தைக்கூட சிவன் அறிவானோ அறியமாட்டானோ தெரியவில்லை. ஆனால் அவனுடன் நீ கூடியிருப்பதால் சுருதி அவனை உலகிற்குப் பிதா எனக்கூறுகிறது.

—ஆனந்தஸாகரஸ்தவம் (101): நீலகண்டதீக்ஷிதர்.

ஒ. (ஸாதாரணே ஸ்மரஜயே நிடிலாக்ஷிஸாத்யே பாகீ ஹரோ ஹரது நாம யசः ஸமக்ரம்| வாமாங்க்ரி-மாத்ர-கலிதே ஜனனி த்வதீயே கா வா ப்ரஸக்தி-ரிஹ காலஜயே புராரேः||) நெற்றிக்கண்ணால் மன்மதன் எரிந்ததில், அந்தக்கண்ணிலும் உனக்குப்பாதி உண்டாகையால் அந்தப்புகழில் சிவனுக்கு ஒரு பகுதிதான் உண்டு. என்றாலும் சிவன் அந்தப்புகழ் முழுவதையும் வைத்துக்கொண்டு போகட்டும். காலனை ஜயித்த இடது கால் உன்னுடையதாதலால் சிவனுக்கு அதில் என்ன ஸம்பந்தம்?

—ஆனந்தஸாகரஸ்தவம் (56).

'இரண்டு பேருடைய கடாக்ஷத்தால் காமஜயம் பண்ணலாம். அம்பாளுடைய அனுக்ரஹத்தினால் கால ஜயம் பண்ணலாம். அம்பாளுடைய சரணாரவிந்தந்தான் கால நிவிருத்திபண்ணுகிறது' என்று கூறுகிறார் காமகோடி சங்கராச்சாரியார்.

जगत्सूते धाता हरिरवति रुद्रः क्षपयते
तिरस्कुर्व-न्नेतत् स्वमपि वपु-रीश-स्तिरयति ।
सदा पूर्वः सर्वं तदिद-मनुगृह्णाति च शिव-
स्तवाज्ञा-मालम्ब्य क्षणचलितयो-र्भ्रूलतिकयोः ॥ २४ ॥

ஜகத்ஸூதே தாதா ஹரி-ரவதி ருத்ரः க்ஷபயதே
திரஸ்குர்வன்-னேதத் ஸ்வமபி வபு-ரீசஸ்-திரயதி ।
ஸதா பூர்வः ஸர்வம் ததித-மனுக்ருஹ்ணாதி ச சிவஸ்-
தவாஜ்ஞா-மாலம்ப்ய க்ஷணசலிதயோர்-ப்ரூலதிகயோः ॥

---

24. தேவியின் புருவ அசைப்பு

(ஸர்வ பூதப்ரேத பிசாச பய நிவாரணம்)

(தாதா) பிரம்மா (ஜகத்) உலகத்தை (ஸூதே) சிருஷ்டிக்கிறார், (ஹரிः) விஷ்ணு (அவதி) ரக்ஷிக்கிறார், (ருத்ரः) ருத்திரன் (க்ஷபயதே) அழிக்கிறார், (ஈசः) மகேசுவரன் (ஏதத்) இம் மூவரையும் (திரஸ்குர்வன்) தன்னிடம் லயிக்கும்படி செய்து (ஸ்வம்) தன்னுடைய (வபுः அபி) சரீரத்தையும் (திரயதி) மறையும்படி செய்கிறார். (ஸதா-பூர்வः சிவः) 'ஸதா' என்ற அடைமொழியை முன் கொண்ட சிவன் அதாவது ஸதாசிவன் (ஸர்வம் தத் இதம்) அப்படிப்பட்ட இவர்களெல்லோரையும் (தவ) உன்னுடைய (க்ஷண-சலிதயோः) நொடிநேர அசைப்பினால் தெரிவிக்கப்பட்ட (ப்ரூலதிகயோः) புருவக்கொடிகளின் (ஆஜ்ஞாம்) கட்டளையை (ஆலம்ப்ய) அனுசரித்து (அனுக்ருஹ்ணாதி) அனுக்ரஹம் செய்கிறார்.

---

24. சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், திரோதானம், அனுக்கிரஹம் எனும் ஐந்து தொழில்களை முறையே பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன், ஈசானன், ஸதாசிவன் ஆகியோர் மூலம் தேவி நடத்துகிறாள். ஆகையால் லலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்தில் தேவி 'பஞ்சக்ருத்ய பராயணா' எனப்படுகிறாள்.

ஒ. "ஸ்ருஷ்டிகர்த்ரீ ப்ரஹ்மரூபா கோப்த்ரீ கோவிந்தரூபிணீ ।
ஸம்ஹாரிணீ ருத்ரரூபா திரோதானகரீ ஈச்வரீ ।
ஸதாசிவா அனுக்ரஹதா பஞ்சக்ருத்ய-பராயணா"

—ல. ஸ.

त्रयाणां देवानां त्रिगुण-जनितानां तव शिवे
भवेत् पूजा पूजा तव चरणयो-र्या विरचिता ।
तथा हि त्वत्पादोद्वहन-मणिपीठस्य निकटे
स्थिता ह्येते शश्वन्मुकुलित-करोत्तंस-मकुटाः ॥ २५ ॥

த்ரயாணும் தேவாணும் த்ரிகுண-ஜநிதாணும் தவ சிவே
பவேத் பூஜா பூஜா தவ சரணயோர்-யா விரசிதா ।
ததா ஹி த்வத்-பாதோத்வஹன-மணிபீடஸ்ய நிகடே
ஸ்திதா ஹ்யேதே சச்வன்-முகுலித-கரோத்தம்ஸ-
மகுடாः ॥ 25 ॥

---

25. தேவி பூஜையில் மும்மூர்த்தி பூஜை அடக்கம்.
(உன்னதப் பதவியும் அதிகாரமும்)

(சிவே) சிவபத்தினியே! (தவ) உன்னுடைய (சரணயோः) திருவடிகளில் (யா) எந்த (பூஜா) பூஜை (விரசிதா) செய்யப்படுகிறதோ—அது, (தவ) உன்னுடைய (த்ரிகுண-ஜனிதாணும்) முக்குணங்களையனுசரித்துத் தோன்றிய (த்ரயாணும் தேவாணும்) மும்மூர்த்திகளுக்கும் (பூஜா) பூஜையாக (பவேத்) ஆகும். (ததா ஹி) அது பொருத்தமே. (ஏதே) இவர்கள் (த்வத்-பாதோத்வஹன-மணிபீட

ஈசஸ்திரயதி —ஈச்வர: தாத்ரு-ஹரி-ருத்ரான் ஆத்மன்யாரோப்ய ஸ்வயமபி ஸதா-சிவ தத்வே அந்தர்ப்பூதः இத்யர்த்தः । அனேன ப்ரஹ்மாண்ட-ப்ரலய உக்தः । ததனந்தரம் ப்ரஹ்மாண்டாத் பிண்டோத்பத்தி-பிபித்ஸா ஸதாசிவஸ்ய ஜாயதே । அநேககோடிப்ரஹ்மாண்டாணு-முத்பாதனே ஸம்ஹரணே ச த்வத்ப்ரு-விக்ஷேப-மாத்ர-ரூபா சக்திः ஸாசிவ்யம் ஸதாசிவஸ்ய கரோதீத்யர்த்தः ।
—லக்ஷ்மீதரர்

---

25. கரோத்தம்ஸ-முகுடாः —பா. பே.

ஸ்ய) உன்னுடைய திருவடிகளைத் தாங்கும் ரத்னப் பல கையின் (நிகடே) சமீபத்தில் (சச்வத்) எப்போதும் (முகுலித-கரோத்தம்ஸ-மகுடாः) குவித்த கைகளையே கிரீடத்தில் வைத்துக் கொண்டு (ஸ்திதாः ஹி) நிற்கின்றார்களன்றோ?

எல்லா தேவதைகளையும் தனித்தனியாகப் பூஜை செய்வது கூடாமையால் எந்த ஒரு தேவதையைப் பூஜித்தால் எல்லா தேவதைகளையும் பூஜித்ததாகுமோ அந்த மூலதேவதை அம்பிகை. இதே கருத்து அடுத்த சுலோகத்திலும் கூறப்படுகிறது.

25. த்ரிகுணஜனிதானாம்—மூன்று குணங்களுடன் கூடின மாயை ரஜோகுணம் மேலிட்டிருக்கும் போது அதனுடன் சம்பந்தப்பட்ட சைதன்னியம் பிரம்மா; மாயைஸத்துவ குணம் மேலிட்டிருக்கும் போது அதனுடன் சம்பந்தப்பட்ட சைதன்னியம் விஷ்ணு; மாயை தமோ குணம் மேலிட்டிருக்கும் போது அதனுடன் சம்பந்தப்பட்ட சைதன்னியம் ருத்ரன்.

மணிபீடஸ்ய நிகடே—சரீரத்திலுள்ள ஆறு ஆதாரசக்கரங்களும் மணிபீடங்கள். அவை மூன்று கண்டங்களாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. அக்னிகண்டத்தில் உள்ள பிரம்மக்கிரந்தி பிரம்மாவின் இருப்பிடம்; சூரியகண்டத்தில் உள்ள விஷ்ணுக்கிரந்தி விஷ்ணுவின் இருப்பிடம்; ஸோம கண்டத்தில் உள்ள ருத்ரக்ரந்தி ருத்திரரின் இருப்பிடம். ஆறு சக்கரங்களிலும் அந்தர்யாக முறையில் தேவி பூஜிக்கப்படும் போது மும்மூர்த்திகளும் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாகிறார்கள்.

ஒ. யத்-பூஜன-ஸ்துதி-நமஸ்க்ருதிபிர்-பவந்தி
ப்ரீதாः பிதாமஹ-ரமேச-ஹராஸ்-த்ரயோऽபி ।
தேஷாமபி ஸ்வககுணைர்-தததீம் வபூம்ஷி
தாமீச்வரஸ்ய தருணீம் சரணம் ப்ரபத்யே ॥

—அப்பய்ய தீக்ஷிதர் : துர்க்கா-சந்த்ரகலாஸ்துதி.

विरिञ्चिः पञ्चत्वं व्रजति हरिराप्नोति विरतिं
विनाशं कीनाशो भजति धनदो याति निधनम् ।
वितन्द्री माहेन्द्री विततिरपि संमीलित-दृशा
महासंहारेऽस्मिन् विहरति सति त्वत्पति-रसौ ॥ २६ ॥

விரிஞ்சிஃ பஞ்சத்வம் வ்ரஜதி ஹரிராப்னோதி விரதிம்
விநாசம் கீநாசோ பஜதி தனதோ யாதி நிதனம் ।
விதந்த்ரீ மாஹேந்த்ரீ விததிரபி ஸம்மீலித-த்ருசா
மஹாஸம்ஹாரேऽஸ்மின் விஹரதி ஸதி த்வத்பதி-
ரஸௌ ॥ 26 ॥

26. பராசக்தியின் பாதிவிரத்ய மகிமை.
(அகத்திலும் புறத்திலும் சத்துருக்களின் அழிவு)

(விரிஞ்சிஃ) பிரம்மா (பஞ்சத்வம்) அழிவை (வ்ரஜதி) அடைகிறார்; (ஹரிஃ) விஷ்ணு (விரதிம்) முடிவை (ஆப்னோதி) அடைகிறார்; (கீநாசஃ) யமன் (விநாசம்) நாசத்தை (பஜதி) அடைகிறான்; (தனதஃ) குபேரன் (நிதனம்) மரணத்தை (யாதி) அடைகிறான்; (மாஹேந்த்ரீ விததிஃ அபி)

26. பஞ்சத்வம்—(பஞ்சபூதானாம் வ்யஷ்டி ரூபதாம் மரணமிதி யாவத்) ஐந்து பூதங்களும் தனித்தனியே பிரிந்துபோகும் மரணநிலை.

விரதிம்—உபரதிம் மரணமிதி யாவத் ।

விதந்த்ரீ—விசேஷேண தந்த்ரீ ப்ரமீலனம் ஜாட்யம் யஸ்யாஃ ஸா । நித்ராங்தேத்யர்த்தஃ ।

மாஹேந்த்ரீவிததி ஃ— மாஹேந்த்ரஸ்யேயம் மாஹேந்த்ரீ சதுர்-தசானும் மனூனும் இந்த்ராணும் விததிஃ அபி ஸங்கோபி ஸம்மீலதி, ஸம்யங்மீலிதா த்ருசா த்ருஷ்டிர்-யஸ்யாஸ்ஸா ।

விதந்த்ரா । ஸம்மீலதி த்ருசாம் । — பா. பே.

ஒருவர்பின் ஒருவராக வரும் இந்திரர்களின் கூட்டமும் (ஸம்மீலித-த்ருசா) கண்ணை மூடி (விதந்த்ரீ) பெருந்தூக்கத்திலாழ்கிறது. (அஸ்மின்) அப்படிப்பட்ட (மஹா-ஸம்ஹாரே) மகாப்பிரளய காலத்தில், (ஸதி) பதிவிரதையான தாயே! (அஸௌ) இந்த (த்வத் பதிঃ) உனது பதியான ஸதாசிவன் (விஹரதி) உன்னுடன் விளையாடுகிருர்.

த்வத்பதிঃ—ஸதாசிவঃ ஹரঃ அஸௌ ஸஹஸ்ரதல-கமலே பரித்ருச்யமானঃ|

மஹாப்ரளய காலத்தில் பிருதிவிமுதல் எல்லாத்தத்துவங்களும் அததற்கு மேலுள்ள தத்துவங்களில் லயமாகிக் கடைசியில் சக்தியும் சிவமும் ஆகிய இரண்டுமே எஞ்சிநிற்கும். அப்போது சிவன் ஸம்ஹார தாண்டவம் செய்து கொண்டிருப்பதைப் பராசக்தி மட்டும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிருள்.

ஒ. மஹேச்வர-மஹாகல்ப—மஹாதாண்டவ ஸாக்ஷிணீ |

—லலிதா ஸஹஸ்ரநாமம்.

ஒ. கல்போபஸம்ஹரண—கல்பித-தாண்டவஸ்ய தேவஸ்ய கண்டபரசோঃ பர-பைரவஸ்ய | பாசாங்குசைக்ஷவ-சராஸன-புஷ்பபாண ஸா ஸாக்ஷிணீ விஜயதே தவ மூர்த்திரேகா ||

—கல்யாண வ்ருஷ்டிஸ்தவம்.

ஒ. அஸங்க்யா விலயம் யாந்தி ப்ரஹ்மாணঃ பண்டிதோத்தமাঃ |
அஸங்க்யா விஷ்ணவோ ருத்ரா அஸங்க்யா வாஸவாதயঃ |
ஏக ஏவ சிவঃ ஸாக்ஷாத் ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்த-ஹேதவঃ ||

—ஸூத ஸம்ஹிதை.

जपो जल्पः शिल्पं सकलमपि मुद्राविरचना
गतिः प्रादक्षिण्य-क्रमण-मशनाद्याहुति-विधिः ।
प्रणामः संवेशः सुखमखिल-मात्मार्पण-दृशा
सपर्या-पर्याय-स्तव भवतु यन्मे विलसितम् ॥ २७ ॥

ஜபோ ஜல்பஃ சில்பம் ஸகலமபி முத்ராவிரசனா
கதிஃ ப்ராதக்ஷிண்ய-க்ரமண-மசனாத்யாஹுதி-விதிஃ ।
ப்ரணாமஃ ஸம்வேசஃ ஸுகமகில-மாத்மார்ப்பண-த்ருசா
ஸபர்யா-பர்யாயஸ்-தவ பவது யன்மே விலஸிதம் ॥ 27 ॥

---

27. ஸமயாசார மானஸிக பூஜை

(ஆத்மஞான சித்தி)

(ஆத்மார்ப்பண-த்ருசா) ஆத்மஸமர்ப்பண பாவனையால் (ஜல்பஃ) வெறும் பேச்சு (ஜபஃ) ஜபமாகவும், (ஸகலம் சில்பம் அபி) கைத்தொழிலனைத்தும் (முத்ரா-விரசனா) முத்திரைகளின் விளக்கமாகவும், (கதிஃ) நடை (ப்ராதக்ஷிண்ய-க்ரமணம்) பிரதக்ஷிணம் செய்வதாகவும் (அசனாதி) உண்டி முதலியன (ஆஹுதி விதிஃ) ஹோமமாகவும் (ஸம்

---

27. முத்திரைகள்—ஸம்க்ஷோபிணீ, வித்ராவிணீ, ஆகர்ஷிணீ, வசங்கரீ, உன்மாதினீ, மஹாங்குசா, கேசரீ, பீஜ, யோனி, த்ரிகண்டா எனும் பத்து முத்திரைகள் தேவி ஆராதனையில் முக்கியமானவை. 'தசமுத்ராஸமாராத்யா' என்று லலிதா ஸஹஸ்ரநாமம் கூறுகிறது. கைவிரல்களின் இயக்கம் எப்படியிருந்தாலும் அது எல்லாம் ஞானிகள் விஷயத்தில் முத்திரைகளைக் காட்டினதாக ஆகிறது. ஸமயாசாரத்தைக்கொண்ட ஞானிகள் வெளிப்படையாக ஸ்ரீசக்கரத்திலோ பிம்பத்திலோ குறிப்பிட்ட முறைப்படி பூஜையைச் செய்வதில்லை. அவர்கள் இயற்கையாகச்செய்யும் செயல்களெல்லாம் பூஜையாகவும், பேசும் பேச்செல்லாம் துதியாகவும் ஆகின்றன.

ஒ. ஆத்மா த்வம் கிரிஜா மதிஃ ஸஹசராஃ ப்ராணாஃ சரீரம் க்ருஹம்
பூஜா தே விஷயோபபோகரசனா நித்ரா ஸமாதிஸ்திதிஃ ।

விரசனம் | ஆத்மார்ப்பண-தசா | அதனாத்யாஹுதிவிதிஃ
ப்ராதக்ஷிண்யப்ரமணம் | —பா. பே.

வேசஃ) படுத்துக் கொள்ளுதல் (ப்ரணாமஃ) நமஸ்காரமாகவும்—இன்னும் (ஸுகம்) சுகமாக முயற்சியின்றி(மே)எனது (யத் விலஸிதம்) செயல் எது உண்டோ (அகிலம் அபி) அது எல்லாம் (தவ) உன்னுடைய (ஸபர்யா-பர்யாயஃ) பூஜை முறையாகவும் (பவது) ஆகட்டும்.

ஸஞ்சாரஃ பதயோஃ ப்ரதக்ஷிணவிதிஃ ஸ்தோத்ராணி ஸர்வா கிரோ
யத்யத் கர்ம கரோமி தத்த-தகிலம் சம்போ தவாராதனம் ||
—சிவமானஸபூஜா—சங்கரர்.

ஒ. துள்ளுமறியா மனது பலிகொடுத்தேன் கர்மதுட்டதேவதைகளில்லை
துரியநிறைசாந்த தேவதையாமுனக்கே தொழும்பன் அன்பபிஷேக நீர்
உள்ளுறையி லென்னுவி நைவேத்தியம் பிராணன் ஓங்குமதி தூபதீபம்
ஒரு காலமன்றிது சதாகாலபூஜையா வொப்பு வித்தேன் கருணைகூர்
தெள்ளி மறை வடியிட்ட வமுதப்பிழம்பே தெளிந்த தேனே சீனியே
திவ்யரசமியாவுந் திரண்டொழுகு பாகே தெவிட்டாத வானந்தமே
கள்ளனறி வூடுமே மெள்ள மௌ மௌனியாய்க்கலக்கவருகல்லவுறவே
கருதரிய சிற்சபையிலானந்த நிர்த்தமிடு கருணைகரக்கடவுளே.
—தாயுமானவர்.

ஒ. ஜ்ஞானமர்க்யம், ஜ்ஞேயம் ஹவிஃ, ஜ்ஞாதா ஹோதா,
ஜ்ஞாத்ரு-ஜ்ஞானஜ்ஞேயானா-மபேத பாவனம் ஸ்ரீசக்ர பூஜனம் |

பாவனயா-மப்ரமத்ததா உபசாரஃ | அஹம் த்வம் அஸ்தி நாஸ்தி கர்த்தவ்ய-மகர்த்தவ்யமிதி விகல்பானா-மாத்மனி விலாபனம் ஹோமஃ | பாவனா விஷயாணா-மபேதபாவனம் தர்ப்பணம் ||
—பாவனோபநிஷத்து.

ஒ. நின்று மிருந்துங் கிடந்து நடந்து நினைப்பதுன்னை
என்றும் வணங்குவ துன்மலர்த்தாள்.
—அபிராமி அந்தாதி 10.

सुधामप्यास्वाद्य प्रति-भय-जरामृत्यु-हरिणीं
विपद्यन्ते विश्वे विधि-शतमखाद्या दिविषदः ।
करालं यत् क्ष्वेलं कबलितवतः कालकलना
न शंभोस्तन्मूलं तव जननि ताटङ्क-महिमा ॥ २८ ॥

ஸுதா-மப்யாஸ்வாத்ய ப்ரதிபய-ஜராம்ருத்யு-ஹரிணீம்
விபத்யந்தே விச்வே விதி-சதமகாத்யா திவிஷதஃ ।
கராலம் யத் க்ஷ்வேலம் கபலிதவதஃ காலகலனா
ந சம்போஸ்-தன் மூலம் தவ ஜனனி தாடங்க-மஹிமா ॥

---

28. தேவியின் தாடங்க மகிமை
(விஷபயம், அகாலம்ருத்யு நிவாரணம்)

(ப்ரதிபய-ஜராம்ருத்யு-ஹரிணீம்) பயங்கரமான மூப்பு மரணங்களை விலக்குகிற (ஸுதாம்) அமிருதத்தை (ஆஸ்வாத்ய அபி) சாப்பிட்டுங் கூட (விதி-சதமக-ஆத்யாஃ) பிரம்மா, இந்திரன் முதலிய (விச்வே) எல்லா (திவிஷதஃ) தேவர்களும் (விபத்யந்தே)—பிரளய காலத்தில்—அழிவுறுகிறார்கள். (கராலம்) கொடிய (க்ஷ்வேலம்) விஷத்தை

---

28. தாடங்க மஹிமா—தாடங்கஸ்ய கர்ணாபரணஸ்ய ஸாமர்த்யம்| தாடங்க-ச்ச்யாவகத்வம் காலஸ்ய நாஸ்தி காலோத்பத்தி-ஸ்திதி-லயானாம் தாடங்கைக-நிலய-தத்வாதிதி தேவ்யாஃ பாதிவ்ரத்ய மஹிமா ஸர்வாதிசய இதி | —லக்ஷ்மீதரர்.

ஓ. (யா தே ருத்ர சிவா தனூஃ சிவா விச்வாஹ பேஷஜீ | சிவா ருத்ரஸ்ய பேஷஜீ | தயா நோ ம்ருட ஜீவஸே |) பரமசிவனே, எந்தப்பராசக்தி உனது பாதிசரீரம் உடையவளாகின்றாளோ அவள் உலகனைத்திற்கும் மருந்து, ருத்திரனாகிய உனக்கும் அவள்தான் மருந்து. விஷத்தை உண்டும் அவள் அருளால் தான் எங்களுக்காக நீ பிழைத்திருக்கிறாய். —ருத்ரம்.

காலஸ்வரூபிகளான சூரிய சந்திரர்கள் உலகிலுள்ளவர்களின் ஆயுளை நாள்தோறும் விழுங்குபவர்களாயினும் அவர்கள் தேவியினிடம் அடங்கி அவளுடைய அங்கங்களாகவும் ஆபரணங்களாகவும் ஆகிவிடுகின்றனர்.

(கபளிதவதः) சாப்பிட்ட (சம்போः) சிவனுக்கு (காலகலனு) காலத்தின் முடிவு (ந) இல்லை (யத்) என்றால் (தன் மூலம்) அதன் காரணம் (தவ) உன்னுடைய (தாடங்க-மஹிமா) காதிலுள்ள தாடங்க மகிமைதான்.

ஒ. ஸூர்யசந்த்ரௌ ஸ்தனௌ தேவ்யாஸ் தாவேவ நயனே ஸ்ம்ருதௌ| உபௌ தாடங்கயுகளம் இத்யேஷா வைதிகீ ச்ருதிः || —ஸௌபாக்ய-பாஸ்கரம்.

தேவியினுடைய தாடங்கம் ஸ்ரீசக்ர ரூபமே. ஸ்ரீசக்ரத்தை ஸுவாஸினிகளும் ஆராதிக்கலாம். 'எந்த ஸுவாஸினியானவள் புருஷனுக்குப் பரிபூர்ணமான ஆயுளைக்கருதி அதன் மூலம் குடும்பத்தில் பரம ஸௌபாக்கியத்தை எதிர்பார்க்கிறாளோ, அந்த ஸுவாஸினியானவள் மஹா குருமுகமாகத் தனது புருஷனை மேற்சொன்ன வித்தையை (பஞ்சதசாக்ஷரீ மந்திரத்தை) கிரகித்துக்கொள்ளும்படி செய்து புருஷனுடைய முகமாகத் தான் அந்த வித்தையைக் கிரகித்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு தினத்திலும் யதாசக்தி ஜபம் செய்து மஞ்சள் பொடியில் ஸ்ரீசக்ரலேகனத்தைச் செய்து மூலமந்திரத்தாலேயே ஷோடசோபசார பூஜைகளையும் செய்து, சக்தியை அனுசரித்து லலிதா ஸஹஸ்ர நாமம், த்ரிசதீ, அஷ்டோத்தரம் இவைகளால் குங்குமத்தாலோ சிகப்புப் புஷ்பத்தாலோ அர்ச்சனையும் செய்து, நிவேதனாதிகள் செய்து, பிரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகளால் பரதேவதையை ஆராதனம் செய்து வரவேண்டும். அப்படியானால் அவள் புருஷனுக்கு தீர்க்காயுளைஸம்பாதித்துத் தானும் மஹாபாக்கியவதியாக நீடித்து வாழ்ந்து திவ்ய தம்பதிகளாகக் குடும்பத்தில் ஸகலவித ஸௌபாக்யத்துடன் விளங்குவார்கள். முதல் தினம் பூஜை செய்த மஞ்சள் பொடியை மறுதினம் ஸ்நான காலத்தில் முகத்தில் பூசிக்கொள்ள வேண்டும்.''—தேதியூர் ஸுப்ரஹ்மண்ய சாஸ்திரி.

ஒ. (அத ஏவ ஸுவாஸின்யா கதாசிதபி கர்ணபூஷணம் ந பரித்யாஜ்ய இதி உபதேசः) இதனாலேயே பதிவிரதைகள் ஒரு போதும் காதில் பூஷணமில்லாமலிருக்கலாகாதென்பதை உபதேசமாகக் கொள்ளவேண்டும். —அருணாமோதினீ.

किरीटं वैरिञ्चं परिहर पुरः कैटभभिदः
कठोरे कोटीरे स्खलसि जहि जंभारि-मकुटम् ।
प्रणम्रेष्वेतेषु प्रसभ-मुपयातस्य भवनं
भवस्याभ्युत्थाने तव परिजनोक्ति-र्विजयते ॥ २९ ॥

கிரீடம் வைரிஞ்சம் பரிஹர புரః கைடபபிதஃ
கடோரே கோடீரே ஸ்கலஸி ஜஹி ஜம்பாரி-மகுடம் ।
ப்ரணம்ரேஷ்வேதேஷு ப்ரஸப-முபயாதஸ்ய பவனம்
பவஸ்யாப்யுத்தானே தவ பரிஜனோக்திர்-விஜயதே ||29

---

29. தேவி பரமசிவனே வரவேற்கும் வைபவம்
(ப்ரஸவாரிஷ்ட நிவிருத்தி, மூர்க்கரை வசப்படுத்தல்)

'(புர:) எதிரில் உள்ள (வைரிஞ்சம்) பிரம்மாவினுடைய (கிரீடம்) கிரீடத்தை (பரிஹர) விட்டு விலகிவாருங்கள்; (கைடபபிதஃ) கைடபாசுரனைக் கொன்ற விஷ்ணுவினுடைய (கடோரே) கடினமான (கோடீரே) கிரீடத்தில் (ஸ்கலஸி) இடறிக்கொள்ளப் போகிறீர்கள்; (ஜம்பாரி-) இந்திரனுடைய (மகுடம்) கிரீடத்தை (ஜஹி) ஒதுக்கி விட்டு வாருங்கள்' என்றிவ்வாறுக—(ஏதேஷு) பிரம்மா முதலியவர்கள் (ப்ரணம்ரேஷு) நமஸ்காரம் செய்து கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் (பவனம்) உனது இருப்பிடத்திற்கு (உபயாதஸ்ய) வந்து கொண்டிருக்கும் (பவஸ்ய) பரமசிவனே நோக்கி (ப்ரஸபம்) பரபரப்புடன் (அப்யுத்தானே) நீ எழுந்து எதிர்கொண்டு செல்லும் போது (தவ) உன்னுடைய (பரிஜன-உக்திஃ) சேடிகள் சொல்லும் வார்த்தை (விஜயதே) சிறப்பாக ஒலிக்கின்றது.

---

29. ஜம்பாரி–முகுடம் | வைரிஞ்ச்யம் | ஜஹீஹி | ---பா. பே.

स्वदेहोद्भूताभि-र्घृणिभि-रणिमाद्याभि-रभितो
निषेव्ये नित्ये त्वा-महमिति सदा भावयति यः ।
किमाश्चर्यं तस्य त्रिनयन-समृद्धिं तृणयतो
महासंवर्ताग्नि-र्विरचयति नीराजन-विधिम् ॥ ३० ॥

ஸ்வதேஹோத்பூதாபிர்-க்ருணிபி-ரணிமாத்யாபி-ரபிதோ
நிஷேவ்யே நித்யே த்வா-மஹமிதி ஸதா பாவயதி யः ।
கிமாச்சர்யம் தஸ்ய த்ரிநயன-ஸம்ருத்திம் த்ருணயதோ
மஹாஸம்வர்த்தாக்னிர்-விரசயதி நீராஜன-விதிம் ॥30॥

---

30. தேவியைத் தனது ஆத்மாவாக உபாசித்தல் (பரகாயப்பிரவேசம்)

(நித்யே) ஆதியந்தமற்ற பரம்பொருளே! (ஸ்வதேஹ-உத்பூதாபிः) உனது உடலினின்று தோன்றிய (க்ருணிபிः) கிரணங்கள் போன்ற (அணிமாத்யாபிः) அணிமாசித்தி முதலிய தேவதைகளால் (அபிதः) சூழப்பெற்றவளாக (நிஷேவ்யே) சேவிக்கத்தக்கவளே! (த்வாம்) உன்னை (அஹம் இதி) தனது ஆத்மா வென்று (யः) எவன் (ஸதா) எப்போதும் (பாவயதி) சிந்திக்கின்றானோ (தஸ்ய) அவனுக்கு—(த்ரிநயன-ஸம்ருத்திம்) சிவஸாயுஜ்யச் செல்வத்தையும் (த்ருணயதः) துரும்பெனக்கருதும் அவனுக்கு—(மஹாஸம்வர்த்தாக்னிः) ஊழித் தீயானது (நீராஜன-விதிம்) மங்கள ஆரத்தி காட்டிப் பூஜிக்கும் முறையை (விரசயதி) அனுஷ்டிக்கிறது. (கிம் ஆச்சர்யம்) இது ஆச்சரியமா?

த்ரிநயநः—(த்ரீணி நயனானி மார்க்காः ப்ராபகாः ஸூர்ய சந்த்ராக்னிரூபாः யஸ்ய தர்சனாய இதி ஸ த்ரிநயநः। யத்வா இடா பிங்கலா ஸுஷும்னா மார்க்காः த்ரயः தத்தர்சனே உபாயா இதி த்ரிநயனः ஸதாசிவः । யத்வா த்ரிநயனானி சக்ஷூம்ஷி யஸ்ய ஸः।) சூர்யன் சந்திரன் அக்னியாகிய மூவரும் எவருடைய தர்சனத்துக்கு வழி காட்டுகிறார்களோ அவர்; அல்லது இடை பிங்

---

30. நிஷேவே। —பா. பே.

चतुः षष्ट्या तन्त्रैः सकल-मतिसन्धाय भुवनं
स्थितस्तत्तत्-सिद्धि-प्रसव-परतन्त्रैः पशुपतिः ।
पुनस्त्व-न्निर्बन्धा-दखिल-पुरुषार्थैक-घटना-
स्वतन्त्रं ते तन्त्रं क्षितितल-मवातीतर-दिदम् ॥ ३१ ॥

சதுః ஷஷ்ட்யா தந்த்ரைః ஸகல-மதிஸந்தாய புவனம்
ஸ்திதஸ் தத்தத்-ஸித்தி-ப்ரஸவ-பரதந்த்ரைः பசுபதிः।
புனஸ்-த்வந்நிர்ப்பந்தா-தகில-புருஷார்த்தைக-கடனா-
ஸ்வதந்த்ரம் தே தந்த்ரம் க்ஷிதிதல-மவாதீதர-திதம் ॥

---

31. அறுபத்து நாலு தந்திரங்களும் ஸ்ரீ வித்தையும்
(ஸர்வ வசீகரம்)

(பசுபதிः) பரமசிவன் (தத்-தத்-ஸித்தி-ப்ரஸவ-) அவரவர் நாடும் அந்தந்த சித்தியை மட்டும் அளிக்கும் (பரதந்த்ரைः) வேறு தந்திரங்களாகிய (சதுஷ்ஷஷ்ட்யா தந்த்ரைः)

கலை ஸுஷும்னையாகிய மார்க்கங்கள் மூன்றும் எவரைக் காண உபாயமோ அவர்; அல்லது எவருக்குக் கண்கள் மூன்றோ அவர்:
—லக்ஷ்மீதரர்.

ஓ. அருணம் கருணாதரங்கிதாக்ஷீம் த்ருத-பாசாங்குச-புஷ்ப பாண-சாபாம்। அணிமாதிபிராவ்ருதாம் மயூகை-ரஹமித்யேவ விபாவயே பவானீம் ॥

—தேவீ த்யான சுலோகம்.

அம்பிகையைத் தனது ஆத்மாவாகவே ஒருவன் பாவனை செய்தால் ஏற்படும் மகிமை ஒப்புயர்வற்றது. ஸதாசிவனைப் போல் கருதி உலகெல்லாம் அவனைப் பூஜை செய்யும்.

ஓ. கர்த்தாபி ஸர்வலோகானு-மக்ஷய்யைச்வர்யவானபி।
சிவः சிவோऽஹமஸ்மீதி வாதினம் யஞ்ச கஞ்சன।
ஆத்மனு ஸஹ தாதாத்ம்ய-பாகினம் குருதே ப்ருசம் ॥

—சிவ கீதை.

---

31. அபிஸந்தாய। ப்ரஸப-பரதந்த்ரைः। ப்ரஸவ-பர தந்த்ரः। அகில புருஷார்த்தைக-கடனாத் ஸ்வதந்த்ரம்। —பா. பே.

அறுபத்து நாலு வகைப்பட்ட தந்திர சாஸ்திரங்களால் (ஸகலம்) எல்லா (புவனம்) உலகத்தையும் (அதிஸந்தாய) நிரப்பி விட்டு (ஸ்தித:) வாளாவிருக்கவே (புன:) மேலும் (த்வத்-நிர்ப்பந்தாத்) உன்னுடைய கட்டாயத்தின் பேரில் (அகில-புருஷார்த்த-ஏக-கடனா-) எல்லா விருப்பங்களை யும், அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்ற எல்லாப் புரு ஷார்த்தங்களையும் ஒருங்கே கூட்டிவைக்க (ஸ்வதந்த்ரம்) வல்லதான (தே தந்த்ரம்) உன்னுடைய தந்திரமாகிய (இதம்) இந்த ஸ்ரீ வித்தையை (க்ஷிதிதலம்) பூவுலகில் (அவாதீதரத்) அவதரிக்கச்செய்தார்.

அதிஸந்தாய—அபவாஹ்ய, வஞ்சயித்வா (லக்ஷ்மீதரர்); வசீக்ருத்ய (ஸௌபாக்ய வர்த்தனீ.)

ஸ்வதந்த்ரம் தே தந்த்ரம்— இது 'ஸமயாசாரம்' எனப்படு வது, வஸிஷ்டர், ஸநகர், சுகர், ஸநந்தனர், ஸநத்குமாரர் ஆகிய ஐவர்கள் அருளிய 'சுபாகம பஞ்சகம்' எனப் பெயர் பெற்ற ஸம்ஹிதைகளில் போதிக்கப்பட்ட மார்க்கம். அறுபத்து நாலு தந்திரங்களில் சொல்லியிருப்பது 'கௌல மார்க்கம்.' 'சந்த்ர கலாவித்யாஷ்டகம்' எனப்பட்ட எட்டுத் தந்திரங்களில் சொல்லி யிருப்பது 'மிச்ரமார்க்கம்.' ஸமய மார்க்கம் தான் வைதிகர்கள் அனுஷ்டிக்கத் தகுந்தது. இது தான் அடுத்த சுலோகத்தில் கூறப் படும் வித்தை. இது எல்லாப் புருஷார்த்தங்களையும் ஸாதிக்க வல்லது.

அறுபத்து நாலு தந்திரங்கள்— மஹாமாயா, சம்பரம், யோகினீ ஜால சம்பரம், பைரவதந்திரம் எட்டு, பஹுரூபதந்த் ரம் (எட்டு) யாமள தந்த்ரம் (எட்டு) சந்த்ரஞானம், மாலினி, மஹாஸம்மோஹனம், முதலியன. இவற்றில் ஒவ்வொன்றும் வச்யம், ஆகர்ஷணம், மோஹனம், உச்சாடனம் போன்ற ஒவ் வொரு சித்தியைத் தருவது.

அவாதீதரத்—அவதாரிதவான்.

शिवः शक्तिः कामः क्षिति-रथ रविः शीतकिरणः
स्मरो हंसः शक्र-स्तदनु च परा-मार-हरयः ।
अमी हृल्लेखाभि-स्तिसृभि-रवसानेषु घटिता
भजन्ते वर्णास्ते तव जननि नामावयवताम् ॥ ३२ ॥

சிவஃ சக்திஃ காமஃ க்ஷிதி-ரத ரவிஃ சீதகிரணஃ
ஸ்மரோ ஹம்ஸஃ சக்ரஸ்-ததநு ச பரா-மார-ஹரயஃ।
அமீ ஹ்ருல்லேகாபிஸ் திஸ்ருபி-ரவஸானேஷு கடிதா
பஜந்தே வர்ணாஸ்தே தவ ஜனனி நாமாவாயவதாம் ||

---

32. ஸ்ரீவித்தை பஞ்சதசாக்ஷரீ மந்த்ரம்
(ஸகல கார்ய ஜயம், தீர்க்காயுள்)

(ஜனனி) தாயே! (சிவஃ) சிவ பீஜாக்ஷரமான 'க', (சக்திஃ) சக்தி பீஜாக்ஷரமான 'ஏ', (காமஃ) மன்மத பீஜாக்ஷரமான 'ஈ', (க்ஷிதிஃ) பிருதிவி பீஜமான 'ல', (அதஃ)

---

32. இங்கு 'க' எனும் அக்ஷரத்தை முதலில் உடைய 'காதி வித்தை' எனும் பஞ்சதசாக்ஷரீ மஹாமந்த்ரம் மறைமுகமாகக் கூறப்படுகிறது. முதலாவதாகிய வாக்பவ கூடம் (க-ஏ-ஈ-ல-ஹ்ரீம்) பிரளயகால அக்கினிபோல் பிரகாசிப்பதாய் மூலாதாரத்திலிருந்து கிளம்பி அநாஹதத்தைத் தொடுகிறது. இரண்டாவதாகிய காமராஜ கூடம் (ஹ-ஸ-க-ஹ-ல-ஹ்ரீம்) கோடி ஸூர்யப் பிரகாசமுடையதாய் அநாஹதத்திலிருந்து கிளம்பி ஆஜ்ஞாசக்கரத்தைத்தொடுகிறது; மூன்றாவதாகிய சக்தி கூடம் (ஸ-க-ல-ஹ்ரீம்) கோடி சந்திரப்பிரகாச முடையதாய் ஆஜ்ஞையிலிருந்து லலாடமத்திவரை வியாபிக்கிறது. மாலையிலுள்ள ரத்னப்பரல்களைப் போல் மூன்று கூடங்களிலுமுள்ள வர்ணங்கள் வரிசையாய் ஒன்றன் மேலொன்றாகச் சிந்திக்கப் படவேண்டும். மூலாதாரத்தில் உதித்த நாதம் இவ்வெழுத்துக்களினிடை மணிகளை ஊடுருவிச் செல்லும் சரடுபோன்று விளங்கும். மூன்று கூடங்களிலும் ஹ்ரீங்காரத்திலுள்ள பிந்துகலைகள் மூன்றும் வஹ்னி குண்டலினீ, ஸூர்யகுண்டலினீ, ஸோமகுண்டலினீ எனப்படுவன.

பஞ்சதசாக்ஷரீ மந்திரத்தில் உள்ள உயிர்மெய்யெழுத்துக்களினின்றே ஆகாசம், வாயு, அக்னி, அப்பு, பிருதிவி என்ற பஞ்ச மகாபூதங்கள் தோன்றின. ஆகாசத்தின் குணம் சப்தம்

அதன் பிறகு (ரவிః) சூரிய பீஜமான 'ஹ' (சீத-கிரணః) குளிர்ந்த கிரணங்களுடைய சந்திர பீஜமான 'ஸ', (ஸ்மரః) மன்மத பீஜமான 'க', (ஹம்ஸః) ஹம்ஸமந்திரத்திலுள்ள ஆகாச பீஜமான 'ஹ', (சக்ரః) இந்திரனுடைய பீஜமான 'ல' (ததனு ச) அதற்குப் பிறகு (பரா-மார-ஹரயః) பரா பீஜமாகிய 'ஸ', மன்மத பீஜமாகிய 'க', ஹரிபீஜமாகிய

ஒன்று, வாயுவின் குணங்கள் சப்தம் ஸ்பர்சம் இரண்டு, அக்னியின் குணங்கள் சப்தம் ஸ்பர்சம் ரூபம் என மூன்று, அப்புவின் குணம் ரஸம் கூடி நான்கு, பிருதிவியின் குணங்கள் கந்தத்துடன் ஐந்து, ஆக (1+2+3+4+5) பதினைந்து குணங்களும் பஞ்சதசாக்ஷரீ மந்திரத்தின் பிரகாசமே எனப் பாவித்தல் வேண்டும்.

—பாஸ்கரராயர்—வரிவஸ்யாரஹஸ்யம்.

ஒ. ஸ்ரீ மத்வாக்பவ-கூடைக-ஸ்வரூப-முக பங்கஜா ।
கண்டாதః கடிபர்யந்த-மத்ய கூட-ஸ்வரூபிணீ ।
சக்தி-கூடைகதாபன்ன-கட்யதோ-பாக-தாரிணீ ॥ (லலிதா ஸஹஸ்ர-நாமம்) வாக்பவ கூடத்தை அம்பாளுடைய முகமாகவும், மத்தியிலுள்ள காமராஜ கூடத்தைக் கழுத்து முதல் இடுப்பு வரையிலுள்ள பாகமாகவும் சக்தி கூடத்தை இடுப்பிற்குக் கீழுள்ள பாகமாகவும் தியானிக்க வேண்டும்.

ஸ்ரீவித்யா—காயத்ரீ மந்திரத்தில் 'பரோ ரஜஸே ஸாவதோம்' எனும் நாலாவது பாதத்தைச் சேர்த்து உத்தம ஸாதகர்கள் ஜபிக்க வேண்டுமென்றும் அப்போதுதான் காயத்ரீ வித்தை பூர்ணத்துவத்தை யடைகிறதென்றுங் கூறுவதுபோல், பஞ்சதசாக்ஷரீ மந்திரத்தின் நாலாவது சந்த்ரகலாகூடம் ரமா பீஜமாகிய 'ஸ்ரீம்' என்றும், அதுவும் சேர்ந்துதான் பதினாறுகலையுடன் இம் மந்திரம் பரிபூர்ண மடைகிறதென்றும் அதனால் தான் இதற்கு ஸ்ரீ வித்யா எனப்பெயர் என்றும் அது ரஹஸ்யமானதால் இங்கு மறைத்து வைக்கப் பட்டதாய் உணர வேண்டுமென்றும் லக்ஷ்மீதரர் கூறுகிறார். முதல் கூடம் ஜாக்ரத்திற்கும் இரண்டாவது ஸ்வப்னத்திற்கும், மூன்றாவது ஸுஷுப்திக்கும் நாலாவது துரீயத்திற்கும் ஒப்பிடப்படும்.

ஒ. ஆத்மவித்யா மஹாவித்யா ஸ்ரீ வித்யா காமஸேவிதா ।
ஸ்ரீ ஷோடசாக்ஷரீ-வித்யா த்ரிகூடா காமகோடிகா ॥

—லலிதா ஸஹஸ்ர-நாமம்.

ஹாதி - வித்யா—கைவல்யாசிரமருடைய ஸௌபாக்ய வர்த்தனீ வியாக்கியானத்தில் இந்த சுலோகம் லோபாமுத்ரா

'லி', (அமீ தே வர்ணா:) உன்னுடைய இவ்வக்ஷரங்கள் (திஸ்ருபி:) மூன்று (ஹ்ருல்லேகாபி:) புவனேசுவரீ பீஜமான ஹ்ரீங்காரங்களுடன் (அவஸானேஷு) ஒவ்வொரு கூடத்தின் முடிவிலும் (கடிதா:) சேர்க்கப்பட்டு (தவ) உன்னுடைய (நாம-அவயவதாம்) மந்திரத்தின் அவயவங்களாக (பஜந்தே) அமைகின்றன.

வித்யா எனப்படும் ஹாதி வித்தையையும், தூர்வாஸ வித்யா எனப்படும் த்ரயோதசாக்ஷரீ மந்திரத்தையும் குறிப்பிடுவதாய்க் கூறுகிறார்.

லோபாமுத்ராவித்யா—'ஹஸகலஹ்ரீம்—ஹஸகஹலஹ்ரீம்—ஸகலஹ்ரீம்.'

தூர்வாஸ வித்யா—'ஹஸகல—ஹஸகஹல—ஸகலஹ்ரீம்' இதில் 'ஹ்ரீம்' மூன்று கூடத்தின் முடிவில் ஒரே தடவையாகச் சேர்க்கப்படுகிறது.

காதிவித்யா பஞ்சதசாக்ஷரீ—ஜபம் செய்யும் முறை.

அஸ்ய ஸ்ரீ பஞ்சதசாக்ஷரீ மஹாமந்த்ரஸ்ய ஆனந்தபைரவ ருஷி:, காயத்ரீச்சந்த:, பஞ்சதசாக்ஷர்யதிஷ்டாத்ரீ லலிதா மஹாத்ரிபுரஸுந்தரீ-தேவதா ॥ 'கஏஈலஹ்ரீம்—பீஜம் | 'ஸகலஹ்ரீம்'—சக்தி: | 'ஹஸகஹலஹ்ரீம்'—கீலகம் | ஸ்ரீலலிதாமஹாத்ரிபுரஸுந்தரீ-ப்ரஸாதஸித்த்யர்த்தே ஜபே விநியோக: ॥

கஏஈலஹ்ரீம், ஹஸகஹலஹ்ரீம், ஸகலஹ்ரீம் என்ற மூன்று கூடங்களையும் இரண்டு தடவை திருப்பி உச்சரித்து கர ந்யாஸமும் அங்க ந்யாஸமும் செய்க.

பூர்ப்புவஸ்ஸுவரோமிதி திக்பந்த: | த்யானம் ॥

அருணாம் கருணாதரங்கிதாக்ஷீம் த்ருதபாசாங்குச-புஷ்பபாணசாபாம் | அணிமாதிபி-ராவ்ருதாம் மயூகை-ரஹமித்யேவ விபாவயே பவானீம் ॥

லம்-இத்யாதி பஞ்ச பூஜா ॥

மந்த்ரஜபம்— "கஏஈலஹ்ரீம்—ஹஸகஹலஹ்ரீம்—ஸகலஹ்ரீம்" (108 தடவை)

பூர்ப்புவஸ்ஸுவரோமிதி திக்விமோக: ॥ த்யானம் ॥
லம்-இத்யாதி பஞ்ச பூஜா ॥

स्मरं योनिं लक्ष्मीं त्रितय-मिद-मादौ तव मनो-
निधायैके नित्ये निरवधि-महाभोग-रसिकाः ।
भजन्ति त्वां चिन्तामणि-गुणनिबद्धाक्ष-वलयाः
शिवाग्नौ जुह्वन्तः सुरभिघृत-धाराहुति-शतैः ॥३३॥

ஸ்மரம் யோனிம் லக்ஷ்மீம் த்ரிதய-மித-மாதௌ தவ மனோ-
நிதாயைகே நித்யே நிரவதி-மஹாபோக-ரஸிகாஃ ।
பஜந்தி த்வாம் சிந்தாமணி-குணநிபத்தாக்ஷ-வலயாஃ
சிவாக்னௌ ஜுஹ்வந்தஃ ஸுரபிக்ருத-தாராஹுதி-சதைஃ ॥ 33 ॥

---

33. ஸௌபாக்கிய மந்திரம்
(ஸகல ஸௌபாக்கியம்)

(நித்யே) ஆதியந்த மற்ற பரதேவதையே ! (தவ) உன்னுடைய (மனோஃ) பஞ்சதசாக்ஷரீ மந்திரத்தின்

ஸமர்ப்பணம் ॥ குஹ்யாதிகுஹ்ய கோப்த்ரீ த்வம் க்ருஹாணா ஸ்மத்க்ருதம் ஜபம் । ஸித்திர் ப்பவது மே தேவி த்வத்ப்ரஸாதான் மயி ஸ்திரா ॥

குறிப்பு—இந்த மாதிரி மந்திரங்களும் ஜபமுறைகளும் குருவினிடமிருந்து உபதேச மூலமாகத்தான் அறியவேண்டியவை. என்றாலும் அவைகளை மிகவும் இரகசியம் என்று மறைத்தே வைத்துக்கொண்டிருந்தால் அவற்றின் ஸ்வரூபமும் தத்துவங்களும் நாளடைவில் உபாஸகர்களுக்குக்கூடத் தெளிவாய் விளங்காமற் போகக்கூடுமாதலால், ஸந்தியாவந்தனம் காயத்ரீமந்த்ரம் ஆகியவற்றையும் இக்காலத்தை யொட்டி நாம் அச்சிட்ட புஸ்தகங்களில் விளக்குவது போல் இந்த ஜப முறையையும் இங்கு கூறலானோம். புஸ்தகமிருந்தாலும் உபநயனத்தில் பிரம்மோபதேசமான பின்பே காயத்ரீ ஜபம் செய்வது போல் இந்த மந்திரத்தையும் குருமுகமாக உபதேசம் பெற்றே ஜபம் செய்யத்தொடங்க வேண்டும்.

33. பஞ்சதசாக்ஷரீ மந்திரத்திற்கு ஸாவித்ரீ மந்திரத்துடன் ஒற்றுமையுண்டு. பஞ்சதசாக்ஷரியில் மூன்று கூடங்களிருப்பது

---

33. த்ரிதயமித-மாத்யே। ஜபந்தி த்வாம்। நிபத்தாக்ஷரலயாஃ। ஜுஹ்வதஃ।
—பா. பே.

(ஆதௌ) முதலில் (ஸ்மரம்) காம பீஜமான 'க்லீம்' என்ற அக்ஷரம் (யோனிம்) புவனேசுவரீ பீஜமான 'ஹ்ரீம்' என்ற அக்ஷரம் (லக்ஷ்மீம்) லக்ஷ்மீ பீஜமான 'ஸ்ரீம்' என்ற அக்ஷரம் (இதம் த்ரித்யம்) ஆகிய இம் மூன்றையும் (நிதாய) சேர்த்து (நிரவதி-மஹாபோக-ரஸிகா:) இடைவிடாத ஜபத்திலுள்ள ஆனந்தச் சுவையை அறிந்தவர்களாகிய (ஏகே) சிலர் (சிந்தாமணி-குண-நிபத்த-அக்ஷவலயா:) தொடர்

போல் ஸாவித்ரீ மந்திரத்தில் மூன்று பாதங்கள். அவற்றுடன் 'பூ: புவ: ஸுவ:' என்ற மூன்று வியாஹிருதிகளைச் சேர்த்தால் அப்போது அது காயத்ரீ மந்திரமாகிறது. அவ்வாறே பஞ்சதசாக்ஷரிக்கு முன் விமர்சப்ரணவங்கள் எனப்படும் 'ஐம்-ஹ்ரீம்-ஸ்ரீம் க்லீம்-ஸௌ:' என்பனவற்றில் மூன்றைச் சேர்த்தால் அது ஸௌபாக்ய பஞ்சதசாக்ஷரீ எனப்படும். இங்கே 'ஸ்ரீம்-ஹ்ரீம்-க்லீம்' என்பவற்றை முன் கூட்டி ஜபிப்பது சிறந்த பயனளிக்கும் எனக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் ஸாதாரணமாக 'ஐம்-க்லீம்-ஸௌ:' என்ற பீஜங்களை முறையே ஒவ்வொரு கூடத்தின் முதலிலும் சேர்ப்பதே 'ஸௌபாக்கிய வித்தை' என வழக்கத்தில் காணப்படுகிறது.

சிவாக்னி:—முக்கோண (△) வடிவான குண்டத்தில் அக்கினியை ஸ்தாபித்தால் அது சிவாக்கினி எனப்படும். அதில் இந்த மந்திரத்தால் பசுவின் நெய் கொண்டு புண்ணியவான்கள் ஹோமம் செய்து தேவியை ஆராதிக்கிறார்கள். அல்லது 'சிவோஹம் என்ற பாவனையாகிற அக்கினியில் எல்லாச் செயல்களையும் மானஸிகமாக அர்ப்பணம் செய்கிறார்கள்.

ஒ. அஹம் த்வம் அஸ்தி நாஸ்தி கர்த்தவ்யம் அகர்த்தவ்யம் உபாஸிதவ்யமிதி விகல்பானு-மாத்மனி விலாபனம் ஹோம: |

—பாவனோபநிஷத்.

ஸுரபி—காமதேனு; அல்லது நல்ல வாசனை.

ந்து வரும் சிந்தனையையே ஜபமாலையாகக் கொண்டு (சிவாக்னௌ) சக்தி முக்கோணத்திலுள்ள அக்னியில் (ஸுரபிக்ருத-தாராஹுதி-சதைঃ) காமதேனு அளித்த நெய்போன்ற ஆத்மானந்தத்தைக் கொண்டு நூற்றுக் கணக்கான ஆஹுதிகளை (ஜுஹ்வந்தঃ) செய்பவர்களாய் (த்வாம்) உன்னை (பஜந்தி) ஆராதிக்கிறார்கள்.

ஜுஹ்வந்தঃ— 'ஜுஹு-அந்தঃ-ஸுரபி-க்ருத-தாரா-ஹுதி-சதைঃ' என்று ஒரே வார்த்தையாகக் கைவல்யாசிரமர் கொள்ளுகிறார். ஹோமக்கரண்டியின் உள்ளிருந்து பெருகும் நல்வாசனையுள்ள நெய்யின் நூற்றுக்கணக்கான ஆஹுதிகளால். இது 'அந்தர் யாகம்' எனக் கைவல்யாசிரமர் கூறுகிறார்.

சிந்தாமணி-குண-நிபத்தாக்ஷவலயாঃ—ஐம்பத்தொரு அக்ஷரங்கள் வடிவான ஜபமாலையில் 'க்ஷ' வின் ஸ்தானம் மேரு எனப் படுவது; அது நடுவிலுள்ள மணி; ஜபம் செய்கையில் அதைத் தாண்டிச் செல்லக் கூடாது; தொட்டுவிட்டுத் திரும்பிவர வேண்டும்.

ஸ்மரம் யோனிம் லக்ஷ்மீம்—ஸ்மரம் ஹகாரத்தையும், யோனிம் ஸகாரத்தையும், லக்ஷ்மீம் க காரத்தையும் என இதற்குப் பொருள் கொண்டு, முன் 32ல் கூறிய 'காதிவித்தை'யில் 'க ஏ ஈ' என்றமுதல் மூன்று அக்ஷரங்களுக்குப் பதிலாக 'ஹஸக' என்ற அக்ஷரங்களை உபயோகித்தால் 'ஹஸகலஹ்ரீம்—ஹஸகஹலஹ்ரீம்—ஸகலஹ்ரீம்' என்று வரும் 'ஹாதி வித்தை' அல்லது 'லோபாமுத்ரா வித்தை' இந்த சுலோகத்தில் குறிப்பிடப் படுவதாய்ச் சில உரையாசிரியர்கள் கருதுகிறார்கள். கைவல்யாசிரமர் முந்திய சுலோகம் ஹாதி வித்தையையும். இது காதி வித்தையையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளுகிறார்.

शरीरं त्वं शंभोः शशि-मिहिर-वक्षोरुह-युगं
तवात्मानं मन्ये भगवति नवात्मान-मनघम् ।
अतः शेषः शेषीत्यय-मुभय-साधारणतया
स्थितः संबन्धो वां समरस-परानन्द-परयोः ॥ ३४ ॥

சரீரம் த்வம் சம்போஃ சசி-மிஹிர-வக்ஷோருஹ-யுகம்
தவாத்மானம் மன்யே பகவதி நவாத்மான-மனகம்
அதஃ சேஷஃ சேஷீத்யய-முபய-ஸாதாரணதயா
ஸ்திதஃ ஸம்பந்தோ வாம் ஸமரஸ-பரானந்த-பரயோஃ ||

---

34. சேஷசேஷீ பாவம்

(அன்யோன்ய ஸமரஸவளர்ச்சி)

(பகவதி) பரதேவதையே! (சசி-மிஹிர-வக்ஷோருஹ-யுகம்) சந்திர சூரியர்களை நகில்களாக உடைய (த்வம்) நீ (சம்போஃ) பரமசிவனுக்கு (சரீரம்) உடல் என்றும் (அனகம்) மாசற்ற (நவாத்மானம்) ஒன்பது வ்யூஹ ஸ்வரூபியான சிவனை (தவ) உன்னுடைய (ஆத்மானம்) உடல்

---

34. சம்போஃ—ஆனந்தபைரவஸ்ய। 32, 33ல் கூறிய மந்திரங்களின் ரிஷியாகிய ஆனந்தபைரவர் இங்கு சிந்திக்கப்படுகிறார்.

பகவதி—உத்பத்யாதி வேதனம் பகஃ, தத்வதீதி பகவதி।

ஒ. உத்பத்திஞ்ச விநாசஞ்ச பூதானாமாகதிங்கதிம்। வேத்தி வித்யா-மவித்யாஞ்ச ஸ வாச்யோ பகவானிதி ||

நவாத்மானம்—சிவன் ஒன்பது வியூஹஸ்வரூபி; காலம், குலம், நாமம், ஞானம், சித்தம், நாதம், பிந்து, கலை, ஜீவன் என்பன ஒன்பது வியூஹங்கள்.

பவாத்மானம்—என்ற பாடத்தில் பவமென்ற பிரபஞ்சத்திற்கு ஆத்மா, அல்லது பவனென்ற சிவனுக்கு ஆத்மரூபிணீ என்று பொருள்.

---

34. பரானந்த-பதயோஃ। பவாத்மானம்। —பா. பே.

என்றும் (மன்யே) மனக்கண்ணுல் காண்கிறேன். (அதஃ) ஆகையால் (சேஷஃ சேஷீ இதி) உடைமை உடையவர் என்ற (அயம்) இந்த (ஸம்பந்தஃ) உறவு (ஸமரஸ-பரானந்த-பரயோஃ) ஸமரஸப்பட்ட ஆனந்த பைரவர் ஆனந்த பைரவி என்ற (வாம்) உங்களில் (உபய-ஸாதாரணதயா) இருவருக்கும் ஸமமாக (ஸ்திதஃ) நிலைபெற்றுள்ளது.

சேஷஃ சேஷீ—உலகின் சிருஷ்டி ஸ்திதி லயங்களின் போது சிவன் சக்தி இருவருடைய பிரயத்னமும் இருந்தபோதிலும் அதில் ஆனந்தபைரவீ சக்தி பிரதானமாக இருப்பதால் சேஷி யாகவும் ஆனந்தபைரவர் சேஷராகவும் ஆகிறார்கள். பிறகு ஆனந்தபைரவீ ஆனந்தபைரவரிடம் அடங்குவதால் சிவன் சேஷித்தன்மையடைந்தவராகவும், சக்தி சேஷத்தன்மையடைந்த வளாகவும் ஆகிறார்கள். இப்படி இருவருக்கும் சேஷசேஷீபாவம் ஸமானமாகிறது.

ஸமரஸ-பரானந்த-பரயோ :—‘ஸமரஸ-பரானந்த-பதயோஃ’ என்ற பாடத்தில் ஸமரஸம், பரானந்தம் இவைகளுக்கு இருப் பிடமானவர்கள் என்று அர்த்தம். ஸமரஸம் என்றால் ஐசுவரியம்; பரானந்தம் என்றால் ஒப்புயர்வற்ற ஸச்சிதானந்தம்.

சிவனும் சக்தியும் ஸமமாயிருப்பதால் சிவனுக்கு ஸமயஃ என்றும் சக்திக்கு ஸமயா என்றும் பெயர். ஸமத்துவம் ஐந்து விதமெனக் கூறப்படும் ஸ்ரீ சக்கரம் முதலியவைகளில் பூஜை யில் ஸமம், அதிஷ்டானஸாம்யம்; சிருஷ்டி முதலிய கிரியை களில் அனுஷ்டான ஸாம்யம்; நிருத்யம் முதலியவற்றில் அவஸ் தான ஸாமயம்; சிவ-சிவா, பைரவர் பைரவீ முதலிய நாமங்க ளால் நாம ஸாம்யம்: சிகப்பு நிறம், முக்கண் முதலியவைக ளால் ரூபஸாம்யம்.

ஒ. இந்த சுலோகத்தை ஜபம் செய்து வரும் குடும்பங்களில் ஸ்திரீ புமான்களுக்கு பரஸ்பரம் அன்யோன்ய பாவம் திருடமா கும்.......வேதோக்த கர்மாக்களைச் செய்யும் காலங்களில் புருஷர் களுக்குப் பிராதான்யமும், குடும்ப விஷயங்களில் ஸ்திரீகளுக்குப் பிராதான்யமும் இருப்பதவசியம். இப்படி ஸமரஸத்துடன் வாழும் கிருஹஸ்தர்கள் ஈசுவரனுக்கிரகத்தால் ஞானத்தைப் பெற்று மோக்ஷத்தை யடையலாம்.

—தேதியூர் ஸுப்ரமணிய சாஸ்திரி.

मनस्त्वं व्योम त्वं मरुदसि मरुत्सारथि-रसि
त्वमाप-स्त्वं भूमि-स्त्वयि परिणतायां न हि परम् ।
त्वमेव स्वात्मानं परिणमयितुं विश्व-वपुषा
चिदानन्दाकारं शिवयुवति-भावेन बिभृषे ॥ ३५ ॥

மனஸ்த்வம் வ்யோம த்வம் மருதஸி மருத்-ஸாரதி-ரஸி
த்வ-மாபஸ்-த்வம் பூமிஸ்-த்வயி பரிணதாயாம் ந ஹி பரம் ।
த்வமேவ ஸ்வாத்மானம் பரிணமயிதும் விச்வ-வபுஷா
சிதானந்தாகாரம் சிவயுவதி-பாவேன பிப்ருஷே ॥ 35 ॥

---

35. ஆறு சக்கரங்களிலும் விளங்கும் தேவி
(க்ஷயரோக நிவிருத்தி)

(மனஃ) ஆக்ஞாசக்கரத்தில் மனதாக (த்வம்) நீ விளங்கிருய், (வ்யோம) விசுத்தி சக்கரத்தில் ஆகாசமாகவும் (த்வம்) நீயே விளங்குகிருய், (மருத் அஸி) அனுஹதத்தில் வாயுவாக இருக்கிருய், (மருத் ஸாரதிஃ அஸி) ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் அக்கினியாக இருக்கிருய். (ஆபஃ) ஜலதத்துவமும் (த்வம்) நீயே, (பூமிஃ) பிருதிவிதத்துவமும் (த்வம்) நீயே. (த்வயி பரிணதாயாம்) நீயே பிரபஞ்சமாக பரிண

சிவயுவதி—சிவபத்னியாகிய தாயே! பரிணமயிதும் பாவேன—பரிணமிக்கச் செய்யும் நோக்கத்துடன் எனவும் அர்த்தம் கொள்ளலாம்.

ஒ. த்ரிபுரா பரமா-சக்திஃ ஆத்யா ஜாதா மஹேச்வரீ ।
ஸ்தூல-ஸூக்ஷ்ம-விபாகேன-த்ரைலோக்யோத்பத்தி-மாத்ருகா ॥

---

35. ஹரமஹிஷி-பாவேன பிப்ருஷே । —பா. பே.

மித்திருப்பதால் (பரம்) உனக்கு வேருன பொருள் (ந ஹி) இல்லவே இல்லே. (த்வம் ஏவ) நீயே (ஸ்வாத்மானம்) உனது ஸ்வரூபத்தை (விச்வ-வபுஷா) பிரபஞ்ச வடிவாக (பரிணமயிதும்) பரிணமிக்கச் செய்வதற்கு (சிவயுவதி-பாவேன) பரமசிவனுடைய பத்னீ என்ற பாவனேயால் (சிதானந்த ஆகாரம்) ஆனந்த வடிவான சித் ரூபத்தை (பிப்ருஷே) ஏற்றுக் கொள்ளுகிருய்.

கபளீக்ருத-நிச்சேஷ தத்வக்ராம-ஸ்வரூபிணீ |
யாஸ்யாம் பரிணதாயாம் து ந கிஞ்சித் பரம் இஷ்யதே ||
—சதுஃ சதீ|

உத்தர கௌளமதத்தின்படி சிவதத்துவமும் சக்தி தத்துவத்தில் அடங்கினதாகையால் (ந ஹி பரம்) சக்திக்கு வேருக ஒன்றுமில்லே; (சித்—ஆனந்தாகாரம்) சிச்சக்தியாகவும் ஆனந்த பைரவராகவும் நீயே இருக்கிருய் என்று அர்த்தம் கொள்ளப்படும்.

இந்த சுலோகத்தில் தேவியின் 'அஷ்ட மூர்த்தித்துவம்' கூறப்படுகிறதென அருணுமோதினீ ஆசிரியர் கூறுகிருர். மனஸ் தத்துவத்தில் புருஷனும் மனதின் அதிதேவதையான சந்திரனுமாக இரண்டு மூர்த்திகள் குறிக்கப்படுகின்றன. 'மருத்ஸாரதிஃ' என்றதில் அக்கினியும் (அஹ்னே஽க்னிஃ என்றபடி) சூரியனும் குறிக்கப்படுகின்றன. இப்படியாக பிருதிவி அப்பு வாயு ஆகாசத்துடன் எட்டு வடிவம்.

೨. தரணிமயீம் தரணிமயீம் பவனமயீம் ககன-தஹன-
ஹோத்ருமயீம் |
அம்புமயீ-மிந்துமயீ-மம்பா-மனுகம்பமாதி-மாமீக்ஷே ||
—மூகபஞ்சதீ 1-18.

೨. பாரும் புனலுங் கனலும் வெங்காலும் படர் விசும்பும் ஊருமுருகு சுவையொளி யூறெலி யொன்றுபடச் சேருந் தலேவி சிவகாம சுந்தரி சீறடிக்கே சாருந் தவமுடையார் படையாத தனமில்லேயே.
—அபிராமி அந்தாதி 68,

तवाज्ञाचक्रस्थं तपन-शशि-कोटि-द्युतिधरं
परं शंभुं वन्दे परिमिलित-पार्श्वं परचिता ।
यमाराध्यन् भक्त्या रवि-शशि-शुचीना-मविषये
निरालोके ऽलोके निवसति हि भालोक-भुवने ॥३६॥

தவாஜ்ஞா-சக்ரஸ்தம் தபன-சசி-கோடி-த்யுதி-தரம்
பரம் சம்பும் வந்தே பரிமிலித-பார்ச்வம் பரசிதா ।
யமாராத்யன் பக்த்யா ரவி-சசி-சுசீனா-மவிஷயே
நிராலோகே஽லோகே நிவஸதி ஹி பாலோக-புவனே ॥

36. ஆஜ்ஞா சக்கரத்தில் பரசம்பு ஸ்வரூபம்
(ஸர்வ வியாதி நிவாரணம்)

(தவ) உன்னுடைய (ஆஜ்ஞா சக்ரஸ்தம்) ஆஜ்ஞா சக்கரத்திலிருப்பவரும் (தபன-சசி-கோடி-த்யுதி-தரம்) கோடி சூரிய சந்திரர்களின் பிரகாசத்தை யுடையவரும் (பரசிதா) ஸகுண நிர்க்குண சக்திவடிவான உன்னால் (பரிமிளித-பார்ச்வம்) இரு பக்கத்திலும் அணைக்கப்பெற்ற வருமான (பரம் சம்பும்) பரமசிவனை (வந்தே) சேவிக்கின் றேன். (யம்) அம்மாதிரி இருப்பவரை (பக்த்யா) பக்தியு

தவ—(தவ சப்தேன ஸாதகஸ்ய ப்ரூமத்யாந்தர்க்கதம் சிவ சக்ர-சதுஷ்டயம் கத்யதே । ந து த்விதலம் பதம் ।) ‘தவ’ எனும் சொல்லால் புருவமத்தியிலுள்ள நாலு சிவ சக்கரங்கள் கூறப் படுகின்றன; இரண்டு தளமுள்ள சக்கரமன்று. —லக்ஷ்மீதரர்.

தவாஜ்ஞாசக்ரஸ்தம்—த்வதாஜ்ஞானுவர்த்தினம் । காமே சுவரஸூரியின் அபிப்பிராயத்தில் இது புருவமத்தியிலுள்ள இரண்டு தளவடிவான ஆக்ஞாசக்கரத்தைத்தான் குறிக்கிறது. அவ்வாறே மேலே வரும் ஐந்து சுலோகங்களிலும் அந்தந்த சக்க ரங்கள் தான் குறிக்கப்படுகின்றன.

நிராதங்கே என்ற பாடத்தில் ஆதங்கமாவது பிறப்பிறப்புக் கவலை.

36. யமாராத்தும் । நிராதங்கே லோகோ । பாலோகபவனே ।
—பா. பே.

டன் (ஆராத்யன்) ஒருவன் ஆராதித்தால் (ரவி-சசி-சுசி ஞும்) சூரியன் சந்திரன் அக்கினி ஆகிய மூவருடைய ஒளியாலும் (அவிஷயே) விளங்கவைக்க முடியாததாயும் (நிராலோகே) கண்ணுக்கெட்டாததாயும் (அலோகே) கண்ணால் காணும் உலகத்தினின்று வேறுபட்டதாகவும் உள்ள (பாலோக-புவனே) பரஞ்ஜோதி வடிவான உனது ஸாயுஜ்யப்பதவியில் (நிவஸதி ஹி) வசிப்பான் என்பது நிச்சயம்.

---

36 முதல் 41 வரை உள்ள சுலோகங்களை ஆரோஹணக் கிரமத்தில் சிலர் திருப்பிக் கூறுகின்றனர்.

ஆக்ஞாசக்கரத்தில் பரசம்பு நாதரையும் சித்பராம்பாளையும் 64 மானஸமயூகங்களால் சூழப்பட்டவர்களாகத் தியானிக்க வேண்டும்.

ஆக்ஞாசக்கரம் ஏன் அப்பெயர் பெற்றது—ஜீவனிடம் ஈசுவ ரனுடைய ஆக்ஞை அங்கே பிரகாசிப்பதால் அது ஆக்ஞா சக்கரம் எனப்படுகிறது. அங்கே காமேசுவர மகாலிங்கம் இருபுறங்களிலும் ஸகுணசக்தியாலும் நிர்க்குண சக்தியாலும் அலங்கரிக்கப் பெறு கிறது.

பாரத பூமியில் காசீ க்ஷேத்ரம் ஆக்ஞாசக்கர ஸ்தானமாகக் கருதப்படும். அங்கே துர்க்கையும் விசாலாக்ஷியும் பிரதான சக்திகள்.

நிராலோகே—ஒ. (ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ர-தாரகம் நேமா வித்யுதோ பாந்தி குதோயமக்னி: | தமேவ பாந்தமனுபாதி ஸர்வம் தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி ||) அங்கே சூரியன் பிர காசிப்பதில்லை; சந்திரனும் நக்ஷத்திரங்களும் பிரகாசிப்பதில்லை; மின்னல் கொடிகளும் பிரகாசிப்பதில்லை. அக்கினி எங்ஙனம் பிரகாசிக்கும்? ஸ்வயம் பிரகாசமுள்ள அவனைப் பின்பற்றியே அனைத்தும் பிரகாசிக்கின்றது; அவனொளியாலேயே இவை யனைத்தும் விளங்குகின்றது.

அக்னிகண்டம், சூரியகண்டம், சந்திரகண்டங்களிலுள்ள கிரணங்கள் முன்னூற்றறுபதும் ஆஜ்ஞாசக்கரத்தைக்கடந்து செல்லமாட்டா. அதற்குமேல் ஸஹஸ்ராரத்தில் பிரகாசிப்பது மற்றொரு நித்யமான சந்திரகலை.

विशुद्धौ ते शुद्धस्फटिक-विशदं व्योमजनकं
शिवं सेवे देवीमपि शिवसमान-व्यवसिताम् ।
ययोः कान्त्या यान्त्याः शशिकिरण-सारूप्यसरणेः
विधूतान्त-र्ध्वान्ता विलसति चकोरीव जगती ॥ ३७॥

விசுத்தௌ தே சுத்தஸ்படிக-விசதம் வ்யோம-ஜனகம்
சிவம் ஸேவே தேவீமபி சிவஸமான-வ்யவஸிதாம் ।
யயோஃ காந்த்யா யாந்த்யாஃ சசிகிரண-ஸாரூப்யஸரணேஃ
விதூதாந்தர்-த்வாந்தா விலஸதி சகோரீவ ஜகதீ ॥ 37 ॥

---

37. விசுத்தி சக்கரத்தில் பார்வதீ பரமேசுவர தியானம்
(பிரம்மராக்ஷஸ பூதப்ரேத பிசாச நிவாரணம்)

(தே) உன்னுடைய (விசுத்தௌ) விசுத்தி சக்கரத்தில் (சுத்தஸ்படிக-விசதம்) தெளிவான பளிங்கு போன்ற வடிவினரும் (வ்யோம-ஜனகம்) ஆகாச தத்துவத்தைத் தோற்றுவிப்பவரும் ஆகிய (சிவம்) சிவனையும் (சிவ-

---

37. வ்யோமஜனகம்ஃ–(ஆஜ்ஞா-சக்ரே ஆத்மதத்வம் நிரூபிதம் தஸ்மா-தாத்மதத்வா-தாகாச-தத்வோத்பத்திஃ । அத்ராத்மசப்தோ மனஃ பர்யாயவாசகஃ) ஆக்ஞா சக்கரத்தில் ஆத்மதத்துவம் நிரூபிக்கப்பட்டது. அவ்வாத்மதத்துவத்திலிருந்து ஆகாசம் தோன்றுகிறது. இங்கு ஆத்மாவாவது மனஸ்தத்துவம்.

ஒ. தஸ்யாத்வா ஏதஸ்மா-தாத்மன ஆகாசஃ ஸம்பூதஃ ।
—தை. உப. 2. 1.

சந்திரஸ்தானத்திலுள்ள பார்வதியும் சூரியஸ்தானத்திலுள்ள பரமேசுவரனும் விசுத்தி சக்கரத்தில் விளங்கும் போது

---

37. சிவஸமான-வ்யஸநிநீம் । வ்யோமஸத்ருசம் । ஸாரூப்ய-ஸரணிம் । —பா. பே.

ஸமான-வ்யவஸிதாம்) சிவனுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு ஒத்த ஸங்கல்பமுடையவளாகிய (தேவீம் அபி) தேவியாகிய உன்னையும் (ஸேவே) சேவிக்கிறேன்; (யயோ:) எவர்களிடமிருந்து (சசி-கிரண-ஸாரூப்ய-ஸரணே:) வெண்ணிலா போன்று (யாந்த்யா:) வெளிவரும் (காந்த்யா:) ஒளியினால் (ஜகதீ) உலகம் முழுதும் (விதூத-அந்தர்-த்வாந்தா) அக்ஞானமாகிய அக இருள் ஒழியப் பெற்றதாய் (சகோரீ இவ) நிலவில் களிக்கும் சகோர பக்ஷிபோல் (விலஸதி) விளங்குகிறதோ—அப்படிப்பட்ட உங்களை.

மற்ற ஆனந்தங்கள் மங்கிப்போகின்றன. பதினாறு நித்யைகளின் நிலவும் இல்லை. சிவ தம்பதிகளின் ஆனந்த மயமான ஒளியே எல்லா ஜீவர்களுக்கும் ஜீவாதாரம்.

ஒ. (ஏஷஹ்யேவானந்தயாதி) இதுவேயன்றோ உலகிற்கு ஆனந்தத்தை அளிப்பது. —தை. உப. 2-7.

ஆகாசதத்துவ உபாஸனை பாரத பூமியில் சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தில் செய்யப்படுவது. சிவனுக்கும் சக்திக்கும் இவ்வுபாசனையில் வ்யோமேசுவரன் என்றும் வ்யோமேசுவரீ என்றும் பெயர். அவர்கள் 72 ஆகாசமயூகங்களுடன் உபாசிக்கப்படுவர். சிலர் இந்த சுலோகத்தில் குறிக்கப்படுவது அர்த்தநாரீசுவர மூர்த்தி எனக் கூறுவர்.

ஒரு புஷ்பத்திலே எப்படிச் சுகந்தமானது சேர்ந்திருக்கிறதோ, அமிர்தத்திலே சுவை எப்படி கலந்திருக்கிறதோ, அந்தமாதிரி ஈசுவரனுடைய ஸ்வரூபத்தோடு அம்பிகையின் ஸ்வரூபம் கலந்திருக்கிறது. அக்கினியோடு சேர்ந்திருக்கும் பிரகாசத்தை அக்கினி வேறு, பிரகாசம் வேறு, என்று எப்படிப்பிரிக்க முடியாதோ அப்படி ஈசுவரனையும் அம்பிகையையும் பிரிக்க முடியாது. அந்த மாதிரி அவர்களைச் சேர்த்துச் செய்யும் தியானம் இதிலும் இனி வரும் சுலோகங்களிலும் விளக்கப்படுகிறது.

விசுத்தௌ தே—பவத்யா விசுத்தௌ த்வதீய லீலாவிக்ரஹ-கண்ட-ஸ்தானஸ்திதே பவதாத்மகாகாசதத்வரூபே வா விசுத்த்யாக்யே சக்ரே | —அருணாமோதினீ.

விசுத்திசக்ரம் பதினாறுதள கமலம்.

समुन्मीलत्-संवित्कमल-मकरन्दैक रसिकं
भजे हंसद्वन्द्वं किमपि महतां मानसचरम् ।
यदालापा-दष्टादश-गुणित-विद्यापरिणतिः
यदादत्ते दोषाद् गुण-मखिल-मद्भ्यः पय इव ॥ ३८ ॥

ஸமுன்மீலத்-ஸம்வித்கமல-மகரந்தைக-ரஸிகம்
பஜே ஹம்ஸத்வந்த்வம் கிமபி மஹதாம் மானஸசரம் ।
யதாலாபா-தஷ்டாதச-குணித-வித்யாபரிணதிঃ
யதாதத்தே தோஷாத் குண-மகில-மத்ப்யஃ பய இவ ||38||

---

38. அநாஹதசக்கரத்தில் ஜீவப்ரஹ்ம ஐக்கியம்
(பாலாரிஷ்ட நிவாரணம்)

(ஸமுன்மீலத்-ஸம்வித்-கமல-மகரந்த-ஏக-ரஸிகம்) நன்றாய் மலர்ந்த ஞானத்தாமரையின் ஆனந்தமாகிய மகரந்தம் ஒன்றையே விரும்பியனுபவிப்பவைகளும் (மஹதாம்) மகான்களுடைய (மானஸசரம்) மனதாகிற மானஸ ஸரஸ்ஸில் நீந்துபவைகளும் (கிமபி) இப்படிப்பட்டவை என்று வர்ணிக்கமுடியாதவைகளுமான (ஹம்ஸத்வந்த்வம்) இரண்டு ஹம்ஸங்களை (பஜே) பூஜிக்கிறேன். (யத்-ஆலாபாத்) அவைகளுடைய இன்பப் பேச்சிலிருந்தே

---

38. 'ஆகாசாத் வாயுঃ' ஆகாயத்திலிருந்து வாயு தோன்றுகிறது. வாயு தத்துவத்திற்கு இருப்பிடம் அநாஹதசக்ரம். அது பன்னிரண்டுதள கமலம்.

இங்கு 'ஹம்' என்ற சிவனையும் 'ஸ' என்ற சக்தியையும் ஹம்ஸேசுவரன்-ஹம்ஸேசுவரி என்று 54 வாயவ்ய மயூகங்களுடன் உபாசிக்க வேண்டும். இந்த ஹம்ஸங்களின் ஸம்பாஷணைதான் பதினெட்டு வித்தைகள். அவையாவன :—வேதங்கள் 4; சிக்ஷை, கல்பம், வியாகரணம், நிருக்தம், சந்தஸ், ஜோதி

---

38. பரிணதிம் | ஸமாதத்தே | —பா. பே.

(அஷ்டாதச-குணித-வித்யா-பரிணதி:) பதினெட்டெனக் கணக்கிடப்பட்ட வித்தைகள் பரிணமிக்கின்றன. (யத்) அவை (தோஷாத்) குற்றத்திலிருந்து (அகிலம் குணம்) குணமனைத்தையும் (அத்ப்ய:) நீரிலிருந்து (பய இவ) பாலைப்போல (ஆதத்தே) பிரிக்கின்றன.

ஷம் என 6; மீமாம்ஸம். நியாயம், புராணம், தர்ம சாஸ்திரம் என 4; ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், காந்தர்வவேதம், நீதி சாஸ்திரம் என 4.

ஒ. ஸ்ரீ வித்யோபாஸகர்கள் அந்தர் முகமாக இருந்து கொண்டு அநாஹத சக்ரத்தில் ஏற்படும் சப்தத்தைக் கவனித்தால், ஸ்ரீ வித்யாஷோடசியிலுள்ள அக்ஷரங்களும் வித்யா குருவின் ஸ்வரூபமும், தேவியினுடைய ஸ்வரூபமும் (ஆகப்பதினெட்டும்) சப்த மூலமாகப் பிரத்யக்ஷமாக அனுபவிக்கப்படும். அக்காரணத்தைக் கொண்டும் அந்த ஹம்ஸத்வந்த்வத்தினுடைய ஆலாபம் (பதினெட்டு) அஷ்டாதசகுணிதவித்யா பரிணமம் என்று சொல்லப்படும்.

—தேதியூர் ஸுப்ரஹ்மண்ய சாஸ்திரி.

'ஹம்ஸ: ஸோஹம் ஸோஹம் ஹம்ஸ:' என்ற அஜபா வித்தையினால் ஹம்ஸத்வந்த்வத்யானம் செய்கிறவர்களுக்குப் பாவங்களும் புண்ணியமாகிவிடும்.

ஒ. கேஹம் நாகதி கர்வித: ப்ரவணதி ஸ்த்ரீஸங்கமோ மோக்ஷதி த்வேஷீ மித்ரதி, பாதகம் ஸுக்ருததி க்ஷ்மாவல்லபோ தாஸதி | ம்ருத்யுர்-வைத்யதி தூஷணம் ஸுகுணதி த்வத்பாத-ஸம்ஸேவனாத் த்வாம் வந்தே பவபீதி-பஞ்ஜனகரீம் கௌரீம் கிரீசப்ரியாம் || —துர்வாஸர்—சக்திமஹிம்ன ஸ்தோத்ரம் 20.

பாரத பூமியில் ஹம்ஸத்வந்த்வ உபாசனத்திற்கு ஏற்பட்ட ஸ்தானம் ஆவுடையார் கோவில். ஸ்ரீ சங்கரர் ஸுபகோதய வியாக்கியானத்தில் அனாஹதத்தில் சிவனை 'சிகிஜ்வாலா' என்ற தீப வடிவிலும் சக்தியை 'சிகினீ' என்ற ஒளி வடிவிலும் தியானம் செய்ய வேண்டுமென்று கூறுகிறார். இங்ஙனம் உபாசிப்பவர்கள் எதிலும் நல்லதை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டுமே யன்றி குற்றங்களை எண்ணக் கூடாது என்பது நியமம்.

तव स्वाधिष्ठाने हुतवह-मधिष्ठाय निरतं
तमीडे संवर्तं जननि महतीं तां च समयाम् ।
यदालोके लोकान् दहति महसि क्रोध-कलिते
दयार्द्रा या दृष्टिः शिशिर-मुपचारं रचयति ॥ ३९ ॥

தவ ஸ்வாதிஷ்டானே ஹுதவஹ-மதிஷ்டாய நிரதம்
தமீடே ஸம்வர்த்தம் ஜனனி மஹதீம் தாஞ்ச ஸமயாம் ।
யதாலோகே லோகான் தஹதி மஹஸி க்ரோத-கலிதே
தயார்த்ரா யா த்ருஷ்டிः சிசிர-முபசாரம் ரசயதி ॥ 39 ॥

---

39. ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் காமேசுவர காமேசுவரீ
(நினைத்ததைக் கனவில் காண)

(ஜனனி) தாயே! (தவ) உனனுடைய (ஸ்வாதிஷ்டானே) ஸ்வாதிஷ்டான சக்கரத்தில் (ஹுதவஹம்) அக்கினி தத்துவத்தை (அதிஷ்டாய) சிந்தித்து அதில் (நிரதம்) இடைவிடாது பிரகாசிக்கும் (தம் ஸம்வர்த்தம்) காலாக்னிரூபரான அந்த ருத்திரனையும் (தாம் மஹதீம்) மகிமை வாய்ந்த அந்த (ஸமயாம் ச) ஸமயா அல்லது சந்திரகலா சக்தி என்னும் உன்னையும் (ஈடே) போற்றுகின்றேன. (யத் ஆலோகே) ருத்திரருடைய எந்தப்பார்வையான (மஹஸி) அக்னி (க்ரோதகலிதே) கோபத்தால் வளர்ந்து (லோகான்) உலகங்களை (தஹதி) எரிக்கின்றதோ அப்போது (யா தயார்த்ரா த்ருஷ்டிः) கருணையால் நனைந்த உன்னுடைய பார்வை எதுவோ அது (சிசிரம் உபசாரம்) குளிர்ச்சியான உபசாரத்தை (ரசயதி) செய்கிறது.

---

39. (வாயோரக்னிः) வாயுவிலிருந்து அக்கினி தோன்றுகிறது. அக்கினிக்கு இருப்பிடம் ஸ்வாதிஷ்டான சக்கரம். இது ஆறுதள கமலம். இங்கு ஸம்வர்த்தேசுவரர்—ஸமயாம்பாள் என்று சிவனையும் சக்தியையும் 62 தைஜஸ மயூகங்களுடன் உபாசிக்க வேண்டும். பாரத பூமியில் இதற்கு ஏற்பட்ட ஸ்தானம் அருணாசலம் எனும் திருவண்ணாமலை. அங்குள்ளது தேஜோலிங்கம்.

---

39. மஹதி-மஹஸி | யத்த்ருஷ்டிः—யா த்ருஷ்டிः | நிரதம்-நியதம் | ஜநநி-ஜநநீம் | கலிதே-கலிலே |
தயார்த்ராபிர்-த்ருக்பிः சிசிர-முபசாரம் ரசயஸி |—பா. பே.

तटित्वन्तं शक्त्या तिमिर-परिपन्थि-स्फुरणया
स्फुरन्नानारत्नाभरण-परिणद्धेन्द्र-धनुषम् ।
तव श्यामं मेघं कमपि मणिपूरैक-शरणं
निषेवे वर्षन्तं हरमिहिर-तप्तं त्रिभुवनम् ॥ ४० ॥

தடித்வந்தம் சக்த்யா திமிர-பரிபந்தி-ஸ்புரணயா
ஸ்புரந்-நாநா ரத்நாபரண-பரிணத்தேந்த்ர-தநுஷம் ।
தவ ச்யாமம் மேகம் கமபி மணிபூரைக-சரணம
நிஷேவே வர்ஷந்தம் ஹரமிஹிர-தப்தம் த்ரிபுவனம் ॥

---

40. மணிபூரகத்தில் மேகத்திடை மின்னல் கொடிபோன்றவள்
(நல்ல கனவு பலித்தல், கெட்ட கனவு விலகுதல், லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம்)

(தவ) உன்னுடைய (மணிபூர-ஏக-சரணம) மணிபூரக சக்கரத்தை முக்கியமான உறைவிடமாகக் கொண்டதும், (திமிர-பரிபந்தி-ஸ்புரணயா) இருட்டுக்குச் சத்துருபோல் பிரகாசிக்கும் (சக்த்யா) பராசக்தியாகிற (தடித்வந்தம்)

காலாக்னி ருத்ரனை பரமசிவன் நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து உலகங்களை எரிக்கும்போது ஸமயா எனப் பெயர் பெற்ற தேவி தனது குளிர்ந்த பார்வையால் எரிந்த உலகிற்குக் குளிர்ச்சியைத் தந்து எரிந்துபோன மன்மதனைப் பிழைப்பித்தது போல் பிழைப் பூட்டுகிருள்.

ஒ. (ஹரநேத்ராக்னி ஸந்தக்த-காமஸஞ்ஜீவன-ஔஷதி:) சிவனுடைய நெற்றிக்கண்ணால் எரிக்கப்பட்ட மன்மதனைப் பிழைப்பூட்டிய ஸஞ்ஜீவினி மருந்து.

—லலிதாஸஹஸ்ரநாமம். 84

சக்கரக் கிரமத்தில் விசுத்திக்கும் அனாஹதத்திற்கும் பின் மணிபூரகம் வரவேண்டும். ஆனால் தத்துவக்கிரமத்தில் ஆகாசத்திற்கும் வாயுவுக்கும் பின் அக்னி வருவதால் அதை யொட்டி அக்னிதத்துவஸ்தான ஸ்வாதிஷ்டானம் மணிபூரகத்திற்கு முன் இந்த சுலோகத்தில் கூறப்படுகிறது.

40. தடித்வந்தம்— ஒ. மணிபூரைக-வஸதி: ப்ராவ்ருஷேண்ய: ஸதா சிவ:। அம்புதாத்மதயா பாதி ஸ்திரஸௌதாமினீ சிவா ॥ கபளீக்ருத நி:சேஷதத்வக்ராம-ஸ்வரூபிணீ ॥

—ஸித்தகுடிகா.

---

40. ஸ்மர-மிஹிர-தப்தம் । தம: ச்யாமம் । —பா. பே

மின்னல் கொடியுடன் கூடியதும், (ஸ்புரன் நாநா ரத்ன-ஆபரண-பரிணத்த-இந்த்ரதனுஷம்) ஜ்வலிக்கும் நானாவித மான ரத்ன ஆபரணங்களாகிய இந்திர வில்லுடன் கூடியதும், (ச்யாமம்) கருத்ததும் (ஹர-மிஹிர-தப்தம்) ருத்ர ஞகிய பிரளயகால சூரியனால் எரிக்கப்பட்ட (த்ரிபுவனம்) மூவுலகையும் (வர்ஷந்தம்) மழைபொழிந்து குளிரச்செய்வதும் ஆகிய, (கமபி மேகம்) அதிசயமான மேகம் போன்ற உனது ஸதாசிவ தத்துவத்தை (நிஷேவே) சேவிக்கின் றேன்.

இந்த்ர-தனுஷம்—ஓ. ததிந்த்ரதனுரித்யஜ்யம் | அப்ரவர்ணேஷு சக்ஷதே | ஏததேவ சம்யோர்-பார்ஹஸ்பத்யஸ்ய | ஏதத் ருத்ரஸ்ய தனு: |
—ஆருணம்.

ஓ. 'யோऽப்ஸு நாவம் ப்ரதிஷ்டிதாம் வேத | ப்ரத்யேவ திஷ்டதி !' அப்ஸு உதகதத்வாத்மகே மணிபூரே ப்ரதிஷ்டிதாம் நாவம் ஸ்ரீசக்ராத்மிகாம் || ஸம்ஸார ஸாகரத்தைக் கடக்க உதவும் தெப்பம் இங்கு உளதென்று அறியவேண்டும்.

—லக்ஷ்மீதரர்.

ஓ. (அநாஹதசக்ரோபஸ்திதா: ஸூர்யகிரணா அத: ப்ரஸ்ருதா ஸ்வாதிஷ்டானாக்னினா ஸம்வலிதா: மணிபூரம் ப்ரவிச்ய ஜலதத்வமாபன்னா: ஸ்வாதிஷ்டாக்னினா தக்தம் ஜகதாப்லவயந்தீத்யாகம:) அநாஹதசக்ரத்திலுள்ள சூரிய கிரணம் கீழே பரவி ஸ்வாதிஷ்டானாக்கினியுடன் கூடி மணிபூரகத்தில் புகுந்து மேகத்தை உண்டாக்கி மழை பொழிந்து தாபத்ரயத்தால் தவிக்கும் உலகைக் குளிரச் செய்கிறது. —அருணாமோதினீ.

'ஸ்மரமிஹிரதப்தம்' என்ற பாடத்தில் ஆசை என்கிற சூரிய வெப்பத்தால் எரிக்கப்பட்ட உலகம் எனக் கருத்து. 'தம: ச்யாமம்' என்ற பாடத்தில் இருட்டுப் போல் கறுத்தது என்று அர்த்தம்.

(அக்னேராப:) அக்கினியிலிருந்து ஜலம் தோன்றுகிறது. ஜலத்திற்கு இருப்பிடம் மணிபூரக சக்கரம். இது பத்து தள கமலம். இங்கு மகேசுவரன்-ஸ்திரஸௌதாமினீ என்று சிவனேயும் சக்தியையும் உபாசிக்க வேண்டும். இவர்களுக்கு அம்ருதேசுவரன்-அமிருதேசுவரி என்ற பெயரும் பொருந்தும். இவர்களே ஸத்யோஜாதம் வாமதேவம் முதலிய 52 ஜலமயூகங்களால் சூழப்பெற்றவர்களாகத் தியானிக்க வேண்டும்.

பாரத பூமியில் இதற்கேற்பட்ட ஸ்தானம் திருவானைக்காவல்.

तवाधारे मूले सह समयया लास्यपरया
नवात्मानं मन्ये नवरस-महाताण्डव-नटम् ।
उभाभ्या-मेताभ्या-मुदय-विधि-मुद्दिश्य दयया
सनाथाभ्यां जज्ञे जनकजननीमत् जगदिदम् ॥ ४१ ॥

தவாதாரே மூலே ஸஹ ஸமயயா லாஸ்ய-பரயா
நவாத்மானம் மன்யே நவரஸ-மஹாதாண்டவ-நடம் ।
உபாப்யா-மேதாப்யா-முதய-விதி-முத்திச்ய தயயா
ஸநாதாப்யாம் ஜஜ்ஞே ஜனகஜனனீமத் ஜகதிதம் ॥ 41 ॥

---

41. மூலாதாரத்தில் ஆனந்தத்தாண்டவம்
(தேவியின் ஸாக்ஷாத்காரம், துன்ம நோய் நிவாரணம்)

(தவ) உன்னுடைய (மூலே ஆதாரே) மூலாதார சக்கரத்தில் (லாஸ்ய-பரயா) நடனம் செய்வதில் நோக்கமுள்ளவளும் (ஸமயயா) ஸமயா எனப் பெயர்கொண்டவளுமான உன்னுடன் (ஸஹ) கூட (நவரஸ-மஹாதாண்டவ-நடம்) நவரஸம் ததும்பும் சிறந்த தாண்டவம் ஆடுகிற (நவாத்மானம்) ஆனந்த பைரவரை (மன்யே) தியானம் செய்கி

இருள் நிறைந்த மணிபூரகத்தில் நீருண்ட மேகம் போன்ற சிவனிடம் சாதாரண மின்னலைப்போல் தோன்றி மறையாமல் நிலையாக உள்ள மின்னல்கொடி போல் தேவி காட்சி யளிக்கின்றுள்.

ஓ. நீலதோயத-மத்யஸ்தாத்-வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா.
—நாராயணஸூக்தம்.

41. (அத்ப்யஃ ப்ருதிவீ) அப்புவிலிருந்து பிருதிவீதத்துவம் உண்டாகிறது. பிருதிவிக்கு இருப்பிடம் மூலாதாரம். இது முக்கோணத்தின் நடுவில் நாலுதள கமலம். இங்கு ஆனந்தபைரவர்-ஆனந்தபைரவி என்று சிவனையும் சக்தியையும் 56 பிருதிவீ மயூகங்களுடன் கூடியவர்களாக தியானம் செய்ய வேண்டும். பிரகிருதி ரூபமான அம்பாள் லாஸ்யநர்த்தனமும், ஸதாசிவன் தாண்டவநர்த்தனமும் செய்துகொண்டு ஒருவரையொருவர் பார்க்கவே உலகம் உற்பத்தியாகிறது.

ஓ. ‘ஆலோகனேன தவ கோமலிதானி மாதஃ
லாஸ்யாத்மனு பரிணமந்தி ஜகத்விபூத்யை’ ॥—அம்பாஸ்தவம்.

---

41. நவாத்மானம் மன்யே—சிவாத்மானம் வந்தே । உதயவிதிம்—உபயவிதிம் ।
—பா. பே.

றேன். (உதயவிதிம்) பிரளயத்தில் அழிந்த உலகின் சிருஷ்டியை (உத்திச்ய) கருதி (தயயா) கருணையுடன் (ஸநாதாப்யாம்) தம்பதியாகக் கூடியவர்களான (ஏதாப்யாம் உபாப்யாம்) உங்கள் இருவர்களாலும் (இதம் ஜகத்) இவ்வுலகமானது (ஜனக-ஜனனீ-மத்) தந்தையும் தாயும் உடையதாக (ஜஜ்ஞே) ஆகிறது.

ஸமயா—அம்பாள் சிவனோடு ஸமமாயிருப்பதால் ஸமயா எனப் பெயர் பெறுகிறாள். அந்த ஸமத்துவம் அதிஷ்டான ஸாம்யம், அனுஷ்டான ஸாம்யம், அவஸ்தான ஸாம்யம், ரூபஸாம்யம், நாம ஸாம்யம் என ஐந்து வகைப்படும். ஆதாரசக்கரங்களில் அதிஷ்டானமும், ஜனகஜனனியாக அனுஷ்டானமும், லாஸ்ய தாண்டவங்களால் அவஸ்தானமும், சிகப்பு நிறத்தால் ரூபமும், பைரவர் பைரவீ என்ற பெயர்களால் நாமமும் ஸமம். இப்படி சிவதம்பதிகளைத் தங்களுக்குள்ளேயே பூஜிப்பவர்களுக்கு ஸமயிகள் எனப்பெயர். ஸமயாசாரத்தில் வெளியில் பூஜையில்லை. இவர்கள் செய்யும் ஐக்கியானுஸந்தானம் நான்கு வகைப்பட்டது. (1) மூலாதாரம் முதலிய ஆறு ஆதாரசக்கரங்களும் ஸ்ரீசக்ரத்திலுள்ள ஆறு கோணங்களில் ஐக்கியம். (2) ஸஹஸ்ராரம் பிந்துஸ்தானமான சதுரச்ரத்தில் ஐக்கியம். (3) பிந்துவில் சிவன் ஐக்கியம். (4) ஸ்ரீசக்ரத்தில் அம்பாளுடைய மந்திரம் ஐக்கியம். பரா, பச்யந்தீ, மத்யமா, வைகரீ என்ற நாதத்திற்கும், ஷட்சக்ரவடிவான பிந்துவுக்கும், காலாத்மகக் கலைவடிவான முன்னூற்றறுபது கிரணங்களுக்கும் அம்பாள் அதீதமானவள்.

ஒ. ‘ அகுலா ஸமயாந்தஸ்தா ஸமயாசாரதத்பரா.’
—லலிதா ஸஹஸ்ரநாமம்.

‘இதுவரை விளக்கப்பட்டது ‘ ஆனந்தலஹரீ ’ எனவும் இனி வரும் ஐம்பத்தொன்பது சுலோகங்கள் கொண்ட பகுதி ஸௌந்தர்யலஹரீ ’ எனவும் பிரித்துக்கூறப்படும். முன் பகுதி கைலாஸத்திலிருந்து கிடைத்தது. பின் பகுதி ஸ்ரீ சங்கராசார்ரியார் அருளியது.

ஒ. “ நூறு சுலோகங்களும் கைலாசத்திலிருந்து வந்திருந்தால் நமக்குக் கஷ்டந்தான். அப்பொழுது ஸ்ரீ ஆசார்யாளுடைய வாக்கின் மகிமையை நாம் அனுபவிக்க முடியாது. ஆசார்யாள் செய்தவைகளைவிடக் கைலாஸத்திலிருந்து வந்தவைகள் உயர்வாகத் தோன்றவில்லை. அவையெல்லாம் மந்திரங்கள் தான்.”
—காமகோடி சங்கராசாரியார் அருளிய நன்மொழிகள்.

॥ द्वितीयो भागः ॥

॥ सौन्दर्यलहरी ॥

गतै-र्माणिक्यत्वं गगनमणिभिः सान्द्रघटितं
किरीटं ते हैमं हिमगिरिसुते कीर्तयति यः ।
स नीडेयच्छाया-च्छुरण-शबलं चन्द्र-शकलं
धनुः शौनासीरं किमिति न निबध्नाति धिषणाम् ॥

கதைர்-மாணிக்யத்வம் ககனமணிபிஃ ஸாந்த்ர-கடிதம்
கிரீடம் தே ஹைமம் ஹிமகிரி-ஸுதே கீர்த்தயதி யஃ ।
ஸ நீடேயச்சாயா-ச்சுரண-சபலம் சந்த்ர-சகலம்
தனுஃ சௌனாஸீரம் கிமிதி ந நிபத்நாதி திஷணாம் ॥ 42 ॥

இரண்டாவது பாகம்.

ஸௌந்தர்ய-லஹரீ

(தலைமுதல் கால்வரை தேவியின் அழகு வர்ணனை)

42. கிரீடவர்ணனை

(ஸகல வச்யம், ஜலரோக நிவாரணம்)

(ஹிமகிரிஸுதே) இமயமலையின் பெண்ணே! (மாணிக்யத்வம்) மாணிக்கங்களாக (கதைஃ) உன்சேவையின் பொருட்டு உருவடைந்துள்ள (ககனமணிபிஃ) பன்னிரண்டு ஆதித்தியர்களால் (ஸாந்த்ரகடிதம்) நெருக்கமாக இழைக்கப்பட்ட (தே) உன்னுடைய (ஹைமம் கிரீடம்) தங்கக் கிரீடத்தை (யஃ) எவன் (கீர்த்தயதி) வர்ணிக்கப் புகுகிருனோ (ஸஃ) அவன் (நீடேய-ச்சாயா-ச்சுரண-சபலம்) கிரீட கோளத்திலுள்ள மாணிக்கங்களின் காந்தியால் விசித்ரவர்ணமுள்ளதாகத் தோன்றும் (சந்த்ர-சகலம்) சந்திர கலையை (சௌனாஸீரம்) இந்திரனுடைய (தனுஃ) வில் (இதி) என்று (திஷணாம்) கருத்தை (ந நிபத்நாதி கிம்) வர்ணனையில் எப்படிப் பொருத்தாமலிருக்கமுடியும்.

---

42. இனிமேல் பகவதியின் ஸ்வரூபம் கிரீடத்திலிருந்து பாதாரவிந்தம் வரை வர்ணிக்கப்படுகிறது.

---

42. கிமிதமிதி பத்நாதி । —பா. பே.

धुनोतु ध्वान्तं न-स्तुलित-दलितेन्दीवर-वनं
घनस्निग्ध-श्लक्ष्णं चिकुर-निकुरुंबं तव शिवे ।
यदीयं सौरभ्यं सहज-मुपलब्धुं सुमनसो
वसन्त्यस्मिन् मन्ये वलमथन-वाटी-विटपिनाम् ॥ ४३ ॥

துனோது த்வாந்தம் நஸ்-துலித-தலிதேந்தீவர-வனம்
கன-ஸ்நிக்த-ச்லக்ஷ்ணம் சிகுர-நிகுரும்பம் தவ சிவே ।
யதீயம் ஸௌரப்யம் ஸஹஜ-முபலப்தும் ஸுமனஸோ
வஸந்த்யஸ்மின் மன்யே வலமதன-வாடீ-விடபினாம் ॥

---

43. கேசவர்ணனை (ஸர்வ ஜயம்)

(சிவே) பரமசிவ பத்னியே! (துலித-தளித-இந்தீவர-வனம்) மலர்ந்த கருநெய்தல் காடுபோன்று பிரகாசிப்பதும் (கன-ஸ்நிக்த-ச்லக்ஷ்ணம்) அடர்ந்தும் வழவழப்பாகவும் மெதுவாகவும் உள்ளதுமாகிய (தவ) உன்னுடைய (சிகுர-நிகுரும்பம்) கேச பாரம் (நः) எங்களுடைய (த்வாந்தம்) அகவிருளை (துனோது) போக்கடிக்கட்டும். (யதீயம்) அதிலுள்ள (ஸஹஜம்) இயற்கையான (ஸௌரப்யம்) வாசனையை (உபலப்தும்) அடையவிரும்பி (வலமதன) இந்திரனுடைய (வாடீ-விடபினாம்) நந்த வனத்திலுள்ள மரங்களின் (ஸுமனஸः) புஷ்பங்கள் (அஸ்மின்) அந்தக் கேசபாரத்தில் (வஸந்தி) வசிக்கின்றன என்று (மன்யே) நினைக்கிறேன்.

பன்னிரண்டு ஆதித்தியர்களும் அம்பாளுடைய அருகிலிருந்து சேவிக்க ஆசைகொண்டு அம்பாளுடைய கிரீடத்திலுள்ள இரத்தினங்களாக இருக்கிறார்கள் என்றும், சந்திரகலை இந்திரனுடைய வில்லைப்போல் பிரகாசிக்கிறதென்றும் வர்ணிக்கப்படுகிறது.

43. அம்பாளுடைய கரிய கேசம் அதை தியானிக்கும் அடியார்களுடைய உள்ளத்திலிருக்கும் அஞ்ஞான இருட்டையும் மலினவாஸனைகளையும் நீக்கி உள்ளொளியையும் ஸத்வாஸனையையும் வளர்க்கும்.

ஒ. (பாலோऽபி சைலோத்தரணைக்ரபாணிः நீலோऽபி நீரந்த்ர-தமः-ப்ரதீபः। தீரோऽபி ராதா-நயனாவபத்தः ஜாரோऽபி ஸம்

तनोतु क्षेमं न-स्तव वदनसौन्दर्यलहरी
परीवाहस्रोतः सरणिरिव सीमन्तसरणिः ।
वहन्ती सिन्दूरं प्रबलकबरी-भार-तिमिर-
द्विषां बृन्दै-र्बन्दीकृतमिव नवीनार्क-किरणम् ॥ ४४ ॥

தனோது க்ஷேமம் நஸ்-தவ வதன-ஸௌந்தர்யலஹரீ
பரிவாஹஸ்ரோதஃ ஸரணிரிவ ஸீமந்த-ஸரணிஃ ।
வஹந்தீ ஸிந்தூரம் ப்ரபலகபரீ-பார-திமிர-
த்விஷாம ப்ருந்தைர்-பந்தீக்ருதமிவ நவீனார்க்க-கிரணம் ॥

---

44. வகுட்டின் வர்ணனை

(ஸர்வரோக நிவிருத்தி)

(தவ) உன்னுடைய (வதன–ஸௌந்தர்ய-லஹரீ--முகத்தின் அழகு வெள்ளத்தின் (பரீவாஹஃ-ஸ்ரோதஃ-

---

ஸாரஹதஃ குதஸ்த்வம் ‖) பாலனையினும் மலையைக்கையில் தாக்கியவனாகவும், கருப்பு வண்ணனாயினும இருளைப்போக்கும் சிறந்த தீபமாகவும், தீரனாயினும் ராதையின் கண்பார்வையில் கட்டுப்பட்டவனாகவும், கள்ள நாயகனாயினும் பிறவித்துயரை யொழிப்பவனாகவும் நீ ஆவது எப்படி? —ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணாம்ருதம்.

ஸௌரப்யம் ஸஹஜம்—தேவியின் கூந்தலுக்கு இயற்கை வாசனை. ஸ்ரீ லலிதா ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தில் 'சம்பகாசோக-புந்நாக-ஸௌகந்திகலஸத்கசா' என்ற நாமத்திற்குப்பொருள் கூறுகையில் புஷ்பங்களின் வாசனையை விட தேவியின் கூந்தலுக்கு இயற்கையாகவே அதிக வாசனை இருப்பதால் அப்புஷ்பங்கள் வெறும் அலங்காரத்திற்காக மட்டும் தரிக்கப்பட்டிருப்பதாக பாஸ்கர ராயர் கூறுகிறார். தேவி சூடிக்கொண்டதால் புஷ்பங்களுக்குப் பெருமை.

திருவிளையாடல் புராணத்தில் தருமிக்குப் பொற்கிழியளித்த படலத்தில் நக்கீரர் தேவியின் கூந்தலுக்கும் செயற்கை வாசனையே தவிர இயற்கை வாசனையில்லை யென்று வாதாடும்போது பரமசிவன் பண்டித ரூபத்தில் வந்து ஆட்சேபித்தும் கேளாமல் பிடிவாதம் செய்யவே அந்த அபசாரத்தால் நோய்வாய்ப்பட்டுப் பின்பு தவத்தால் அதினின்று விடுபட்ட கதை கூறப்பட்டுள்ளது.

ஸரணிः இவ) பெருக்கானது வழிந்தோடும் வாய்க்கால் மாதிரி தோன்றுவதும (ப்ரபல-) பலம் மிகுந்த (கபரீ-பார-) கேசபாரத்தின் (திமிர-) இருளாகிய (த்விஷாம் ப்ருந்தைः) சத்துருக்கூட்டத்தால் (பந்தீக்ருதம்) சிறைபிடிக்கப்பட்ட (நவீன-அர்க்க-கிரணம் இவ) உதய சூரியனுடைய ஒளி போன்ற (ஸிந்தூரம்) குங்குமத்தை (வஹந்தீம்) தரிப்பதும் ஆகிய (ஸீமந்தஸரணிः) வகுட்டின்ரேகை (நः) எங்களுக்கு (க்ஷேமம்) க்ஷேமத்தை (தனோது) அளிக்கட்டும்.

---

44. இந்த சுலோகம் 'வஹந்தீ ஸிந்தூரம்' என்ற இரண்டாவது அடியை முதலாகவும், 'தநோது க்ஷேமம் நः' என்பதை இரண்டாவது அடியாகவும் வைத்து அப்பய்ய தீக்ஷிதரால் குவலயானந்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

உதய சூரியனுடைய ஒளி போன்ற ஸிந்தூரப் பொட்டு :—

ஒ. உதிக்கின்ற செங்கதி ருச்சித்திலக முணர்வுடையோர்
மதிக்கின்ற மாணிக்க மாதுளம் போது மலர்க்கமலை
துதிக்கின்ற மின்கொடி மென்கடிக் குங்குமத் தோயமென்ன
விதிக்கின்ற மேனி யபிராமி யென்றன் விழித்துணையே.

—அபிராமி அந்தாதி.

ஸீமந்த-ஸ்ரணிः—வகுடு ஸீமந்தம் எனப்படும். பதிவிரதைகளின் ஸீமந்தப்பிரதேசம் லக்ஷ்மியின் வாசஸ்தானம். அங்கு குங்கும மணிவது உத்தம ஸ்திரீகளின் வழக்கம்.

ஒ. ஸீமந்தே தே பகவதி மயா ஸாதரம் ந்யஸ்தமேதத்
ஸிந்தூரம் மே ஹ்ருதயகமலே ஹர்ஷவர்ஷம் தனோது ।
பாலாதித்ய-த்யுதிரிவ ஸதா லோஹிதா யஸ்ய காந்திः
அந்தர்-த்வாந்தம் ஹரது ஜகதச்சேதஸா சிந்தயாமி ॥

—சங்கரர் : சதுஷ்டிஷ்ட்யுபசார ஸ்தோத்ரம்.

க்ஷேமம்—யோகக்ஷேமாத்மகம் சுபம் ।

இங்கு கூறிய வண்ணம் தியானம் செய்பவர்களுடைய யோகக்ஷேமத்தை தேவி வகிக்கிறாள்.

ஸௌந்தர்ய லஹரீ—'ஸௌந்தர்ய - அதிரேக - பரம்பரா' । இங்கு வரும் இந்தச்சொல் இந்த நூலுக்கே பெயரைத்தரும் பெருமையுடையதாகிறது.

अरालैः स्वाभाव्या-दलिकलभ-सश्रीभि-रलकैः
परीतं ते वक्त्रं परिहसति पङ्केरुहरुचिम् ।
दरस्मेरे यस्मिन् दशनरुचि-किञ्जल्क-रुचिरे
सुगन्धौ माद्यन्ति स्मरदहन-चक्षु-र्मधुलिहः ॥ ४५ ॥

அராலை: ஸ்வாபாவ்யா-தலிகலப-ஸச்ரீபி-ரலகை:
பரீதம் தே வக்த்ரம் பரிஹஸதி பங்கேருஹ-ருசிம் ।
தரஸ்மேரே யஸ்மின் தசனருசி-கிஞ்ஜல்க-ருசிரே
ஸுகந்தௌ மாத்யந்தி ஸ்மரதஹன-சக்ஷு-ர்-மதுலிஹ: ॥

45. முன் நெற்றி மயிர் வர்ணனை

(லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம், வாக்குப்பலிதம்)

(தர-ஸ்மேரே) புன்சிரிப்பால் சிறிதுமலர்ந்தாற்போன்றதும், (தசனருசி-கிஞ்ஜல்க-ருசிரே) பல்வரிசையாகிற கேஸரங்களுடன் பிரகாசிப்பதும் (ஸுகந்தௌ) நன்மண முள்ளதும் ஆகிய (யஸ்மின்) எந்த முக கமலத்தில் (ஸ்மரதஹன-சக்ஷு-ர்-மதுலிஹ:) மன்மதனை யெரித்த சிவனுடைய கண்களாகிய தேன் வண்டுகள் (மாத்யந்தி) மயங்குகின்றனவோ (தே) அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய (வக்த்ரம்) முகம் (ஸ்வாபாவ்யாத்) இயற்கையாகவே (அராலை:) சுருட்டையானதும் (அலி-கலப ஸஶ்ரீபி:) சிறு வண்டுகள் சஞ்சரிப்பது போன்ற சோபையுடையதுமான (அலகை:) முன் நெற்றி மயிர்களால் (பரீதம்) சூழப்பெற்று (பங்கேருஹ-ருசிம்) தாமரையின் அழகை (பரிஹஸதி) பரிகசிப்பது போலிருக்கிறது.

45. **ஸ்மரதஹன - சக்ஷுர் - மதுலிஹ** :—ஸ்மரதஹனஸ்ய ஈச்வரஸ்ய சக்ஷும்ஷ்யேவ மதுலிஹ: ப்ரமரா:। ஜிதமன்மதஸ்யாபி வதன-ஸௌந்தர்ய-தர்சனம் மாதன-ஹேதுரிதி கிமு வக்தவ்யம்?

அலிகலபஸஶ்ரீபி :—சிறுவண்டுகளைப்போல் பிரகாசிக்கும். 'கலப:' எனும் சொல் சாதாரணமாக யானைக் குட்டியைத்தான் குறிக்கும். இங்கு அலி எனும் சொல்லுடன் சேர்ந்து சிறுவண்டைக்குறிக்கிறது.

45. அலிகுலஹஸ-ஶ்ரீபி:। பரீதம் யத்வக்த்ரம் தவ ஹஸதி। ஸ்மரமதனசக்ஷு:!
—பா. பே.

ललाटं लावण्य-द्युति-विमल-माभाति तव यत्
द्वितीयं तन्मन्ये मकुटघटितं चन्द्रशकलम् ।
विपर्यास-न्यासा-दुभयमपि संभूय च मिथः
सुधालेपस्यूतिः परिणमति राका-हिमकरः ॥ ४६ ॥

லலாடம் லாவண்ய-த்யுதி-விமல-மாபாதி தவ யத்
த்விதீயம் தன்மன்யே மகுடகடிதம் சந்த்ரசகலம் ।
விபர்யாஸ-ந்யாஸா-துபயமபி ஸம்பூய ச மிதஃ
ஸுதாலேபஸ்யூதிஃ பரிணமதி ராகா-ஹிமகரஃ ॥ 46 ॥

---

46. பாதிச் சந்திரன் போன்ற நெற்றியின் வர்ணனை
(புத்திரப் பிராப்தி)

(லாவண்ய-த்யுதி-விமலம்) வெண்ணிலவு போன்ற அழகுடன் (தவ) உன்னுடைய (யத்) (லலாடம்) எந்த நெற்றியானது (ஆபாதி) பிரகாசிக்கிறதோ (தத்) அதை (மகுடகடிதம்) கிரீடத்தில் சூடிக்கொண்டிருப்பதின் (த்விதீயம்) இரண்டாவது பாகமான (சந்த்ர சகலம்) சந்திரகலையோ என்று (மன்யே) எண்ணுகிறேன். (உபயம் அபி) இரண்டும் (விபர்யாஸ-ந்யாஸாத்) திருப்பிப் பொருத்தப் பட்டால் (மிதஃ) ஒன்றுக் கொன்று (ஸம்பூய ச) நன்றாகச் சேர்ந்து (ஸுதாலேபஸ்யூதிஃ) அமிருதமொழுகும் (ராகா-ஹிமகரஃ) பூர்ணிமா சந்திரனாக(பரிணமதி) பரிணமிக்கும்.

தரஸ்மேரே—தரம் ஈஷத் ஸ்மேரோ விகாஸஃ யஸ்ய தஸ்மின் ।

ஒ. (மந்தஸ்மிதப்ரபாபூர - மஜ்ஜத் - காமேச - மானஸாயை நமஃ) காமேசுவரனுடைய மனது மூழ்கி விளையாடும் பிரவாகம் போன்ற புன்சிரிப்பினள். —ல. ஸ. 28.

46. அம்பாளுடைய நெற்றி கிரீடத்திலிருக்கும் பாதிச் சந்திரனைப் பூர்ணமாக்கும் மற்றொரு பாதி போல் விளங்கும் அழகாகவும் உளது என வர்ணிக்கப்படுகிறது.

---

46. மகுட-சசிகண்டஸ்ய சகலம் । உபயக்ருத-ஸந்தான மிதஃ । ஸுதாऽऽலேபஸ் பூர்த்திஃ । —பா. பே.

भ्रुवौ भुग्ने किंचिद्भुवन-भय-भङ्ग-व्यसनिनि
त्वदीये नेत्राभ्यां मधुकर-रुचिभ्यां धृतगुणम् ।
धनु-र्मन्ये सव्येतरकर-गृहीतं रतिपतेः
प्रकोष्ठे मुष्टौ च स्थगयति निगूढान्तर-मुमे ॥ ४७ ॥

ப்ருவௌ புக்னே கிஞ்சித்புவன-பய-பங்க-வ்யஸநிநி
த்வதீயே நேத்ராப்யாம் மதுக்ர-ருசிப்யாம் த்ருத-குணம் ।
தனுர்-மன்யே ஸவ்யேதரகர-க்ருஹீதம் ரதிபதேஃ
ப்ரகோஷ்டே முஷ்டௌ ச ஸ்தகயதி நிகூடாந்தர-முமே ॥

47. புருவங்களின் அழகு

(எல்லாக் காரியங்களிலும் ஜயம்)

(உமே) உமாதேவியே! (புவன-பய-பங்க-வ்யஸநிநி) உலக பயத்தைப்போக்குவதில் ஊக்கமுள்ளவளே! (கிஞ்சித் புக்னே) சற்று வளைந்த (த்வதீயே) உன்னுடைய

ஓ. (அஷ்டமீ-சந்த்ர-விப்ராஜ-தளிக-ஸ்தல-சோபிதாயை நமஃ) அரைவட்ட வடிவான அஷ்டமிச்சந்திரன் போல் விளங்கும் நெற்றியுடையவளுக்கு நமஸ்காரம். —ல. ஸ. 15.

மனதிற்குச்சந்திரன் அதிஷ்டான தேவதை யானதால் தேவியின் நெற்றியைச் சந்திரகலையாகத் தியானித்தால் மனோஜயம் ஏற்படும். இரண்டு சந்திரகலையையும் சேர்த்துப் பூர்ணசந்திரனாக தியானிப்பவர்களுக்கு என்றும் பௌர்ணமியாகவும் விளங்கும். அபிராமி பட்டர் ஒரு தைமாஸ அமாவாசையன்று சரபோஜி மன்னனிடம் அன்றைய திதி 'பூர்ணிமை' எனத் தியானப்பரவசத்தில் கூறிவிட்டார். அவர் வாக்குப் பொய்யாகாமலிருக்கும்படி அன்று மாலையில் அரசனுக்கு வானத்தில் பூர்ணசந்திரன் தோன்றும்படி தேவி அருள்புரிந்தாள்.

47. புவன-பய-பங்க-வ்யஸநிநி—புவனானாம் ஜகதாம், பயஸ்ய உபத்ரவஸ்ய, பங்கே நாசகரணே, வ்யஸனம் ததேகப்ரவணதா அஸ்யா அஸ்தீதி புவனபயபங்கவ்யஸநிநி ॥—லக்ஷ்மீதரா.

பீத-பக்தஜன-த்ராணன-தீக்ஷிதே । —அருண மோதினீ.

ஸவ்யேதரகர-க்ருஹீதம்—ஸவ்யோ தக்ஷிணஃ, ததிதரோ வாமஃ ஸசாஸௌ கரச்ச தேந க்ருஹீதம் । ஸவ்யேதர-சப்தௌ

47. த்ருத-குணே । ரதிபதிஃ । பா. பே

(ப்ருவெள) புருவங்கள் (மதுகர-ருசிப்யாம்) வண்டுகள் போல் பிரகாசிக்கின்ற (நேத்ராப்யாம்) கண்களரல் (த்ருத-குணம்) நாண் பூட்டியதாகவும், (ஸவ்ய-இதரகர-க்ருஹீதம்) கையால் பிடிக்கப்பட்டு (ப்ரகோஷ்டே) முழங்கையாலும் (முஷ்டெள ச) விரல் முஷ்டியாலும் (ஸ்தகயதி) மறைக்கப் பட்டதால் (நிகூடாந்தரம்) மத்தியபாகம் தெரியாததாக வும் உள்ள (ரதிபதேঃ) மன்மதனுடைய (தனுঃ) வில் என்று (மன்யே) எண்ணுகிறேன்.

ஏகேனைவ ஹஸ்தேன ஸர்வதா த்ருதம் ந து பாணப்ரயோகார் த்தமிதி ஸூச்யதே ||

ஸவ்யம் எனும் பதம் சில இடங்களில் இடது என்ற அர்த் தத்திலும் உபயோகிக்கப்படுகிறது.

ஒ. ஸசாமர-ரமாவாணீ-ஸவ்யதக்ஷிணஸேவிதா | —ல. ஸ.

வில்லாகிய புருவங்களுக்கு நடுவில் இடைவெளியிருப்பதை யும், நாண்கயிருகிய கண்களுக்கு நடுவில் மூக்கிருப்பதையும், மன்மதன் கைப்பிடியில் வில்லின் மத்தியபாகமும், முழங்கையில் நாணின் மத்தியபாகமும் மறைந்திருப்பதாக வர்ணிக்கப்பட் டுள்ளது. இம்மாதிரி தேவியினுடைய புருவத்தை மன்மதனுடைய வில்லாகத் தியானிப்பதால் காமஜயம் ஏற்படும்.

உமா—ஒ. அபர்ணா து நிராஹாரா தாம் மாதா ப்ரத்யபாஷ த | உமா இதி நிஷேதந்தீ உமேத்யேவ ததாபவத் |) இலையைக் கூடப்புசிக்காமல் பார்வதி தவம் செய்தபோது தாயார் மேனு தேவி அவளை 'உ' எனவும் 'மா' எனவும் கூப்பிட்டுத் தடுத்த தால் 'உமா' எனப்பெயர் ஏற்பட்டது.

ஒ. உமா சைலேந்த்ரதனயா. —ல. ஸ.

பிரணவத்திலுள்ள அ-உ-ம என்ற அக்ஷரங்கள் வரிசை மாறி உ-ம-அ என்று வரும்போது 'உமா' என ஆவதால் இது தேவீப்ரணவம் எனப்படும்.

ஒ. 'அகார-உகார-மகாராঃ மதீயே ப்ரணவே ஸ்திதாঃ | உகாரஞ்ச மகாரஞ்ச அகாரஞ்ச க்ரமேரிதம் | த்வதீயம் ப்ரண வம் வித்தி த்ரிமாத்ரம் ப்லுதமுத்தமம் || —லிங்கபுராணம்.

உத்தம சித்தவிருத்திக்கு உமா எனப்பெயர்.

ஒ. பரானுபூதிம் பவபாசநாசினீம் ஸதாசிவஸ்யாப்யதி-சோபனேட்யாம் | உமாபிதா-முத்தமசித்தவ்ருத்திம் நமாமி நானா-வித-லோக-வைபவாம் || —ஸூதஸம்ஹிதை.

अहः सूते सव्यं तव नयन-मर्कात्मकतया
त्रियामां वामं ते सृजति रजनीनायकतया ।
तृतीया ते दृष्टि-र्दरदलित-हेमाम्बुज-रुचिः
समाधत्ते सन्ध्यां दिवस-निशयो-रन्तरचरीम् ॥ ४८ ॥

அஹ꞉ ஸூதே ஸவ்யம் தவ நயன-மர்க்காத்மகதயா
த்ரியாமாம் வாமம் தே ஸ்ருஜதி ரஜனீ-நாயகதயா ।
த்ருதீயா தே த்ருஷ்டிர்-தரதலித-ஹேமாம்புஜ-ருசி꞉
ஸமாதத்தே ஸந்த்யாம் திவஸ-நிசயோ-ரந்தரசரீம் ॥48॥

---

48. கண்களின் அழகு

நவக்ரஹ தோஷ நிவிருத்தி

(தவ) உன்னுடைய (ஸவ்யம்) வலது (நயனம்) கண் (அர்க்க-ஆத்மக-தயா) சூரியவடிவானதால் (அஹ꞉) பகலை (ஸூதே) உண்டாக்குகிறது. (தே) உன்னுடைய (வாமம்) இடது (நயனம்) கண் (ரஜனீ-நாயகதயா) சந்திர வடிவரனதால் (த்ரியாமாம்)இரவை (ஸ்ருஜதி) உண்டாக்குகிறது. (தே) உன்னுடைய (த்ருதீயா) மூன்றுவது (த்ருஷ்டி꞉) கண் (தர-தலித-ஹேமாம்புஜ-ருசி꞉) சிறிது மலர்ந்த பொற்றாமரையைப்போல் பிரகாசிப்பதாய் (திவஸ-நிசயோ꞉) பகலுக்கும் இரவுக்கும் (அந்தரசரீம்) நடுவிலுள்ள (ஸந்த்யாம்) ஸந்தியா காலத்தை (ஸமாதத்தே) உண்டாக்குகிறது.

---

48. அம்பாளுடைய கண்களாலேயே பகல், இரவு, ஸந்தியை முதலியன ஏற்படுவதால் அம்பாள் காலத்தைக் கடந்தவள் எனுங்கருத்து இதில் அடக்கம்.

---

48. நாயகமரும் । த்ருஷ்டிஸ்தே । —பா. பே.

विशाला कल्याणी स्फुटरुचि-रयोध्या कुवलयैः
कृपाधाराधारा किमपि मधुराऽऽभोगवतिका ।
अवन्ती दृष्टिस्ते बहुनगर-विस्तार-विजया
ध्रुवं तत्तन्नाम-व्यवहरण-योग्या विजयते ॥ ४९ ॥

விசாலா கல்யாணீ ஸ்புடருசி-ரயோத்யா குவலயைஃ
க்ருபாதாராதாரா கிமபி மதுராSSபோகவதிகா ।
அவந்தீ த்ருஷ்டிஸ்-தே பஹுநகர-விஸ்தார-விஜயா
த்ருவம் தத்தந்நாம-வ்யவஹரண-யோக்யா விஜயதே ॥

---

49. எட்டுவிதமான கண்ணோட்டம்
(ஸர்வ ஜயம், நிதிதர்சனம்)

(தே) உன்னுடைய (த்ருஷ்டிஃ) கண்ணோட்டம் (விசாலா) விசாலமாயும் (கல்யாணீ) மங்களகரமாயும் (ஸ்புடருசிஃ) மலர்ந்து பிரகாசிப்பதாயும் (குவலயைஃ) கருநெய்தல்களால் (அயோத்யா) வெல்ல முடியாத அழகுவாய்ந்ததாயும் (க்ருபாதாராதாரா) கருணைப்பெருக்கிற்கு ஆதாரமாமாயும் (கிமபி மதுரா) வர்ணிக்க முடியாத இனிமையுடன் கூடியதாயும் (ஆபோகவதிகா) ஆழங்காண முடியாததாயும் (அவந்தீ) ரக்ஷிப்பதாயும் (பஹுநகர-விஸ்தார-விஜயா பல நகரங்களில் அதன் வெற்றியின் சீர்மை விளங்குவதாயும் (தத்-தத் நாம-வ்யவஹரண-யோக்யா) அதனால் அந்தந்த நகரங்களின் பெயர்களால் குறிப்பிடத்தக்கதாயும் (த்ருவம்) நிச்சயமாக (விஜயதே) அனைத்தையும் வெல்லுவதாக விளங்குகிறது.

---

49. எட்டு விதமான திருஷ்டி—('விசாலா நாம த்ருஷ்டிஃ அந்தர்-விகாஸா; கல்யாணீத்ருஷ்டிர் விஸ்மிதா; அயோத்யா த்ருஷ்டிஃ ஸ்மேரகனீகா; தாராத்ருஷ்டி-ரலஸா; மதுரா த்ருஷ்டிர்-வலிதா; போகவதீ த்ருஷ்டிஃ ஸ்நிக்தா; அவந்தீ த்ருஷ்டிர்-முக்தா; விஜயாத்ருஷ்டிஃ ப்ராந்தகனீகா) விசாலா என்பது உள்ளாக மலர்ந்த பார்வை; கல்யாணீ ஆச்சரியத்தைக் காட்டுவது; அயோத்யா என்பது காமத்தை உண்டாக்குவது; தாரா என்பது ஆலஸ்யத்தைக் காட்டுவது; மதுரா என்பது சஞ்சலமானது;

कवीनां सन्दर्भ-स्तबक-मकरन्दैक-रसिकं
कटाक्ष-व्याक्षेप-भ्रमरकलभौ कर्णयुगलम् ।
अमुञ्चन्तौ दृष्ट्वा तव नवरसास्वाद-तरलौ
असूया-संसर्गा-दलिकनयनं किञ्चिदरुणम् ॥ ५० ॥

கவீநாம் ஸந்தர்ப்ப-ஸ்தபக-மகரந்தைக-ரஸிகம்
கடாக்ஷ-வ்யாக்ஷேப-ப்ரமர-கலபௌ கர்ணயுகலம் ।
அமுஞ்சந்தௌ த்ருஷ்ட்வா தவ நவரஸாஸ்வாத-தரலௌ
அஸூயா-ஸம்ஸர்க்கா-தலிகநயனம் கிஞ்சிதருணம் ॥ 50 ॥

---

50. மூன்றாவது கண்
(தூரதர்சனம், வைசூரி நோய் நிவாரணம்)

(கவீநாம்) கவிகளுடைய (ஸந்தர்ப்ப-ஸ்தபக-) பாடல்களாகிய பூங்கொத்தின் (மகரந்த-ஏக-ரஸிகம்) மகரந்தத்தைப் பருகுவதிலேயே முக்கியமாக ஆசைவைத்த (தவ) உன்னுடைய (கர்ண-யுகலம்) இரண்டு காதுகளையும் (அமுஞ்சந்தௌ) விடாமலிருக்கும் (நவரஸ-ஆஸ்வாத-தரலௌ) நவரஸங்களையும் அனுபவிக்க ஆசைகொண்ட (கடாக்ஷவ்யாக்ஷேப-ப்ரமர-கலபௌ) குட்டி வண்டுகள் போன்ற கடைக்கண்களை (த்ருஷ்ட்வா) பார்த்து (அஸூயா-ஸம்ஸர்க்காத்) பொறாமையினால் (அலிக-நயனம்) உன்னுடைய நெற்றிக் கண்ணானது (கிஞ்சித்) சிறிது (அருணம்) சிவந்திருக்கிறது போலும்.

போகவதீ பிரியத்தோடு கூடியது; அவந்தீ மயங்கியது; விஜயா பாதி மூடினது. அம்பாளிடத்தில் இவைமுறையே ஸம்க்ஷோபண, ஆகர்ஷண, த்ராவண, உன்மாதன, வச்ய, உச்சாடன, வித்வேஷண, மாரண சக்திகளுடன் கூடியவை. விசாலா முதலிய பெயர்களைக் கொண்ட நகரங்களில் அம்பாளுடைய பார்வையின் அந்தந்தப் பிரபாவம் வெளியாகியுள்ளது.

இவ்விதம் தேவியை உபாசிக்கிறவர்கள் ஸம்க்ஷோபணம் ஆகர்ஷணம் முதலிய சக்திகளைப் பெறுவார்கள்.

50. காதுகளின் வழியாகத் துதிவடிவான கவிதைகளின் நவரஸமும் தேன்போல் பாய்வதால் அதைப் பருக விரும்பிய வண்டுகளைப்போல் தேவியின் இரு கண்கள் காதுவரை அகன்று

शिवे शृङ्गारार्द्रा तदितरजने कुत्सनपरा
सरोषा गङ्गायां गिरिशचरिते विस्मयवती ।
हराहिभ्यो भीता सरसिरुह-सौभाग्य-जननी
सखीषु स्मेरा ते मयि जननि दृष्टिः सकरुणा ॥ ५१ ॥

சிவே ச்ருங்காரார்த்ரா ததிதரஜனே குத்ஸனபரா
ஸரோஷா கங்காயாம் கிரிசசரிதே விஸ்மயவதீ ।
ஹராஹிப்யோ பீதா ஸரஸிருஹ-ஸௌபாக்யஜனனீ
ஸகீஷு ஸ்மேரா தே மயி ஜனனி த்ருஷ்டி: ஸகருணா ॥

---

51. தேவியின் பார்வையில் எட்டு ரஸங்கள்

(ஸர்வஜனவச்யம்)

(ஜனனி) தாயே! (சிவே) சிவனிடத்தில் (தே) உன்னுடைய (த்ருஷ்டி:) பார்வை (ச்ருங்கார-ஆர்த்ரா) காதலின் கசிவுள்ளதாயும் (தத்-இதர-ஜனே) அவரைத் தவிர மற்றவர்களிடத்தில் (குத்ஸன-பரா) அருவருப்புடைய தாயும் (கங்காயாம்) கங்காதேவியிடம் (ஸரோஷா) கோபத்

காணப்படுகின்றன. அவற்றினிடம் பொருமையால் சிவந்தாற் போலுள்ளது நெற்றிக்கண். இவ்வாறு தேவியை தியானிப்பதால் தூரதர்சன சித்தி ஏற்படும்.

நவரஸாஸ்வாத-தரலௌ—நவரஸா: ச்ருங்காராதய: நவத்வ ஸங்க்யா யுக்தா:। (லக்ஷ்மீதரர்)

நவோ நாதனோரஸோ ச்ருங்கார: (அருணமோதினீ).

51. கிரிச சரிதே விஸ்மயவதீ—('கிரிச நயனே' என்று லக்ஷ்மீதரர் பாடம். கிரிசஸ்ய பரமேச்வரஸ்ய நயனே நிடிலஸ்தே விஸ்மயவதீ அத்புத-ரஸாவிஷ்டா அனேன கலு மன்மதோ

கிரிச நயனே,। ஸரஸிருஹ-ஸௌபாக்ய-ஜயினீ । மயி ஜயதி। ததிதர முகே। —பா. பே.

துடன் கூடியதாயும் (கிரிச-சரிதே) சிவனுடைய லீலை களில் (விஸ்மயவதீ) வியப்புடையதாயும் (ஹர-அஹிப்யஃ) சிவன் அணியும் பாம்புகளிடம் (பீதா) பயமுடையதாயும் (ஸரஸிருஹ-ஸௌபாக்ய-ஜனனீ) தாமரையின் அழகுக் கும் அழகு செய்வது போன்று சற்றுச் சிவந்திருப்பதால் வீரரஸமுடையதாயும் (ஸகீஷு) தோழிகளிடத்தில் (ஸ்மேரா) ஹாஸ்யரஸமுடையதாயும் (மயி) என்னிடம் (ஸகருணா) கருணையுடன் கூடியதாயும் விளங்குகிறது.

பஶ்மீக்ருதஃ ததானீ-மீச்வரஸ்ய கீத்ருசம் வைராக்யம், இதா னீம் கீத்ருசோऽனுராகஃ। நயனத்ரயேண ரஸாந்தர-தர்சனாத் தத்ர த்ருதீய நயனே கடாக்ஷ-நிரீக்ஷணாதீனம் ரஸபாவாதீனம் மன்ம தோத்பத்தி-ஹேதூனம் தர்சனாத் உபயம் த்ருஷ்ட்வா அத்புத ரஸாவிஷ்டேத்யர்த்தஃ। சரிதே இதி பாடாந்தரம்। சரிதே த்ரிபுர விஜயாதௌ।)

பரமேசுவரனுடைய நெற்றிக்கண் மன்மதனை எரித்த கண். அதனால் அவருடைய வைராக்கியம் தெரிகிறது. இப்பொழுது தேவியிடம் காமம் அதே கண்ணில் தோன்றுகிறது. இரண்டை யும் எண்ணி தேவி ஆச்சரியத்தை யடைகிறாள். 'கிரிச சரிதே' என்ற பாடத்தில் பரமசிவன் செய்த த்ரிபுரஸம்ஹாரம் முதலிய லீலைகளை எண்ணி ஆச்சரியத்தையடைகிறாள் என்று கருத்து.

இங்கு ச்ருங்காரம், பீபத்ஸம், ரௌத்ரம், அத்புதம், பயான கம், வீரம், ஹாஸ்யம், கருணை என்ற எட்டு ரஸங்கள் தேவியி னுடைய திருஷ்டியில் கூறப்படுகின்றன. (சாந்தஸ்ய நிர்விகா ரத்வாத் ந சாந்தம் மேனிரே ரஸம்) சாந்தரஸம் மனம் விகாரமற் றிருக்கும் நிலையைக் குறிப்பதால் அதை ஒரு ரஸமாகக் கொள் ளக் கூடாதென்று பரதர் கூறுவதை யொட்டி இங்கும் எட்டு ரஸங்கள் தான் வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

ஸரஸிருஹ-ஸௌபாக்ய-ஜயினீ என்ற பாடத்தில் தாமரை யின் அழகை ஜயித்தவள் எனக் கருத்து.

गते कर्णाभ्यर्णं गरुत इव पक्ष्माणि दधती
पुरां भेत्तु-श्चित्तप्रशम-रस-विद्रावण-फले ।
इमे नेत्रे गोत्राधरपति-कुलोत्तंस-कलिके
तवाकर्णाकृष्ट-स्मरशर-विलासं कलयतः ॥ ५२ ॥

கதே கர்ணாப்யர்ணம் கருத இவ பக்ஷ்மாணி தததீ
புராம் பேத்துச்-சித்தப்ரசம-ரஸ-வித்ராவண-பலே।
இமே நேத்ரே கோத்ராதரபதி-குலோத்தம்ஸ-கலிகே
தவாகர்ணாக்ருஷ்ட-ஸ்மரசர-விலாஸம் கலயதஃ ॥ 52 ॥

---

52. மன்மத பாணங்களைப் போன்ற கண்கள்

(காமஜயம்; காது, கண்களின், ரோக நிவாரணம்)

(கோத்ராதரபதி-) மலையரசனான இமவானுடைய (குலோத்தம்ஸ-கலிகே) குலக்கொழுந்தே! (தவ) உன்னுடைய (இமே நேத்ரே) இக்கண்களிரண்டும் (கர்ணாப்யர்ணம் கதே) காதுகள் வரை நீண்டிருப்பதாலும் (கருத இவ) பாணங்களில் கட்டிய இறகுகளைப் போன்ற (பக்ஷ்மாணி) இமை மயிர்களை (தததீ) தரிக்குங் காரணத்தாலும் (புராம் பேத்துஃ)முப்புரமெரித்த சிவனுடைய (சித்த-ப்ரசம ரஸ-வித்ராவணபலே) மனதின் சாந்திரஸத்தைக் கலைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டு (ஆகர்ண-ஆக்ருஷ்ட-) காதுவரை இழுக்கப்பட்ட (ஸ்மர-சர-விலாஸம்) மன்மத பாணத்தின் திறமையை (கலயதஃ) நடித்துக் காட்டுகின்றன.

---

52. சித்தப்ரசமரஸ - வித்ராவண - பலே—பரமசிவனுடைய சித்தத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் சாந்திரஸத்தைக் கலைத்து சிருங்கார ரஸத்லதத் தோற்றுவிப்பதையே பயனாகக் கொண்ட இரு கண்கள். இங்கு 'பலே' எனும் பதம் சிலேடையாக உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. (அத்ர பல சப்தேன அயோமயோ பாணாக்ரம் ஸூசிதம்) அம்பின் முக்கிய பாகமான எஃகு முனை 'பலம்' எனப்படும். அப்படிக் கூரான பார்வையுடைய கண்கள்.

கதே கர்ணாப்யர்ணம்—கண்கள் காதுவரை நீண்டிருப்பது காதுவரை இழுத்து விடும் மன்மத பாணங்களைப் போல் தோன்றுகிறது.

विभक्त-त्रैवर्ण्यं व्यतिकरित-लीलाञ्जनतया
विभाति त्वन्नेत्र-त्रितय-मिद-मीशानदयिते ।
पुनः स्रष्टुं देवान् द्रुहिण-हरि-रुद्रानुपरतान्
रजः सत्वं बिभ्रत् तम इति गुणानां त्रयमिव ॥ ५३ ॥

விபக்த-த்ரைவர்ண்யம் வ்யதிகரித-லீலாஞ்ஜனதயா
விபாதி த்வந்நேத்ர-த்ரிதய-மித-மீசானதயிதே ।
புனஃஸ்ரஷ்டும் தேவான் த்ருஹிண-ஹரி-ருத்ரானுபரதான்
ரஜஃ ஸத்வம் பிப்ரத் தம இதி குணனும் த்ரயமிவ ॥ 53 ॥

53. மும்மூர்த்திகளைச் சிருஷ்டிக்கும் முக்குணங்களைப் படைத்த கண்கள்

(தேவி ப்ரத்யக்ஷம், ஸகலலோக வச்யம்)

(ஈசான-தயிதே) பரமசிவனுடைய அன்பிற்குரியவளே! (வ்யதிகரித-லீலாஞ்ஜனதயா) அழகுக்காக இட்டுக் கொள்ளப்பட்டமையினுல் (விபக்த-த்ரைவர்ண்யம்) மூன்று வர்ணங்களை இன்னும் தெளிவாகப் பிரித்துக்

கலயதஃ—'குருதஃ, கலயத இதி லட் பரஸ்மைபத-த்வி-வசனம்' என்பது இலக்கணக் குறிப்பு.

இவ்வாறு தேவியினுடைய கண்ணழகைத் தியானம் செய்வதால் இருதயத்திலுள்ள காமச் சிக்கல் அறுபட்டு ஒழியும்.

ஒ. (யதா ஸர்வே ப்ரமுச்யந்தே காமா யேऽஸ்ய ஹ்ருதி ச்ரிதாஃ। அத மர்த்யோऽம்ருதோ பவதி அத்ர ப்ரஹ்ம ஸமச்னுதே) எப்போது இவனுடைய இருதயத்தில் பொதிந்துள்ள ஆசைகள் எல்லாம் ஒழிகின்றனவோ அப்போது சாகும் இயல்புடைய மனிதன் சாகாதவனுகின்ருன். பிரம்ம(ஆனந்த)த்தை அனுபவிக்கிருன். —கட. உப. 6. 14.

53. த்ரைவர்ண்யம்—(த்ரயோ வர்ணாஃ ஸிதாஸிதரக்தாஃ யஸ்யேதி பஹுவ்ரீஹிஃ। மஹா பாக்ய புருஷாணும் நயனே ரக்த ரேகாஃ ஸந்தி) மூன்று வர்ணங்கள் கருப்பு வெள்ளை சிகப்பு.

நீலாஞ்ஜனதயா (அல்லது) நீலாம்புஜருசா। —பா. பே.

காட்டும் (இதம்) இந்த (த்வத்) உன்னுடைய (நேத்ர-த்ரிதயம்) கண் மூன்றும் (உபரதான்) பிரளய காலத்தில் உன்னிடம் ஒடுங்கிய (த்ருஹிண-ஹரி-ருத்ரான்) பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்ற (தேவான்) தேவர்களை (புனঃ) மறுபடியும் (ஸ்ரஷ்டும்) தோற்றுவிப்பதற்கு (ரஜঃ) ரஜோ குணம் (ஸத்வம்) ஸத்துவகுணம் (தமঃ) தமோகுணம் (இதி) என்ற (குணானாம் த்ரயம்) மூன்று குணங்களையும் (பிப்ரத் இவ) தரித்துக் கொண்டாற்போல் (விபாதி) விளங்குகிறது.

மகாபாக்கியசாலிகளின் கண்களில் சிகப்பு ரேகைகள் காணப் படும்.

மூன்று வர்ணங்களும் மூன்று குணங்களுக்கு அடையாளம். சிருஷ்டி கர்த்தாவான பிரம்மா ரஜோகுணத்தைப் பிரதானமாகக் கொண்டவர். ஸ்திதிகர்த்தாவான விஷ்ணு ஸத்துவ குணத்தைப் பிரதானமாகக் கொண்டவர். ஸம்ஹார கர்த்தாவான ருத்திரர் தமோ குணத்தைப் பிரதானமாகக் கொண்டவர். தன்னிடம் லயமடைந்த உலகைப் பரதேவதை மீண்டும் தோற்றுவிக்க விரும்பும்போது மும்மூர்த்திகளையும் முதலில் தன்னிடமிருந்து தோற்றுவிக்கிறாள். இந்தத் தத்துவத்தையே தேவியின் கண்களிலுள்ள மூன்று வர்ணங்களும் ஞாபகப்படுத்துவதாக இங்கு வர்ணிக்கப்படுகிறது.

ஒ. ஸகல-புவன-மேதத் ஸ்ரஷ்டுகாமா யதா த்வம்
ஸ்ருஜஸி ஜனனி தேவான் விஷ்ணு-ருத்ராம்ச்ச-முக்யான் ।
ஸ்திதி-லய-ஜனனம் தைঃ காரயஸ்யேகரூபா
ந கலு தவ கதஞ்சித் தேவி ஸம்ஸாரலேசঃ ॥

—தேவீபாகவதம்

पवित्रीकर्तुं नः पशुपति-पराधीन-हृदये
दयामित्रै-र्नेत्रै-ररुण-धवल-श्याम-रुचिभिः ।
नदः शोणो गङ्गा तपनतनयेति ध्रुवममुं
त्रयाणां तीर्थाना-मुपनयसि संभेद-मनघम् ॥ ५४ ॥

பவித்ரீ-கர்த்தும் நஃ பசுபதி-பராதீன-ஹ்ருதயே
தயாமித்ரைர்-நேத்ரை-ரருண-தவல-ச்யாம-ருசிபி ।
நதஃ சோணோ கங்கா தபன-தனயேதி த்ருவமமும்
த்ரயாணாம் தீர்த்தானா-முபநயஸி ஸம்பேத-மநகம் ॥ 54 ॥

---

54. மூன்று வர்ணங்களுள்ள கண் ரேகைகள் மூன்று புண்ணிய நதிகளைப் போல்வன
(ஸர்வபாப நிவிருத்தி, உபஸ்தரோக நிவாரணம்)

(பசுபதி-பராதீன-ஹ்ருதயே) பசுபதிக்கு ஆதீனமான உள்ளமபடைத்தவளே! (தயா-மித்ரை:) தயைக்குக் கூட்டாளிகளும் (அருண-தவல-ச்யாம-ருசிபிஃ) சிவப்பு, வெளுப்பு, கருப்பு என்ற வர்ணங்களை யுடையவைகளுமான (நேத்ரைஃ) உனது கண்களால் (சோணஃ நதஃ) மேற்கு நோக்கிச்செல்வதும் சிவந்ததுமான சோணபத்ரா என்ற ஆறு, (கங்கா)வெளுப்பான கங்கை, (தபன-தனயா) சூரியபுத்திரியாயும் கருப்பு வர்ணமுள்ளதாயும் விளங்கும் யமுனை (இதி) என்ற (த்ரயாணாம்) மூன்று (தீர்த்தானாம்) புண்ணிய நதிகளின் (ஸம்பேதம்) ஸங்கமமாகிய (அனகம்) பாவத்தையெல்லாம் போக்கும் (அமும்) இக்கூட்டுறவை (நஃ) உன்னைக்காணும்—எங்களை (பவித்ரீ கர்த்தும்) புனிதமாக்குவதற்காக (உபநயஸி) ஏற்படுத்திருக்கிறாய் என்பது (த்ருவம்) நிச்சயம்.

---

54. இந்த சுலோகத்தில் தேவியின் கண்களிலுள்ள மூன்று வர்ணங்களும் மூன்று புண்ணிய நதிகளுக்கு ஒப்பிடப்படுகின்றன. யமுனை கருப்பு, கங்கை வெளுப்பு, சோணபத்ரை சிவப்பு. இவை மூன்றின் ஸங்கமம் ஏற்பட்டால் போலுள்ளது மூன்று கண்களுடன் கூடிய தேவியின் முகமண்டலம். அங்ஙனம் தியானிப்பதால் புண்ணிய தீர்த்தங்களிலெல்லாம் நீராடிய பலன் கிட்டும். எல்லாப் பாவங்களும் விலகும்.

ஸம்பேத-மனகே —பா. பே.

निमेषोन्मेषाभ्यां प्रलयमुदयं याति जगती
तवेत्याहुः सन्तो धरणिधर-राजन्यतनये ।
त्वदुन्मेषाज्जातं जगदिद-मशेषं प्रलयतः
परित्रातुं शङ्के परिहृत-निमेषा स्तव दृशः ॥ ५५ ॥

நிமேஷோன்மேஷாப்யாம் ப்ரலய-முதயம் யாதி ஜகதீ
தவேத்யாஹுः ஸந்தோ தரணிதர-ராஜன்யதனயே ।
த்வதுன்மேஷாஜ்ஜாதம் ஜகதித-மசேஷம் ப்ரலயதः
பரித்ராதும் சங்கே பரிஹ்ருத-நிமேஷாஸ்-தவ த்ருசः ॥

55. கண்கள் மூடாமலிருக்கும் காரணம்
(இரக்ஷிக்கும் சக்தி ; அண்டரோக நிவாரணம்

(தரணி-தர-ராஜன்யதனயே) பர்வதராஜ குமாரியே! (தவ) உன்னுடைய (நிமேஷ உன்மேஷாப்யாம்) கண்கள் மூடுவதாலும் திறப்பதாலும் (ஜகதீ) உலகம் (ப்ரலயம்) பிரளயத்தையும் (உதயம்) சிருஷ்டியையும் (யாதி) அடைகிறது (இதி) என்று (ஸந்தः) சான்றோர் (ஆஹுः) கூறுகின்றனர். (த்வத்) உனது (உன்மேஷாத்) கணகள் திறப்பதால் (ஜாதம்) உண்டான (இதம்) இந்த (ஜகத்) உலகம் (அசேஷம்) முழுவதையும் (ப்ரலயதः) பிரளயத்திலிருந்து (பரித்ராதும) அழியாமல் காப்பதற்காக (தவ) உன்னுடைய (த்ருசः) கண்கள் (பரிஹ்ருத நிமேஷாः) மூடுதல் இல்லாமல் இருக்கின்றன (இதி) என்று (சங்கே) நான் ஊகிக்கிறேன்.

பசுபதி பராதீனஹ்ருதயே :—பசுபதிः சிவः தேன பராதீனம் ஹ்ருதயம் யஸ்யாः ஸா சிவாயத்தசித்தா ; பசுபதாவிவாஜ்ஞுதயா பசுசப்த-வாச்ய-ஜனவன-பராயணஹ்ருதயா வா இத்யபி ஸந்திः । தஸ்யாः ஸம்புத்திः —அருணாமோதினீ.

தயாமித்ரைः—தயார்த்ரைः, க்ருபாவத்பிः ।

பவித்ரீகர்த்தும்—(த்வச்சரண நிரதானாம் பக்தானாம் த்வத் வ்யதிரேகேண தீர்த்தோபாச்ரயோ வ்யர்த்த ஏவ |) உனது பாதாரவிந்தங்களில் பக்தி செய்பவர்களுக்கு உன்னை விட்டுத் தீர்த்தங்களைத் தேடிச் செல்வது அவசியமில்லை.

55. தேவதைகள் கண் கொட்டுவதில்லை. அதனால் பர தேவதை இயற்கையாகவே கண் கொட்டாமலிருந்த போதிலும்,

तवापर्णे कर्णे जपनयन-पैशुन्य-चकिताः
निलीयन्ते तोये नियत-मनिमेषाः शफरिकाः ।
इयं च श्री-र्बद्धच्छद-पुटकवाटं कुवलयं
जहाति प्रत्यूषे निशि च विघटय्य प्रविशति ॥ ५६ ॥

தவாபர்ணே கர்ணே ஜபநயன-பைசுன்ய-சகிதா:
நிலீயந்தே தோயே நியத-மநிமேஷா: சபரிகா: ।
இயஞ் ச ஶ்ரீர்-பத்தச்சத-புடகவாடம் குவலயம்
ஜஹாதி ப்ரத்யூஷே நிசி ச விகடய்ய ப்ரவிசதி ॥ 56 ॥

56, மீன்களின் அழகையும் நீலோத்பலத்தின் அழகையும் வெல்லும் கண்கள் (பந்தவிமோசனம், நேத்ரதோஷ நிவாரணம்).

(அபர்ணே) யாருக்குங் கடன் படாததால் 'அப-ருணா' எனப்பெயர் பெற்றவளே! (தவ) உன்னுடைய (கர்ணே-) காதில் (ஜப-நயன-) மெதுவாக ஓதுவது போன்று கண்

அது உலக ரக்ஷணத்திற்காக என்று இங்கு உபசரித்துக் கூறப் படுகிறது.

௯. (உன்மேஷ - நிமிஷோத்பன்ன - விபன்ன - புவனாவலீ) கண்களைத் திறப்பதாலும் மூடுவதாலும் புவனங்களை யாக்கி யழிப்பவள். —ல. ஸ. 281.

௯. லோகாச் சதுர்த்தச மஹேந்த்ர முகாச்ச தேவா:
மூர்த்தித்ரயம் முனிகணாச்ச வஸிஷ்ட முக்யா:।
ஸத்யோ பவந்தி ந பவந்தி ஸமஸ்த மூர்த்தே:
உன்மீலனேன தவதேவி நிமீலனேன ॥

—அருணாமோதினியில் கூறியுள்ள காமகலாஸ்தோத்ரம்.

56. பரதேவதை கண் கொட்டாமலிருப்பது போல் மீன்களும் கண் கொட்டுவதில்லை. இதனால் தேவியின் கண்கள் மீன்

கள் காணப்படுவதால் (பைசுன்ய-சகிதாঃ) தங்களைப் பற்றிக் கோள் சொல்வதாக அச்சமடைந்து (சபரிகாঃ) பெண்மீன்கள் (அநிமேஷாঃ) கண்களை மூடாமல் பார்த்துக்கொண்டே (தோயே) நீரில் (நிலீயந்தே) மறைந்து கொண்டிருக்கின்றன என்பது (நியதம்) நிச்சயம். (இயம்) இந்த (ஸ்ரீঃ ச) கண்ணின் அழகாகிய தேவதையும் (ப்ரத்யூஷே) காலையில் (பத்நச்சத - புட-கவாடம்) இதழ்கள் மூடிக் கொள்வதால் கதவு சாத்தப்பட்டது போன்ற (குவலயம்) கருநெய்தல் பூவை (ப்ரத்யூஷே) காலையில் (ஜஹாதி) விட்டுவிடுவது போலும் (நிசி ச) இரவில் (தத்) அதை (விகடய்ய) திறந்து கொண்டு (ப்ரவிசதி) மீண்டும் புகுவது போலும் தோன்றுகிறது.

களைத் தங்களுக்குப் போட்டியாகக் கருதிக் காதுகளிடம் சென்று கோள் சொல்வதாக வர்ணிக்கப்படுகிறது. மீன்களைப் போன்ற கண்ணழகு படைத்த மூர்த்தி விசேஷம் மதுரையில் உள்ளது. ஆகையால் அங்கே மீனாக்ஷி கோவிலில் பொற்றாமரைக் குளத்தில் மீன்கள் வாழ்வதில்லை எனக் கூறுவர்.

அபர்ணே—அம்பாள் பக்தர்கள் பூஜித்துக் கேட்கும் வரன்களை உடனே கொடுத்து அனுக்கிரகிப்பதால் அவர்களிடம் (ருணம்) கடன்படாமலிருப்பவள். அல்லது அம்பாள் பார்வதியாகத் தவம் செய்யும்போது (பர்ணம்) இலையைக் கூடச்சாப்பிடாமலிருந்ததால் 'அபர்ணா'.

ஒ. ஆஹாரே-த்யக்த-பர்ணாऽபூத் யஸ்மாத் ஹிமவதঃ ஸுதா ।
தேன தேவை-ரபர்ணேதி கதிதா ப்ருதிவீதலே.

—காளிகாபுராணம்.

ஒ. (வக்த்ர-லக்ஷ்மீ-பரீவாஹ-சலன் - மீனாப - லோசனாயை நமঃ ।) முகத்தின் அழகு வெள்ளத்தில் சலிக்கும் மீன்களைப் போன்ற கண்களையுடையவள். —ல. ஸ. 18.

दृशा द्राघीयस्या दरदलित-नीलोत्पल-रुचा
दवीयांसं दीनं स्नपय कृपया मामपि शिवे ।
अनेनायं धन्यो भवति न च ते हानिरियता
वने वा हर्म्ये वा समकर-निपातो हिमकरः ॥ ५७ ॥

த்ருசா த்ராகீயஸ்யா தரதலித-நீலோத்பல-ருசா
தவீயாம்ஸம் தீனம் ஸ்நபய க்ருபயா மாமபி சிவே ।
அநேனாயம் தன்யோ பவதி ந ச தே ஹானி-ரியதா
வனே வா ஹர்ம்யே வா ஸமகர-நிபாதோ ஹிமகரஃ ॥

---

57. நாட்டிலும் காட்டிலும் சமமாய்ப் பிரகாசிக்கும் நிலவுபோன்ற கடாக்ஷம் (ஸகல ஸௌபாக்கியம்).

(சிவே) மங்களஸ்வரூபியே ! (த்ராகீயஸ்யா) தீர்க்கமானதும் (தரதலித-) சற்றுமலர்ந்த (நீலோத்பல-ருசா) கருநெய்தல் போன்று பிரகாசிப்பதுமான (த்ருசா) உனது பார்வையால் (தவீயாம்ஸம்) உனக்கு வெகுதூரத்திலிருக்கும்

---

57. **தரதலிதம்** ஈஷத்விகஸிதம் இந்தீவரம் தஸ்யேவ ருசிர்யஸ்யாஃ தயா | **தவீயாம்ஸம்** தூரவர்த்தினம் |

அயம்—அஹமித்யர்த்தஃ | நான் என்பதற்குப் பதிலாக இவன் என்பது எளிமையைக் காட்டுவது.

(கேவலம் பாலகவத் அம்பாம்பேதி தீனக்ரந்தன - மாத்ர-பராயணஃ தஸ்ய மம ரக்ஷணமேவ அத்புதஸ்வபாவ கீர்த்தயே | நாயம் நியமஃ குணவான் ரக்ஷ்யஃ, நிர்க்குணஸ்த்யாஜ்ய இதி |) சிறு குழந்தையைப்போல் 'அம்மா, அம்மா' என்று அழமட்டும் தெரிந்த என்னை ரக்ஷிக்கும் அத்புதமான சுவபாவமே உன் புகழை நிலைநிறுத்துவது. குணமுள்ள குழந்தை தான் ரக்ஷித்தற்குரியவன், குணமில்லாதவன் தள்ளிவிடத்தக்கவன் என்று நியமமில்லை.

—அருணமோதினீ.

(தீனம்) ஏழையாகிய (மாம் அபி) என்னையுங்கூட (க்ருபயா) கருணையால் (ஸ்நபய) நீராட்டி வை. (அநேந) அதனால் (அயம்) இவன் (தன்ய: பவதி) செல்வவானாக ஆய்விடுவான். (இயதா) இதனால் (தே) உனக்கு (ந ச ஹானி:) ஒரு நஷ்டமும் இல்லை. (ஹிமகர:) சந்திரன் (வனே வா) காட்டிலாயினும் (ஹர்ம்யே வா) நாட்டிலுள்ள மாளிகையிலாயினும் (ஸமகர-நிபாத:) தன் கிரணங்களைச் சமமாகவே பொழிகிறான். (அதனால் சந்திரனுக்கு என்ன நஷ்டம்?).

குழந்தைகளிடமுள்ள குணதோஷங்களை விசாரித்துத் தாரதம்யத்தைப் பார்ப்பது உலகில் தாய்மார்களின் சுபாவமன்று. அப்படியிருக்கப் பரதேவதையைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமா?

ஒ. 'பால் நினைந்தூட்டும் தாயினும் சாலப்பரிந்து நீ பாவியேனுடைய ஊனினை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி உலப்பிலா ஆனந்தமாய தேனினைச் சொரிந்து புறம் புறந்திரிந்த செல்வமே!'

—திருவாசகம்.

த்ராகீயஸ்யா—அம்பாளுடைய கடாக்ஷமானது வெகுதூரம் விழக்கூடிய கடாக்ஷம். தாயாருடைய கடாக்ஷம் குழந்தைகளிடத்தில் விழும். பிரபஞ்சத்தில் இருக்கும் எல்லாப் பிராணிகளும் குழந்தைகள். எல்லாவற்றிற்கும் தாயாக இருப்பவள் ஜகன்மாதா தான். அவளுடைய கடாக்ஷத்திற்கு எல்லை இல்லை.

மாமபி—என்னையும் என்று சொல்லும்போது அவர் நம்மெல்லோரையும் சேர்த்துக் கொண்டு நமக்கெல்லாம் அவள் கடாக்ஷம் விழவேண்டுமென்பதாகப் பிரார்த்தித்துக் கொள்ளுகிறார். நமக்காகத் தன்னைத் தீனன் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்.

—காமகோடி சங்கராச்சாரியார்.

अरालं ते पालीयुगल-मगराजन्यतनये
न केषा-माधत्ते कुसुमशर-कोदण्ड-कुतुकम् ।
तिरश्चीनो यत्र श्रवणपथ-मुल्लङ्घ्य विलसन्
अपांग-व्यासंगो दिशति शरसन्धान-धिषणाम् ॥ ५८ ॥

அராலம் தே பாலீயுகல- மகராஜன்யதனயே
ந கேஷா-மாதத்தே குஸுமசர-கோதண்ட-குதுகம் ।
திரச்சீனோ யத்ர ச்ரவணபத-முல்லங்க்ய விலஸன்
அபாங்க-வ்யாஸங்கோ திசதி சரஸந்தான-திஷணாம் ॥ 58 ॥

---

58. மன்மதபாணம் போன்ற கடைக்கண் பார்வை (காமஜயம், ஸகலரோக நிவிருத்தி).

(அக-ராஜன்ய-தனயே) பர்வதராஜ குமாரியே! (தே) உன்னுடைய (அராலம்) வளைந்த (பாலீயுகலம்) காதுக்கும கண்ணுக்கு மிடையே உள்ள பிரதேசம் இரண்டும் (குஸும-சர-) புஷ்பபாணனான மன்மதனுடைய (கோதண்ட-குதுகம்) வில் என்ற நம்பிக்கையை (கேஷாம்) யாருக்குத்தான் (ந ஆதத்தே) உண்டாக்காது? (யத்ர) அந்தப் பிரதேசத்தில் (திரச்சீனः) குறுக்காகச் செல்லுகின்ற (அபாங்க-வ்யாஸங்கः) கடைக்கண் பார்வை (ச்ரவண-பதம்) காதுவழியாக (உல்லங்க்ய) ஊடுருவிப் பாய்வதாய் (விலஸன்) விளங்கிக்கொண்டு (சரஸந்தான - திஷணாம்) பாணம் தொடுக்கப்பட்டுள்ளது என்ற தோற்றத்தை (திசதி) உண்டாக்குகிறது.

---

58. அகராஜன்யதனயே—ந கச்சதீத்யகः பர்வதः தத் ராஜன்யः ச்ரேஷ்டः ஹிமவான் தத் தனயே குலப்ரதீபிகே!

'பாலீ கர்ணங்கே கர்ணகோடி விபூஷணே' இதி விச்வப்ரகாசः। யத்ர பாலீயுகளே திரச்சீனः திர்யக்தயா பதனம் ச்ரவணபத - முல்லங்க்ய கர்ணப்ராந்தம் லங்கயித்வா விலஸன் தேதீப்ய-மானோ ऽபாங்கவ்யாஸங்கः கடாக்ஷ-விக்ஷேப-சாதுரீ விசேஷः சரஸந்தானதிஷணாம் பாணஸம்யோஜன-புத்திம் திசதி॥

—அருணாமோதினீ.

'ஸ்மராரே-ராதத்தே' என்ற பாடத்தில் மன்மதவைரியான பரமசிவனுக்கு அந்த எண்ணத்தை உண்டாக்குகிறது எனக் கருத்து.

ஸமராரே-ராதத்தே. —பா. பே

स्फुरद्गण्डाभोग-प्रतिफलित-ताटङ्कयुगलं
चतुश्चक्रं मन्ये तव मुखमिदं मन्मथरथम् ।
यमारुह्य द्रुह्य-त्यवनिरथ-मर्केन्दुचरणं
महावीरो मारः प्रमथपतये सज्जितवते ॥ ५९ ॥

ஸ்புரத்கண்டாபோக-ப்ரதிபலித-தாடங்க-யுகளம்
சதுர்சக்ரம் மன்யே தவ முகமிதம் மன்மதரதம் ।
யமாருஹ்ய த்ருஹ்யத்-யவனிரத-மர்க்கேந்து-சரணம்
மஹாவீரோ மாரஃ ப்ரமதபதயே ஸஜ்ஜிதவதே ‖ 59 ‖

---

59. மன்மதனுடைய ரதம் போன்றமுகம்
(ஸர்வஜன வச்யம்.)

(ஸ்புரத்) கண்ணாடிபோல் பிரகாசிக்கின்ற (கண்டாபோக-) கன்னப் பிரதேசத்தில் (ப்ரதிபலித-) பிரதிபலிக்கின்ற (தாடங்க - யுகளம்) இரண்டு தாடங்கங்களுடன் கூடின (தவ) உன்னுடைய (இதம்) இந்த (முகம்) முகமானது (சதுஃ சக்ரம்) நாலு சக்கரங்களுடன் கூடின (மன்மத ரதம்) மன்மதனின் தேர் என்று (மன்யே) கருதுகிறேன். (யம் ஆருஹ்ய) அதில் ஏறிக்கொண்டு (மாரஃ) மன்மதன் (மஹாவீரஃ) மகாவீரனாக விளங்குபவனாய் (அர்க்க-இந்து-சரணம்) சூரியசந்திரர்களைச் சக்கரங்களாகக் கொண்ட (அவனிரதம்) பூமியாகிய தேரில் (ஸஜ்ஜிதவதே) போருக்குச் செல்லும் (ப்ரமதபதயே) பிரமத கணங்களுக்கு அதிபதியான பரமேசுவரனையே (த்ருஹ்யதி) வஞ்சிக்க எண்ணி எதிர்க்கிறான்.

அம்பாளுடைய கடைக் கண்ணழகைத் தியானிப்பவர்களுக்கு ஸகல ஸௌபாக்கியங்களும் சித்திக்கும்.

ஒ. தனந்தரும் கல்வி தருமொரு நாளுந் தளர்வறியா மனந்தரும் தெய்வவடிவுந் தருநெஞ்சில் வஞ்சமில்லா இனந்தரும் நல்லன வெல்லாந் தருமன்பரென்பவர்க்கே கனந்தரும் பூங்குலாளபி ராமி கடைக்கண்களே. —அபிராமி அந்தாதி 69.

59. மன்மதன் ஒருவனாக இருந்தும் பிரமத கணங்களால்

---

59. யமாச்ரித்ய த்ருஹ்யதி। —பா. பே.

सरस्वत्याः सूक्ती-रमृतलहरी कौशलहरीः
पिबन्त्याः शर्वाणि श्रवण-चुलुकाभ्या-मविरलम् ।
चमत्कार-श्लाघाचलित-शिरसः कुण्डलगणो
झणत्कारैस्तारैः प्रतिवचन-माचष्ट इव ते ॥ ६० ॥

ஸரஸ்வத்யா: ஸூக்தீ-ரம்ருத-லஹரீ கௌசலஹரீ:
பிபந்த்யா: சர்வாணி ச்ரவண-சுலுகாப்யா-மவிரலம் ।
சமத்கார-ச்லாகாசலித-சிரஸ: குண்டலகணோ
ஜணத்காரைஸ்-தாரை: ப்ரதிவசன-மாசஷ்ட இவ தே ॥

60. மதுரமான சொல்லோசை

(வாக்குப்பலிதம், ஊமையையும் பேசவைப்பது.)

(சர்வாணி) பரமசிவபத்தினியே! (அம்ருதலஹரீ-கௌசல-ஹரீ:) அமுதப்பெருக்கின் இனிமையைத் தன தாக்கிக்கொண்ட (தே) உன்னுடைய (ஸூக்தீ:) சொல்லமுதத்தை (ச்ரவண-சுலுகாப்யாம்) காதுகளாகிய பாத்திரங்களால் (அவிரலம்) இடைவிடாது (பிபந்த்யா:) பருகுபவரும் (சமத்கார-ச்லாகா-) அப்பேச்சின் திறமையைப் போற்றும் வகையில் (சலித-சிரஸ:) தலையை அசைப்பவருமான (ஸரஸ்வத்யா:) ஸரஸ்வதி தேவியினுடைய (குண்டலகண:) காதணிகள் (ஜணத்காரை:) 'ஜணத்ஜணத்' என்ற (தாரை:) உயர்ந்த ஒலியால் (ப்ரதிவசனம்) 'ஆம்ஆம்' என்ற ஆமோதிப்பை (ஆசஷ்ட இவ) சொல்லுவனபோல் தோன்றுகின்றன.

சூழப்பெற்ற பரமசிவனுடன் போர்புரியத் துணிச்சலுக்குக் காரணம் அம்பாளுடைய முகத்தின் அழகேயாகும். பரமசிவனுடைய தேருக்கு இரண்டு சக்கரங்கள், மன்மதனுடைய தேருக்கு நான்கு சக்கரங்கள்.

இங்கு கண்ணாடிபோல் பிரகாசிக்கும் தேவியின் கன்னங்கள் தியானிக்கப் படுகின்றன.

ஒ. (பத்மராக சிலாதர்ச-பரிபாவி-கபோல-பூ:) பத்மராக சிலைக் கண்ணாடியினும் மிகுந்த பிரகாசமான கன்னங்களை யுடையவள். =ல. ஸ. 23.

60. ச்ரவண சுலுகாப்யாம்—கர்ணரூப-கரதலாப்யாம், கரதலேனைவ கலு பானீயாதி பேயம் பீயத இதி கரதல ஸாதர்ம்யம்

---

60. சுலுகாப்யா-மவிரதம்। —பா. பே.

असौ नासावंश-स्तुहिनगिरिवंश-ध्वजपटि
त्वदीयो नेदीयः फलतु फल-मस्माकमुचितम् ।
वहत्यन्तर्मुक्ताः शिशिरकर-निश्वास-गलितं
समृद्ध्या यत्तासां बहिरपि स मुक्तामणिधरः ॥ ६१ ॥

அஸௌ நாஸாவம்சஸ்-துஹிநகிரிவம்ச-த்வஜபடி
த்வதீயோ நேதீயஃ பலது பல-மஸ்மாக-முசிதம் ।
வஹத்யந்தர்-முக்தாஃ சிசிரகர-நிச்வாஸ-கலிதம்
ஸம்ருத்த்யா யத்தாஸாம் பஹிரபி ச முக்தாமணிதரஃ ॥

---

61. மூக்குத்தி முத்தின் அழகு

(மனோஜயம், லக்ஷ்மீகடாக்ஷம்).

(துஹினகிரிவம்ச-த்வஜபடி) இமவானுடைய குலமாகிய கொம்பில் பறக்கும் கொடி போன்றவளே! (த்வதீயஃ)

ச்ரவணஸ்ய, தேன ச ஸரஸ்வதீ-ஸூக்திநும் அம்ருத ரஸாத்மகத்வம் த்வன்யதே ।

அவிரதம் என்னும் பாடத்தில் எப்போதும் என்று அர்த்தம்.

ஸரஸ்வதியினுடைய பாடல்களைக்கேட்டு தேவி தலையசைத்து மகிழ்கிறாள். அப்போது தேவியின் காதணிகள் செய்யும் இனிமையான ஒலி இங்கு தியானிக்கப்படுகிறது என்று அருண மோதினீ உரை கூறுகிறது.

61. நாஸா வம்சஸ்-துஹின-கிரிவம்சத்வஜபடிஃ—'வம்ச' எனும் சொல் மூங்கிலுக்கும் குலத்திற்கும் உபயோகப் படுத்தியிருப்பதில் கவியழகு தோன்றுகிறது.

---

61. வஹந்நந்தஃ। சிசிரதர நிச்வாஸ ஜனிதாஃ। முக்தா-மணீமதாத்।

—பா. பே.

உன்னுடைய (அஸௌ) இந்த (நாஸா வம்சஃ) மூங்கில் தண்டுபோன்ற மூக்கு (அஸ்மாகம்) எங்களுக்கு (உசிதம்) பொருத்தமானதும் (நேதீயஃ) விரைவில் கைகூடுவது மான (பலம்) நற்பயனை (பலது) அளிக்கட்டும். (யஃ) அந்த மூக்காகிய மூங்கில்தண்டு (அந்தஃ) உள்ளே (முக்தாஃ) முத்துக்களை (வஹதி) வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது போலும்; (தாஸாம் ஸம்ருத்யா) அவ்வாறு முத்துக்கள் நிறைந்திருப்பதால் தான் (பஹிஃ அபி ச) வெளியிலேயும் (சிசிரகர - நிச்வாஸ-கலிதம்) சந்திரநாடி பாயும் இடது நாசியின்வழி வெளியே வரும் மூச்சுக்காற்றினுல் கொண்டு வரப்பட்ட (முக்தாமணிதரஃ) சிறந்த முத்தை அணிந்து கொண்டிருக்கிறது போலும்.

அந்தர்-முக்தாஃ—இங்கு முத்து எனும் சொல் சிலேடையாக முக்தியையும் குறிக்கும். 'பலம் (நற்பயன்)' என்பதும் முக்தியே.

சிசிரகர-நிச்வாஸகலிதம்—சிசிரகரஃ சந்த்ரஃ, தஸ்ய நிச்வா ஸோ வாமநாடீ மார்க்க-வாயுஃ தேன கலிதம் | 'சிசிரதர-நிச்வாஸ -ஜனிதாஃ' என்ற பாடத்தில் குளிர்ந்த வெளி மூச்சில் தோன்றிய என்று அர்த்தம். தேவியின் இடது மூக்கில் உள்ள நல்முத்தா லான மூக்குத்தி அழகிய மூங்கிலின் வெளியில் தோன்றிய முத்துப் போலிருக்கிறதென்று வர்ணிக்கப்படுகிறது.

இவ்விதம் தேவியினுடைய நாஸிகையை தியானம் செய் வதால் பிராணஜயமும் மனோஜயமும் லக்ஷ்மீகடாக்ஷமும் முக்தி ஸாம்ராஜ்யமும் கிட்டும்.

प्रकृत्याऽऽरक्तायास्तव सुदति दन्तच्छदरुचेः
प्रवक्ष्ये सादृश्यं जनयतु फलं विद्रुमलता।
न बिंबं तद्बिंब-प्रतिफलन-रागा-दरुणितं
तुलामध्यारोढु कथमिव विलज्जेत कलया ॥ ६२ ॥

ப்ரக்ருத்யாऽऽரக்தாயாஸ்-தவ ஸுததி தந்தச்சதருசே:
ப்ரவக்ஷ்யே ஸாத்ருச்யம் ஜனயது பலம் வித்ருமலதா ।
ந பிம்பம் தத்பிம்ப-ப்ரதிபலன-ராகாதருணிதம்
துலா-மத்யாரோடும் கதமிவ விலஜ்ஜேத கலயா ॥ 62 ॥

---

62. உதடுகளின் அழகு (நல்ல நித்திரை).

(ஸுததி) அழகிய பற்களை உடையவளே! (ப்ரக்ருத்யா) இயற்கையாகவே (ஆரக்தாயா:) சிவந்திருக்கிற (தவ) உன்னுடைய (தந்தச்சத - ருசே:) உதடுகளின் அழகுக்கு (ஸாத்ருச்யம்) உபமானம் (ப்ரவக்ஷ்யே) சொல்லுகிறேன். (வித்ரும-லதா) பவழக்கொடி (பலம்) பழத்தை (ஜனயது) உண்டாக்கட்டும். (அது ஒருவேளை உபமானமாகலாம். ஆனால் பவழக்கொடிக்குப்பழமில்லை). (பிம்பம்) கோவைப்பழமோ என்றால் (தத்-பிம்ப-ப்ரதிபலன-ராகாத்) தேவியின் உதடுகளைப் போலிருக்க வேண்டுமென்று அச்சிவப்பைத் தன்னிடம் பிரதிபலிக்கச் செய்து கொண்டதால் (அருணிதம்) சிவப்பா யிருப்பதால் (துலாம்) சமத்துவத்தை (கலயா) சிறிதளவுகூட (அத்யாரோடும்) அடைய முயற்சித்தாலும் (கதம் இவ) எப்படித்தான் (ந விலஜ்ஜேத) வெட்கப்படாமல் இருக்கும்?

---

62. ஒ. (நவ வித்ரும-பிம்ப ஸ்ரீ-ந்யக்காரி-தசனச்சதா) புதிதானபவழத்தினும் கோவைப்பழத்தினும் சிறந்த காந்தியுடைய உதடுகளை உடையவள். ல. ஸ. 24.

ஒ. யானி ஸௌம்யானி சோணானி ச்ருங்காரரஸ பாஞ்ஜி ச।
தான்யாஹு: சக்தி-பாதேன ஸம்பன்னானீதி நிச்சய: ॥

அழகியதும், சிவந்ததும், சிருங்காரரஸம் வாய்ந்ததுமான எதுஎது உண்டோ அது எல்லாம் சக்தியம்சம் என்பது நிச்சயம்.

---

62. த்வத்பிம்ப। த்ருக்பிம்ப-ப்ரதிபலன-லாபாதருணிதம்।
ந லஜ்ஜேத। —பா. பே.

स्मितज्योत्स्नाजालं तव वदनचन्द्रस्य पिबतां
चकोराणा-मासी-दतिरसतया चञ्चु-जडिमा ।
अतस्ते शीतांशो-रमृतलहरी-माम्लरुचयः
पिबन्ति स्वच्छन्दं निशि निशि भृशं काञ्जिकधिया ॥

ஸ்மிதஜ்யோத்ஸ்னஜாலம் தவ வதன-சந்த்ரஸ்ய பிபதாம்
சகோராணு-மாஸீ-ததிரஸதயா சஞ்சு-ஜடிமா ।
அதஸ்தே சீதாம்சோ-ரம்ருதலஹரீ-மாம்லருசய:
பிபந்தி ஸ்வச்சந்தம் நிசி நிசி ப்ருசம் காஞ்சிகதியா ॥ 63 ॥

---

63. புன்சிரிப்பின் அழகு (ஸர்வஜனஸம்மோஹனம்).

(தவ) உன்னுடைய (வதன-சந்த்ரஸ்ய) முகமாகிய சந்திரனின் (ஸ்மித-ஜ்யோத்ஸ்ன ஜாலம்) புன்சிரிப்பாகிய அமுதம் போன்ற நிலவுக்கற்றையை (பிபதாம்) பருகும் (சகோராணும்) சகோர பக்ஷிகளுக்கு (அதிரஸதயா) அதன் அளவுகடந்த தித்திப்பால் (சஞ்சுஜடிமா ஆஸீத்) அலகு உணர்ச்சி இழந்ததாக ஆகிவிட்டது. (அத:) அதனால் (தே) அவை (ஆம்ல-ருசய:) புளிப்பில் ஆசை கொண்டு (சீதாம்சோ:) குளிர்ந்த கிரணமுடைய சந்திரனின் (அம்ருத-லஹரீம்) நிலவாகிய அமுதப் பெருக்கை (காஞ்ஜிக-தியா) புளித்தகஞ்சி என்றெண்ணி (ஸ்வச்சந்தம்) வேண்டியவரை (நிசி நிசி) இரவுதோறும் (ப்ருசம்) நிறைய (பிபந்தி) பருகுகின்றன.

'த்ருக்பிம்ப' எனும் பாடத்தில் தேவியின் கண்ணுகவுள்ள சூரியனுடைய வெப்பத்தால் கோவைப்பழம் சிவந்தமையால் அதன் சிவப்பும் தேவியிடம் கடன் வாங்கியதேயாகும் என்று கருத்து.

பவழக் கொடியிற் பழுத்தபழம் :—

ஒ. பவளக்கொடியிற் பழுத்த செவ்வாயும் பனிமுறுவல் தவளத் திருநகை யுந்துணை யாவெங்கள் சங்கரனைத் துவளப் பொருது துடியிடை சாய்க்குந் துணைமுலையாள் அவளைப் பணிமின்கண் டீரம ராவதி யாளுகைக்கே. —அபிராமி அந்தாதி 38.

63. 'சகோரச் சந்த்ரிகாபாயீ' —அமரம்.

ஒ. ('மந்தஸ்மித - ப்ரபாபூர-மஜ்ஜத் - காமேச-மானஸா).

---

63. அம்ல-ருசய: । —பா. பே.

अविश्रान्तं पत्यु-र्गुणगण-कथाम्रेडनजपा
जपापुष्पच्छाया तव जननि जिह्वा जयति सा ।
यदग्रासीनायाः स्फटिकदृष-दच्छच्छविमयी
सरस्वत्या मूर्तिः परिणमति माणिक्यवपुषा ॥ ६४ ॥

அவிச்ராந்தம் பத்யுர்-குணகண-கதாம்ரேடனஜபா
ஜபாபுஷ்பச்சாயா தவ ஜனனி ஜிஹ்வா ஜயதி ஸா ।
யதக்ராஸீனாயா꞉ ஸ்படிகத்ருஷ-தச்சச்சவி-மயீ
ஸரஸ்வத்யா மூர்த்தி꞉ பரிணமதி மாணிக்யவபுஷா ॥64॥

---

64. நாவின் வர்ணனே (ஸரஸ்வதி கடாக்ஷம்).

(ஜனனி) தாயே! (தவ) உனனுடைய (ஸா) பிரசித்தமான (ஜிஹ்வா) நாக்கு (அவிச்ராந்தம்) இடைவிடாமல் (பத்யு꞉) பதியாகிய பரமசிவனுடைய (குண-கண-கதாம்ரேடன-ஜபா) பல குணங்களே விளக்கும் கதைகளேப் பேசுவதையே ஜபமாய்க் கொண்டு (ஜபா-புஷ்பச்சாயா) செம்பருத்திப் புஷ்பம்போல் சிவந்து (ஜயதி) சிறப்புடன் விளங்குகிறது. (யத் அக்ராஸீனயா꞉) அந்நாக்கின் நுனியில் இருக்கும (ஸரஸ்வத்யா꞉) ஸரஸ்வதியினுடைய (ஸ்படிகத்ருஷத்-) படிகம் போன்ற (அச்ச-) தெளிவான (ச்சவிமயீ) காந்தியுடன் கூடிய (மூர்த்தி꞉) வடிவம் (மாணிக்ய-வபுஷா) மாணிக்கம்போல் சிவந்த வடிவமாக (பரிணமதி) மாறுதலடைகிறது.

காமேசுவரனுடைய மனதுமூழ்கிவிளையாடும் பிரவாகம்போன்ற புன்சிரிப்பினள். —ல. ஸ. 28.

வைத்திய நூல்களில் சிறுகுழந்தைகள் தாயின் அமுதம் போன்ற பாலே உண்டு மாந்த்ய தோஷத்தை யடைந்தால் அதற்கு மாற்ருக புளித்த கழிநீர் மருந்தாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. தேவியின் புன்சிரிப்பு அமுத நிலவு போன்றது. அதைப் பருகி மாந்த்யம் ஏற்பட்டதால் மாற்ருகக் கழிநீர் போன்ற நிலவைச் சகோர பக்ஷிகள் பருகுகின்றன என்று வர்ணிக்கப்படுகிறது. தேவியின் புன் முறுவலுடைய இனிமையின் சிறப்பை இது கூறுகிறது.

64. ஆம்ரேடனம்-த்விஸ்த்ரி - ருக்தி꞉ । (இரண்டு மூன்று தடவை திருப்பிச் சொல்லுதல்).

---

64. கதாம்ரேடனஜடா । அச்சச்சவி-ருசி꞉ । —பா. பே.

रणे जित्वा दैत्या-नपहृत-शिरस्त्रैः कवचिभिः
निवृत्तै-श्चण्डांश-त्रिपुरहर-निर्माल्य-विमुखैः ।
विशाखेन्द्रोपेन्द्रैः शशिविशद-कर्पूरशकला
विलीयन्ते मातस्तव वदनताम्बूल-कबलाः ॥ ६५ ॥

ரணே ஜித்வா தைத்யா-னபஹ்ருத-சிரஸ்த்ரை: கவசிபி:
நிவ்ருத்தைச் சண்டாம்ச-த்ரிபுரஹர-நிர்மால்ய-விமுகை:
விசாகேந்த்ரோபேந்த்ரை: சசிவிசத-கர்ப்பூரசகலா
விலீயந்தே மாதஸ்தவ வதன-தாம்பூல-கபலா: ॥ 65 ॥

---

65. தேவியின் தாம்பூல மகிமை (வெற்றி, வாக்விலாஸம்).

(மாத:) தாயே! (ரணே) போரில் (தைத்யான்) அசுரர்களை (ஜித்வா) வென்று (நிவ்ருத்தை:) திரும்பியவர்களும் (அபஹ்ருத-சிரஸ்த்ரை:) தலைப்பாகையை நீக்கியவர்களும் (கவசிபி:) கவசம் பூண்டவர்களும் (சண்டாம்ச-) சண்டிகேசுவரனுடைய பாகமாகிய (த்ரிபுரஹர-நிர்மால்ய-) பரமசிவ நிர்மால்யத்தில் (விமுகை:) நோக்கமில்லாதவர்களுமான (விசாக-இந்த்ர-உபேந்த்ரை:) தேவஸேனாபதியான ஸுப்ரஹ்மணியர், தேவர்களின் அரசனான இந்திரன், உபேந்திரனாகிய விஷ்ணு ஆகியோரால் (சசி-) சந்திரனைப்போல் (விசத-) வெண்மையான (கர்ப்பூரசகலா:) பச்சைக்கற்பூரத் தூளுடன் கூடிய (தவ) உன்னுடைய (வதன-தாம்பூல-கபலா:) வாயில் மெல்லப்பட்ட தாம்பூலக் கவளங்கள் (விலீயந்தே) விழுங்கப் படுகின்றன.

'ஆம்ரேடனஜடா' என்ற பாடத்தில் அதையே திருப்பித் திருப்பிச் சிந்திப்பதால் மெய்மறந்து ஜடத்தைப் போன்றிருக்கும் நிலை.

—அருண மோதினீ.

65. அபஹ்ருத சிரஸ்த்ரை:—அம்பாளிடம் தேவாசுர யுத்தத்தில் வெற்றிச் செய்தியைச் சொல்ல யுத்தத்திலிருந்து நேராகக் கவசம் தலைப்பாகைகளுடன் வந்ததால் தலைப்பாகையை மட்டும் கழற்றி விட்டு நமஸ்கரித்தனர்.

---

65. உபஹ்ருதசிரஸ்த்ரை: | சசிசிர-கர்ப்பூர-தவலா | தாம்பூல சகலா | விலிப்யந்தே |

—பா. பே.

त्रिपञ्च्या गायन्ती विविध-मपदानं पशुपते-
स्त्वयारब्धे वक्तुं चलितशिरसा साधुवचने ।
तदीयै-र्माधुर्यै-रपलपित-तन्त्रीकलरवां
निजां वीणां वाणी निचुलयति चोलेन निभृतम् ॥६६॥

விபஞ்ச்யா காயந்தீ விவித-மபதானம் பசுபதேஸ்-
த்வயாரப்தே வக்தும் சலிதசிரஸா ஸாதுவசனே ।
ததீயைர்-மாதுர்யை-ரபலபித-தந்த்ரீ-கலரவாம
நிஜாம் வீணாம் வாணீ நிசுலயதி சோலேன நிப்ருதம் ॥

---

66. தேவியின் குரல் வீணையினும் இனியது
(இன்சொல் ஸங்கீத ஞானம்).

(பசுபதேः) பசுபதியினுடைய (விவிதம்) பல வகைப் பட்ட (அபதானம்) லீலையை (விபஞ்ச்யா) வீணையில்

'உபஹ்ருத சிரஸ்த்ரை:' என்ற அருணமோதினீ பாடத்தில் தோற்கடிக்கப்பட்ட வீரர்களின் தலைப்பாகைகளை வெற்றிக்கு அடையாளமாகக் கொண்டு வந்தார்கள் எனக் கருத்து.

'விசாகேந்த்ரோபேந்த்ரை:' (குமார-மஹேந்த்ர-விஷ்ணவபிதானை: புத்ரை:)ஸ்கந்தர், இந்திரர், விஷ்ணு ஆகிய எல்லோருமே தேவியின் புத்திரர்கள் தான். அம்பாளுடைய தாம்பூலத்தில் கலந்திருந்த வெண்மையான பச்சைக்கற்பூரம் இவர்களுக்குப் பிரஸாதமாகக் கிடைத்தது.

சண்டாம்ச :—சிவ நிர்மால்யம் சண்டிகேசுவரர் என்ற பக்தருக்கே முதன்மையாக உரியது. மற்றவர்களுக்கு அது உரியதன்று என்று சாஸ்திரம் கூறுவதின் கருத்து சாதாரண மக்களுக்கு அதை ஏற்றுக் கொள்ளப்போதுமான ஆசாரம்இல்லை

---

66. புரரிபோः ।
பசுபதே! । ஸ்கலிதவசஸா । லலிதவசஸா ।
அபஹஸித தந்த்ரீ கலரவாம் । —பா.பே.

(காயந்தீ) பாடுகின்ற (வாணீ) ஸரஸ்வதீதேவி (த்வயா) உன்னால் (சலிதசிரஸா) தலையசைப்புடன் (ஸாதுவசனே) ஆமோதிக்கும் வார்த்தையானது (வக்தும்) சொல்வதற்கு (ஆரப்தே) ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது(ததீயைः) அதினுடைய (மாதுர்யைः) இனிமையால் (அபலபித-தந்த்ரீ-கல-ரவாம்) வீணைத்தந்திகளின் அழகிய ஒலி அவமதிப்புற்றதைக்கண்டு (நிஜாம்) தன்னுடைய (வீணாம்) வீணையை (சோலேன) உறையினால் (நிப்ருதம்) வெளியில் தெரியாவண்ணம் (நிசுலயதி) மூடிவிடுகிறாள்.

என்பதேயாம். அதே கருத்தினால் தான் போரிலிருந்து கவசங்களைக்கூடக் கழற்றாமல் வந்த சமயத்தில் தேவ ஸேனாபதியான குமரப் பெருமானும் மற்றவர்களும் கூட சிவனிடம் அந்த வேஷத்தில் செல்லக் கூசித் தாயின் ஸந்நிதிக்குச் சென்றனர். தாயின் அன்பு ஆசாரக் குறைவைப் பொருட்படுத்துவதில்லை.

66. விபஞ்ச்யா—'விபஞ்சி ஸா து தந்த்ரீபிः ஸப்தபிः பரிவாதினீ' என்பது அமரம். ஸரஸ்வதியின் வீணைக்குக் கச்சபீ என்று பெயர். 'நிஜஸல்லாப-மாதுர்ய-விநிர்ப்பர்த்ஸித- கச்சபீ. கச்சபீ என்ற சிறந்த வீணை நாதத்தினும் இனிய மொழியாள் என்பது லலிதா ஸஹஸ்ரநாமம்.

தேவியினுடைய மொழி வீணையினும் இனியதா யிருந்ததால் அதைக் கேட்போம் என்று ஸரஸ்வதி வீணையை மூடிவைத்துவிட்டாள். இப்படி தேவியை தியானிப்பதால் வாக்கின் இனிமை சித்திக்கும்.

करग्रेण स्पृष्टं तुहिनगिरिणा वत्सलतया
गिरीशेनोदस्तं मुहु-रधरपानाकुलतया ।
करग्राह्यं शंभो-र्मुख-मुकुरवृन्तं गिरिसुते
कथंकारं ब्रूम-स्तव चुबुक-मौपम्य-रहितम् ॥ ६७ ॥

கராக்ரேண ஸ்ப்ருஷ்டம் துஹிநகிரிணா வத்ஸலதயா
கிரீசேனோதஸ்தம் முஹு-ரதரபானாகுலதயா ।
கரக்ராஹ்யம் சம்போர்-முக-முகுரவ்ருந்தம் கிரிஸுதே
கதங்காரம் ப்ரூமஸ்-தவ சுபுக-மௌபம்ய-ரஹிதம் ॥67॥

---

67. முகவாய்க்கட்டையின் சிறப்பு
(தேவியின் பிரசன்னம்).

(கிரிஸுதே) மலையரசன் பெண்ணே! (துஹினகிரிணா) இமவானால் (வத்ஸலதயா) வாத்ஸல்யத்துடன் (கராக்ரேண) நுனிக்கையால் (ஸ்ப்ருஷ்டம்) தொடப்பட்டதும் (கிரிசேன) பரமசிவனால் (அதரபானாகுலதயா) அதரபானம் செய்யும் ஆவலுடன் (முஹு:) அடிக்கடி (உதஸ்தம்) உயர்த்தப்பட்டதும் (சம்போ:) பரமசிவனுடைய (கரக்ராஹ்யம்) கையால் அங்ஙனம் தொடுதற்குரியதும் (ஔபம்ய-ரஹிதம்) உவமையற்றதும் (முக-முகுர-வ்ருந்தம்) முகமாகிய கண்ணாடிக்குப்பிடி போன்றதும் ஆகிய (தவ) உன்னுடைய (சுபுகம்) முகவாய்க்கட்டையை (கதங்காரம்) எப்படித்தான் (ப்ரூம:) வர்ணிப்போம்?

---

67. வாத்ஸல்யத்தினால் இமவானால் தொடப்பட்டதும், பிரேமையால் பரமசிவனால் தொடப்பட்டதுமான முகவாய்க் கட்டையின் பெருமை இங்கு வர்ணிக்கப்படுகிறது. அது ஒப்புயர்வற்ற அழகு வாய்ந்தது.

ஒ. (அனுகலித-ஸாத்ருச்ய-சுபுக-ஸ்ரீ-விராஜிதா) உவமையற்ற அழகு வாய்ந்த முகவாய்க்கட்டின் அழகுடையவள்.
—ல. ஸ. 29

---

67. சிபுக-மௌபம்யரஹிதம்। —பா. பே.

भुजाश्लेषान्नित्यं पुर-दमयितुः कण्टकवती
तव ग्रीवा धत्ते मुखकमलनाल-श्रिय-मिमम् ।
स्वतः श्वेता कालागरु-बहुल-जम्बाल-मलिना
मृणाली-लालित्यं वहति यदधो हारलतिका ॥ ६८ ॥

புஜாச்லேஷாந்-நித்யம் புர-தமயிதுঃ கண்டகவதீ
தவ க்ரீவா தத்தே முககமலநால-ச்ரிய-மிமம் ।
ஸ்வதঃ ச்வேதா காலாகரு-பஹுல-ஜம்பால-மலிநா
ம்ருணாலீ-லாலித்யம் வஹதி யததோ ஹாரலதிகா ॥ 68 ॥

---

68. முகத்தாமரைக்குக் காம்பு போன்ற கழுத்து (ராஜவச்யம்).

(தவ) உன்னுடைய (இயம்) இந்த (க்ரீவா) கழுத்து (புரதமயிதுঃ) முப்புரமெரித்த பரமசிவனுடைய (புஜாச்லேஷாத்) புஜங்களின் தழுவுதலால் (நித்யம்) எப்போதும் (கண்டகவதீ) மயிர்க்கூச்சத்தால் முட்களுடன் கூடியிருப்பதால் (முக-கமல-நால-ச்ரியம்) முகத்தாமரைக்குக் காம்பு போன்ற பொலிவை (தத்தே) அடைகிறது. (யத் அதঃ) அதற்கும் கீழுள்ள (ஹார-லதிகா) முத்து மாலை (ஸ்வதঃ) இயற்கையில் (ச்வேதா) வெண்மையாயினும் (காலாகரு-) கருப்பான அகிலுடன் கூடிய (பஹுல-ஜம்பால-) சந்தனக் குழம்பின் மிகுதியால் (மலிநா) சேற்றில் அழுக்கடைந்த (ம்ருணாலீ-) தாமரைக் கொடியின் (லாலித்யம்) பொலிவை (வஹதி) உடையதாயிருக்கிறது.

---

௯. ஸா ஜயதி சக்தி-ராத்யா நிஜஸுகமய-நித்ய - நிருபமாகாரா ।
பாவிசராசர- பீஜம் சிவரூப-விமர்ச-நிர்மலாதர்சঃ ॥
—காமகலா விலாஸம் 2.

'இனியுண்டாகப் போகும் சராசரவடிமான உலகனைத்திற்கும் விதை போன்றதும், சிவஸ்வரூபமான 'அஹம்' என்பதின் விமர்சத்திற்குத் தெளிவான கண்ணாடி போன்றதும்,

---

68. ॥'ததோ ஹாரலதிகா । —பா. பே.

गले रेखास्तिस्रो गति-गमक-गीतैक-निपुणे
विवाह-व्यानद्ध-प्रगुणगुण-संख्या-प्रतिभुवः ।
विराजन्ते नानाविध-मधुर-रागाकर-भुवां
त्रयाणां ग्रामाणां स्थिति-नियम-सीमान इव ते ॥६९॥

கலே ரேகாஸ்திஸ்ரோ கதி-கமக-கீதைதக-நிபுணே
விவாஹ-வ்யாநத்த-ப்ரகுணகுண-ஸங்க்யா-ப்ரதிபுவஃ ।
விராஜந்தே நாநாவித-மதுர-ராகாகர-புவாம்
த்ரயாணாம் க்ராமாணாம் ஸ்திதி-நியம-ஸீமான இவ தே ॥

---

69. கழுத்தில் பிரகாசிக்கும் மூன்று ரேகைகள்
(ஸங்கீத ஞானம்).

(கதி-கமக-கீத-ஏக-நிபுணே) ஸங்கீத கதி கமகம் கீதம் ஆகியவற்றில் ஒப்புயர்வற்ற திறமை வாய்ந்தவளே! (தே) உன்னுடைய (கலே) கழுத்தில் உள்ள (திஸ்ரஃ) மூன்று (ரேகாஃ) பாக்கிய ரேகைகள் (விவாஹ-) விவாக காலத்தில் (வ்யாநத்த-) நன்றாய்கட்டப்பட்ட (ப்ரகுண-) பலநூல்கள் கொண்ட (குண-ஸங்க்யா-) சரட்டின் எண்ணிக்கையை (ப்ரதிபுவஃ) ஞாபகப் படுத்துவது போலும்,

---

ஆனந்த மயமானதும், நித்தியமானதும், உவமையற்றதும் ஆகிய ஆதிசக்தி ஸர்வோத்கிருஷ்டமாய் விளங்குகிறது.'

அஹம்பத லக்ஷ்யார்த்த ஞான மேற்படுவதற்கு ஸ்வச்சமான கண்ணாடி போன்றவள் சிச்சக்தி. இதனால் தான் லலிதா ஸஹஸ்ரநாமம் தேவியை 'சிவஜ்ஞான-ப்ரதாயினீ' எனக் கூறுகிறது.

69. உத்தம ஸ்திரீகளுக்கும் புருஷர்களுக்கும் நெற்றி, கழுத்து, வயிறு ஆகிய மூன்றிடங்களில் மூன்று கோடுகள் இருக்குமென்று ஸாமுத்ரிகா சாஸ்திரம் கூறுகிறது.

---

69. வ்யாநத்த-த்ரிகுண । —பா. பே.

(நாநாவித) பலவிதமான (மதுர-ராக-ஆகர-புவாம்) இனிய ராகங்களுக்குத் தோற்றுவாயாக உள்ள (த்ரயாணாம் க்ராமாணாம்) ஷட்ஜம் மத்யமம் காந்தாரம் என்ற மூன்று தொகுதிகளுக்கும் (ஸ்திதி-நியம-ஸீமான இவ) இடத்தையும் எல்லையையும் பிரித்துக்காட்டுவது போலும் (விராஜந்தே) விளங்குகின்றன.

லலாடே ச களே சைவ மத்யேசாபி வளித்ரயம் |
ஸ்த்ரீ-பும்ஸயோரிதம் ஜ்ஞேயம், மஹாஸௌபாக்யஸூசகம் ||

விவாக காலத்தில் மாங்கல்ய தாரணத்திற்குப் பிறகு இடது கையில் ஒரு ஸரமும், கழுத்தில் மூன்று ஸரமுமாகச் சரடு கட்டுவது சிலதேசங்களில் வழக்கம் என்று கிருஹ்ய ஸூத்ரம் கூறுகிறது.

மாங்கல்ய-தந்துனானேன பத்வா மங்கல-ஸூத்ரகம் |
வாமஹஸ்தே ஸரம் பத்வா கண்டே ச த்ரிஸரம் ததா ||

கழுத்திலுள்ள ரேகை விவாக காலத்தில் கட்டின சரட்டை ஞாபகப்படுத்துவது போலிருக்கிறது.

மேலும் இம்மூன்று ரேகைகள் கதி, கமகம், கீதம் என்ற சங்கீத முறைகள் தேவியின் கண்டத்தினின்று எழுகின்றன என்று குறிப்பிடுவது போலும் ஷட்ஜம், மத்யமம், காந்தாரம் என்ற ஸ்வரத் தொகுதிகளின் எல்லைகளைக் காட்டுவன போலும் விளங்குகின்றன.

அருண மோதினீ வியாக்கியான'த்தில் மூன்று பிரியுள்ள மாங்கல்ய ஸூத்ரத்தையே மூன்று ரேகைகள் ஞாபகப் படுத்துவதாய்க் கூறப்படுகிறது. 'ப்ரகுண-குணঃ, யோ மாங்கல்ய ஸூத்ரரூபঃ, தஸ்ய ஸங்க்யாயாঃ த்ரீப்ரகாராঃ ப்ரதிபுவঃ ஸாத்ருச்யঃ'.

ஒ. காமேச-பத்த-மாங்கல்ய-ஸூத்ர-சோபித-கந்தரா |

—ல. ஸ.

मृणाली-मृद्वीनां तव भुजलतानां चतसृणां
चतुर्भिः सौन्दर्यं सरसिजभवः स्तौति वदनैः ।
नखेभ्यः सन्त्रस्यन् प्रथम-मथना-दन्तकरिपोः
चतुर्णां शीर्षाणां सम-मभय-हस्तार्पण-धिया ॥ ७० ॥

ம்ருணாலீ-ம்ருத்வீனாம் தவ புஜலதானாம் சதஸ்ருணாம்
சதுர்ப்பிः ஸௌந்தர்யம் ஸரஸிஜபவः ஸ்தௌதி வதனைः ।
நகேப்யः ஸந்த்ரஸ்யன் ப்ரதம-மதனா-தந்தகரிபோः
சதுர்ணாம் சீர்ஷாணாம் ஸம-மபய-ஹஸ்தார்ப்பண-தியா ॥70॥

---

70. தாமரைக் கொடிகள் போன்ற நான்கு கைகள்
(சிவாபாரதத்திற்குச் சாந்தி).

(ம்ருணாலீ-ம்ருத்வீனாம்) தாமரைத் தண்டுபோல் மெதுவாய்த்துவளும் (தவ) உன்னுடைய (சதஸ்ருணாம்) நான்கு (புஜலாதனாம்) கொடிபோன்ற கைகளின் (ஸௌந்தர்யம்) அழகை (ஸரஸிஜபவः) தாமரையிலுதித்த பிரம்மா (ப்ரதம-மதனாத்) முதலில் தனது தலைகளில் ஒன்றைக் கிள்ளிவிட்ட (அந்தகரிபோः) காலகாலனான பரமசிவனுடைய (நகேப்யः) நகங்களின்று (ஸந்த்ரஸ்யன்) பயந்துகொண்டு (ஸமம்) ஸமகாலத்தில் (சதுர்ணாம்) நான்கு (சீர்ஷாணாம்) தலைகளுக்கும் (அபயஹஸ்த-அர்ப்பண-தியா) நானகுகைகளாலும் அபயமளிப்பாய் என்ற நோக்கத்துடன் (சதுர்ப்பிர்-வதனைः) நான்கு முகங்களாலும் (ஸ்தௌதி) துதிக்கிறார்.

70: ஸரஸிஜபவ:—ப்ரஹ்மா, விஷ்ணுநாபீ-கமலோத்பன்னத்வாத்। தத்ர மதுகைடப-பீடிதாத்ம-ரக்ஷணாய பவத் ஸ்தோத்ர பராயண இதி பாவः।

ப்ரதமமதனாத்—ப்ரதமஸ்ய சிரஸோ மதனாத் விநாசாத், ஆதிமதனாத் இதி வா।

பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும் பரமசிவனுடைய முடியையும் அடியையும் பார்த்துவருவதாகச் சென்றார்கள் என்றும் விஷ்ணு வராஹவடிவில் பாதாளம்வரை சென்றும் காண முடியவில்லை

---

70. ப்ரதமதமனாத்। சதுர்ணாம் வக்த்ராணாம்।

नखाना-मुद्योतै-र्नवनलिनरागं विहसतां
करणां ते कान्ति कथय कथयामः कथ-मुमे ।
कयाचिद्वा साम्यं भजतु कलया हन्त कमलं
यदि क्रीडल्लक्ष्मी-चरणतल-लाक्षारस-चणम् ॥ ७१ ॥

நகாநா-முத்யோதைர்-நவநலின-ராகம் விஹஸதாம்
கராணாம் தே காந்திம் கதய கதயாமஃ கத-முமே ।
கயாசித்வா ஸாம்யம் பஜது கலயா ஹந்த கமலம்
யதி க்ரீடல்லக்ஷ்மீ-சரணதல-லாக்ஷா-ரஸ-சணம் ॥ 71 ॥

---

71. கமலம்போல் சிவந்த கை நகங்களின் காந்தி (லக்ஷ்மீகடாக்ஷம்).

(உமே) உமா தேவியே! (நகாநாம்) நகங்களுடைய (உத்யோதைஃ) சிறந்த ஒளியினால் (நவ-நலின-ராகம்) அன்றலர்ந்த தாமரையின் சிகப்பை (விஹஸதாம்) ஏளனம் செய்கின்ற (தே) உன்னுடைய (கராணாம்) கைகளின் (காந்திம்) காந்தியை (கதம்) எவ்வாறு (கதயாமஃ) வர்ணிப்போம்? (கதய) நீயே சொல். (ஹந்த) அதுக்ஷ்டம். (கமலம்) செந்தாமரை (யதி) ஒருவேளை (க்ரீடத்-லக்ஷ்மீ-சரண-தல-) தன்னிடம் லீலைபுரியும் லக்ஷ்மியின் திருவடியிலுள்ள (லாக்ஷாரஸ-சணம்) செம்பஞ்சுக் குழம்புடன் சேர்ந்தால் (கயாசித்வா) எப்படியோ (கலயா) சிறிதளவாவது (ஸாம்யம்) ஒற்றுமையை (பஜது) அடையலாம்.

என்று கூறினதாகவும், பிரம்மா ஹம்ஸத்தில் ஏறி மேலே சென்று முடியைக் காணாத போதும் கண்டதாகத் திரும்பிவந்து பொய் சொன்னதாகவும் அந்தக் குற்றத்திற்காகப் பரமசிவன் புன்சிரிப்புடன் பிரம்மாவின் ஐந்து தலைகளில் பொய் சொன்ன தலையைத் தன் நகத்தால் கிள்ளிவிட்டார் என்பதும் புராண வரலாறு. தேவியின் அனுக்கிரஹமில்லாவிட்டால் தான் சிவாபராதத்தால் மற்ற தலைகளையும் இழந்துவிட நேரிடுமோ வென்று பிரம்மா தேவியைத் துதிக்கிறார்.

71. கலயா—லேசேனாபி. விதயா என்ற பாடத்தில் ஏதோ ஒரு விதத்தில் என்று அர்த்தம்.

---

71. லாக்ஷாऽருண-தளம் । பஜது விதயா । —பா. பே.

सरं देवि स्कन्द-द्विपवदन-पीतं स्तनयुगं
तवेदं नः खेदं हरतु सततं प्रस्नुत-मुखम् ।
यदालोक्याशङ्काकुलित-हृदयो हासजनकः
स्वकुम्भौ हेरंबः परिमृशति हस्तेन झटिति ॥ ७२ ॥

ஸமம் தேவி ஸ்கந்த-த்விபவதன-பீதம் ஸ்தனயுகம்
தவேதம் நஃ கேதம் ஹரது ஸததம் ப்ரஸ்னுத-முகம் ।
யதாலோக்யாசங்காகுலித-ஹ்ருதயோ ஹாஸஜனகஃ
ஸ்வகும்பௌ ஹேரம்பஃ பரிம்ருசதி ஹஸ்தேன ஜடிதி ॥72॥

---

72. கணபதியும் ஸ்கந்தனும் பால்பருகும் நகில்கள்
(தேவியருள் சுரத்தல், யக்ஷிணீவச்யம், இரவில் பயமின்மை)

(தேவி) பரதேவதையே! (ப்ரஸ்னுத-முகம்) பால் சுரக்கும் காம்புகளுடன் கூடியதாயும் (ஸமம்) ஸமகாலத்தில் (ஸ்கந்த-) ஸ்கந்தனும் (த்விபவதன-) யானைமுகத்தோனும் (பீதம்) பால் குடிப்பதுமான (இதம்) (தவ) உன்னுடைய (ஸ்தனயுகம்) நகில்களிரண்டும் (நஃ) எங்களுடைய (கேதம்) துன்பத்தை (ஸததம்) எப்போதும் (ஹரது) போக்கடிக்கட்டும். (யத்) அந்த நகிலை (ஆலோக்ய) பார்த்து (ஆசங்கா-ஆகுலித-ஹ்ருதயஃ) சந்தேகத்தால் கலங்கிய உள்ளமுடைய (ஹேரம்பஃ) கணபதி (ஹாஸ ஜனகஃ) சிரிப்புண்டாகும்படி (ஸ்வகும்பௌ) தலையிலுள்ள இரு கும்பங்களையும் (ஜடிதி) அவசரமாக (ஹஸ்தேன) கையினால் (பரிம்ருசதி)—இருக்கிறதா என்று—தடவிப் பார்த்துக் கொள்கிறார்.

ஒ. அருணம்புயத்து மென் சித்தாம்புயத்து மமர்ந்திருக்குந்
தருணம் புயமுலைத் தையனல் லாடகை சேர்நயனக்
கருணம் புயமும் வதனும் புயமுங் கராம்புயமும்
சரணம் புயமுமல்லாற் கண்டிலே னொரு தஞ்சமுமே.
—அபிராமி அந்தாதி.

72. பரதேவதையை தியானம் செய்யும்போது மகா கணபதியையும் குமாரஸ்வாமியையும் கூடவே தியானிக்கிறோம். தேவியின் ஸ்தன்யபானத்தால் இவ்விருவரும் அடைந்துள்ள பெருமைக்கு அளவில்லை.

8

अमू ते वक्षोजा-वमृतरस-माणिक्य-कुतुपौ
न संदेहस्पन्दो नगपति-पताके मनसि नः ।
पिबन्तौ तौ यस्मा-दविदित-वधूसङ्ग-रसिकौ
कुमारावद्यापि द्विरदवदन-क्रौञ्चदलनौ ॥ ७३ ॥

அமூ தே வக்ஷோஜா-வம்ருதரஸ-மாணிக்ய-குதுபௌ
ந ஸந்தேஹஸ்பந்தோ நகபதி-பதாகே மநஸி நஃ ।
பிபந்தௌ தௌ யஸ்மா-தவிதித-வதூஸங்க-ரஸிகௌ
குமாராவத்யாபி த்விரதவதன-க்ரௌஞ்சதலனௌ ॥ 73 ॥

---

73. நகில்களன்று அவை ஞானமிருத கலசங்கள்

(பால்வளர்ச்சி, ஜீவன் முக்தி)

(நகபதி-பதாகே) மலையரசின் வெற்றிக் கொடியே! (தே) உன்னுடைய (அமூ) இந்த (வக்ஷோஜௌ) நகில்கள் (அம்ருதரஸ-) அமிருதரஸம் நிறைந்த (மாணிக்ய-குதுபௌ) ரத்னகலசங்கள். (நஃ) எங்களுக்கு (மனஸி) மனதில் (ஸந்தேஹ—ஸ்பந்தஃ) அதைப்பற்றிச் சந்தேகம்

---

73. நகபதி:—ஒ. அஸ்த்யுத்தரஸ்யாம் திசி தேவதாத்மா ஹிமாலயோ நாம நகாதிராஜஃ। —காளிதாஸன்.

ந ஸந்தேஹஸ்பந்த: — சாதாரணமாகத் தாய்ப்பாலைப் பருகும் குழந்தைகள் பால்யத்திலிருந்து யௌவனம் முதலிய பருவ மாறுதல்களை அடைவார்கள். கணபதியும் குமரனும் அப்படியடையாமையால் அவர்கள் பருகியது உடலை வளர்க்கும் பாலன்று, மோக்ஷத்தை யளிக்கும் அமிருதம் என்பதில் கொஞ்சங்கூட சந்தேகம் இல்லை.

---

73. மாணிக்ய-கலசௌ । வதூஸங்கம-ரஸௌ । க்ரௌஞ்ச-தமனௌ । —பா. பே.

கொஞ்சம்கூட (ந) இல்லே. (யஸ்மாத்) ஏனென்ருல் (தௌ) அவைகளே (பிபந்தௌ) பருகுகிற (த்விரதவதன-க்ரௌஞ்சதலனௌ) யானேமுகத்தோனும் க்ரௌஞ்சாசுரனேக் கொன்ற ஸுப்ரஹ்மண்யனும் (அவிதித-வதூஸங்க-ரஸிகௌ) ஸ்திரீஸங்க ரஸத்தை யறியாத (குமாரௌ) குழந்தைகளாகவே (அத்ய அபி) இன்றைக்கும் இருக்கிருர்கள்.

அவிதித-வதூஸங்க-ரஸிகௌ குமாரௌ—இருவரும் என்றும் குழந்தைகளாகவே யௌவனத்தில் கிடைக்கக்கூடிய காமசுகம் இன்னதென்றுகூட அறியாதவர்களாய் இருக்கிருர்கள்.

ஒ. (யே வத்வௌ ஸித்தலக்ஷ்மீ-தேவ ஸேனக்யே ஸ்த்ரியௌ, தயோ: ஸங்கரஸிகௌ ஸாஸ்வாதௌ விதாவப்யத்யாபி குமாரௌ பாலகௌ அபூதாமிதிசேஷ:। காயஸித்திம் கதாவிவ ஜ்யாயாம்ஸாவபி குமாரௌ, ஸ்த்ரீஸம்போகவந்தாவபி ததநபிஜ்ஞதா - த்யோதக-ப்ரஹ்மசாரிபத - காமிநௌ வா ஜாயதாமித்யர்த்த:।) ஸித்தலக்ஷ்மீ என்ற பத்னியை மகா கணபதியும், தேவஸேன என்ற பத்னியை குமரனும் கொண்டவர்களாயினும் பிரம்மசாரிகளாகவே பிரகாசிக்கிருர்கள். எவ்வளவோ வயது கடந்தவர்களாயினும் குழந்தைகளாவே இருக்கிருர்கள்.

—அருணமோதினீ.

பரதேவதை (வயோऽவஸ்தா - விவர்ஜிதா) வயதால் நிலே மாருதவளாயிருப்பதுபோல் அவளுடைய புத்திரர்களும் இருக்கின்றனர். அங்ஙனம் அவளே தியானம் செய்பவர்களும் அவளுடைய புத்திரர்களேப் போன்ற பெருமையை எய்துவர்.

वहत्यम्ब स्तम्बेरम-दनुज-कुंभप्रकृतिभिः
समारब्धां मुक्तामणिभि-रमलां हारलतिकाम् ।
कुचाभोगो बिम्बाधर-रुचिभि-रन्तः शबलितां
प्रताप-व्यामिश्रां पुरदमयितुः कीर्तिमिव ते ॥ ७४ ॥

வஹத்யம்ப ஸ்தம்பேரம-தனுஜ-கும்பப்ரக்ருதிபிঃ
ஸமாரப்தாம் முக்தாமணிபி-ரமலாம் ஹாரலதிகாம் ।
குசாபோகோ பிம்பாதர-ருசிபி-ரந்தঃ சபலிதாம்
ப்ரதாப-வ்யாமிச்ராம் புரதமயிதுঃ கீர்த்திமிவ தே ॥ 74 ॥

---

74. மார்பில் விளங்கும் முத்துமாலை
(நற்கீர்த்தி)

(அம்ப) அம்மா! (தே) உன்னுடைய (குசாபோகঃ) நகில்களின் மத்தியப்பிரதேசம் (ஸ்தம்பேரம-தனுஜ-) கஜாசுரனுடைய (கும்ப-ப்ரக்ருதிபிঃ) கும்பத்திலிருந்துண்டான (முக்தாமணிபிঃ) சிறந்த முத்துக்களால் (ஸமாரப்தாம்) ஆக்கப்பட்டதும் (அமலாம்) குற்றமற்றதும் (பிம்பாதர-ருசிபிঃ) கோவைப் பழம்போல் சிவந்த உதட்டின் காந்தியால் (அந்தঃ சபலிதாம்) உள்புறம் விசித்திரமான வர்ணங்களோடு பிரகாசிப்பதாயும் (புரதமயிதுঃ) முப்புரமழித்த பரமசிவனுடைய (ப்ரதாப-வ்யாமிச்ராம்) பிரதாபத்தோடு கலந்த (கீர்த்திம் இவ) கீர்த்தியே மாலையாக வந்ததோ என்று விளங்குவதாயும் உள்ள (ஹாரலதிகாம்) கொடிபோன்ற ஹாரத்தை (வஹதி) தாங்குகிறது.

---

74. முத்துக்கள், முத்துச்சிப்பி, யானையின்தலை, நல்லபாம்பின் தலை, மூங்கில், கரும்பு, மேகம் என்ற ஆறு இடங்களில்உண்டாகும் என்று பண்டைநூல்கள் கூறுகின்றன. யானையின் தலையில் தோன்றும் முத்து கற்பூர வர்ணமுடையது. கஜாசுரனைப் பரமசிவன் கொன்றபின் அவன் தலையிலிருந்த முத்துக்கள் எடுக்கப்பட்டு தேவிக்கு மாலையாக்கப்பட்டன. அம்முத்துக்களில் தேவியின் உதட்டுச்சிவப்புப் பிரதிபலித்து வெள்ளையும் சிவப்பும் கலந்து பிரகாசிக்கலாயின. வெண்மை ஸத்கீர்த்திக்கும், சிவப்பு

---

74. புரவிஜயினঃ கீர்த்திமிவ । —பா. பே.

तव स्तन्यं मन्ये धरणिधरकन्ये हृदयतः
पयः पारावारः परिवहति सारस्वतमिव ।
दयावत्या दत्तं द्रविडशिशु-रास्वाद्य तव यत्
कवीनां प्रौढाना-मजनि कमनीयः कवयिता ॥ ७५ ॥

தவ ஸ்தன்யம் மன்யே தரணிதரகன்யே ஹ்ருதயத:
பய: பாராவார: பரிவஹதி ஸாரஸ்வத-மிவ ।
தயாவத்யா தத்தம் த்ரவிடசிசு-ராஸ்வாத்ய தவ யத்
கவீனும் ப்ரௌடாஞ-மஜனி கமனீய: கவயிதா ॥ 75 ॥

---

75. 'முலைப்பால் வடிவ்ல் பெருகுவது ஸரஸ்வதியின் பிரவாகம்
(கவிபாடும் திறமை)

(தரணிதர-கன்யே) மலையரசன் பெண்ணே! (தவ உன்னுடைய (ஸ்தன்யம்) முலைப்பால் (ஹ்ருதயத:) இருதயத்திலிருந்துதித்த (பய: பாராவார:) அமிருதப் பிரவாகம் போலும் (ஸாரஸ்வதம் இவ) வாக்தேவதை

வெற்றிப் பிரதாபத்திற்கும் அடையாளமாகக் கவிகளால் கொள்ளப்படுவதால், இவ்வர்ணங்களின் கலப்பு தேவியின் மார் பாகத்தில் பரமசிவனுடைய புகழும் வீரமுமே அணிகலனய் விளங்குவதுபோல் தோற்றமளித்தது.

75. பய: பாராவார:—க்ஷீரஸமுத்ர: ।

ஸாரஸ்வதம்:—ஸரஸ்வதீ-மயமிவ । ஸ்தன்யஸ்ய ச்வேத-வர்ணத்வாத் ஸரஸ்வதீ-மயத்வேன உத்ப்ரேக்ஷணம் । மாதுர்யாத் ஸுதா ரூபத்வேனச ।

த்ரவிடசிசு:—(த்ரவிட ஜாதி ஸமுத்பவ: பால: ஏதத் ஸ்தோத்ர-கர்த்தா ।) திரவிட ஜாதியில் பிறந்த பாலனகிய இந்த ஸ்தோத்திர கர்த்தா அதாவது சங்கராசாரியர். —லக்ஷ்மீதரர்.

விந்தியமலைக்கு வடக்கே பஞ்ச கௌடர்கள்; தெற்கே பஞ்ச திராவிடர்கள். இது புராதன விபாகம். (1) காஷ்மீரில் ஸாரஸ்வதர், (2) பஞ்சாபில் கான்யகுப்ஜர், (3) வங்காளத்தில்

---

75. துஹிநகிரிகன்யே । ஸாரஸ்வத இவ ।
ஸுதாதாராஸார: பரிவஹதி । —பா. பே.

யான ஸரஸ்வதியே அவ்வுருக்கொண்டு வந்தாற் போலும் (ப்ரவஹதி) பெருகுகிறதென்று (மன்யே) கருதுகிறேன்; (யத்) ஏனென்றால் (தயாவத்யா) கருணை ததும்பும் உன்னால் (தத்தம்) அளிக்கப்பட்ட (தவ) உன்னுடைய—(ஸ்தன்யம்) பாலை—(ஆஸ்வாத்ய) அருந்தி (த்ரவிடசிசு:) திராவிடக்குழந்தை (ப்ரௌடானாம் கவீனாம்) தலைசிறந்த கவிகளுக்குள் (கமனீய:) மனதைக்கவரும் (கவயிதா) கவிஞனாக (அஜனி) ஆகிவிட்டான் அன்றோ!

முக்ய கௌடர். (4) ஒரிஸ்ஸாவில் உத்கலர் (5) நேபாளத்திலும் பீஹாரிலும் மைதிலர் (மிச்ரர் எனப் பட்டமுள்ளவர்கள்) ஆகப் பஞ்ச கௌடர்கள்.

தெற்கே (1) ஆந்திரர் (2) கர்நாடகர் (3) மஹாராஷ்டிரர் (4) கூர்ஜரர் (5) தமிழர் (முக்யதிராவிடர்) ஆகப்பஞ்ச திராவிடர்கள்.

ஸ்ரீ சங்கரருடைய பரமகுரு கௌடர், சங்கரர் திராவிடர். சங்கரர் சிறு குழந்தையாயிருக்கையில் ஒரு சமயம் தாயுந் தந்தையும் வீட்டிலில்லாதபோது அழுது கொண்டிருந்ததால் பார்வதியே வந்து பால் கொடுத்துத் தேற்றியதாக ஒரு வரலாறு உண்டு. ஆனால் சங்கரர் தன்னைப்பற்றியே 'தலைசிறந்த கவிகளுக்குள் மனதைக்கவரும் கவிஞனாக ஆகிவிட்டான்' என்று கூறிக் கொள்வாரா என்பது சந்தேகம். 'திரவிடசிசு' என்றது திருஞான சம்பந்தரைக் குறிக்கும் என்று காமகோடி ஆசாரியரும் பிறரும் கூறுகிறார்கள். பார்வதி அவருக்குப் பால் கொடுத்து மறைந்தபின், வாயில் பாலின் அடையாளத்தைப் பார்த்துத் தாய்தந்தையர் யார் பால் கொடுத்ததென்று கேட்க 'தோடுடைய செவியன்' என்று அவர் பாடிய வரலாறு இதற்கு ஆதாரம். இது பொருத்தமாய்த் தோன்றுகிறது. அப்போது ஞானசம்பந்தர் காலம் சங்கரர் காலத்திற்கு முந்தியதாகும். ஸௌந்தர்யலஹரியைத் தமிழில் பாடிய வரப்பிரஸாதியான கவிராஜ பண்டிதரும் 'வருண நன்குறு கவுணியன் சிறுமதலை யம்புயல் பருகியே' என்று பிராம்மண வருணத்தில் கவுணிய அல்லது கௌண்டின்ய கோத்திரத்தில் பிறந்த ஞானசம்பந்தர் எனத்தான் பொருள் கொண்டு பாடுகிறார்.

हरक्रोध-ज्वालावलिभि-रवलीढेन वपुषा
गभीरे ते नाभीसरसि कृतसङ्गो मनसिजः ।
समुत्तस्थौ तस्मा-दचलतनये धूमलतिका
जनस्तां जानीते तव जननि रोमावलिरिति ॥ ७६ ॥

ஹரக்ரோத-ஜ்வாலாவலிபி-ரவலீடேன வபுஷா
கபீரே தே நாபீ-ஸரஸி க்ருதஸங்கோ மனஸிஜ꞉ ।
ஸமுத்தஸ்தௌ தஸ்மா-தசல-தனயே தூமலதிகா
ஜனஸ்தாம் ஜானீதே தவ ஜனனி ரோமாவலிரிதி ॥76॥

---

76. மன்மதன் முழ்கிய மடுப்போன்ற நாபியின் அழகு
(பரமவைராக்கியம், காமஜயம்)

(அசலதனயே) மலையரசன் பெண்ணே! (மனஸிஜ꞉) மன்மதன் (ஹரக்ரோத-ஜ்வாலாவலிபி꞉) பரமசிவனுடைய கோபத்தினின்று தோன்றிய அக்கினி ஜ்வாலைகளால் (அவலீடேன) சூழப்பெற்ற (வபுஷா) சரீரமுடையவனாய் (தே) உன்னுடைய (கபீரே) ஆழமான (நாபீஸரஸி) நாபியெனும் மடுவில் (க்ருதஸங்க꞉) நாட்டமுடையவனானான்—அதில் முழுகினான். (தஸ்மாத்) அதிலிருந்து (தூமலதிகா) கொடிபோன்ற புகை (ஸமுத்தஸ்தௌ) கிளம்பிற்று. (ஜனனி) தாயே! (தாம்) அதை (ஜன꞉) ஜனங்கள் (தவ) உன்னுடைய (ரோமாவளி꞉)—நாபியிலிருந்து மெல்லிதாய் மேலே படரும்—ரோமவரிசை (இதி) என்று (ஜானீதே) கருதுகிறார்கள்.

மன்மதனை எரித்த பரமேசுவரனுக்குக் காம விகாரத்தை உண்டு பண்ணக்கூடிய அழகுடன் கூடியது தேவியின் நாபி என்பது கருத்து.

---

76. ந நு மக்னோ மனஸிஜ꞉ । —பா. பே.

यदेतत्कालिन्दी-तनुतर-तरङ्गाकृति शिवे
कृशे मध्ये किञ्चिज्जननि तव यद्भाति सुधियाम् ।
विमर्दा-दन्योन्यं कुचकलशयो-रन्तरगतं
तनूभूतं व्योम प्रविशदिव नाभिं कुहरिणीम् ॥ ७७ ॥

யதேதத் காலிந்தீ-தனுதர-தரங்காக்ருதி சிவே
க்ருசே மத்யே கிஞ்சிஜ்-ஜனனி தவ யத்பாதி ஸுதியாம் ।
விமர்த்தா-தன்யோன்யம் குசகலசயோ-ரந்தரகதம்
தனூபூதம் வ்யோம ப்ரவிசதிவ நாபிம் குஹரிணீம் ॥ 77 ॥

---

77. யமுனையின் சிறு அலை நாபியாகிய மடுவில் புகுவது போன்ற ரோமவரிசை (ஸர்வஜனவச்யம் ஸூக்ஷ்ம தர்சனம்)

(சிவே) மங்களஸ்வரூபியே! (ஜனனி) தாயே! (தவ) உன்னுடைய (க்ருசே) மெலிந்த (மத்யே) இடையில் (காளிந்தீ-)யமுனாநதியின் (தனுதர-) மிகமெல்லிய (தரங்க-) ஆக்ருதி) அலையின்வடிவு போன்ற (யத் ஏதத்) யாதொரு இந்த(கிஞ்சித்) ஒன்றுளதோ-அதாவதுரோமவரிசையின் சிறுபொலிவு உண்டோ—(யத்) எது (ஸுதியாம்) ஞானிகளுக்கு (பாதி) தியானத்தில் புலப்படுகிறதோ—அது—(குசகலசயோ:) கலசங்கள் போன்ற இரு நகில்களின் அந்தரகதம்) நடுவிலகப்பட்டுக் கொண்டதும் (அன்யோன்யம் விமர்த்தாத்) நகில்கள் ஒன்றோடொன்றுறைவதால் (தனூபூதம்) மெலிந்ததுமான (வ்யோம)—நீலநிறமுள்ள—ஆகாயம் (குஹரிணீம்) குகைபோன்ற (நாபிம்) தொப்புட் குழியில் (ப்ரவிசத் இவ) புகுவதுபோல் தோன்றுகிறது.

---

77. வ்யோம :—நீலம் நப: இத்யாபால-கோபால-ப்ரஸித்தம் । ககனஸ்ய நீலிமா ச மூர்த்தத்வஞ்ச கவிப்ரஸித்தம் ।

स्थिरो गङ्गावर्तः स्तनमुकुल-रोमावलि-लता
कलावालं कुण्डं कुसुमशर-तेजो-हुत-भुजः ।
रते-र्लीलागारं किमपि तव नाभि-र्गिरिसुते
बिलद्वारं सिद्धे-र्गिरिशनयनानां विजयते ॥ ७८ ॥

ஸ்திரோ கங்காவர்த்தஃ ஸ்தன-முகுல-ரோமாவலி-லதா
கலாவாலம் குண்டம் குஸுமசர-தேஜோ-ஹுதபுஜஃ ।
ரதேர்-லீலாகாரம் கிமபி தவ நாபிர்-கிரிஸுதே
பிலத்வாரம் ஸித்தேர்-கிரிச-நயனானாம் விஜயதே ॥ 78 ॥

---

78. நகில்களாகிற தாமரை முளைத்த தடாகம் போன்ற நாபி (ஸர்வலோகவச்யம்)

(கிரிஸுதே) மலையரசன் பெண்ணே! (தவ) உன்னுடைய (நாபிஃ) நாபியானது (கங்காவர்த்தஃ) கங்கை நீரின் சுழலா, (ஸ்திரஃ) ஆனால் அசையாமலிருக்கிறதா? (ஸ்தன-முகுள-) நகில்களாகிற மொட்டுகளுடன் கூடிய (ரோமாவலி-லதா-) ரோமவரிசையாகிற கொடியின் (கலா-) கிழங்கிருக்கும் (ஆவாலம்) பாத்தியா? (குஸுமசர-)—மன்மதனுடைய (தேஜஃ) ஒளியாகிற (ஹுதபுஜஃ-) அக்

---

78. ஒ. (நாப்யாலவால - ரோமாளி - லதாபல - குசத்வயீ) நாபி என்னும் பாத்தியிலிருந்து முளைத்தெழுந்த கொடிபோன்ற மெல்லிய ரோமவரிசையின் உச்சியில் பழுத்த பழங்களை யொத்த இருஸ்தனங்களை யுடையவள். —ல. ஸ.

---

78. நிஜாவாலம்। நாபீதி கிரிஜே। பா. பே.

கினியின் (குண்டம்) ஹோமகுண்டமா? (ரதேః) ரதியினு டைய (லீலாகாரம்) விளையாட்டு வீடா? (கிரிச-நயனனும் ஸித்தேః) பரமசிவனுடைய கண்கள் செய்த தவம் சித்திக் கும் (பிலத்வாரம்) குகையின் துவாரமா? (கிம் அபி) இன்ன தென்று கூற முடியாததாக (விஜயதே) அது விளங்கு கின்றது.

கிரிச-நயனனும் விஜயதே:—(த்ரிலோசன-வ்யதிரிக்த-நயன-அகோசரத்வாத்) முக்கண்ணனுடைய கண்ணிற் கல்லாது மற்றவர் கண்ணுக்கு எட்டாதது.

ஸித்தே:—ஒ. (நிஜ-தபః பலாப்யாம்) பார்வதியின் தவத் தின் பயன் பரமசிவன்; பரமசிவனுடைய தவத்திற்குப் பார் வதியே பயன். —சிவானந்தலஹரீ 1.

கிமபி:—அநிர்வசனீயம்.

குண்டம்:—'நாபியை ஹோமாதாரமான அக்னி குண்டம் என்று தியானம் செய்யுங் காரணத்தால் ஞானக்னியைக் கொண்டு ஸகல பாபங்களையும், பாபத்திற்குக் காரணமான காமத்தையும், காமத்திற்குக் காரணமான மூல அக்ஞானத்தை யும் எரிக்கச் சக்தி உள்ளவர்களாக ஆகிறார்கள்'.

—தேதியூர் ஸுப்ரஹ்மண்ய சாஸ்திரி.

निसर्ग-क्षीणस्य स्तनतट-भरेण क्लमजुषो
नमन्मूर्ते-र्नारीतिलक शनकै-स्त्रुट्यत इव ।
चिरं ते मध्यस्य त्रुटित-तटिनी-तीर-तरुणा
समावस्था-स्थेम्नो भवतु कुशलं शैलतनये ॥ ७९ ॥

நிஸர்க்க-க்ஷீணஸ்ய ஸ்தன-தட-பரேண க்லமஜுஷோ
நமன்-மூர்த்தேர்-நாரீதிலக சனகைஸ்-த்ருட்யத இவ ।
சிரம் தே மத்யஸ்ய த்ருடித-தடினீ-தீர-தருணா
ஸமாவஸ்தா-ஸ்தேம்னோ பவது குசலம் சைலதனயே ॥79॥

---

79. மெல்லிய இடையின் அழகு
(ஸர்வஜன மோஹனம், இந்திரஜாலவித்தை)

(நாரீதிலக சைலதனயே) பெண்குலத்தின் திலகமான பார்வதியே! (நிஸர்க்க - க்ஷீணஸ்ய) இயற்கையாகவே மெல்லியதும் (ஸ்தனதட-பரேண) நகில்களின் பாரத்தினால் (க்லம ஜுஷ꞉) வருந்துவதும் (நமன்-மூர்த்தே꞉) அதனால் வளைந்த வடிவுடையதும் (சனகை꞉) மெல்ல மெல்ல (த்ருட்யத இவ) ஒடிந்து போவது போலிருப்பதும் (த்ருடித-) இடிந்துபோன (தடினீதீர-) நதியின் கரையிலிருக்கும் (தருணா-) மரத்திற்கு (ஸமாவஸ்தா-) சமமான நிலையில் (ஸ்தேம்ன꞉) நிற்பதுமான (தே) உன்னுடைய (மத்யஸ்ய) இடைக்கு (சிரம்) நீண்டகாலம (குசலம்) க்ஷேமம் (பவது) உண்டாகட்டும்.

79. ஒ. சின்னஞ் சிறிய மருங்கினிற் சாத்திய செய்ய பட்டும் பென்னம் பெரிய முலையுமுத் தாரமும் பிச்சிமொய்த்த கன்னங்கரிய குழலுங் கண் மூன்றுங் கருத்தில்வைத்துத் தன்னந் தனியிருப்பார்க் கிதுபோலுந் தவ மில்லையே.

—அபிராமி அந்தாதி 53.

---

79. நமன்மூர்த்தேர்-நாபௌ வலிஷு ச சனகை꞉ ।

—பா. பே.

कुचौ सद्यः स्विद्य-त्तटघटित-कूर्पासभिदुरौ
कषन्तौ दोर्मूले कनककलशाभौ कलयता ।
तव त्रातुं भङ्गा-दलमिति वलग्नं तनुभुवा
त्रिधा नद्धं देवि त्रिवलि-लवली-वल्लिभिरिव ॥ ८० ॥

குசௌ ஸத்ய: ஸ்வித்யத்-தடகடித-கூர்ப்பாஸபிதுரௌ
கஷந்தௌ தோர்மூலே கனக-கலசாபௌ கலயதா ।
தவ த்ராதும் பங்கா-தலமிதி வலக்னம் தனுபுவா
த்ரிதா நத்தம் தேவி த்ரிவலி-லவலீ-வல்லிபிரிவ ॥ 80 ॥

---

80. இடையில் கட்டிய கொடியைப் போன்ற மூன்று ரேகைகளின் அழகு (மன்மதனை வெல்லும் அழகு, இந்திரஜாலம்)

(தேவி) தேவியே! (ஸத்ய:)—பரமேசுவரனுடைய பெருமையை நினைத்த—அதேக்ஷணத்தில் (ஸ்வித்யத்) பூரிப்பால் வியர்த்து (தட-கடித-) பக்கத்தில் உடலுடன் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிற (கூர்ப்பாஸ-) ரவிக்கையை (பிதுரௌ) கிழிப்பனவாயும் (தோர்மூலே) தோளின் அடிப்பக்கத்தில் (கஷந்தௌ) உறைகின்றனவாயும் (கனக-கலசாபௌ) பொற்குடங்களைப் போன்ற (குசௌ) உனது நகில்களை (கலயதா) செய்கின்ற (தனுபுவா) மன்மதனால் (தவ) உனது (வலக்னம்) இடுப்பை (பங்காத் அலம்) ஒடிந்துபோகாமல் போதுமான வகையில் (த்ராதும்) காப்பதற்கு (இதி) இருக்கட்டுமென்று (த்ரிவலி) இடுப்பில் மூன்று மடிப்புகளாகத் தோன்றும் (லவலீவல்லிபி:) வள்ளிக் கொடிகளால் (த்ரிதா) மூன்றுதடவை (நத்தம் இவ) சுற்றிக் கட்டப்பட்டது போல் காண்கின்றது.

---

80. கூர்ப்பாஸ-பிதுரௌ—ப்ரதிக்ஷணம் ப்ராணேச்வரஸ்ய ஸதாசிவஸ்ய ரூபானுஸந்தானேன உத்ஸிக்தாவயவை: பித்யதே ஸந்திபந்தேஷு கஞ்சுலிகேதி பாவ: ।

---

80. பங்கா-துதர-மவலக்னம் । —பா. பே.

गुरुत्वं विस्तारं क्षितिधरपतिः पार्वति निजा-
न्नितम्बा-दाच्छिद्य त्वयि हरणरूपेण निदधे ।
अतस्ते विस्तीर्णो गुरुरय-मशेषां वसुमतीं
नितम्ब-प्राग्भारः स्थगयति लघुत्वं नयति च ॥ ८१ ॥

குருத்வம் விஸ்தாரம் க்ஷிதிதரபதிஃ பார்வதி நிஜாந்-
நிதம்பா-தாச்சித்ய த்வயி ஹரணரூபேண நிததே ।
அதஸ்தே விஸ்தீர்ணோ குருரய-மசேஷாம் வஸுமதீம்
நிதம்ப-ப்ராக்பாரஃ ஸ்தகயதி லகுத்வம் நயதி ச ॥ 81 ॥

---

81. மலைபோன்ற நிதம்பம் (அக்னிஸ்தம்பம்)

(பார்வதி) பார்வதியே! (க்ஷிதிதரபதிஃ) மலையரசன் (குருத்வம்) கனத்தையும (விஸ்தாரம்) விஸ்தாரத்தையும் (நிஜாத்) தன்னுடைய (நிதம்பாத்) அடிவாரத்தினின்றும் (ஆச்சித்ய) எடுத்து (த்வயி) உன்னிடத்தில் (ஹரண-ரூபேண) சீராக (நிததே) கொடுத்துவிட்டார் போலும்.

லவலீ-வல்லிபி :-சிரலதா ச்வேதாவவ்லீ லவலீ, தத்புஷ்பாணி ச்வேதானி|

வலக்னம்—மத்யபாக : (அகார லோபஃ)

ஒ. (ஸ்தன-பார - தலன் - மத்ய - பட்டபந்த - வலித்ரயா) ஸ்தன-பாரத்தினால் இடைக்கு ஊன மேற்படாது காப்பதற்காக அணியப் பெற்ற முப்பட்டையோ என விளங்கும் மூன்று மடிப் புக்களை வயிற்றில் உடையவள். —ல. ஸ.

ஒ. பார்க்குந் திசைதொறும் பாசாங் குசமும் பனிச்சிறைவண்
டார்க்கும் புதுமல ரைந்துங் கரும்பு மென்னல்லலெல்லாம்
தீர்க்குந் திரிபுரை யாடிரு மேனியுஞ் சிற்றிடையும்
வார்க்குங் குமமுலையும் முலை மேன்முத்து மாலையுமே.
—அபிராமி அந்தாதி 25.

81. ஹரணரூபேண—துஹித்ரே தயோ தாயோ ஹரணம்| பரண ரூபேணேதி கச்சித்பாடஃ| பரணம் ஆயுதாதி-தானம்| அயமர்த்தஃ

---

81. பரணரூபேண —பா. பே.

(அத:) அதனுல்தான் (குரு:) பருத்தும் (விஸ்தீர்ண:) விசாலமாயும் இருக்கிற (தே) உன்னுடைய (அயம்) இந்த (நிதம்ப-ப்ராக்பார:) நிதம்பத்தின் பின்புறம் (அசேஷாம் வஸுமதீம்) பூமிமுழுவதையும் (ஸ்தகயதி) மறைக்கிறது; (லகுத்வஞ்ச) அதை இலேசாகவும் (நயதி) செய்துவிடுகிறது.

—ஸகலா தேவதா-சரீரஸமுத்தித—தேஜோ ராசி ரூப-சரீ ரோபாதிம் மஹிஷாஸுர-வதாயாவலம்பமானுயாம் த்வயி பரணரூபேண 'சூலம் சூலாத் விநிஷக்ருத்ய ததௌ தஸ்யை பிநாகத்ருக்' இத்யாதி தேவதானு—மாயுதாதி—பரணஸமயே ஹிமவான் வாஹனம் ஸிஹ்மம், ரத்னனி விவிதானி ச தத்வா, ஸ்வநிதம்பாத் குருத்வம் விஸ்தாரஞ்ச நிஷ்க்ருஷ்ய, பரணரூபேண நிததே நிக்ஷேபீ க்ருதவான்| தேவா: யதா ஸ்வஸ்யாயுதாதி பரணம் க்ருதவந்த:, ததா ஹிமவானபி நிதம்பபர-குருத்வம் விஸ்தார-பரணம் க்ருதவானித்யர்த்த:| அதஸ்தே நிதம்ப—ப்ராக்பார: ஆக்ருதிவிசேஷ: அசேஷாம் வஸுமதீம் ஸ்தகயதி; லோகத்ரயம் வ்யாப்ய ஸ்திதா யா ஆச்சாத்யாவனமதீத்-யர்த்த:| ததுக்தம் மார்க்கண்டேயே—

"ஸ ததர்ச ததோ தேவீம் வ்யாப்ய லோகத்ரயம் த்விஷா |
பாதாக்ராந்த்யா நதபுவம் கிரீடோல்லிகிதாம்பராம்" இதி ||
—ஸௌபாக்யவர்த்தனீ.

தயா ச தேவ்யா ஸர்வத: பரிபூர்ணதா ப்ரதீயதே |
—அருணமோதினீ.

करीन्द्राणां शुण्डान् कनककदली-काण्डपटलीं
उभाभ्या-मूरुभ्या-मुभयमपि निर्जित्य भवति ।
सुवृत्ताभ्यां पत्युः प्रणति-कठिनाभ्यां गिरिसुते
विधिज्ञे जानुभ्यां विबुध-करिकुंभ-द्वयमसि ॥ ८२ ॥

கரீந்த்ராணாம் சுண்டான் கனககதலீ-காண்டபடலீம்
உபாப்யா-மூருப்யா-முபயமபி நிர்ஜித்ய பவதி ।
ஸுவ்ருத்தாப்யாம் பத்யுঃ ப்ரணதி-கடினாப்யாம் கிரிஸுதே
விதிஜ்ஞே ஜானுப்யாம் விபுத-கரிகும்ப-த்வய-மஸி ॥ 82 ॥

---

82. யானையின் துதிக்கை போன்ற துடை
(ஜலஸ்தம்பம், இந்திரப்பதவியொத்தபதவி)

(பவதி) பகவதி! (கிரிஸுதே) பார்வதி! (கரீந்த்ராணாம்) சிறந்த யானைகளின் (சுண்டான்) துதிக்கைகள் (கனக-கதலீ-காண்ட - படலீம்) பொன்வாழை மரங்கள் (உபயம் அபி) ஆகிய இவ்விரண்டையும் (உபாப்யாம் ஊருப்யாம்) இரண்டுதுடைகளால் (நிர்ஜித்ய) ஜயித்தும் (விதிஜ்ஞே) சாஸ்திரத்தை யறிந்தவளே! (பத்யுঃ) பதியாகிய பரமசிவனுக்கு (ப்ரணதி-கடினாப்யாம்) நமஸ்காரம் செய்யும் பழக்கத்தால் கடினமாயும் (ஸுவ்ருத்தாப்யாம்) நன்கு திரண்டுருண்டும் இருக்கும் (ஜானுப்யாம்) முழங்கால் முட்டிகளால் (விபுத-கரி-கும்ப-த்வயம்) இந்திரனுடைய யானையாகிய ஐராவதத்தின் இரண்டு கும்பங்களையும் (நிர்ஜித்ய) ஜயித்தும் (அஸி) இருக்கிறாய்.

---

82. சுண்டான்—கரதண்டான் । “சுண்டா சப்தஸ்ய பும்லிங்கதாப்யஸ்தி” இதி ரக்ஷிதமதம் ।

விதிஜ்ஞே—விதிம் வேதார்த்தம் ஜானாதீதி விதிஜ்ஞா ஸர்வஜ்ஞேத்யர்த்தঃ ।

ஒ. காமேச-ஜ்ஞாத-ஸௌபாக்ய-மார்த்தவோரு-த்வயான்விதா ।
மாணிக்ய-முகுடாகார-ஜானுத்வய-விராஜிதா ॥ —ல. ஸ.

---

82. பவதீ (தாங்கள்)। சுண்டாঃ । விஜித்யே । த்வயமபி।
—பா. பே.

पराजेतुं रुद्रं द्विगुण-शरगर्भौ गिरिसुते
निषङ्गौ जङ्घे ते विषमविशिखो बाढ-मकृत ।
यदग्रे दृश्यन्ते दशशरफलाः पादयुगली-
नखाग्रच्छद्मानः सुर-मकुट-शाणैक-निशिताः ॥ ८३ ॥

பராஜேதும் ருத்ரம் த்விகுண-சரகர்ப்பௌ கிரிஸுதே
நிஷங்கௌ ஜங்கே தே விஷமவிசிகோ பாட-மக்ருத ।
யதக்ரே த்ருச்யந்தே தசசர-பலாঃ பாதயுகலீ-
நகாக்ரச்சத்மானঃ ஸுர-மகுட-சாணைக-நிசிதாঃ ॥ 83 ॥

83. மன்மதனுடைய அம்பறாத்தூணிகள் போன்ற முழந்தாள்கள் (சதுரங்க சைனிய ஸ்தம்பனம்)

(கிரிஸுதே) பார்வதி! (விஷம-விசிகঃ) பஞ்சபாணனாகிய மன்மதன் (ருத்ரம்) ருத்திரனை (பராஜேதும்) ஜயிப்பதற்கு (தே) உன்னுடைய (ஜங்கே) முழந்தாள்களை (த்விகுண-சர-கர்ப்பௌ) இருமடங்கு பாணங்கள் நிறைந்த (நிஷங்கௌ) அம்பறாத்தூணிகளாக (அக்ருத) செய்திருக்கிறான்; (பாடம்) ஆம், நிச்சயம். (யத் அக்ரே) அவ்வம்பறாத்தூணிகளின் நுனியில் (பாதயுகளீ-) இரண்டுபாதங்களுடைய (நகாக்ரச்சத்மானঃ) நகங்களின் நுனிகள் எனப் புனைப்பெயர் கொண்டவையும் (ஸுரமகுட-) தேவர்களுடைய கிரீடங்களாகிய (சாணைக-நிசிதாঃ) சாணைக்கற்களால் தீட்டப் பெற்றவையுமான (தசசரபலாঃ) பத்து பாணங்களின் இரும்பு முனைகள் தான் (த்ருச்யந்தே) காணப்படுகின்றன.

83. ஒ. (இந்த்ரகோப - பரிக்ஷிப்த - ஸ்மரதூணப - ஜங்கிகா) இந்த்ர கோபப் பூச்சியைவிடச் சிவப்பு மிக்கதும் மன்மதபாணங்களின் அம்பறாத்தூணிகளோ எனத் தோன்றுபவையுமான முன்னங்கால்களை யுடையவள். —ல. ஸ.

மன்மதனுடைய பஞ்சபாணங்களால் ஜயிக்கப்படாத சிவன் தேவியின் காலழகினால் ஜயிக்கப்படுகிறார் என்று கருத்து.

83. சாணௌக நிசிதாঃ। புராஜேதும் । —பா. பே.

श्रुतीनां मूर्धानो दधति तव यौ शेखरतया
 ममाप्येतौ मातः शिरसि दयया धेहि चरणौ ।
ययोः पाद्यं पाथः पशुपति-जटाजूट-तटिनी
 ययो-र्लाक्षा-लक्ष्मी-ररुण-हरिचूडामणि-रुचिः ॥ ८४ ॥

ச்ருதீனும் மூர்த்தாநோ ததி தவ யௌ சேகரதயா
 மமாப்யேதௌ மாதஃ சிரஸி தயயா தேஹி சரணௌ ।
யயோஃ பாத்யம் பாதஃ பசுபதி-ஜடாஜூட-தடினீ
 யயோர்-லாக்ஷா-லக்ஷ்மீ-ரருண-ஹரிசூடாமணி-ருசிஃ ||84||

---

84. உபநிஷதங்களின் உச்சியில் விளங்கும் பாதாரவிந்தங்கள்
(பரகாயப் பிரவேசம், ஜிவன்முக்தி)

(மாதஃ) தாயே! (தவ) உன்னுடைய (யௌ) எந்த (சரணௌ) பாதங்களை (ச்ருதீனும்) மூர்த்தானஃ) வேதங்களின் தலைபோன்ற உபநிஷதங்கள் (சேகரதயா) சிரோபூஷணங்களாக(ததி) தரிக்கின்றனவோ (ஏதௌ) அந்தப் பாதங்களை (மம) என்னுடைய (சிரஸி அபி) தலையிலுங்கூட (தயயா) தயைகூர்ந்து (தேஹி) வைத்தருள்வாயாக. (யயோஃ) அவற்றிற்கு (பாத்யம் பாதஃ) பாத்யமாக அளிக்கப்பட்ட தீர்த்தம் (பசுபதி-) பரமசிவனுடைய (ஜடாஜூட-) சடையிலிருக்கும் (தடினீ) கங்கையாகிறது. (யயோஃ) அவற்றிற்கு (லாக்ஷாலக்ஷ்மீஃ) பூசப்பட்ட லாக்ஷா

ஒ. (ச்ருதி-ஸீமந்த-ஸிந்தூரீ-க்ருத-பாதாப்ஜ-தூளிகா) எவள் பாதகமலத்தின் தூளியே வேதமாதாவின் வகுட்டில் விளங்கும் ஸிந்தூரமோ (அதாவது உபநிஷதமோ) அவள். —ல. ஸ. 289.

வேதத்திற்குத் தலைபாக உள்ளது உபநிஷதம். தேவியின் பாததூளி மகிமையே உபநிஷதமாகிறது. அங்ஙனம் சிந்திப்பவருக்கே உபநிஷதர்த்தம் விளங்கும்.

ரஸத்தின் பொலிவு (அருண-ஹரி-சூடாமணி-ருசிঃ) சிவப்பான காந்தியுடன் கூடினதும் விஷ்ணுவின் சிரசை யலங்கரிப்பதுமான மாணிக்கமோ என்று எண்ணும்படி இருக்கிறது.

மமாபி:-இங்கு ஆசார்யாள் கேனோபநிஷத்தை மனசில் வைத்துக் கொண்டு சொல்வதாகத் தெரிகிறது. தேவர்களுடைய அகம்பாவத்தைப் போக்கி அனுக்கிரகம் செய்ததுபோல், என்னிடம் உள்ள சகல துரிதங்களேயும் நிவிருத்தி செய்வாயாக என்கிறார். —காமகோடி சங்கராச்சாரியார்.

பாத்யம் பாத:—பாத-நிர்ணேஜன-ஜலம்; யத்யபி பாத்யமித்யுக்தே பாதஸம்பந்தঃ ப்ரதியதே, ததாபி பாத்யமித்யுக்தே பாதப்ரக்ஷாலனார்ஹம். பாத்யமித்—யர்ஹதாமாத்ர-ப்ரதீதௌ விசேஷாகாரேண யயோ-ரித்யஸ்யான்வய இதி ந பௌநருக்த்யம்|

அயமர்த்தঃ| ப்ரணயகாலே ப்ரணதஸ்ய பசுபதேঃ ஜடாஜூட வர்த்தினீ கங்கா பாதாக்ரவர்த்தினீ ஆஸீதிதி கங்காயாঃ பாத்ய ஜலத்வம் கதிதம்|| —லக்ஷ்மீதரர்

அம்பாளுடைய ஊடலேத்தணிக்கப் பரமசிவன் அம்பாளுடைய பாதத்தில் வணங்கும்போது அவருடைய சடையிலிருக்கும் கங்கை கீழே பெருகி அம்பாளுக்குப் பாத்யம் மாதிரி ஆகிறது.

ஹரிசூடாமணிருசி:—தேவியை விஷ்ணு வணங்கும்போது மருதாணியால் சிவந்த தேவியின் கால் நகங்கள் அவர் தலையில் அணிந்த சூடாமணிகளைப் போல் தோற்றமளிக்கின்றன.

नमो-वाकं ब्रूमो नयन-रमणीयाय पदयोः
तवास्मै द्वन्द्वाय स्फुट-रुचि-रसालक्तकवते ।
असूयत्यत्यन्तं यदभिहननाय स्पृहयते
पशूना-मीशानः प्रमदवन-कङ्केलि-तरवे ॥ ८५ ।

நமோ-வாகம் ப்ரூமோ நயன-ரமணீயாய பதயோ:
தவாஸ்மை த்வந்த்வாய ஸ்புட-ருசி-ரஸாலக்தகவதே ।
அஸூயத்-யத்யந்தம் யதபிஹனனாய ஸ்ப்ருஹயதே
பசூனா-மீசான: ப்ரமதவன-கங்கேலி-தரவே ॥ 85 ॥

---

85. பரமசிவனும் தாங்க விரும்பும் பாதாரவிந்தங்கள்
பிசாச பய நிவிருத்தி)

(நயன-ரமணீயாய) கண்களுக்கு மகிழ்ச்சி யளிப்பதாயும் (ஸ்புட-ருசி-) பிரகாசம் மிக்கதாயும் (ரஸாலக்தசவதே) உலராத செம்பஞ்சுக்குழம்புடன் கூடியதாயும் உள்ள (தவ பதயோ:) உன்னுடைய பாதங்கள் (அஸ்மை த்வந்த்வாய) இவ்விரண்டிறகும் (நமோ வாகம்) நமஸ்கார வார்த்தையை (ப்ரூம:) சொல்லுகிறோம். (யத் அபிஹனனாய) அந்தப் பாதங்களால் உதைக்கப்படுவதை (ஸ்ப்ருஹயதே) விரும்புகிற (ப்ரமதவன-) நந்தவனத்திலுள்ள (கங்கேலி தரவே) அசோக மரத்தினிடம் (பசூனாம் ஈசான:) பசுபதியானவர் (அத்யந்தம்) மிகவும் (அஸூயதி) பொறாமைப் படுகிறார்.

---

85. நமோ வாகம் ப்ரூம:—நமஸ்கார-ஸூக்தம் ப்ரூம: (ஸௌபாக்ய வர்த்தினீ)

அஸ்மை—பரித்ருச்யமானாய ।

கங்கேலி-தரவே—ஒ. 'கங்கேலி: காமகேலி: ஸ்யா-தசோகோ ரக்தபுஷ்பக:' இதி விச்வ: ।

கங்கேலி, காமகேலி அல்லது அசோகம் எனப்படும் மரம் சிகப்புப் புஷ்பங்களையுடையது. அது புஷ்பிக்காதபோது உத்தம ஸ்திரீகளின் பாதஸ்பர்சம் ஏற்பட்டால் புஷ்பிக்கும் என்பது நம்பிக்கை. 'பாதாஹத: ப்ரமதயா விகஸத்யசோக:' என்பது பழமொழி.

---

85. அஸூயத்யத்யர்த்தம் । —பா. பே.

मृषा कृत्वा गोत्रस्खलन-मथ वैलक्ष्य-नमितं
ललाटे भर्तारं चरणकमले ताडयति ते ।
चिरा-दन्तःशल्यं दहनकृत-मुन्मूलितवता
तुलाकोटिक्वाणैः किलिकिलित-मीशान-रिपुणा ॥८६॥

ம்ருஷா க்ருத்வா கோத்ரஸ்கலன-மத வைலக்ஷ்ய-நமிதம்
லலாடே பர்த்தாரம் சரணகமலே தாடயதி தே ।
சிரா-தந்தஃசல்யம் தஹனக்ருத-முன்மூலிதவதா
துலாகோடிக்வாணைஃ கிலிகிலித-மீசான-ரிபுணா ॥ 86 ॥

---

86. ஊடலில் பரமசிவன் பார்வதியை வணங்குவது மன்மதனுக்கு வெற்றி (பிசாசபய நிவிருத்தி) சத்துரு ஜயம்)

(கோத்ரஸ்கலனம்) உன்பிறந்த வீட்டைப்பற்றிய ஏளனத்தை (ம்ருஷா) விளையாட்டுக்காக (க்ருத்வா) செய்துவிட்டு (அத) பிறகு உன் ப்ரணய கோபத்தைக்

ஒ. பாதாஹத்யாப்-யசோகோ வதனமதிரயா கேஸரஃ பாணிமர்சாச்-சூதோ வீக்ஷாஹஸாப்யாம் திலகதரு கமேரு-ப்ரியாலுச்ச கீத்யா। ஸல்லாபாத் கர்ணிகாரஃ குரவகதரு-ராலிங்கனாத் ஸிந்துவாரஃ ச்வாஸாத் ஸ்த்ரீணாம் விகாஸம் பஜதி ச மதராகேண சம்பச்ச சாகி ॥ —ராமகவி.

தேவி உத்யான வனத்தில் உலவும்போது அவளுடைய பாதம்படுவதற்கு அசோகமரம் ஆசை கொண்டிருப்பதாகவும் அதை யெண்ணிப் பரமசிவன் பொருமைப் படுவதாகவும் இந்த சுலோகம் கூறுகிறது. தேவியின் பாத ஸ்பர்சத்தால் அசோக மரம் மலர்வதுபோல் தானும் மகிழ்ச்சி பொங்கப் பரமசிவன் விரும்புகிறார். அப்பேர்ப்பட்ட பாதங்களை அணுகி வணங்குவது அரிதினும் அரிதாகையால் அவைகட்கு வாக்கினால் நமஸ்காரம் கூறுவதே பெரும் பாக்கியம்

86. கோத்ர-ஸ்கலனம்—நாயிகாயாம் அனுராகம் ப்ரகடயதஸ்தத் ஸமீப ஏவ ப்ரமாதாத் நாயிகாந்தராவிஷ்ட-சித்தஸ்ய தந்நாமோச்சாரணம் (லக்ஷ்மீதரர்).

---

86. உன்மீலிதவதா —பா. பே.

கண்டு (வைலக்ஷ்ய-) (இன்னது செய்வதென்று தெரியாமல் (நமிதம்) வணங்கின (பர்த்தாரம்) பர்த்தாவின் (லலாடே) நெற்றியில் (தே) உன்னுடைய (சரணகமலே) பாதகமலங்கள் (தாடயதி) தட்டுப்படும்போது, (தஹன-க்ருதம்) நெற்றிக்கண் நெருப்பால் இழைக்கப்பட்டு (சிராத் அந்தஃ சல்யம்) நெடுநாளாக நெஞ்சில் தைத்து உறுத்திக் கொண்டிருந்த பாணம் போன்ற பகையை (உன்மூலிதவதா) அடியோடு தீர்த்துக்கொள்பவனும் (ஈசான-ரிபுணா) சிவனுடைய பகைவனுமாகிய மன்மதனால் (துலா-கோடி-க்வாணை:) உன் பாதச்சிலம்புகளின் ஒலிகளின் மூலம் (கிலிகிலிதம்) 'கிலி கிலி' என்ற ஜயகோஷம் எழுப்பப்படுவதாயிற்று.

கிலிகிலிதம்—கிலிகிலி த்வனினா உபஹஸிதம் 'பூர்வமஹம் த்வயா தக்தஃ, இதானீமஹம் மாதுஃ சரணம் கதஃ, கிம் கர்த்தும் ஸமர்த்தோऽஸி' இதி | (ஸௌபாக்கிய வர்த்தனீ).

உன்மூலிதவதா—சிரத்ருதம் சல்யம் இதானீமபநயதா | உன்மீலிதவதா இதி பாடே வைர-நிர்யாதனஸ்ய வீரதர்மத்வாத் தத் ஸமயலாபாத் தத் ப்ரகடயதா |.

ஒ. 'பரமசிவனே தன்னுடைய பத்னியான தேவியினுடைய பாதங்கள் தன்னுடைய நெற்றியில் பட ஸம்மதித்தாரே அதுபோல் நமக்கும் நம் ஸ்திரீயின் பாதங்கள் நம் நெற்றியில் பட்டாலென்ன?' என்று ப்ராக்ருத ஜனங்கள் விபரீதக்ரஹணம் செய்து கொள்ளக்கூடாது.

—தேதியூர் ஸுப்ரஹ்மண்ய சாஸ்திரி.

हिमानी-हन्तव्यं हिमगिरि-निवासैक-चतुरौ
निशायां निद्राणं निशि चरमभागे च विशदौ ।
वरं लक्ष्मीपात्रं श्रिय-मतिसृजन्तौ समयिनां
सरोजं त्वत्पादौ जननि जयत-श्चित्रमिह किम् ॥८७॥

ஹிமானீ-ஹந்தவ்யம் ஹிமகிரி-நிவாஸைக-சதுரௌ
நிசாயாம் நித்ராணம் நிசி சரமபாகே ச விசதௌ ।
வரம் லக்ஷ்மீபாத்ரம் ச்ரிய-மதிஸ்ருஜந்தௌ ஸமயினாம்
ஸரோஜம் த்வத்பாதௌ ஜனனி ஜயதச்-சித்ரமிஹ கிம்॥

---

87. இமயத்தின் பனியிலும் இரவு நேரத்திலுங்கூட அழகு குன்றாத பாதகமலங்கள் (ஸர்ப்பவச்யம்)

(ஜனனி) தாயே! (ஹிமானீ—ஹந்தவ்யம்) தாமரையோ பனியில் கருகிப்போவது (ஹிமகிரி நிவாஸைக-சதுரௌ) —உனது திருவடித் தாமரைகளோ பனிமலையில் இருப்பதில் தேர்ச்சி பெற்றவை; (நிசாயாம் நித்ராணம்) தாமரை இரவில் இதழ்களை மூடிக்கொண்டு உறங்குவது, (நிசி சரமபாகே ச விசதௌ) உனது திருவடிகளோ இரவிலும் இரவு முடிந்த போதும் எப்போதும் பிரசன்னமாயிருப்பவை; (வரம் லக்ஷ்மீ-பாத்ரம்) தாமரை தனனிடம் லக்ஷ்மி வசிக்கும்படி இருப்பது, (ச்ரியம் அதிஸ்ருஜந்தௌ ஸமயினாம) உன் திருவடித்தாமரைகளோ வழிபடுபவர்களுக்கு லக்ஷ்மியை அளிப்பவை;—ஆகையால்—(ஸரோஜம்) தாமரையை (த்வத்பாதௌ) உனது பாதகமலங்கள் (ஜயதஃ) ஜயிக்கின்றன. (இஹ) இதில் (சித்ரம்) அதிசயம் (கிம்) என்ன இருக்கிறது?

---

87. ஸமயினாம் — பவச்சரண - பக்தி-பாவ-ப்ரதிபாதக - சாஸ்த்ர-நிஷ்டானாம். (ஸௌபாக்யவர்த்தினீ.)

ஸ்வபக்தானாம் ஸமயஸ்வரூபம் ‘தவாதாரே மூலே’ இதி ச்லோகே நிரூபிதம் (லக்ஷ்மீதரர்).

---

87. பரம் லக்ஷ்மீபாத்ரம் । ச்ரியமபி ஸ்ருஜந்தௌ ।
—பா. பே.

पदं ते कीर्तीनां प्रपदमपदं देवि विपदां
कथं नीतं सद्भिः कठिन-कमठी-कर्पर-तुलाम् ।
कथं वा बाहुभ्या-मुपयमनकाले पुरभिदा
यदादाय न्यस्तं दृषदि दयमानेन मनसा ॥ ८८ ॥

பதம் தே கீர்த்தீனும் ப்ரபத-மபதம் தேவி விபதாம்
கதம் நீதம் ஸத்பிஃ கடின-கமட-கர்ப்பர-துலாம் |
கதம் வா பாஹுப்யா-முபயமன்காலே புரபிதா
யதாதாய ந்யஸ்தம் த்ருஷதி தயமானேன மனஸா || 88 ||

---

88. மென்மையான பாதத்தைப் பரமசிவன் அம்மியில் ஏற்றியதால் அவர் கல்நெஞ்சர் போலும் (துஷ்டமிருகங்களின் வச்யம்)

(தேவி) தேவியே! (தே) உன்னுடைய (ப்ரபதம்) பாதங்களின் முன்பாகம் (கீர்த்தீனும்) நீ அடியார்களைக் காக்கின்றாய் என்ற கீர்த்திக்கு (பதம்) உறைவிடம். (விபதாம்) அடியார்களுக்கு ஏற்படும் விபத்துக்களுக்கு(அபதம்) இடமளிக்காமலிருப்பது—கருணையால் அங்ஙனம் மிகவும் மென்மையானதாயிருக்கையில் அதற்கு—(ஸத்பிஃ) ஸாதுக்களாகிய கவிகளால் (கடின-கமட-கர்ப்பர-துலாம்) கடினமான ஆமையோட்டின் உவமை (கதம்) எப்படி (நீதம்) கற்பிக்கப்பட்டதோ? (தயமானேன மனஸா) தயை நிறைந்த மனதுடைய (புரபிதா) பரமசிவனால் (உபயமனகாலே) விவாக காலத்தில் (யத் பாஹுப்யாம் ஆதாய) அப்பாதங்கள் கைகளால் எடுத்து (த்ருஷதி) அம்மிக் கல்லின்மேல் (கதம் வா) எப்படித்தான் (ந்யஸ்தம்) வைக்கப்பட்டதோ?

ஸமயஃ—தேவீ - சரண-பக்தி-பாவ-ப்ரதிபாதகம் சாஸ்த்ரம் ஆந்தர-பூஜாப்ரதான - மேஷா-மஸ்தீதி ஸமயினஃ | தேஷாம் ஸமயாசார-தத்பராணும் (அருண மோதினீ).

ஒ. யாவத்பரம் பதஸரோஜயுகம் த்வதீயம்
நாங்கீகரோதி ஹ்ருதயேஷு ஜகச்சரண்யே |
தாவத்விகல்ப-ஜடிலாஃ குடிலப்ரகாராஸ்
தர்க்கக்ரஹாஃ ஸமயினும் ப்ரலயம் ந யாந்தி||-அம்பாஸ்தவம்.

88. இந்த சுலோகம் சில பழையகாலப் புஸ்தகங்களில்

---

88. பதம் தே காந்தீனும் | கதஞ்சித்-பாஹுப்யாம் | பா. பே.

नखै-र्नाकस्त्रीणां करकमल-संकोच-शशिभिः
तरूणां दिव्यानां हसत इव ते चण्डि चरणौ ।
फलानि स्वःस्थेभ्यः किसलय-कराग्रेण ददतां
दरिद्रेभ्यो भद्रां श्रियमनिश-मह्नाय ददतौ ॥ ८९ ॥

நகைர்-நாகஸ்த்ரீணும் கரகமல-ஸங்கோச-சசிபிஃ
தரூணும் திவ்யானும் ஹஸத இவ தே சண்டி சரணௌ ।
பலானி ஸ்வஸ்தேப்யஃ கிஸலய-கராக்ரேண தததாம்
தரித்ரேப்யோ பத்ராம் ச்ரியமனிச-மஹ்னுய ததநௌ ॥ 89 ॥

---

89. சந்திர கிரணம் போன்ற கால் நகங்களின் ஒளி
(ஸகலரோக நிவருத்தி)

(சண்டி) சும்ப நிசும்பர்களை ஸம்ஹாரம் செய்த பரதேவதையாகிய சண்டிகையே! (கிஸலய-) துளிர்களாகிற (கராக்ரேண) கைநுனிகளால் (ஸ்வஸ்தேப்யஃ) ஸ்வர்க்கவாசிகளுக்கு (பலானி) விரும்பிய பயன்களை (தததாம்) அளிக்கின்ற (திவ்யானும்) தேவ லோகத்திலுள்ள (தரூணும்) கல்பகம் முதலிய விருக்ஷங்களை (தரித்ரேப்யச்ச) ஏழை எளியவர்கட்கும் (பத்ராம்) பரமமங்களமான (ச்ரியம்)

காணப்படவில்லை என்று கைவல்யாசிரமர் கூறுகிறார்.

ப்ரபதம்:—'பாதாக்ரம் ப்ரபதம்' இத்யமரஃ।

ஒ. (கூர்ம-ப்ருஷ்ட-ஜயிஷ்ணு-ப்ரபதான்விதா) ஆமையின் முதுகுபோல் வளைந்த உள்ளங்காலை உடையவள்.

—ல. ஸ. 43.

89. சண்டி—பக்தஜன-விபத்விபஞ்ஜன-ப்ரசண்டே! தேவீ மாஹாத்மியப் பிரசித்தம்.

செல்வத்தை (அனிசம்) எந்த சமயத்திலும் (அஹ்நய) விரைவில் (நததௌ) அளிக்கின்ற (தே) உனது (சரணௌ) பாதங்கள் (நகைஃ) நகங்களால் (ஹஸதஃ இவ) பரிகசிப்பவை போலிருக்கின்றன.—எப்படிப்பட்ட நகங்கள் என்றால்-(நாகஸ்த்ரீணும்) தேவஸ்திரீகளின்(கர-கமல-) கைகளாகிற தாமரைகளை (ஸங்கோச-) மூடிக்கொள்ளச் செய்யும் (சசிபிஃ) சந்திரர்களைப்போன்ற (நகைஃ) நகங்களால்.

ஸ்வஃ ஸ்தேப்ய :—ஸ்வர்க்க ஸ்தேப்யஃ ஏவ ந து தரித்ரேப்ய : இதி விசேஷணவசாத் ப்ரதீயதே ।

அஹ்நய—சீக்ரமேவ ; 'த்ராக்-ஜடித் - யஞ்ஜஸாஹ்நய' இத்யமரஃ ।

ஹஸதஃ இவ—தேவதானமேவ இஷ்டார்த்த-தான-ப்ரவண-ச்ரவணபதமாத்ர - கதான் தீனஜனவன–விமுகான் கல்பதரூன் ஹஸத இவேத்யர்த்தஃ ।

நகங்களின் காந்தி பரிகாசச் சிரிப்புப் போலிருக்கிறது.

கரகமல-ஸங்கோச-சசிபி:—தேவஸ்திரீகள் தாமரை போன்ற கைகளைக் கூப்பிக் கொள்வது சந்திரனைக்கண்டு தாமரையிதழ்கள் கூம்புவது போலிருக்கின்றது ; தேவியின் கால் நகங்களின் ஒளி சந்திரனுடைய பிரகாசம் போலுள்ளது.

ददाने दीनेभ्यः श्रियमनिश-माशानुसदृशीं
अमन्दं सौन्दर्य-प्रकर-मकरन्दं विकिरति ।
तवास्मिन् मन्दार-स्तबक-सुभगे यातु चरणे
निमज्जन् मज्जीवः करणचरणः षट्चरणताम् ॥ ९० ॥

ததானே தீனேப்ய: ச்ரியமனிச-மாசானுஸத்ருசீம்
அமந்தம் ஸௌந்தர்ய-ப்ரகர-மகரந்தம் விகிரதி ।
தவாஸ்மின் மந்தார-ஸ்தபக-ஸுபகே யாது சரணே
நிமஜ்ஜன் மஜ்ஜீவ: கரணசரண: ஷட்சரணதாம் ॥90॥

---

90. இந்திரியங்களையும் மனதையும் கால்களாகக் கொண்ட வண்டுபோன்ற ஜீவன் நாடும் கற்பகம், பூங் கொத்தாகிய பாதம் (துர்மந்த்ரச் சேதனம்)

(தீனேப்ய:) ஏழை எளியவர்கட்கு (ஆசானு-ஸத்ருசீம்) அவரவர்கள் விருப்பதிற்கிணங்க (ச்ரியம்) செல்வத்தை (அனிசம்) எப்போதும் (ததானே) அளிப்பதும் (அமந்தம்) குறைவின்றி (ஸௌந்தர்ய-ப்ரகர-மகரந்தம்) அளவுகடந்த அழகாகிய மகரந்தத்தை (விகிரதி) இறைப்பதும் (மந்தார-) கற்பகத்தின் (ஸ்தபக-) பூங் கொத்தைப்போல் (ஸுபகே) மங்கள வடிவாகியதுமான (அஸ்மின் தவ சரணே) உன்னுடைய இப்பாதகமலங்களில் (நிமஜ்ஜன்) புகுந்துறைவதும் (கரண-சரண:) மனதுடன் கூட இந்திரியங்களாகிற கால்களையுடையதுமான (ஷட்சரணதாம்) ஆறுகால் வண்டாயிருக்குந்தன்மையை (மஜ்ஜீவ:) என்னுடைய ஜீவன் (யாது) அடையட்டும்.

---

90. சில பாடங்களில் இந்த சுலோகம் 92 ஆவதாகவும், இந்த இடத்தில் ‘கதாகாலே’ என்னும் 98வது சுலோகமும் காணப்படுகிறது. கைவால்யாசிரமர் பாடத்தில் இந்த சுலோகம் இல்லை.

---

90. ச்ரியமநிச - மாத்மானு-ஸத்ருசீ। ஸ்தபக - மகரந்தம்। கரண-சரணை:।—பா. பே.

पदन्यास-क्रीडा-परिचय-मिवारब्धु-मनसः
स्खलन्तस्ते खेलं भवनकलहंसा न जहति ।
अतस्तेषां शिक्षां सुभगमणि-मञ्जीर-रणित-
च्छलादाचक्षाणं चरणकमलं चारुचरिते ॥ ९१ ॥

பதந்யாஸ-க்ரீடா-பரிசய-மிவாரப்து-மனஸ:
ஸ்கலந்தஸ்-தே கேலம் பவனகலஹம்ஸா ந ஜஹதி ।
அதஸ்-தேஷாம் சிக்ஷாம் ஸுபகமணி-மஞ்ஜீர-ரணித-
ச்சலாதாசக்ஷாணம் சரணகமலம் சாருசரிதே ॥ 91 ॥

---

91. தேவியின் நடையழகு (பூமிலாபம், தனலாபம்)

(சாருசரிதே) புண்ணிய சரித்திரமுடையவளே! (தே) உனனுடைய (பவன-கலஹம்ஸா:) வீட்டிலுள்ள அன்னப்பறவைகள் (பதந்யாஸ-க்ரீடா-) உனது நடை

கரணசரண :—கரணானி பஞ்சேந்த்ரியாணி மன: ஷஷ்டானி தான்யேவ சரணா யஸ்ய ஸ: । தஸ்ய பாவ: ஷட்ச்ரணதாம், ப்ரமரத்வம் ।ததானே-தததி ।

மந்தாரஸ்தபகஸுபகே—கல்பவ்ருக்ஷகுச்ச ஸௌபாக்யவதி ।

சரணே—பாதபங்கஜே । பவததிஷ்டான-பூத-ஸம்விச்சரண-ஸம்விச்சக்ரே ச இதி த்வனி: ।

கண்ணால் தேவியின் பாதங்களைக் கண்டும், காதால் அவள் பெருமைகளைக் கேட்டும், மூக்கால் அவளுக்கர்ச்சித்த பூக்களின் வாசனையை முகர்ந்தும், வாக்கால் அவளைத் துதித்தும், மெய்யால் பாததூளியை ஸ்பர்சித்தும், மனதால் தியானித்தும் வழிபடுதலே பிறவிப்பயன்.

91. தேவியின் பாதங்களின் வர்ணனைக்குப் பின் நடையழகு வர்ணிக்கப்படுகிறது.

சாருசரிதே—சாரு ஸுந்தரம் சரிதம் ஸஞ்சாரோ கமனம் சரித்ரம் வா யஸ்யா: ஸா சாருசரிதா, தஸ்யா: ஸம்புத்தி: "சரிதம் து பவித்ரே ஸ்யாத் ஸஞ்சாரே வ்ரதகர்மணி" இதி விச்வ: ॥

---

91. ஸ்வவிக்ஷேபே சிக்ஷாம் । ஆலப்துமனஸச் சரணயுகளம்.
—பா. பே.

அழகை (பரிசயம்) கற்றுக்கொள்ள (ஆரப்து-மனஸஃ இவ) ஆரம்பிக்க எண்ணங் கொண்டவைபோல் (ஸ்கலந்தஃ) துள்ளித்துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு (தே) உன்னுடைய (கேலம்) அழகிய நடையை(ந ஜஹதி)தொடர்வதைவிடுவதில்லை. (அதஃ)ஆகையினால் (சரணக்மலம) உன்னுடைய திருவடி (ஸுபக-) மங்களகரமான (மணி-மஞ்ஜீர-) இரத்தினமிழைத்த சிலம்புகளின் (ரணித-) ஒலியின் மூலம் (ச்சலாத்) மறைமுகமாக (தேஷாம்) அப்பறவைகளுக்கு (சிக்ஷாம்) நடைப் பழக்கத்தை (ஆசக்ஷாணம் இவ) கற்றுக் கொடுப்பதுபோல் (பவதி) இருக்கிறது.

கலஹம்ஸா :—ராஜஹம்ஸா: | 'ராஜஹம்ஸாஸ்து தே சஞ்சு-சரணைர் லோஹிதைஃ ஸிதாஃ' இத்யமரஃ |

ஸ்வவிக்ஷேபே சிக்ஷாம் என்ற பாடத்தில் 'ஸ்வவிக்ரமே' தங்கள் நடையில் சிக்ஷையை விரும்பி என்று அர்த்தம்.

அருணா மோதினீ கூறும் ஆகமார்த்தம் :—'ஆகமார்த்தஸ்து-பவனே ஸ்ரீசக்ராக்யே க்ருஹே வர்த்தமானாஃ கலஹம்ஸாஃ, கலோऽவ்யக்தமதுரஃ கண்டே வர்த்த-மானோ ஹம்ஸேதி மந்த்ரோ யேஷாம் தே, கலஹம்ஸாஃ பஞ்சாசத் பேதபின்னாஃ கணப்ரவராஃ சக்ரேச்வர-கணபதி-கமலநாத - த்வீபநாத - வஸந்தாதயஃ ஸ்ரீசக்ராதிஷ்டான தேவதா உச்யந்தே | தாச்ச ராமகவி-வ்யாக்யானே விஸ்தரேணோக்தா த்ரஷ்டவ்யாஃ | பதந்யாஸ-க்ரீடா பரிசயம், பதானி சதுர்த்தசபுவனானி ஸ்தானானி தேஷாம் ந்யாஸஃ ஸ்ருஷ்டிஃ, க்ரீடா ரக்ஷணம், பரிசயஃ ஸம்ஹாரஃ | 'சிஞ் சயனே' இதி தாதோஃ ஸம்ஹாரஸ்யாப்யர்த்தத்வாத் ஸர்வேஷாம் த்வந்த்வே ஸத்யேகவத்பாவஃ | 'ஸர்வோ த்வந்த்வோ விபாஷயை கவத் பவதி' இதி சாஸ்த்ராத் | ஆலப்து மனஸஃ ப்ராப்து மிச்சந்தஃ தேஷாம் புவனஸ்ருஷ்ட்யாதி-காரண - ஸாமர்த்ய - மாசாஸானா இதி பாவஃ | கே சிதாகாசே அலமத்யந்தம் ஸ்கலந்தஃ சரந்தஃ ஸந்தஃ தே த்வதீயம் சரண-கமலம் ந ஜஹதி | அதோ ஹேதோஃ தேஷாம் ஹம்ஸானாம் ஸுபகஃ சோபனா கீர்த்திஃ அவித்யா-முக்தத்வாதிதி காமேச்வரஃ | மணிவத் ப்ரகாசத இதி மணிஃ ஸுபக மணிஃ நிஷ்கலோ ப்ரஹ்மா, மஞ்ஜு ம்ருதுலஃ ஈரஃ ஸமீரண-ஹம்ஸஃ ஸோऽஹமிதி நிரந்தர ஜபோ யஸ்ய ஸஃமஞ்ஜீரஃ அவித்யா ஸம்வலிதோ ஜீவஃ தத் விஷயம் யத்ரணிதம் வ்யாக்யாதம் |'.

गतास्ते मञ्चत्वं द्रुहिण-हरि-रुद्रेश्वर-भृतः
शिवः स्वच्छ-च्छाया-घटित-कपट-प्रच्छदपटः ।
त्वदीयानां भासां प्रतिफलन-रागारुणतया
शरीरी श्रृङ्गारो रस इव दृशां दोग्धि कुतुकम् ॥ ९२ ॥

கதாஸ்தே மஞ்சத்வம் த்ருஹிண-ஹரி-ருத்ரேச்வர-ப்ருதः
சிவः ஸ்வச்ச-ச்சாயா-கடித-கபட-ப்ரச்சதபடः ।
த்வதீயாநாம் பாஸாம் ப்ரதிபலன-ராகாருணதயா
சரீரீ ச்ருங்காரோ ரஸ இவ த்ருசாம் தோக்தி குதுகம் ॥

---

92. தேவியின் இருக்கை (ஆளுந்திறமை)

(த்ருஹிண-) ப்ரம்மா, (ஹரி-) விஷ்ணு, (ருத்ர-) ருத்திரன், (ஈச்வர-) ஈசுவரன் ஆகிய (ப்ருதः) அதிகார புருஷர்கள் (தே) உன்னுடைய (மஞ்சத்வம்) வேதஸ்வரூபமாகிய கட்டிலின் நான்கு கால்களாக் இருக்குந்தன்மையை (கதாः) அடைந்திருக்கிறார்கள். (சிவः) ஸதாசிவன் (ஸ்வச்சச்சாயா-கடித-) வெண்மையான காந்தியோடு கூடிய (கபட-ப்ரச்சத-படः) மேல்விரிப்பு என்ற வேஷத்துடன் இருக்கிறார். (த்வதீயானாம்) உன்னுடைய (பாஸாம்) காந்தியின் (ப்ரதிபலன-ராகாருணதயா) பிரதி

---

92. சிலபாடங்களில் இது 94வது சுலோகமாகவும், அடுத்து வரும் 'அராலா கேசேஷு' என்பது 92வது சுலோகமாகவும் காணப்படுகின்றன.

த்ருஹிண-ஹரி - ருத்ர - ஈச்வர - ப்ருதः —(ஏதே அதிகார புருஷாः மஹேச்வர—தத்வாந்தர்-கதாः தே ச தே ப்ருதச்ச, க்லீபந்தோயம் சப்தः பஹுவசனாந்தः। ப்ருதோ ப்ருதகாः விசேஷண-

பலனத்தால் அவர் சிகப்பாகத் தோன்றுவதால் (சருங்கார ரஸ:) சிருங்கார ரஸமே (சரீரீ இவ) சரீரம் படைத்து வந்தது போல் (த்ருசாம்) உன்னுடைய கண்களுக்கு (குதுகம்) ஆனந்தத்தை (நோக்தி) அளிப்பவராகிறார்.

ஸமாஸ:| தேஷாம் காமரூபாணும் அத்யந்த ஸந்நிக்ருஷ்டே ஸேவார்த்தம் மஞ்சஸ்ய பாதசதுஷ்டய ரூபதா யுஜ்யத ஏவ ||) ப்ரஹ்மா முதலிய நால்வரும் லோகத்தின் அதிகார புருஷர்களாக இருந்தும் அம்பாளுடைய ஸமீபத்தில் இருந்து சேவை செய்ய வேண்டுமென்ற ஆசையால் கட்டில் கால்களாகவாவது இருப்போம் என்று அப்படியிருக்கிறார்கள். இக்கருத்து எட்டாவது சுலோகத்திலும் 'சிவாகாரே மஞ்சே' என்று குறிப்பிடப்பட்டது.

ஒ. பஞ்ச ப்ரேதாஸனஸீனு பஞ்சப்ரஹ்ம-ஸ்வரூபிணீ |
பஞ்சப்ரேத மஞ்சாதிசாயினீ | —ல. ஸ.

ஒ. ப்ரஹ்மா விஷ்ணுச்ச ருத்ரச்ச ஈச்வரச்ச ஸதாசிவ: |
ஏதே பஞ்ச மஹா ப்ரேதா பூதாதிபதயோ மதா: ||
சத்வாரோ மஞ்சசரணு: பஞ்சம: ப்ரச்சத: பட: |
ஸாக்ஷீ ப்ரகாசரூபேண சிவேனுபின்ன-விக்ரஹா ||
தத்ராஸனே ஸமாஸீனு நிர்ப்பரானந்த-ரூபிணீ ||
—ருத்ரயாமளம்.

சிவ:—ஸதாசிவ:| சக்தி தத்துவமானது இருபத்தைந்தாவது தத்துவமான ஸதாசிவ தத்துவத்துடன் இரண்டறக் கலந்து இருபத்தாறுவது தத்துவமான சிவசக்தி ஸாமரஸ்ய 'ஸாதாக்ய' தத்துவமாக இருப்பதை (ச்ருங்காரோ ரஸ இவ) சிருங்கார ரஸம் உருவெடுத்தாற்போல் வெண்மையான ஸதாசிவனும் தேவியின் சாயையால் சிவப்பாகத் தோன்றுபவராய் தேவிக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறார் என்று இங்கே கூறப்படுகிறது.

இதற்கு முன் சுலோகங்களில் தேவியின் கேசம் முதல் பாதம் வரை வர்ணிக்கப்பட்டது. இங்கு 'சிவசக்தி ஐக்ய ரூபம்' கூறப்படுகிறது.

अराला केशेषु प्रकृतिसरला मन्दहसिते
शिरीषाभा चित्ते दृषदुपलशोभा कुचतटे ।
भृशं तन्वी मध्ये पृथु-रुरसिजारोह विषये
जगत्त्रातुं शंभो-र्जयति करुणा काचिदरुणा ॥ ९३ ॥

அராலா கேசேஷு ப்ரக்ருதிஸரலா மந்தஹஸிதே
ஸிரீஷாபா சித்தே த்ருஷதுபலசோபா குசதடே ।
ப்ருசம் தந்வீ மத்யே ப்ருது-ருரஸிஜாரோஹ-விஷயே
ஜகத்-த்ராதும் சம்போர்-ஜயதி கருணா காசிதருணா ॥ 93 ॥

---

93. சிவனுடைய கருணையின் உருவே தேவி
(மனோரத ஸித்தி)

(சம்போ:) பரமசிவனுடைய (காசித்) மனதுக்கும் வாக்குக்கும் எட்டாத எதோ ஒரு (கருணா) கருணையானது (ஜகத்) உலகை (த்ராதும்) இரக்ஷிப்பதற்காக (அருணா) அருணா என்ற பராசக்தி வடிவில் (விஜயதே) வெற்றியுடன் விளங்குகிறது. அந்தக் கருணாசக்தி – (கேசேஷு) தேவியின் கூந்தலில் (அராலா) சுருளும் தன்மையாகவும், (மந்தஹஸிதே) புன்சிரிப்பில் (ப்ரக்ருதிஸரலா) இயற்கையான இனிமையாகவும், (சித்தே) மனதில் (ஸிரீஷாபா) வாகைப்பூவினது போன்ற மிருதுத் தன்மையாயும் (குசதடே) நகில்களில் (த்ருஷதுபல-சோபா) கல்லினுள்ளிருக்கும் இரத்தினத்தினது போன்ற காந்தியாயும் (மத்யே) இடையில் (ப்ருசம் தன்வீ) மிகுந்த மெலிவாயும் (உரஸிஜ-) மார்பிலும் (ஆரோஹ-விஷயே) நிதம்பத்திலும் (ப்ருது:) பருமனாகவும் (ஜயதி) விளங்குகிறது.

---

93. கருணா காசிதருணா—ஓ. காருண்ய-விக்ரஹா.
—லலிதாத்ரிசதீ.

தவக்ருதே—த்வ-தர்த்தம்.

---

93. ஸிரீஷாபா காத்ரே த்ருஷதிவ கடோரா குசதடே ।
ப்ருதுரபிவராரோஹ ।—பா. பே.

कलङ्कः कस्तूरी रजनिकर-बिम्बं जलमयं
कलाभिः कर्पूरै-र्मरकतकरण्डं निबिडितम् ।
अतस्त्वद्भोगेन प्रतिदिनमिदं रिक्तकुहरं
विधि-र्भूयो भूयो निबिडयति नूनं तव कृते ॥ ९४ ॥

களங்கஃ கஸ்தூரீ ரஜனிகர-பிம்பம் ஜலமயம்
கலாபிஃ கர்ப்பூரைர்-மரகதகரண்டம் நிபிடிதம் ।
அதஸ்-த்வத்போகேன ப்ரதிதின-மிதம் ரிக்தகுஹரம்
விதிர்-பூயோ பூயோ நிபிடயதி நூநம் தவ க்ருதே ॥ 94 ॥

---

94. தேவியின் உபயோகத்திற்காக நிரப்பப்பெற்ற ஜலபாண்டம் போன்றது சந்திரபிம்பம் (இஷ்டப்பிராப்தி)

(இதம்) இந்த (ரஜனீகர-பிம்பம்) வானில் சந்திரமண்டலமாய்த்தோன்றுவது (ஜலமயம்) பிரதிபலிக்கும் ஜலம் நிறைந்த (மரகதகரண்டம்) மரகதப்பாணடம்; (கலாபிஃ) கிரணங்களாகிய (கர்ப்பூரைஃ) பச்சைக்கற்பூரத்தால் (நிபிடிதம்) நிறைவு செய்யப்பட்டது; (களங்கஃ) களங்கமாய்த் தோன்றுவது (கஸ்தூரீ) கஸ்தூரி. (அதஃ) ஆகையால்

---

94. ஒ. (பகவத்யாஃ ஸர்வஜகத் - காரணத்வம் ப்ருவதாமாசார்யாணும் ஸமஸ்த-போகானுபவ-ஸமவஹிதாயா தேவ்யாஃ ப்ரஹ்மாண்டஸ்ய க்ருஹ-ரூபத்வேன, ஊர்த்வாங்கஸ்ய விதான ரூபத்வேன, மேர்வாதீனும் விஹாரஸ்தான - ரூபத்வேன, நக்ஷத்ராணும் ஹாராவலித்வேன, கோத்ரபிதாதீனும் பௌத்ரத்வேன, ப்ரஹ்மாதீனும் புத்ரத்வேன, மார்த்தண்டஸ்ய க்ருஹதீபத்வேன, ச தாத்பர்யாத் ஸகல-ஜகத்-ப்ரகாசக-சந்த்ரோऽபி ஸம்போகா

(ப்ரதிதினம்) தினந்தோறும் (த்வத் போகேன) உனது உபயோகத்தால் (ரிக்த-குஹரம்) காலியாகும் அப்பாண்டத்தை (விதிஃ) பிரம்மா (பூயஃ பூயஃ) மீண்டும் மீண்டும் (தவ க்ருதே) உனக்காக (நூனம்) நிச்சயம் (நிபிடயதி) நிரப்பி வைக்கிறார்—என்றுதான் நான் கருதுகிறேன்.

ங்க-ஸுகந்தி-வஸ்து-ஸ்தாபன-கரண்டஃ தத்ர கலங்க ஏவ ம்ருகநாபிஃ, ஜலமேவ பன்னீரம், கலாஃ கர்ப்பூரகண்டா இத்யர்த்தஃ।)

தேவியை உலகுக் கெல்லாம் காரணமாய் வர்ணிக்கும் ஆசாரியர் பிரம்மாண்டத்தை தேவியின் கிருகமாகவும், ஆகாயத்தை விதானமாகவும், மேரு முதலிய ஸ்தானங்களை விளையாட்டிடங்களாகவும், நக்ஷத்திரங்களை ஹாரமாகவும், கோத்ரப்பிரவர்த்தகர்களைப் பேரன்மார்களாவும், பிரும்மா முதலியவர்களைப் புத்திரர்களாகவும், சூரியனை வீட்டு விளக்காகவும் வர்ணிக்கையில் குளிர்ந்த ஒளி தரும் சந்திரன் தேவிக்கு வாசனைத்திரவியங்கள் வைக்கும் சிமிழாகிறான். —அருண மோதினீ.

ஆகமார்த்தஸ்து—காமேச்வரீ, பகமாலினீ, நித்யக்லின்ன இத்யாதி பஞ்சதச-நித்யாபிஃ அனுலோம - ப்ரதிலோமவதாபிஃ கலாபிரேவ கர்ப்பூரைஃ ரஜனீகரபிம்பம் பூர்ணம் ரிக்தம் குஹரம் பிந்து-ஷோடச - ஸ்வர-ஸம்வித்-கலாமாத்ர - விசேஷிதம் பூயோ பூயஃ பௌநஃ புன்யேன ஸிதபக்ஷ-கலாஸு த்வயா புக்தாஸ்விதி பாவஃ॥

—அருண மோதினீ.

पुराराते-रन्तः पुरमसि तत-स्त्वच्चरणयोः
सपर्या-मर्यादा तरलकरणाना-मसुलभा ।
तथा ह्येते नीताः शतमखमुखाः सिद्धिमतुलां
तव द्वारोपान्त-स्थितिभि-रणिमाद्याभि-रमराः ॥ ९५ ॥

புராராதே-ரந்தঃ புரமஸி ததஸ்-த்வச்சரணயோঃ
ஸபர்யா-மர்யாதா தரலகரணானா-மஸுலபா ।
ததா ஹ்யேதே நீதாঃ சதமகமுகாঃ ஸித்திமதுலாம்
தவ த்வாரோபாந்த-ஸ்திதிபி-ரணிமாத்யாபி-ரமராঃ ॥95॥

---

95. இந்திரிய அடக்கம் இல்லாதவர்கள் தேவியை அனுகி வழிபட இயலாது (இஷ்டப்பிராப்தி)

(த்வம்) நீ (புராராதேঃ) முப்புரமெரித்த பரமசிவனுடைய (அந்தঃ புரம் அஸி) அந்தப்புரத்திலுள்ள பட்டமகிஷியாக விளங்குகிறாய். (ததঃ) அதனால் (த்வத் சரணயோঃ) உன்னுடைய பாதங்களில் (ஸபர்யா-மர்யாதா) நெருங்கிப் பூஜை செய்யும் முறை (தரல-கரணானாம்) அடங்காத சித்தமுடையவர்களுக்கு (அஸுலபா) அடையக்கூடியதன்று. (ததா ஹி) அதனால் தான் (ஏதே) இந்த (சதமக-முகாঃ) இந்திரன் முதலான (அமராঃ) தேவர்கள் (தவ) உன்னுடைய (த்வாரோபாந்த-ஸ்திதிபিঃ) வாயிற்புரத்திலிருக்கும் (அணிமாத்யாபிঃ) அணிமா முதலிய தேவதைகளால்—தடை செய்யப்பட்டவர்களாயினும்—பூஜைசெய்ய விரும்பி வந்ததால் (அதுலாம் ஸித்திம்) அணிமா முதலிய நிகரற்ற சித்திகளை (நீதாঃ) அடையும்படி செய்விக்கப்பட்டார்கள்.

---

95. இந்திரிய நிக்கிரகம் செய்து காமத்தை வென்றவர்களுக்குத் தான் தேவியை நெருங்கிப் பூஜைசெய்ய அதிகாரமுண்டு. இந்திரன் முதலான தேவர்களும் தேவியின் சமீபம் சென்று பாதாரவிந்தங்களில் பூஜைசெய்ய வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்ட போதிலும் அவ்வாசை பூர்த்தியடைவதில்லை.

कलत्रं वैधात्रं कतिकति भजन्ते न कवयः
श्रियो देव्याः को वा न भवति पतिः कैरपि धनैः ।
महादेवं हित्वा तव सति सतीना-मचरमे
कुचाभ्या-मासङ्गः कुरवक-तरो-रप्यसुलभः ॥ ९६ ॥

கலத்ரம் வைதாத்ரம் கதிகதி பஜந்தே ந கவயஃ
ச்ரியோ தேவ்யாஃ கோ வா ந பவதி பதிஃ கைரபி தநைஃ।
மஹாதேவம் ஹித்வா தவ ஸதி ஸதீநா-மசரமே
குசாப்யா-மாஸங்கஃ குரவக-தரோ-ரப்யஸுலபஃ ॥ 96 ॥

---

96. தேவியினுடைய பாதிவ்ரத்ய மகிமை
(ஸரஸ்வதீ கடாக்ஷம், லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம்)

(ஸதி) பதிவிரதைகளின் தெய்வமே! (வைதாத்ரம்) பிரம்மாவினுடைய (கலத்ரம்) மனைவியை (கதி கதி) எத்தனையோ (கவயஃ) கவிகள் (ந பஜந்தே) நாடி அடையவில்லையா? (கைஃ அபி தனைஃ) ஏதோ ஒரு வகையான செல்வத்தால் (கோ வா) எவனோ ஒருவன் (ச்ரியஃ தேவ்யாஃ பதிஃ) லக்ஷ்மீபதி என்ற பெயருக்கு உரியவனாக (ந பவதி) ஆகிவிடவில்லையா? (ஸதீனாம்) பதிவிரதைகளுக்குள் (அசரமே) முதன்மையானவளே; (மஹா தேவம்) மகா தேவனை

வெளிவாயிலில் நின்று சேவைபுரியும் அணிமாதி சித்திகளால் இந்திராதி தேவர்கள் அங்கேயே நிறுத்தப்படுகிறார்கள். சித்திகளையடைந்து அதற்குமேல் அவர்கள் செல்லத் தகுதியற்றவர்களாகின்றனர்.

96. (யே மந்த்ர-ஜபாத்-யாஸாதித-ஸாரஸ்வதாஃ தே ஸாரஸ்வதீ-வல்லபா இதி கீயந்தே। யே தந-தான்யாச்வ-கஜாதி-ஸம்ருத்திமந்தஃ தே லக்ஷ்மீபதயஃ இதி கீயந்தே। பார்வதீ - பதிஸ்து மஹாதேவ ஏவேதி பாதிவ்ரத்யமஹிமா அவாங் மனஸ - கோசர இதி ॥)

(ஹித்வா) விட்டு (தவ) உனது (குசாப்யாம் ஆஸங்கஃ) நகில்களுடைய ஸம்பந்தமோ (குரவகதரோஃ அபி) குரவக மரத்திற்குக்கூட (அஸுலபஃ) கிடைத்தற்கரிது.

எவர்கள் மந்த்ரம் ஜபம் முதலியவைகளால் ஸரஸ்வதியை வசமாக்கிக் கொள்ளுகிருர்களோ அவர்கள் ஸரஸ்வதீ வல்லபர்கள் எனக் கூறப்படுகின்றனர். எவர்கள் தனம், தானியம், குதிரை, யானே முதலிய செல்வத்தை வசமாக்கிக் கொண்டவர்களோ அவர்கள் லக்ஷ்மீபதிகள் எனக் கூறப்படுகின்றனர். ஆனுல் எவரையும் பார்வதிபதி எனக் கூறுவதில்லே. கல்வியையும் செல்வத்தையும் மனிதர் வசப்படுத்திக் கொள்ளலாம். ஆனுல் மனதுக்கும் வாக்குக்கும் எட்டாத பரதேவதையை எவரும் வசப்படுத்திக்கொள்ள இயலாது. அவள் பரமசிவன் ஒருவருக்கே வசப்பட்டவள். —லக்ஷ்மீதரர்.

அசரமா :—ஆத்யா।

ஸதீ—ஒ. 'ஸதி ஸதீ-யோக-விஸ்ருஷ்ட-தேஹா தாம் ஜன்மனே ஸைலவதூம் ப்ரபேதே' —காளிதாஸன்.

குரவகதரோ :—(குரவகாக்யஸ்ய தரோஃ புஷ்போத்பத்யர்த்தம் ஸ்த்ரீ-ஸ்தனலிங்கன-ரூப - தோஹத-குதூஹலஸ்யாசேதனஸ்ய வ்ருக்ஷ - விசேஷஸ்யாபி அஸுலபா) கர்ப்பிணீ ஸ்திரீகளுக்கு மசக்கை ஏற்படுவது போல் பூத்துக் காய்க்குமுன் சில மரங்கள் அசேதன மாயினும் ஸ்திரீகளின் தழுவுதலுக்கு ஏங்குவதாயும் அங்ஙனம் அவர்கள் தழுவுதலால் மகிழ்ந்து புஷ்பிப்பதாயும் கூறுவர். குரவகம் அப்படிப்பட்ட மரம். அதற்குக் கூட தேவியின் ஆலிங்கனம் கிட்டாது.

ஒ. அம்பிகைக்கும், லக்ஷ்மிக்கும், ஸரஸ்வதிக்கும் ஏற்றத்தாழ்வு கூறுவதுபோல் இங்கு கூறினுலும் உண்மையில் ஏற்றத்தாழ்வு இல்லே. 'ஸ்ரீராமனும் பரசுராமனும் சண்டை போட்டுக்கொண்டால் வேருகப்போய் விடுவார்களா? இரண்டு பேரும் மகாவிஷ்ணுவின் அவதாரம் தானே?' என்கிருர் காமகோடி சங்கராச்சாரியார்.

गिरामाहु-र्देवीं द्रुहिणगृहिणी-मागमविदो
हरेः पत्नीं पद्मां हरसहचरी-मद्रितनयाम् ।
तुरीया कापि त्वं दुरधिगम-निस्सीम-महिमा
महामाया विश्वं भ्रमयसि परब्रह्ममहिषि ॥ ९७ ॥

கிராமாஹுர்-தேவீம் த்ருஹிணக்ருஹிணீ-மாகமவிதோ
ஹரேஃ பத்நீம் பத்மாம் ஹரஸஹசரீ-மத்ரிதநயாம் ।
துரீயா காபி த்வம் துரதிகம-நிஸ்ஸீம-மஹிமா
மஹாமாயா விச்வம் ப்ரமயஸி பரப்ரஹ்ம-மஹிஷி ॥ 97 ॥

---

97. பரப்ரம்ம மஹிஷியாகிய நீயே ஸரஸ்வதியும் லக்ஷ்மியும் பார்வதியும் (ஜீவன்முக்தி)

(பரப்ரஹ்ம மஹிஷி !) பரப்பிரம்மத்துடன் இணைந்த பராசக்தியே ! (ஆகம-விதஃ) வேதத்தை யறிந்தவர்கள் (த்வாம் ஏவ) உன்னையே (த்ருஹிண-க்ருஹிணீம்) பிரம்மாவின் பத்தினியான (கிராம் தேவீம்) வாக் தேவதையாக (ஆஹுஃ) கூறுகிறார்கள். (த்வாம் ஏவ) உன்னையே (ஹரேஃ) ஹரியினுடைய (பத்னீம்) பத்தினியான (பத்மாம்)

---

97. நிஃஸீம-மஹிமா — தேசதஃ காலதோ வஸ்துதச்ச அபரிச்சேத்யா இத்யர்த்தஃ।

மஹாமாயா—சுத்த-வித்யாந்தர்க்கதம் மாயாதத்வம்।

ப்ரமயஸி—விவர்த்தயஸி ; விவர்த்தம் ப்ரஹ்மதர்மம் மாயாயா-மதிதிசதி ॥

ஒ. ஜ்ஞானினமபி சேதாம்ஸி தேவீ பகவதீ ஹி ஸா।
பலா-தாக்ருஷ்ய மோஹாய மஹாமாயா ப்ரயச்சதி ॥
—தேவீ மாஹாத்மியம்.

லக்ஷ்மியாகவும், (ஹர-ஸஹசரீம்) சிவனுடைய பத்தினியான (அத்ரி-தனயாம்) பார்வதியாகவும்—(ஆஹு:) கூறுகிருர்கள். (த்வம்) நீயே (துரீயா) இம்மூவருக்கும் அப்பாற்பட்டவளாய் (கா அபி) இத்தகையவள் என்றுகூற முடியாதவளாய் (துரதிகம-நிஸ்ஸீம-மஹிமா) அடைதற்கரியதும் எல்லே யில்லாததுமான மகிமையுடையவளாய் (மஹா மாயா) மகா மாயை எனப்பட்டவளாய் (விச்வம்) உலகனைத்தையும் (ப்ரமயஸி) ஆட்டிவைக்கிருய்.

பரப்ரஹ்ம-மஹிஷி—ஒ. 'ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ன்யௌ' ஹ்ரீ: புவனேச்வரீ; லக்ஷ்மீ: ஸ்ரீவித்யா; உபே ப்ரஹ்மணஸ் தே பத்ன்யௌ | அத்ர தயோர்-மத்யே ஸ்ரீவித்யாயா: ப்ராதான்யம், ஸ்ரீவித்யாயாம் புவனேச்வர்யா அந்தர்ப்பாவாத் || —லக்ஷ்மீதரர்.

ஒ. மஹாலக்ஷ்மீர்-மஹாராஜ ஸர்வஸத்வ-மஹேச்வரீ |
நிராகாரா ச ஸாகாரா ஸைவ நானபிதான-ப்ருத் |
நாமாந்தரைர்-நிருப்யைஷா நாம்னா நான்யேன கேனசித் ||
—தேவீமாஹாத்மியம்.

துரியா காபி த்வம்—உன்னுடைய மகிமையை மனதினல் யோசனை பண்ணுவதற்குக்கூட முடியாது. ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார கிருத்தியத்திற்காக மும்மூர்த்திகளை உண்டு பண்ணிவிட்டு இந்தக் காரியத்திற்கும் மேலாக, அதிதேவதையாக இருப்பது உன்னுடைய ஸ்வருபம். மூன்றுக்கும் மேலாக நான்காவதாக இருக்கிறவள் நீ தான்...கிட்டத்தட்ட நாமம் ரூபம் எல்லாம் மூன்ருவதற்கும் நான்காவதற்கும் ஒன்ருகவே சொல்லுகிரேம். ......காமேசுவரனுடைய சக்தியாகிய காமேசுவரிக்கும் தூக்கத்திற்கு அதிஷ்டானமான பார்வதிக்கும் பொருத்தம் அதிகம்.

—காமகோடி சங்கராச்சாரியார்:

कदा काले मातः कथय कलितालक्तकरसं
पिबेयं विद्यार्थी तव चरण-निर्णेजन-जलम् ।
प्रकृत्या मूकानामपि च कविता-कारणतया
कदा धत्ते वाणीमुखकमल-ताम्बूल-रसताम् ॥ ९८ ॥

கதா காலே மாதః கதய கலிதாலக்தகரஸம்
பிபேயம் வித்யார்த்தி தவ சரணநிர்ணேஜன-ஜலம் ।
ப்ரக்ருத்யா மூகானுமபி ச கவிதா-காரணதயா
கதா தத்தே வாணீ-முககமல-தாம்பூல-ரஸதாம் ॥98॥

---

98. பாததீர்த்தம் ஊமையையும் பேசவைக்கும்
(வாக்ஸித்தி)

(மாதः) தாயே! (கலித-அலக்தக-ரஸம்) லாக்ஷாரஸப் பூச்சுடன் கலந்து வரும் (தவ) உன்னுடைய (சரண-நிர்ணேஜன-ஜலம்) பாதப்பிரக்ஷாளன தீர்த்தத்தை (வித்யார்த்தி) பிரம்ம வித்தையை நாடும் நான் (கதா காலே) எந்தக் காலத்தில் (பிபேயம்) பருகப்போகிறேன்? (கதய) கூறியருளுங்கள். (ப்ரக்ருத்யா) இயற்கையாகவே (மூகானும் அபி) ஊமைகளுக்குங்கூட (கவிதா-காரணதயா) கவி பாடும் சக்தியை யளிக்குங் காரணத்தால் (வாணீ-முக கமல-தாம்பூல-ரஸதாம்) ஸரஸ்வதியின் வாயிலுள்ள தாம்பூல ரஸத்திற்கு ஒப்பான நிலையை (கதா) எப்போது (தத்தே)—என்வாயில் சேர்ந்த அந்தப் பாததீர்த்தம்—அடையப் போகிறது!

---

98. அலக்தகரஸம்—(லாக்ஷாரஸம் யாவகம் வா ஸ்த்ரீணும் பாதாதர - ஓஷ்ட - ரஞ்ஜனுர்த்தம் அலக்தகத்ரவ - முபலிஹந்தி ஸைரந்த்ர்யாः ।) லாக்ஷாரஸம் உயர் குலஸ்திரீகளின் உள்ளங் காலிலும் உதடுகளிலும் அழகுக்காகத் தாதிகளால் பூசப்படுவது.

(பகவதீ-பாதாரவிந்த-நிர்ணேஜன-ஜலம் ஸாலக்தகம் கவிதா ஹேதுः । கவீச்வரஸ்ய வதனே ஸ்திதம் ஸரஸ்வதி - தாம்பூலரஸ இவ ப்ரத்யக்ஷம் பாதி। ஸ து கவீச்வரः பும்பாவமாபன்னः ஸரஸ்வதீவாபாதி ;) தேவியின் பாததீர்த்தம் லாக்ஷாரஸத்துடன்

सरस्वत्या लक्ष्म्या विधि-हरि-सपत्नो विहरते
रतेः पातिव्रत्यं शिथिलयति रम्येण वपुषा ।
चिरं जीवन्नेव क्षपित-पशुपाश-व्यतिकरः
परानन्दाभिख्यं रसयति रसं त्वद्भजनवान् ॥ ९९ ॥

ஸரஸ்வத்யா லக்ஷ்ம்யா விதி-ஹரி-ஸபத்னோ விஹரதே
ரதே: பாதிவ்ரத்யம் சிதிலயதி ரம்யேண வபுஷா ।
சிரம் ஜீவந்நேவ க்ஷபித-பசுபாச-வ்யதிகர:
பராநந்தாபிக்யம் ரஸயதி ரஸம் த்வத்பஜநவான் ॥ 99 ॥

---

99. தேவியை வழிபடுபவன் கல்வி செல்வம் அழகு ஆயுள் இவையனைத்தும் நிரம்பியவனுவான் (பேரின்பம்)

(த்வத் பஜனவான்) உன்னைப் பூஜிப்பவன் (விதி-ஹரி-ஸபத்ன:) பிரம்மாவும் விஷ்ணுவுங்கூடப் பொறாமைப் படக்கூடியவனாய் (ஸரஸ்வத்யா) கல்வியுடனும் (லக்ஷ்ம்யா) செல்வத்துடனும் (விஹரதே) இன்பத்தை எய்துகிறான். (ரம்யேண வபுஷா)—மன்மதன் போன்ற—உடலழகால்

கலந்து வருவது கவிபாடும் திறமையை யளிப்பது. அது வர ப்ரசாதியான கவி சிரேஷ்டனுடைய முகத்தில் ஸரஸ்வதி தேவி யின் தாம்பூல ரஸத்தைப்போல் எல்லோரும் காணப் பிரகாசிக் கிறது. அவனும் புருஷ வேஷத்தில் வந்த ஸரஸ்வதியே போல் விளங்குகிறான்.

சரண-நிர்ணேஜன-ஜலம்—ஸஹஸ்ராரத்தில் விளங்கும் தேவி யின் சரண கமலங்களிலிருந்து பெருகும் அமிருததாரை.

ஒ. ஸுதாதாரா-ஸாரைச்-சரணயுகலாந்தர்-விகலிதை:
ப்ரபஞ்சம் ஸிஞ்சந்தீ புனரபி ரஸாம்னாய மஹஸ: ॥
—ஸௌ. ல. 10.

மூகானுமபி—கோகர்ண க்ஷேத்திரத்திற் கருகிலுள்ள மூகாம் பிகா க்ஷேத்திரத்தில் தனது பாததீர்த்தத்தால் ஊமையை தேவி மகாவித்வானைக் செய்த வரலாறு ஒன்று உண்டு.

99. அம்பாளுடைய பரிபூர்ண கடாக்ஷத்தால் ஒப்புயர்வற்ற கல்வி, செல்வம், அழகு ஆகிய மூன்றும் பக்தனுக்கு ஏற்படுவது இங்கு வர்ணிக்கப்படுவது.

(ரதேः) ரதி தேவியின் (பாதிவ்ரத்யம்) கற்பையும் (சிதிலயதி) கலங்கச் செய்கிருன். (க்ஷபித-பசு-பாச-வ்யதிகரः) பசுத்தன்மையும் வினைக்கயிற்றின் கட்டுகளும் நீங்கியவனுய் (பரானந்த-அபிக்யம்) பேரானந்தம் எனப் பிரசித்தி பெற்ற (ரஸம்) இன்பரஸத்தை (சிரம் ஜீவன்னேவ) சிரஞ்ஜீவியாக இருந்து கொண்டு (ரஸயதி) அனுபவிக்கிருன்.

சிரஞ்ஜீவன்னேவ—(ஸாவயவாः கபிலாதயः மார்க்கண்டாதயோ நித்யஸித்தாः। ஏவம் நித்யஜீவனः ஸன்) கபிலர், மார்க்கண்டேயர் ஆகியோரைப் போல் நித்யஸித்தனுகப் பிரம்மானந்த சுகத்தை இங்கேயே அனுபவித்துக் கொண்டு.

க்ஷபித-பசு-பாச-வ்யதிகர:—பசுः அவித்யாபத்தோ ஜீவः பாசः அவித்யா; க்ஷபிதः—விநஷ்டः; வ்யதிகரः—ஸம்பந்தः।

ஒ. 'திஷ்டதி ஸம்ஸ்காரவசாத் சக்ரப்ரமவத் த்ருதசரீரः।' அவித்தையிலிருந்து விடுபட்ட பின்னும் குயவன் சக்கரம் சுழல்வதுபோல் தேகஸம்பந்தம் இருந்து கொண்டிருக்கும்; அப்படிப்பட்ட ஜீவன் முக்தனுடைய செயல்களெல்லாம் 'ஜபோ ஜல்பः' என்ற' பிரகாரம் அம்பாளுடைய ஆராதனையாகவே அமையும்.

பாச:—ஒ. க்ருணு சங்கா பயம் லஜ்ஜா ஜுகுப்ஸா சைவ பஞ்சமீ।

குலம் ஜாதிச்ச சீலஞ்ச அஷ்டௌ பாசாः ப்ரகீர்த்திதாः॥
ஏதைः பாசைர்-விரஹிதோ நிர்விகாரோ ஜிதேந்த்ரியः।
விச்வ-வ்யாப்திம் மஹாஜ்ஞானம் க்ரமேண புருஷோ
ऽச்னுதே॥

—அருணு மோதினீ மேற்கோள்.

முதலில் ஸரஸ்வதி என்று இந்த சுலோகம் ஆரம்பித்திருக்கிறது. அப்புறம் லக்ஷ்மியைப்பற்றிக் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எதைக் கொடுத்துப் பின் பணத்தைக் கொடுத்தால் பணம் வீண் போகாதோ அதை முன்பு தேவி கொடுப்பாள்......ஏகாந்த பக்தி அம்பிகையிடத்தில் யாருக்கு உண்டோ அவர்களுக்கு ஸரஸ்வதியின் அருள் நிறைய உண்டாகும். நல்ல புத்தி ஏற்படும். அதற்கு எல்லை எவ்வளவு? பிரம்மா வீட்டில் அது ஸம்பூர்ணமாக இருக்கிறது. அம்பிகையின் உபாஸகனுக்கு அதைவிட அதிகமாக

உண்டாகும். அதனல் பிரம்மாவுக்குக் கோபம் வரும். இப்படி ஹரியும் பிரம்மாவும் கோபித்துக் கொள்ளும் வரைக்கும் ஸரஸ்வதீ லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம் அம்பிகையின் பக்தனுக்கு உண்டாகும். —காமகோடி சங்கராசாரியர்.

வேறு பாடங்களில் அதிகப்படியாகக் காணப்படும் சுலோகங்கள் :—(அஸ்மின் ஸௌந்தர்யலஹரீ ச்லோகசதகே 'ஸமானீத: பத்ப்யாம்' இதி, 'ஸமுத்பூத-ஸ்தூல-ஸ்தனபரம்' இதி, 'நிதே நித்யஸ்மேரே' இதி ச்லோகத்ரயம் வர்த்ததே| தத்து பகவத் பாதரசிதம் ந பவதி, கேனசித் ப்ரக்ஷிப்தமிதி ந வ்யாக்யாதம்|) ஸௌந்தர்யலஹரீ நூறு சுலோகங்களுடன் இன்னும் மூன்று சுலோகங்கள் சேர்ந்து காணப்படுகின்றன. அவை பகவத் பாதருடையவை யன்று, பிறரால் சேர்க்கப்பட்டவை யெனக் கருதி அவற்றிற்கு உரையெழுதவில்லை.

—லக்ஷ்மீதரர்.

மேலே குறிப்பிட்ட மூன்று சுலோகங்களும் கைவல்யாசிரமர் எழுதிய 'ஸௌபாக்யவர்த்தினீ' என்ற உரையில் காணப்படுகின்றன. இவைகள் பிரயோக நூல்களில் காணப்படவில்லை.

அங்கு 94வது சுலோகமாக வருவது :—

ஸமானீத: பத்ப்யாம் மணி முகுரதா-மம்பரமணிர்-
பயா-தாஸ்யா-தந்த: ஸ்திமித-கிரண-ச்ரேணி-மஸ்ருண: |
ததாதி த்வத்வக்த்ர-ப்ரதிபலன-மச்ராந்த-விகசம்
நிராதங்கம் சந்த்ராந் நிஜ-ஹ்ருதய-பங்கேருஹமிவ ||

சூரியன் தேவியின் பாதாரவிந்தங்களின் முன் ரத்னக்கண்ணாடிபோல் வைக்கப்படுகிறுன். அப்போது தன் கிரணங்களால் தேவியின் முகத்திற்குத் துன்பம் ஏற்படாதவண்ணம் அவன் தன் ஒளியைச் சுருக்கிக் கொள்ளுகிறுன். அந்த நிலேயில் தேவியின் திருமுகத்தாமரை சூரிய பிம்பத்தில் பிரதி பலிக்கிறது. சாதாரணத் தாமரை சந்திரனேக்கண்டு வாட்டமடைவது. இந்தத் தாமரையோ அங்ஙனம் வாடாமல் என்றும் மலர்ச்சியுடனிருப்பது. அது சூரியனிடை காணப்படுகையில் சூரியனுடைய இருதயத் தாமரைபோல் விளங்குகிறது.

99 வது சுலோகமாக வருவது :—

ஸமுத்பூத-ஸ்தூல-ஸ்தனபர-முரச்-சாருஹஸிதம்
கடாக்ஷே கந்தர்ப்பா: கதிசன கதம்பத்யுதி வபு: |
ஹரஸ்ய த்வத்ப்ராந்திம் மனஸி ஜனயந்திஸ்ம விமலா
பவத்யா யே பக்தா: பரிணதி-ரமீஷா-மிய-முமே ||

உமாதேவியே ! அழுக்கற்ற உனது பக்தர்கள் பரந்து கனத்த மார்புடையவர்களாகவும், அழகிய புன்சிரிப்புடையவர்களாகவும், கடம்பமரம் போன்ற உடல் படைத்தவர்களாகவும் மாறிவிடுகிறார்கள். அவர்களைப் பார்க்கும்போது சிவனுடைய மனதில் இவர்களும் தேவியே தானோ என்ற மயக்கம் ஏற்படுகிறது. (பக்தர்கள் அங்ஙனம் ஸாரூப்ய முக்தியை எய்தி விடுகிறார்கள்.)

102 வது சுலோகமாக வருவது :—

நிதே நித்யஸ்மேரே நிரவதிகுணே நீதிநிபுணே
நிராகாடஜ்ஞானே நியம-பரசித்தைக-நிலயே ||
நியத்யா நிர்முக்தே நிகிலநிகமாந்த ஸ்துதபதே
நிராதங்கே நித்யே நிகமய மமாபி ஸ்துதிமிமாம் ||

செல்வமே ! என்றும் மகிழ்ச்சி பொங்கும் முகமுடையவளே! எல்லையற்ற குணநிதியே ! நீதியில் வல்லவளே ! குறைவிலாத ஞான முடையவளே ! சித்தத்தை யடக்கியவர்களிடம் உறைபவளே ! கட்டுப்பாடற்றவளே ! உபநிஷதங்களெல்லாம் போற்றும் உயர் நிலையே ! பயமற்றவளே ! நித்தியமானவளே ! என்னுடைய இந்த ஸ்துதியையும் ஏற்றருள்வாய் ! ஸ்ரீகாமேசுவர ஸூரியும் 'அருணாமோதினீ' என்ற தமது உரையில் இந்த சுலோகத்தைச் சேர்த்திருக்கிறார்.

प्रदीप-ज्वालाभि-र्दिवसकर-नीराजनविधिः
सुधासूते-श्चन्द्रोपल-जललवै-रर्घ्यरचना ।
स्वकीयैरम्भोभिः सलिल-निधि-सौहित्यकरणं
त्वदीयाभि-र्वाग्भि-स्तव जननि वाचां स्तुतिरियम् ॥१००॥

॥ इति श्रीशंकराचार्यविरचिता सौन्दर्यलहरी समाप्ता ॥

ப்ரதீப-ஜ்வாலாபிர்-திவஸகர-நீராஜநவிதி:
ஸுதாஸூதேச்-சந்த்ரோபல-ஜலலவை-ரர்க்யரசநா ।
ஸ்வகீயை-ரம்போபி: ஸலிலநிதி-ஸௌஹித்யகரணம்
த்வதீயாபிர்-வாக்பிஸ்-தவ ஜநநி வாசாம் ஸ்துதிரியம்
॥ 100 ॥

॥ இதி ஸ்ரீ சங்கராசார்ய-விரசிதா ஸௌந்தர்யலஹரீ ஸமாப்தா ॥

---

100. தேவியளித்த சக்தியால் தேவியைப் பாடியது சூரியனுக்கு அவன் கிரணத்தக்கினியால் தீபாராதனை செய்தது போலாம்

(ஸகலஸித்தி)

(வாசாம்) வாக்கிற்கு (ஜனனி) பிறப்பிடமாகிய தாயே! (ப்ரதீப-ஜ்வாலாபி:) கற்பூரதீப ஜ்வாலையால் (திவஸகர-நீராஜன-விதி:) சூரியனுக்கு நீராஜனம் செய்தாற் போலும், (ஸுதா ஸூதே:) அமிருத கிரணங்களைப் பொழியும் சந்திரனுக்கு (சந்த்ரோபல-ஜல-லவை:) சந்திர காந்தக் கல்லில் கசியும் நீர்த்துளிகளால் (அர்க்ய-ரசநா) அர்க்கியம் அளித்தாற்போலும், (ஸ்வகீயை: அம்போபி:)—

---

100. ஸௌஹித்யம் :— 'ஸௌஹித்யம் தர்ப்பணம் த்ருப்தி:' இத்யமர:।

த்வதீயாபிர் - வாக்பி :- (மாத்ருகாஸ்வரூபா த்வமேவ, தவைவ மாத்ருகாக்ஷரை: தவைவ ஸ்துதி:, பரா-பச்யந்தீ மத்யமா ரூபயா த்வயை-வோல்லஸிதா வைகரீ - ஸமுஜ்ஜ்ரும்பித-த்வன்மய-மாத்ருகாக்ஷரை: தவைவ ஸ்துதிரிதி மம ஸ்துதிர்-

ஸமுத்திரத்திற்கு—சொந்தமான ஜலத்தாலேயே (ஸலில நிதி-ஸௌஹித்யகரணம்) ஸமுத்திரத்திற்குத் அர்ப்பணம் செய்தாற் போலும் இருக்கிறது (த்வதீயாபிঃ) உன்னுடையதேயான (வாக்பிঃ-) வாக்குகளால்—அமைந்த—(இயம்)இநத (தவ) உனது (ஸ்துதிঃ) ஸ்தோத்திரம்.

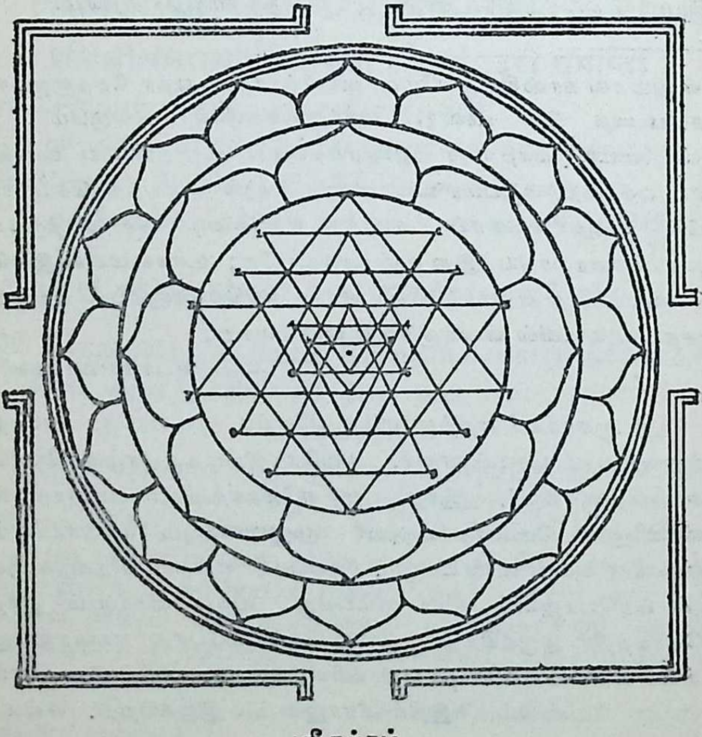
வஸ்துதைவ நாஸ்தி | த்வமேவ ஸர்வத்ராநுஸ்யூதா சேதனரூபா ப்ரதிபாஸத இதி பாவঃ) மாத்ருகைகளின் ஸ்வரூபம் நீ; உன்னுடைய மாத்ருகா அக்ஷரங்களால் உன்னுடைய ஸ்துதி பரா, பச்யந்தீ, மத்யமா வடிவான உன்னல் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு வைகரீவடிவாய் மலர்ந்த உன் வடிவான மாத்ருகா அக்ஷரங்களாலாகிய இது உன்னுடையதே; உண்மையில் இதில் என்னுலாகியது எதுவுமில்லை. நீயே அங்கிங்கெனுதபடி எங்கும் சைதன்ய வடிவில் விளங்குகிருய் என்றவாறு.

—ஸௌபாக்யவர்த்தனீ.

ஸ்ரீ ஆசார்யர் எதற்குமேலே நினைக்க முடியாதோ அந்தத் தத்துவத்தைச் சொன்னவர். அவரே இப்படித் தாழ்மையோடு சொல்லியிருக்கிருர். இந்த ஒரு சுலோகத்தைப் பாராயணம் பண்ணினல் ஸௌந்தர்யலஹரீ முழுவதையும் பாராயணம் பண்ணின பலன் உண்டாகும். எப்படி? எல்லா வித்தைகளுக்கும் பிரயோஜனம் விநய ஸம்பத்து. ஸகல விநயமும் இந்த சுலோகத்தில் இருக்கிறது. பூஜை செய்யும்போது ஈசுவரனுக்கு எல்லா உபசாரங்களையும் பண்ணிவிட்டுக் கடைசியில் நீராஜனம் பண்ண வேண்டும். இதில் நீராஜனம் இருக்கிறது. எல்லாவற்றிற்கும் முடிவான தத்துவத்தை இந்த சுலோகம் சொல்லுவதற்கு இதுவும் ஒரு அடையாளம் போல் இருக்கிறது.

—காமகோடி சங்கராசாரியார்.

ஸௌந்தர்யலஹரீ பாஷ்யம் முற்றிற்று

ஸ்ரீசக்ரம்

(ஸம்ஹாரக்கிரமம் : கைவல்யாச்ரமர் கூறுகிறபடி)

அனுபந்தம் 1

ஸ்ரீசக்ரம் வரையும் முறை

ஸௌபாக்யவர்த்தனி என்ற வியாக்கியானத்தில் ஸ்ரீகைவல்யாச்ரமர் ஸ்ரீசக்ரம் வரைவதற்குப் பின்வரும் முறையைக் குறிப்பிடுகிறார்:—

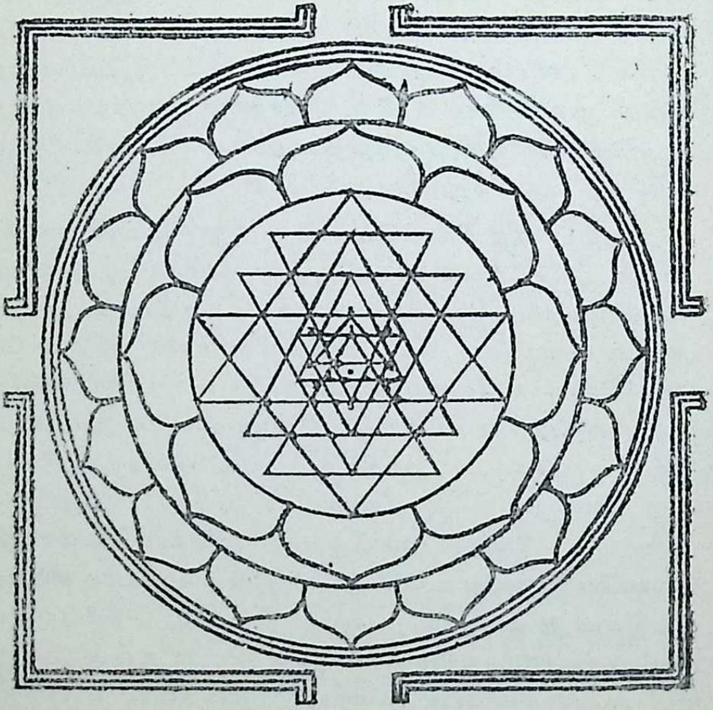
वृत्तं कृत्वेष्टमानेन सूत्रं पूर्वापरायतम्। विन्यस्य विभजेदष्टचत्वारिंश-द्विभागतः ॥ षष्ठे षष्ठे पंचमे च तृतीयेऽथ तृतीयके। चतुर्थेऽथ तृतीये च षष्ठे षष्ठांशके पुनः ॥ विधाय नव चिह्नानि तेषु सूत्राणि तापयेत्। नव याम्योत्तराग्राणि तेषामुभय-पार्श्वतः ॥ आद्य-द्वितीय-तुर्याणां तथा पंचम-षष्ठयोः। अष्टमान्तिमयो-र्विद्वानग्निबाणे कलांशकान् ॥ पुराणद्व्यष्ठ-वेदाग्नि-संख्यांशान् मार्जयेत् क्रमात्। शुक्र-मध्ये रवेरन्तौ चन्द्रान्तौ केतुमध्यतः ॥ मंगलान्तौ वृत्तमध्ये बुधान्तौ राहु-मध्यतः। गुरोरन्तौ भौममध्ये शुक्रान्तौ सोममध्यतः॥ शन्यन्तौ वृत्तमध्येतु राह्वन्तौ रविमध्यतः। केत्वन्तौ भौममध्ये तु योजयेत् क्रमतो बुधः ॥ मध्यवह्निस्फुरद्रूप-मष्टद्विदशवह्निकम्। चतुर्दशानल-द्योतं श्रीचक्रं जायते परम्॥ तद्बहिर्वसु-पत्राब्जं तद्बहिः षोडशच्छदम् । वृत्तत्रितय-संशोभं त्रिरेखांचित-भूगृहम् ॥ त्रिधामनिलयं द्वारचतुष्टय-सुशोभितम्। सर्वतेजोमयं दिव्यं सोम-सूर्यानलात्मकम्॥

இஷ்டமான அளவில் வரைந்த ஒரு செங்குத்துக் கோட்டை விட்டமாகக் கொண்டு ஒரு வட்டம் வரைக. அவ்விட்டத்தை 48 ஸமபாகங்களாக்குக. அதன் உச்சியிலிருந்து தொடங்கி 6வது படியிலும், அதற்குப்பின் 6வது, அதற்குபின் 5வது, அதற்குபின் 3வது, பின்னும் 3வது, 4வது, 3வது, அப்புறம் 6வது, 6வது என ஒன்பது புள்ளிகளைக் குறிப்பிடுக. அப்புள்ளிகள் வழியாக விட்டத்திற்குச் செங்குத்தான ஒன்பது நாண்களை வரைக. இவற்றில் 1,2,4,5.6,8,9 ஆகிய ஏழு நாண்களின் இருகோடுகளினின்றும் வரிசையாக $\frac{3}{48}$, $\frac{5}{48}$, $\frac{16}{48}$, $\frac{18}{48}$, $\frac{16}{48}$, $\frac{4}{48}$, $\frac{3}{48}$ பாகங்களை அழித்துவிடுக. (மூலத்தில் மூன்றுக்கு ஸங்கேதமாக அக்னி என்ற பதமும், 5க்கு பாணமும், 16க்குக் கலையும், 18க்குப் புராணமும், 4க்கு வேதமும் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளன). இப்படி குறைக்கப்பட்ட 1, 2, 4, 5, 6, 8, 9 ஆகிய கோடுகளைப் பீடமாகவும் 6, 9, 8, 7, 2, 1, 3 ஆகியவற்றின் மையங்களை அந்த வரிசையில் உச்சிகளாகவும் கொண்டு 7முக்கோணங்கள் வரைக. 3வது 7வது கோடுகளைப் பீடமாகவும் விட்டத்தின் இருமுனைகளையும் உச்சியாகவும் கொண்டு மேலும் இரண்டு முக்கோணங்கள் வரைக. (மூலத்தில் சூரியன், 1, சந்திரன் 2, செவ்வாய் 3, புதன் 4, குரு 5, சுக்ரன் 6, சனி 7, ராகு 8, கேது9 எனச் சங்கேதம். ஒன்றன்மேலொன்ருக முக்கோணங்களை வரையும்போது மூன்று கோடுகள் சந்திக்கும் மர்மஸ்தானங்கள் பிசகாமலிருக்கும்படி கவனித்துக் கோடுகளை வரையவேண்டும்.) இப்படி நடு முக்கோணம் ஒன்று, பின்பு எட்டு, பின்பு இரண்டுபத்து, முடிவில் பதினுன்கு ஆக 43 முக்கோணங்கள் கொண்ட ஸ்ரீசக்ரம் தோன்றுகிறது. அதைச்சுற்றி எட்டு தளம் (உச்சியில்

தொடங்கி). எட்டு தளத்திற்குமேல் (ஒருவட்டம் அதைச் சுற்றி) பதினறுதளம். அதைத்தொட்டுக் கொண்டு ஒரு வட்டமும் பின் சம இடைவெளியில் இரண்டு வட்டங்களு மாக மூன்று வட்டங்கொண்ட மேகலை. இதைச்சுற்றி (மேகலையைத் தொடாமல்) மூன்று நேர்கோடுகளாலான தும் சதுரவடிவானதுமான பூக்ருஹம். இதில் நாலுபுற மும் நாலுவாசல்கள். இது ஸோம சூரிய அக்னி மயமான தும் தெய்வீக ஒளி பொருந்தியதுமான ஸ்ரீசக்ரம். இதன் மையத்திற்கு பிந்து என்று பெயர்.

இதில் கீழ் நோக்கியுள்ள ஐந்து முக்கோணங்கள் சக்திவடிவம், மேல் நோக்கியுள்ள நான்கு முக்கோணங் கள் சிவவடிவம் என்று வாமகேசுவர தந்திரம் கூறுகிறது. ஆனல் லக்ஷ்மீதரர், சக்தி முக்கோணங்கள் ஐந்தும் மேல் நோக்கியிருக்க வேண்டுமென்றும், சிவ முக்கோணங்கள் நான்கும் கீழ் நோக்கியிருக்க வேண்டும் என்றும் கூறுகி ருர். வாமகேசுவர தந்திரத்தின்படி வரைந்த ஸ்ரீசக்ரத் தை தலைகீழாகத் திருப்பினல் லக்ஷ்மீதரர் கூறுகிறபடி அமையும். மேலும் லக்ஷ்மீதரர் ஸ்ரீசக்ரம் வரைவதில் வெளியே இருந்து உள்ளே செல்லும் முறையாக ஸம்ஹாரக் கிரமம் என்று ஒன்றும், உள்ளே இருந்து வெளியேவரும் முறையாக சிருஷ்டிக்கிரமம் என்று மற்ருென்றும் கூறுகிருர். சிருஷ்டிக்கிரமசக்கரம் வரையும் முறையை லக்ஷ்மீதரர் பின்வருமாறு கூறுகிருர் (11வது சுலோக வியாக்கியா னத்தில்).

सृष्टिक्रमस्तु समयमार्गः । स च निरूप्यते । आदौ त्रिकोणमालिख्य, मध्ये बिन्दुं निक्षिप्य, बिन्दोरुपरि त्रिकोणं लिखित्वा त्रिकोणान्तरं प्रागग्रं विलिख्य, प्रथमत्रिकोणाग्रात्

ஸ்ரீ சக்ரம்

(ஸ்ருஷ்டிக்ரமம் : லக்ஷ்மீதரர் கூறுகிறபடி)

त्रिकोणान्तरं पश्चिमाभिमुखं विलिखेत् । एवमष्टकोणचक्र-मुत्पन्नम् ॥ एतस्मादेव दशारमुत्पादयेत् । तद्यथा । अष्टकोण प्राक्पश्चिमरेखा-प्रान्ताभ्यां षट्कोणमुत्पाद्य विदिग्गत-मर्मस्थानेभ्यः चतुर्भ्यः चतुरस्त्रिकोणानुत्पाद्य, अष्टकोणगतयोनेरुपरि-दक्षिणोत्तरायतरेखा ईशानाग्निकोण त्रिकोणेषु योजयेत् । एवं पश्चिमतो योजयेत् । दशारं भवति ॥ एतस्मादेव दशारात् पुनः दशारान्तरं उक्तरीत्या उत्पादयेत् ॥ एतस्मादेव दशाराच्च चतुर्दशार-मुत्पादयेत् । तद्यथा । प्रथमदशार-पूर्वपश्चिमरेखा-प्रान्ताभ्यां षट्कोणमुत्पादयेत् । षट्कोणगत-मर्मस्थानेभ्यः चतुर्भ्यः, त्रिकोणचतुष्कमुत्पादयेत् । ततः उपरिस्थित-मर्म-चतुष्टयात् दशारन्यायेन त्रिकोणचतुष्क-मुत्पाद्य प्राक्पश्चिम-रेखा मेलयेत् । एवं त्रयश्चत्वारिंशत्कोणाः, चतुर्विंशति सन्धयः, चतुर्विंशति-मर्माणीति ॥ एतत् समयमत-रहस्यम् । अस्मिन् चक्रे त्रिकोण-मूर्ध्वमुखं लेखनीयम् । कौलचक्रे त्रिकोण-मध्यगतो बिन्दुः, समयचक्रे चतुष्कोण-मध्यगतो बिन्दुः । कौलचक्रे कोणसंख्या नास्ति, नवत्रिकोणात्मकत्वात् । नवानां त्रिकोणानां मेलने मर्मसन्धय एवोत्पद्यन्त इति महद्रहस्यम् ॥ उभयचक्र साधारणमत ऊर्ध्वं अष्टदलपद्मं, ततः षोडशदलपद्मं, ततः मेखलात्रितयं, ततः चतुर्द्वारयुक्तं भूपुरत्रितयम् । इति श्रीचक्रोद्धारो विज्ञातव्यः ॥

ஸ்ருஷ்டிக்கிரமம் ஸமயமார்க்கம். அது விளக்கப்படுகிறது. மேலே உச்சியுள்ளதாகவும் கீழே பீடம் உள்ளதாகவும் முதலில் ஒரு சமபக்க முக்கோணம் வரைக. இதனுள் பீடத்திற்குச் சற்றுமேலே பிந்துவை வைத்து, அதற்குமேல் பீடத்திற்கு இணையாக ஒரு கோடு வரைந்து அதன்மேல் மேனோக்கிய முக்கோணம் வரைக. முதல் முக்கோண உச்சியின்வழி இரண்டாவது முக்கோண புஜ அளவில் இணை கோடுவரைந்து அதைப் பீடமாகக் கொண்டு கீழ்நோக்கிய முக்கோணம் ஒன்று வரைக. (அதன் பக்கங்கள் இரண்டாவது முக்கோணத்தின் பீடமும் முதல் முக்கோணப் பக்கங்களும் வெட்டும் புள்ளிகள் வழி செல்லட்டும். இப்புள்ளிகள் வழி மூன்று கோடுகள் செல்லுகின்றன. இவைகட்கு மர்மங்கள் என்று பெயர். இரண்டு கோடுகள் வெட்டுமிடத்திற்கு ஸந்தி என்று பெயர்.) இவ்வாறாக எட்டுக்கோண சக்கரம் தோன்றுகிறது.

எட்டுக்கோண சக்கரத்தின் மேல் கோட்டையும் கீழ்க் கோட்டையும் இருபுறமும் நீட்டி ஒரு அறுகோணம் அமைக்க. நாலுமூலைகளிலுமுள்ள மர்மங்களில் நாலு முக்கோணங்களை உண்டாக்கி உள் பத்துக் கோணசக்கரம் அமைக்க. அவ்வாறே வெளிப்பத்துக் கோணச்சக்கரமும் அமைக்க, அதன்பின் பதினான்கு கோணசக்கரம் அமைக்க உள் பத்துக் கோணத்தின் மேல் கீழ்க்கோடுகளைப் பீடங்களாய்க் கொண்டு அறுகோணம் உண்டாக்குக. நாலு மூலைகளிலுமுள்ள மர்மஸ்தானங்களில் முக்கோணங்களை உண்டாக்குக. பின்பு மிகுந்துள்ள நாலு மர்மஸ்தானங்களிலும் அவ்வாறே முக்கோணங்களை உண்டாக்கிச் சக்கரத்தைப் பூர்த்திசெய்தால் பதினான்கு கோணச்சக்கரம் தோன்றும்.

இவ்வாருக 43 கோணங்களும், 24 ஸந்திகளும், 24 மர்மங்களும் காணப்படுகின்றன. இது ஸமயமத ரகசியம். இச்சக்காத்தில் மூலத்ரிகோணம் மேல் நோக்கியதாக வரையப்பட வேண்டும். கௌல முறைப்படி த்ரிகோண மத்தியில் பிந்து. ஸமய முறைப்படி நாற்கோண மத்தியில் பிந்து. கௌல சக்கரம் ஒன்பது முக்கோணங்களாலாவதால் கோணஸங்கியை வரையறுக்கப் படுவதில்லை. ஒன்பது முக்கோணங்களின் சேர்க்கையால் மர்மங்களும் ஸந்திகளும் மட்டும் உண்டாகின்றன என்பது மகத்தான ரகசியம்.

இரண்டு சக்கரங்களிலும் இதற்குமேல் பொதுவாக அஷ்டதள பத்மம், ஷோடசதள பத்மம், மூன்றுமேகலை, நாலு வாயில்களுடன்கூடி மூன்று கோடுகளாலான பூபுரச்சதுரம். இங்ஙனம் ஸ்ரீசக்ர விளக்கம்.

॥ भावनोपनिषत् ॥

ओं भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवाः । भद्रं पश्येमाक्षभिर्यजत्राः । स्थिरै-रंगैस्तुष्टुवांसस्तनूभिः । व्यशेम देवहितं यदायुः । स्वस्ति न इन्द्रो वृद्धश्रवाः । स्वस्ति नः पूषा विश्ववेदाः । स्वस्ति न-स्तार्क्ष्यो अरिष्टनेमिः । स्वस्ति नो बृहस्पति-र्दधातु । ओं शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

आत्मान-मखण्डमण्डलाकार-मावृत्य सकल-ब्रह्माण्ड-मण्डलं स्वप्रकाशं ध्यायेत् । श्रीगुरुः सर्वकारण-भूता शक्तिः ॥ १ ॥ तेन नवरन्ध्ररूपो देहः ॥ २ ॥ नवचक्ररूपं श्रीचक्रम् ॥ ३ ॥ वाराही पितृरूपा कुरुकुल्ला बलिदेवता माता ॥४ ॥ पुरुषार्थाः सागराः ॥ ५ ॥ देहो नवरत्नद्वीपः ॥ ६ ॥ त्वगादि-सप्तधातु-रोम-संयुक्तः ॥ ७ ॥ संकल्पाः कल्पतरव-स्तेजः कल्पकोद्यानम् ॥ ८ ॥ रसनया भाव्यमाना मधुराम्ल-तिक्त-कटु-कषाय-लवण-रसाः षडृतवः ॥ ९ ॥

பாவனோபநிஷத்

ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி: ஶ்ருணுயாம தேவா:। பத்ரம் பச்யேமாக்ஷபிர்-யஜத்ரா:। ஸ்திரை-ரங்கை ஸ்துஷ்டு வா஁ஸ ஸ்தனூபி:। வ்யசேம தேவஹிதம் யதாயு:। ஸ்வஸ்தி ந இந்த்ரோ வ்ருத்தச்ரவா:। ஸ்வஸ்தி ந: பூஷா விச்வவேதா:।

பாவனோபநிஷத்து.

ஓம். தேவர்களே! காதுகளால் நாங்கள் நல்லதைக் கேட்க வேண்டும். பூஜைக் குரியவர்களே! கண்களால் நாங்கள் நல்லதைக்காண வேண்டும். திடமான உறுப்புக்களுடனும் உடல்களுடனும் (தேவர்களைத்) துதித்துப் போற்றிக்கொண்டு தேவர்

ஸ்வஸ்தி நஸ்தார்க்ஷ்யோ அரிஷ்டநேமி:। ஸ்வஸ்தி நோ ப்ருஹஸ்பதிர்-ததாது। ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி: ॥

ஆத்மான மகண்ட-மண்டலாகார-மாவ்ருத்ய ஸகல ப்ரஹ்மாண்ட-மண்டலம் ஸ்வப்ரகாசம் த்யாயேத்। ஸ்ரீகுரு: ஸர்வகாரணபூதா-சக்தி:।॥ 1॥ தேந நவரந்த்ர ரூபோ தேஹ: ॥ 2 ॥ நவசக்ர-ரூபம் ஸ்ரீசக்ரம் ॥ 3 ॥ வாராஹீ பித்ரு ரூபா குருகுல்லா பலிதேவதா மாதா ॥ 4 ॥ புருஷார்த்தா: ஸாகரா: ॥ 5 ॥ தேஹோ நவரத்ன-த்வீப: ॥ 6 ॥ த்வகாதி ஸப்ததாது-ரோமஸம்யுக்த: ॥ 7 ॥ ஸங்கல்பா: கல்பதரவ ஸ்தேஜ: கல்பகோத்யானம் ॥ 8 ॥ ரஸனயா பாவ்யமானா மதுராம்ல-திக்த-கடு-கஷாய-லவண-ரஸா: ஷட்ருதவ: ॥ 9 ॥

களுக்குவப்பான ஆயுள் எவ்வளவோ அதை அடைவோமாக. பெரும்புகழ் வாய்ந்த இந்திரன் நமக்கு நன்மை (அளிக்கட்டும்). எல்லாவற்றையும் அறியும் சூரியன் நமக்கு நன்மை (அளிக்கட்டும்). தடைபடாத கதியுடைய கருடன் நமக்கு நன்மை (அளிக்கட்டும்). பிருகஸ்பதி நமக்கு நன்மை (அளிக்கட்டும்). ஓம் மூவ்வகையிலும் சாந்தி நிலவுக.

1. தன்னைச் சுற்றிலும் தன்னொளியால் எல்லாப் பிரம் மாண்ட மண்டலங்களிலும் எல்லையின்றிப் பிரகாசிக்கும் ஆத்ம ஜோதியைத் தியானம் செய்க. ஸ்ரீகுருவே அனைத்திற்குங் காரணமாய் விளங்கும் சக்தி.

2. ஆதலின் ஒன்பது வாயில்களுடன் தோன்றும் தேகம் ஸ்ரீ குருவின் வடிவாகும்.

3. ஒன்பது சக்கரங்களைக் கொண்ட இதுவே ஸ்ரீசக்கரத் தின் வடிவமாகும்.

4. (தாதுக்களுக்கு அதி தேவதையான) வாராஹீ தந்தை யின் வடிவம்; (மாம்ஸத்திற் கதிதேவதையான) பலிதேவதை யெனப்படும் குருகுல்லா தேவி தாயின் வடிவம்.

5. (தர்மம் அர்த்தம் காமம் மோக்ஷம் என்ற) புருஷார்த்தங் கள் (நாற்புறமும் சூழ்ந்துள்ள) கடல்கள்.

6. இச் சரீரமே நவரத்னத்தீவு.

ज्ञान-मर्घ्यं ज्ञेयं हवि-र्ज्ञाता होता ज्ञातृ-ज्ञान-ज्ञेयाना-मभेद-भावनं श्रीचक्रपूजनम् ॥ १० ॥ नियतिः श्रृंगारदयो रसा अणिमादयः ॥ ११ ॥ काम-क्रोध-लोभ-मोह-मद-मात्सर्य-पुण्य-पाप-मया ब्राह्म्याद्यष्टशक्तयः ॥ १२ ॥ आधार-नवकं मुद्राशक्तयः ॥ १३ ॥ पृथिव्यप्तेजोवाय्वाकाश-श्रोत्र-त्वक्-चक्षु-जिह्वाघ्राण-वाक्-पाणि-पाद-पायूपस्थानि मनोविकाराः कामाकर्षिण्यादि षोडश-शक्तयः ॥ १४॥ वचनादानागमन-विसर्गानन्द-हानोपादानोपेक्षाख्य-बुद्धयोऽनंगकुसुमाद्यष्टौ ॥ १५ ॥

ஜ்ஞானமர்க்யம் ஜ்ஞேயம் ஹவிர்-ஜ்ஞாதா ஹோதா ஜ்ஞாத்ரு-ஜ்ஞான-ஜ்ஞேயானு - மபேத - பாவனம் ஸ்ரீசக்ர-பூஜனம் ॥ 10 ॥ நியதிः ச்ருங்காராதயோ ரஸா அணிமாதயः ॥ 11 ॥ காம-க்ரோத - லோப-மோஹ-மத - மாத்ஸர்ய-

---

7. தோல் (மாம்ஸம், ரத்தம், மேதை, மஜ்ஜை, நரம்புகள், எலும்புகள்) முதலிய ஏழு தாதுக்கள் உரோமத்துடனும் (ஓஜஸ்ஸுடனும்) நவரத்தினங்களாவன.

8. ஸங்கல்பங்களே கற்பக விருக்ஷங்கள். உள்ளொளி பொருந்திய மனமே கற்பக உத்யான வனம்.

9. நாவினல் உணரத்தக்க இனிப்பு, புளிப்பு, கசப்பு, உவர்ப்பு, கார்ப்பு, துவர்ப்பு என்னும் அறுசுவைகளும் (வஸந்தம் முதலிய) ஆறு ருதுக்களாவன.

10. ஞானமே (விசேஷ) அர்க்கியம் ; (இந்திரிய அக்கினியில் அர்ப்பணம் செய்யப்படும்) ஞேயவஸ்துக்களே ஹவிஸ்ஸாகும் ; அறிபவன் (தானே) ஹோமம் செய்பவன் ; அறிபவனும் அறிவும் அறியப்படுவதும் ஒன்றேயென்ற அபேதபாவனையே ஸ்ரீசக்கர பூஜையாகும்.

புண்ய - பாப-மயா ப்ராஹ்ம்யாத் - யஷ்டசக்தய: || 12 || ஆதாரநவகம் முத்ரா-சக்தய: ||13|| ப்ருதிவ்யப்தேஜோ-வாய்வாகாச-ச்ரோத்ர - த்வக் - சக்ஷுர்-ஜிஹ்வாக்ராண-வாக்-பாணி-பாத-பாயூபஸ்தானி மனோவிகாரா: காமாகர்ஷிண்யாதி ஷோடச - சக்தய: || 14 || வசனாதானகமன-விஸர்க்கானந்த-ஹானோபாதானோபேக்ஷாக்ய - புத்தயோऽனங்க குஸுமாத்யஷ்டௌ || 15 ||

---

11. நியதியுடன் சிருங்காரம் (பயம், கோபம், வெறுப்பு ஹாஸ்யம், வீரம், கருணை, வியப்பு, சாந்தி) முதலிய ஒன்பது ரஸங்களும் சேர்ந்து அணிமா முதலிய பத்து ஸித்தி தேவதைகள்.

12. காமம், கோபம், லோபம், மோஹம், மதம், மாற்சரியம், புண்ணியம், பாவம் இவை எட்டும் ப்ராஹ்மீ முதலிய எட்டு மாத்ருகா சக்திகள்.

13. (மூலாதாரம் முதலிய ஆறு ஆதாரங்கள், இவைகட்கு மேலுள்ள அகுல ஸஹஸ்ராரம், கீழுள்ள குல ஸஹஸ்ஸராரம், இந்த்ர யோனி எனும் உள் நாக்கு ஆக) ஒன்பது ஆதாரங்களும் (இவற்றின் ஸமஷ்டியாக ஒன்றுங் கூட்டிப்பத்தும்) முத்ரா சக்திகள்.

14. பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம்; செவி, மெய், கண், நாக்கு, மூக்கு; வாக்கு, கை, கால், பாயு, உபஸ்தம் (என்னும் பதினைந்தும்) இவைகளால் மாறுபடும் மனத்துடன் காமாகர்ஷிணீ முதலான பதினாறு சக்திகள்.

15. பேசுதல், வாங்குதல், நடத்தல், கழித்தல், ரமித்தல், என்னும் ஐந்து கர்மேந்திரியத் தொழில்களும், தியாகம், கிரகணம், உபேக்ஷை என்ற புத்தியின் தொழில்களும் அனங்க குஸுமா முதலிய எட்டு சக்திகள்.

अलंबुसा कुहु-विश्वोदरा वारणा हस्तिजिह्वा यशोवती पयस्विनी गान्धारी पूषा शंखिनी सरस्वतीडा पिंगला सुषुम्नाचेति चतुर्दश नाड्यः सर्व संक्षोभिण्यादि चतुर्दश शक्तयः ॥ १६ ॥ प्राणापान-व्यानोदान-समान-नाग-कूर्म-कृकर-देवदत्त-धनंजया दशवायवः सर्वसिद्धिप्रदादि-बहिर्दशार-देवताः ॥ १७ ॥ एतद्वायु-संसर्गकोपाधि-भेदेन रेचकः पाचकः शोषको दाहकः प्लावक इति प्राणमुख्यत्वेन पंचधा जठराग्नि-र्भवति ॥ १८ ॥ क्षारक उद्धारकः क्षोभको जंभको मोहक इति नाग-प्राधान्येन पंचविधास्ते मनुष्याणां देहगा भक्ष्य-भोज्य-शोष्य-लेह्य-पेयात्मकपंचविधमन्नं पाचयन्ति ॥ १९ ॥

அலம்புஸா குஹூர்-விச்வோதரா வாரணா ஹஸ்திஜிஹ்வா யசோவதீ பயஸ்விநீ காந்தாரீ பூஷா சங்கிநீ ஸரஸ்வதீடா பிங்கலா ஸுஷும்நா சேதி சதுர்த்தச நாட்ய:. ஸர்வ ஸம்க்ஷோபிண்யாதி சதுர்த்தச சக்தய: ॥ 16 ॥ ப்ராணாபான- வ்யானோதான-ஸமான-நாக-கூர்ம-க்ருகர - தேவதத்த-தனஞ்ஜயா தச வாயவ: ஸர்வ

---

16. அலம்புஸா, குஹூ, விச்வோதரீ, வாரணா, ஹஸ்திஜிஹ்வை, யசோவதீ, பயஸ்விநீ, காந்தாரீ, பூஷா, சங்கிநீ, ஸரஸ்வதீ, இடை, பிங்கலை, ஸுஷும்னை என்ற பதினான்கு நாடிகளின் சக்திகளே ஸர்வஸம்க்ஷோபிணீ முதலிய பதினான்கு சக்திகள்.

17. பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், ஸமானன், நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்ஜயன்

ஸித்தி-ப்ரதாதி-பஹிர்த்தசார தேவதா: ॥ 17 ॥ ஏதத்வாயு-ஸம்ஸர்க்ககோபாதி-பேதேன ரேசக: பாசக: சோஷகோ தாஹக: ப்லாவக இதி ப்ராண-முக்யத்வேன பஞ்சதா ஜடராக்னிர்-பவதி ॥ 18 ॥ க்ஷாரக உத்தாரக: க்ஷோபகோ ஜ்ரும்பகோ மோஹக இதி நாக-ப்ராதான்யேன பஞ்சவிதா ஸ்தே மனுஷ்யாணும் தேஹகா பக்ஷ்ய-போஜ்ய-சோஷ்ய-லேஹ்ய-பேயாத்மக-பஞ்சவித-மன்னம் பாசயந்தி ॥ 19 ॥

என்னும் பத்து வாயுக்களும் வெளிப்பத்துக் கோணங்களிலுள்ள தேவதைகள்.

18-20. மேற் கூறியவற்றில் பிராணன் முதலிய ஐந்து வாயுக்களுடன் சேர்ந்து உபாதி பேதத்தினுல் ஜாடராக்னி ரேசகம் பாசகம் (உணவைப் பக்குவப்படுத்தல்), சோஷகம் (உலர்த்தல்), தாககம் (எரித்தல்), ப்லாவகம் (நிறைத்தல்) என்ற ஐந்துவகைத் தொழிலைச் செய்வதாகிறது; க்ஷாரகம், உத்தாரகம், க்ஷோபகம், ஜ்ரும்பகம், மோஹகம் என்ற தொழில்களை நாகன் முதலிய ஐந்து உபவாயுக்களுடன் சேர்ந்து செய்வதாகிறது; அவை மனிதர்களுடைய சரீரத்தில் பரவி பக்ஷ்ய, போஜ்ய, சோஷ்ய, லேஹ்ய, பேய வடிவான ஐந்துவகைப்பட்ட உணவை ஜீரணம் செய்கின்றன. இப்பத்து வித அக்கினி கலைகளும் ஸர்வஜ்ஞா முதலிய உள் பத்துக் கோண தேவதைகள்.

21. குளிர், வெப்பம், இன்பம், துன்பம், விருப்பம், ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் என்பவை வசினீ முதலிய எட்டு சக்திகள்.

एता दशवह्निकलाः सर्वज्ञाद्या अन्तर्दशारदेवताः ॥ २० ॥ शीतोष्ण-सुखदुःखेच्छाः सत्त्वं रजस्तमो वशिन्यादि-शक्तयोऽष्टौ ॥ २१ ॥ शब्दादि तन्मात्राः पंचपुष्पबाणाः ॥ २२ ॥ मन इक्षुधनुः ॥ २३ ॥ रागः पाशः ॥ २४ ॥ द्वेषोऽङ्कुशः ॥ २५ ॥ अव्यक्त-मह-दहंकाराः कामेश्वरी-वज्रेश्वरी-भगमालिन्योऽन्तस्त्रिकोणगा देवताः ॥ २६ ॥ निरुपाधिक-संविदेव कामेश्वरः ॥ २७ ॥ सदानन्दपूर्णः स्वात्मैव परदेवता ललिता ॥ २८ ॥ लौहित्य-मेतस्य-सर्वस्य विमर्शः ॥ २९ ॥ अनन्य-चित्तत्वेन च सिद्धिः ॥ ३० ॥ भावनायाः क्रिया उपचारः ॥ ३१ ॥ अहं त्वमस्ति-नास्ति-कर्तव्य-मकर्तव्य-मुपासितव्यमिति विकल्पाना-मात्मनि विलापनं होमः ॥ ३२ ॥ भावना-विषयाणा-मभेदभावना तर्पणम् ॥ ३३ ॥ पंचदश-

---

ஏதா தசவஹ்னிகலா: ஸர்வஜ்ஞாத்யா அந்தர்-தசார தேவதா: ॥ 20 ॥ சீதோஷ்ண-ஸுகதுःக்கேச்சா: ஸத்வம் ரஜஸ்தமோ வசின்யாதி-சக்தயோऽஷ்டௌ ॥ 21 ॥ சப்தாதி தன்மாத்ரா: பஞ்சபுஷ்ப-பாணா: ॥ 22 ॥ மன இக்ஷுதனு: ॥ 23 ॥ ராக: பாச: ॥ 24 ॥ த்வேஷோऽங்குச: ॥ 25 ॥ அவ்

22-25. சப்தம், (ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம்) முதலிய ஐந்து தன் மாத்திரைகள் (தேவியின் கையிலுள்ள) ஐந்து புஷ்ப பாணங்கள். மனமே கரும்பு வில். ஆசையே பாசம் (கயிறு). துவேஷமே அங்குசம். (இவை பரதேவதையின் கையிலுள்ள ஆயுதங்கள்.)

26. அவ்யக்தம், மஹத், அஹங்காரம் என்பவையே காமேச்வரீ, வஜ்ரேச்வரீ, பகமாலினீ எனப்படும் உள் முக்கோண தேவதைகள்.

யக்ந-மஹாநஹங்காரா: காமேச்வரீ-வஜ்ரேச்வரீ-பகமாலின் யோ ऽந்தஸ்தரி-கோணகா தேவதா: ॥ 26 ॥ நிருபாதிக-ஸம்விதேவ காமேச்வர: ॥ 27 ॥ ஸதானந்த பூர்ண: ஸ்வாத் மைவ பரதேவதா லலிதா ॥ 28 ॥ லௌஹித்ய-மேதஸ்ய ஸர்வஸ்ய விமர்ச: ॥ 29 ॥ அனன்ய சித்தத்வேன ச ஸித்தி: ॥ 30 ॥ பாவனாயா: க்ரியா உபசார: ॥ 31 ॥ அஹம் த்வமஸ்தி நாஸ்தி கர்த்தவ்ய-மகர்த்தவ்ய-முபாஸிதவ்ய மிதி விகல்பானா-மாத்மனி விலாபனம் ஹோம: ॥ 32 ॥ பாவனா - விஷயாணா-மபேத பாவனா தர்ப்பணம் ॥ 33 ॥ பஞ்சதச - திதிரூபேண காலஸ்ய பரிணாமாவ லோகனம் ॥ 34 ॥ ஏவம் முஹூர்த்தத்ரிதயம்

27, உபாதியற்ற ஞானமே (பிந்துவடிவான) காமேசுவரர்.

28. எப்பொழுதும் ஆனந்த பரிபூர்ணமா யிருக்கின்ற தனது ஆத்மஸ்வருபமே பரதேவதையாகும் லலிதை.

29. சிவப்பு நிறம் (ஜீவன் சிவன் சக்தி ஆகிய) இவ்வனைத் தின் விமர்சம் (அபேதவடிவான அனுஸந்தானம்).

30. சித்தம் (இந்த சாதனையால்) ஒரு முகப்படுதலே ஸித்தி யாம்.

31. பாவனை செய்வதே உபசாரம்.

32. நான், நீ, உண்டு, இல்லை, செய்யத்தக்கது, செய்யத் தகாதது, உபாசிக்கத்தக்கது என்ற வேறுபாடுகளை யெல்லாம் ஆத்மாவில் லயம் செய்தலே ஹோமம்.

33. பாவனைக்கு இதுவரை கூறப்பட்ட விஷயங்களிலும் ஏற்றத் தாழ்வைக் காணாதிருத்தல் தர்ப்பணம்.

तिथिरूपेण कालस्य परिणामावलोकनम् ॥ ३४ ॥ एवं मुहूर्त-त्रितयं मुहूर्त-द्वितयं मुहूर्त-मात्रं वा भावनापरो जीवन्मुक्तो भवति स एव शिवयोगीति गद्यते ॥ ३५ ॥ कादिमतेनान्त-श्चक्र-भावनाः प्रतिपादिताः ॥ ३६ ॥ य एवं वेद सोऽथर्व-शिरोऽधीते ॥ ३६ ॥ इत्युपनिषत् ॥ ओं भद्रं कर्णेभिरिति शान्तिः ॥

முஹூர்த்தத்விதயம் முஹூர்த்தமாத்ரம் வா பாவனா பரோ ஜீவன்முக்தோ பவதி ஸ ஏவ சிவ-யோகீதி கத்யதே ॥ 35 ॥ காதி - மதேனாந்தச்சக்ர-பாவனாः ப்ரதிபாதிதாः ॥ 36 ॥ ய ஏவம் வேத ஸோऽதர்வசிரோऽதீதே ॥ 37 ॥ இத்யுப நிஷத் ॥ ஓம் பத்ரம் கர்ணேபிரிதி சாந்திः ॥

---

34. பதினைந்து திதிகளின் வடிவமாய்க் காலம் மாறிவருவதை (ஸாக்ஷியாயிருந்து) காண்பதே காட்சி.

35. இவ்வாறு மூன்று முகூர்த்தமோ இரண்டு முகூர்த்தமோ அல்லது ஒரு முகூர்த்தமாவது பாவனையில் நிலைத்திருப்பவன் ஜீவன்முக்தனாவான். அவனே சிவயோகி எனக் கூறப்படுவான்,

36. இங்ஙனம் காதி மதத்தை யனுசரித்து அந்தரங்கமான ஸ்ரீசக்கர பாவனைகள் விவரிக்கப்பட்டன.

37. எவன் இதை உள்ளபடி அறிகிறானோ அவன் அதர்வ வேதத்தின் (உபநிஷத்தை) தலை சிறந்த உண்மையைக் கற்றவன். ஆகின்றான், இங்ஙனம் உபநிஷத்து விளக்கப் பெற்றது.

'ஓம். தேவர்களே! காதுகளால் நாங்கள் நல்லதைக் கேட்க வேண்டும்......' என்று சாந்தி பாடம்,

ஆவாஹனாதி உபசாரபாவனை

பின்வருவதும் பாவனோபநிஷத்தின் பிற்பகுதியாக சில பாடங்களில் காணப்படுகிறது.

(1) பாஹ்யாப்யந்த:கரணானாம் ரூபக்ரஹண - யோக்யதா ऽஸ்த்வித்-யாவாஹனம் ।

(2) தஸ்ய பாஹ்யாப்யந்த: - கரணானா-மேகரூப - விஷய க்ரஹண-மாஸனம் ।

(3) ரக்த-சுக்ல-பதைகீகரணம் பாத்யம் ।

(4) உஜ்ஜ்வலதாமோதானந்தாஸன-தான-மர்க்யம் ।

(5) ஸ்வச்சம் ஸ்வத: ஸித்த-மித்யாசமனீயம் ।

(6) சிச்சந்த்ராமயீதி ஸர்வாங்க-ஸ்ரவணம் ஸ்நானம் ।

(7) சிதக்னிஸ்வரூப—பரமானந்தசக்தி-ஸ்புரணம் வஸ்த்ரம் ।

(8) ப்ரத்யேகம் ஸப்தவிம்சதிதா பின்னத்வேனேச்சா-ஜ்ஞான-க்ரியாऽऽத்மக - ப்ரஹ்மக்ரந்திமத்ரஸதந்து - ப்ரஹ்மநாடி ப்ரஹ்மஸூத்ரம் ।

(9) ஸ்வ-வ்யதிரிக்த-வஸ்து-ஸங்க-ரஹித-ஸ்மரணம்-விபூஷணம் ।

(10) ஸச்சித்ஸுகபரிபூர்ணதா ஸ்மரணம் கந்த: ।

(11) ஸமஸ்த-விஷயாணாம் மனஸ: ஸ்தைர்யேணானு-ஸந்தானம் குஸுமம் ।

(12) தேஷாமேவ ஸர்வதா ஸ்வீகரணம் தூப: ।

(13) பவனாவச்சின்னோர்த்வ - ஜ்வலன - ஸச்சிதுல்காऽऽ காச-தேஹோ தீப: ।

(14) ஸமஸ்த-யாதாயாத-வர்ஜ்யம் நைவேத்யம் ।

(15) அவஸ்தாத்ரயைகீகரணம் தாம்பூலம் ।

(16) மூலாதாரா-தாப்ரஹ்மரந்த்ர - பர்யந்தம் ப்ரஹ்ம ரந்த்ராதாமூலாதார-பர்யந்தம் கதாகதரூபேண ப்ராதக்ஷிண்யம் ।

(17) துர்யாவஸ்தா நமஸ்கார: ।

(18) தேஹசூன்ய-ப்ரமாத்ருதா-நிமஜ்ஜனம் பலிஹரணம் ।

(19) ஸத்வமஸ்தி கர்த்தவ்ய-மகர்த்தவ்ய-மௌதாஸீன்ய-நித்யாத்ம-விலாபனம் ஹோம: ।

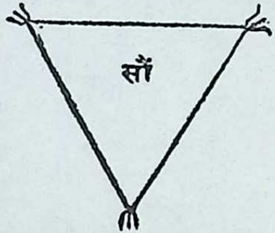
(20) ஸ்வயம் தத்பாதுகா-நிமஜ்ஜனம் பரிபூர்ணத்யானம் ॥

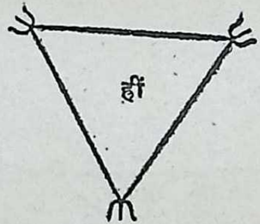
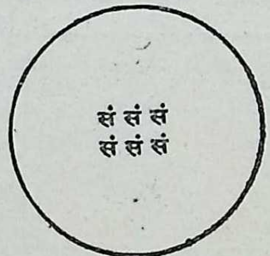
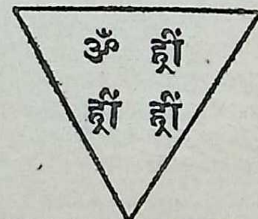
அநுபந்தம் 3

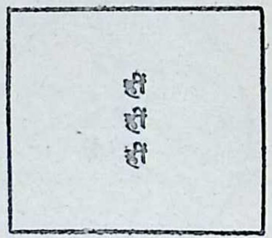
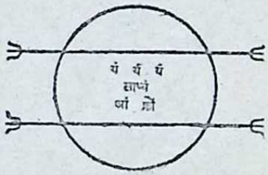
சில பிரயோகங்கள்

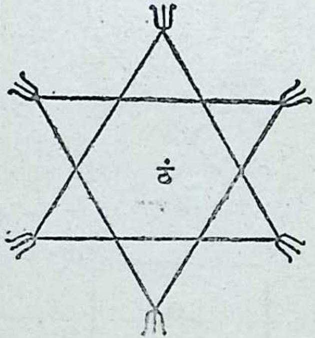
இஷ்டப் பிராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவிருத்திக்கும் ஸௌந்தர்ய லஹரீ சுலோகங்களின் ஜபம் மந்திர சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப் பட்டுள்ளது. அவற்றுள் சில முக்கியமான பிரயோகங்கள் கீழே தரப்பட்டிருக்கின்றன.

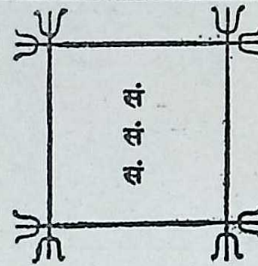
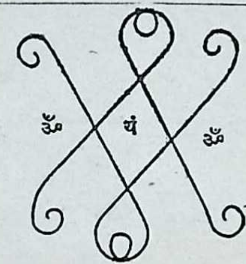
I. இஷ்டப் பிராப்தி

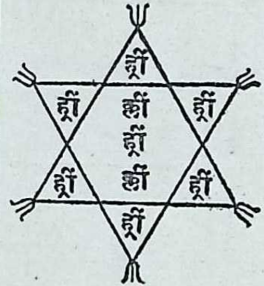
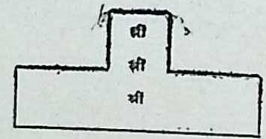
	இஷ்டப்பிராப்தியும் அநிஷ்ட நிவிருத்தியும்	மந்திரம்	பூஜை பாராயணமுறை (வேறு விதமாய்ச் சொல்லாதவிடத்துக் கிழக்கு முகமாக ஜபம்)	நிவேதனம்	யந்த்ரம் (வேறு விதமாய்க் குறிப்பிடாதவிடத்தில் தங்கத் தகட்டில் எழுதிப் பூஜிக்க வேண்டியது).
1.	அதிகாரமும் பதவியும்	25-வது சுலோகம் 'த்ரயாணாம் தேவானாம்'	45 தினம்; தினம் 1000 தடவை	தேன்	

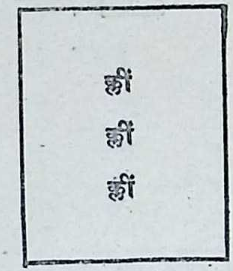
2.	ஆத்ம ஞானம்; ஸகலமந்த்ர ஜபசித்தி	27 'ஜபோ ஜல்ப: சில்பம்'	45 தினம் × 1000 தடவை	பால்	
3.	கவி பாடுந் திறமை; வித்யா லாபம்	15 'சர ஜ்யோத்ஸ்ஞ சுத்தாம்'	45 தினம் × 1000 யந்திரம் ரக்ஷை; தீர்த்தம் ஜபத்திற்குப் பின் உட்கொள்ள	தேன் பழம் சர்க்கரை	
4.	தனலாபம் பூமிலாபம்	91 'பதங்யாஸ-க்ரீடா'	25 × 1000	பால்பாயஸம்	

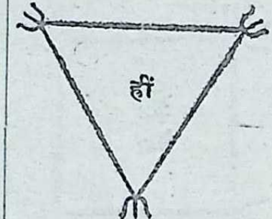
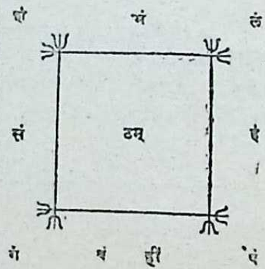
	இஷ்டப்ராப்தியும் அநிஷ்ட நிவிருத்தியும்	மந்திரம்	பூஜை பாராயண முறை (வேறுவிதமாய்ச் சொல்லாதவிடத்துக் கிழக்கு முகமாக ஜபம்)	நிவேதனம்	யந்த்ரம் (வேறு விதமாய்க்குறிப்பிடாதவிடத்தில் தங்கத் தகட்டில் எழுதிப்பூஜிக்கவேண்டியது.)
5.	தேவதாவச்யம்; தேவதாப்ரஸாதம்	47 'ப்ருவெள புக்னே கிஞ்சித்'	25 × 1000 யந்த்ரம் விபூதியிலும் எழுதலாம். விபூதியைச்சிரசில் அணியவும்	தேங்காய் பழம் தேன்	
6.	தேசாந்தரம் சென்றவர் திரும்பி வர	9 'மஹீம் மூலாதாரே'	45 × 1000 யந்த்ரத்தின் மேல் கஸ்தூரி பூசவும்	பால்பாயஸம்	

7.	நினைத்ததையும் எதிர்காலத்தையும் ஸ்வட்னத்தில் காண.	40 ‘தடித்வந்தம் சக்த்யா’	45 × 1000 யந்திரத்தை முடிவில் தலையணையின் கீழ் வைத்துக் கொள்ளவும்	பால் பாயஸம்	
8.	புத்திரப்பேறு மலடு நீக்கம்	6 ‘தனு: பௌஷ்பம்’	21 × 500 யந்திரத்தை ரக்ஷையாகக் கையில் கட்டிக் கொள்ள	கரும்பு	

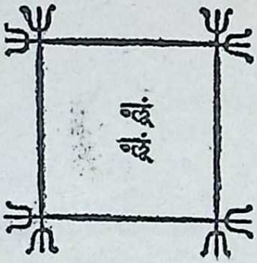
	இஷ்டப்பிராப்தியும் அநிஷ்ட நிவிருத்தியும்	மந்திரம்	பூஜை பாராயண முறை (வேறு விதமாய்ச் சொல்லாத விடத்துக் கிழக்கு முகமாக ஜபம்)	நிவேதனம்	யந்த்ரம் (வேறு விதமாய்க்குறிப்பிடாதவிடத்தில் தங்கத் தகட்டில் எழுதிப்பூஜிக்கவேண்டியது.)
9.	வாக்குப்பலிதம் ; ஆரூடம் ; ஜோசியம்	45 ' அராலே : ஸ்வாபாவ்யாத்'	45 × 1000	த்ரிமதுரம் (தேங்காய்த் துருவல், வெல்லம், நெய்) தேன்	
10.	வியாபாரத்தில் ஜயம் ; நீண்ட ஆயுள் ; ரஸாயன ஸித்தி	32 ' சிவஃ சக்திஃ க்ாமஃ '	45 × 1000 யந்திரத்தை வியாபார ஸ்தலத்தில் கட்டி வைக்க	உளுந்து வடை சர்க்கரைப் பொங்கல் தயிர்ச்சாதம்	

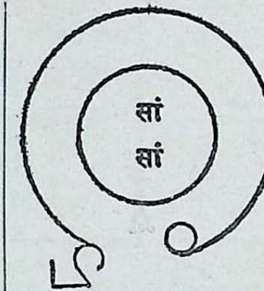
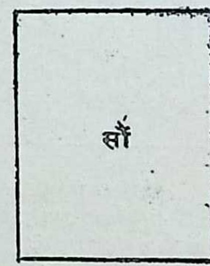
11.	வீரிய விருத்தி; தேகத்தி லுள்ள நாடி களின் சுத்தி	10 'ஸுதாதாரா ஸாரை:'	6 × 1000 யந்திரத்தைப் பட்டுக்கயிற் றில் கட்டித் தொங்க விடவும்	பழம்	
12.	ஸங்கீத ஞானம் ஸகலரோக நிவிருத்தி	66 'விபஞ்ச்யா காயந்தீ'	3 × 5000 யந்திரத்தை விபூதியில் எழுதி ஜபித் தால் எல்லா ரோகங்களும் தீரும்	சர்க்கரைப் பொங்கல்	

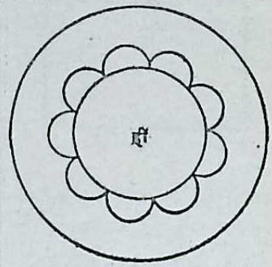
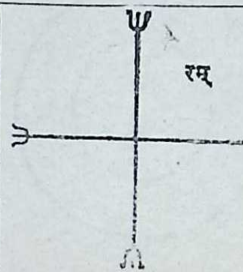
	இஷ்டப்பிராப்தியும் அநிஷ்ட நிவிருத்தியும்	மந்திரம்	பூஜை பாராயண முறை (வேறு விதமாய்ச் சொல்லாத விடத்துக்கிழக்கு முகமாக ஜபம்)	நிவேதனம்	யந்த்ரம் (வேறு விதமாய்க்குறிப்பிடாதவிடத்தில் தங்கத் தகட்டில் எழுதிப் பூஜிக்கவேண்டியது.)
13.	ஸர்வஜன வச்யம்; ஸத்கீர்த்தி	51 ‘சிவே ச்ருங்கா ரார்த்ரா’	45 × 1000 யந்திரத்தைச் சந்தனத்திலும் எழுதலாம். சந்தனத்தைப் பின்பு பூசிக் கொள்ள.	தேன் உளுந்து வடை	
14.	ஸர்வ சாஸ்திர ஞானம்	17 ‘ஸவித்ரீபிர் வாசாம்’	45 × 1000	தேன் பால் கரும்பு சர்க்கரை கற்கண்டு	

15.	ஸ்த்ரீகளுக்கு கர்ப்பப்ராப்தி	98 'கதா காலே மாதஃ'	30 × 1000 விபூதியிலும் யந்திரத்தை எழுதலாம்	தேன்	
16.	ஸ்த்ரீ புருஷ வச்யம்	5 'ஹரிஸ்த்வா-மாராத்ய'	8 × 2000 தாமிரத்தகட்டில் யந்த்ரம் (தலையில் அணியவும்)	பயத்தம்பருப்புச்சேர்ந்த பொங்கல்	

II அநிஷ்ட நிவிருத்தி

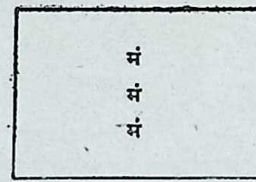
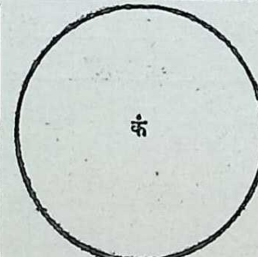
	இஷ்டப்பிராப்தியும் அநிஷ்ட நிவிருத்தியும்	மந்திரம்	பூஜை பாராயண முறை (வேறு விதமாய்ச் சொல்லாத விடத்துக் கிழக்கு முகமாக ஜபம்)	நிவேதனம்	யந்த்ரம் (வேறு விதமாய்க்குறிப் பிடாதவிடத்தில் தங்கத் தகட்டில் எழுதிப்பூஜிக் கவேண்டியது,)
17.	அண்டரோக நிவாரணம் ; சத்ருஜயம்	55 ‘ நிமேஷோன் மேஷாப்யாம் ’	45 × 2500	பாயஸம் தேங்காய் வெற்றிலை பாக்கு	

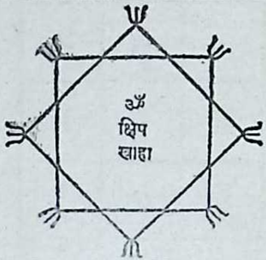
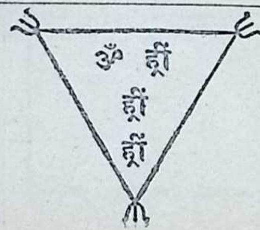
18.	உபஸ்த ரோகம்; ஸ்திரீ போகத்தால் ஏற்பட்ட ரோகங்கள்; ஸர்வபாப நிவிருத்தி	54 'பவித்ரீ கர்த்தும் நஃ'	45 × 1000 ஜலத்திலும் யந்திரத்தை எழுதி ஜபிக்கலாம்	வெல்லப் பாயஸம்	
19.	ஊமை நீங்க; வாக்கின் தெளிவு ஏற்பட	12 'த்வதீயம் ஸௌந்தர்யம்'	45 × 1000 ஒரு பாத்திரத்தில் நிறைய ஜலம் வைத்து அதில் யந்திரத்தை எழுதவும். பூஜை முடிந்தபின் அந்த ஜலத்தைச்சாப்பிட வேண்டும்	தேன்	

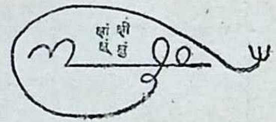
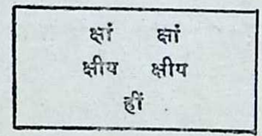
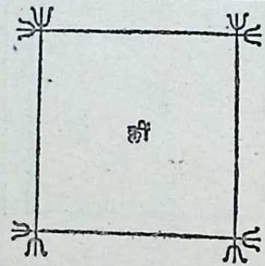
	இஷ்டப்பிராப்தியும் அநிஷ்ட நிவிருத்தியும்	மந்திரம்	பூஜை பாராயண முறை (வேறு விதமாய்ச் சொல்லாத விடத்துக் கிழக்கு முகமாக ஜபம்)	நிவேதனம்	யந்த்ரம் (வேறு விதமாய்க்குறிப்பிடாதவிடத்தில தங்கத் தகட்டில் எழுதிப் பூஜிக்கவேண்டியது.)
20.	கடன் நீங்க; செல்வம் வளர.	23 "த்வயா ஹ்ருத்வா வாமம்'	45 × 1000	பாயஸம் உளுந்து வடை	
21.	காராக்ருஹ வாஸ நிவிருத்தி; ஸம்ஸார கஷ்ட நிவிருத்தி	8 'ஸுதா ஸிந்தோர் மத்யே'	12 × 1000	மிளகு அன்னம்; பாயஸம்	

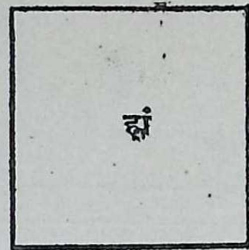
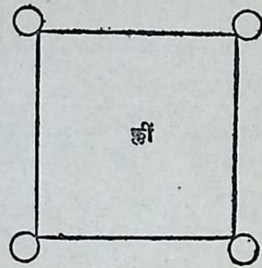
22.	கண் காது ரோகம்	52 'கதே கர்ணுப்யர்ணம்'	45 × 1000 விபூதியிலும் யந்திரம் எழுதலாம்	எள் சாதம்; பாயஸம்	रं
23.	குல்மம்; வயிற்று நோய்; பசியின்மை	41 'தவாதாரே மூலே'	30 × 4000 உப்புப்பொடியில் யந்திரம் எழுதிப் பூஜித்து அதை உட்கொள்ள நோய் தீரும்	தேன் பொங்கல்	यं ह्रीं

	இஷ்டப்பிராப்தியும் அநிஷ்ட நிவிருத்தியும்	மந்திரம்	பூஜை பாராயண முறை (வேறு விதமாய்ச் சொல்லாத விடத்துக் கிழக்கு முகமாக ஜபம்)	நிவேதனம்	யந்த்ரம் (வேறு விதமாய்க்குறிப்பிடாதவிடத்தில் தங்கத் தகட்டில் எழுதிப் பூஜிக்கவேண்டியது.)
24.	சத்ருபயம் ; ராஜபயம்	7 'க்வணத் காஞ்சீதாமா'	12 × 1000 விபூதியிலும் யந்த்ரம் எழுதலாம்	பாயஸம் அன்னம்	क्ष्रीं
25.	துஸ்ஸ்வப்னம் (கெட்டகனவு)	39 'தவ ஸ்வாதிஷ்டானே'	12 × 108	பொங்கல் அல்லது பால் பாயஸம் தேன்	ठं पं पः षं सम्

26.	தூக்கமின்மை	62 'ப்ரக்ருத்யா ரக்தாயா:'	8 × 1000 ஜபத்திற்குப் பிறகு யந்திரத்தைத் தலையணையின் கீழ் வைத்துக் கொள்ள	உளுத்தம் பருப்பு அன்னம் அல்லது உளுந்து வடை தேன்	
27.	நவக்ரஹ தோஷம்	48 'அஹ: ஸ-ஏதே ஸவ்யம்'	9 × 1000	சித்ரான்னம் பழம் தேன்	
28.	பாலாரிஷ்டம் (குழந்தைகளின் வியாதி)	38 'ஸமுன் மீலத்'	45 × 5000 ஜலத்திலும் ஜபிக்கலாம்	உளுந்து வடை தேங்காய் வெற்றிலை பாக்கு	

29.	பூதப்ரேத-பிசாச பயம்; க்ஷுத்ர ரோகம்	24 'ஜகத்ஸூதே தாதா'	20 × 1000	தேன் உளுந்து வடை எள் சாதம் (தித்திப்பு)	
30.	விஷம்; விஷஜ்வரம்; ஸர்ப்பவச்யம்	20 'கிரந்தீ-மங்கேப்யஃ'	25 × 1000 வீபூதியிலோ ஜலத்திலோ யந்திரம் எழுதலாம்	பால் பாயஸம்	
31.	ரண நிவாரணம் (ஆறாத புண்)	95 'புராராதே-ரந்தஃ புரமஸி'	45 × 108 எண்ணெயில் யந்திரத்தை வைத்து ஜபித்து ரணத்தில் தடவவும்	எள் சாதம்; சர்க்கரை	

32.	க்ஷயரோகம்	35 'மனஸ்த்வம்'	45 × 1000 கடுக்காயில் ஜபம் செய்து கொடுக்கவும்	சர்க்கரை தேன் பாயஸம்	
33.	க்ஷுத்ர-ப்ரயோகம் (சூன்யம் முதலியன)	90 'ததானே தீனேப்ய:'	30 × 1000 விபூதியிலும் எழுதி ஜபிக்கலாம்	பாயஸம் தேன்	
34.	ஸர்வ ரோக நிவிருத்தி ; சித்தப்பிரமை நீங்க	44 'தஜ்ஞே து க்ஷேமம் ந:'	12 × 1000 மஞ்சள் குங்குமத்தில் எழுதி ஜபித்தால் ஸகல கார்ய ஜயம்	தேன்	

35.	ஸ்த்ரீகளுக்கும் பசுக்களுக்கும் பால் விருத்தி யாக.	73 'அமுதே வக்ஷாஜௌ'	8 × 1000 ஜலத்திலும் எழுதி ஜபித்துப் புரோக்ஷித்துஉட்கொள்ள	தேன் பால்	
36.	ஸர்வ விக்ன நாசம் ஸர்வ கார்ய ஸித்தி	'சிவஃ சக்த்யா'	12 × 1000	ஹவிஸ் (நெய் கலந்த அன்னம்)	

அனுபந்தம் 4.

மந்த்ர ஸித்திக்காகப் பூஜையும் ஜபமும் செய்யும் முறை

1. ஆசமனம் :—ஐம் - ஆத்ம-தத்வம் சோதயாமி ஸ்வாஹா। ஹ்ரீம் - வித்யா - தத்வம் சோதயாமி ஸ்வாஹா க்லீம் - சிவதத்வம் சோதயாமி ஸ்வாஹா। ஐம் – ஹ்ரீம் - க்லீம்—ஸர்வதத்வம் சோதயாமி ஸ்வாஹா ||

2. கணபதி த்யானம் :—சுக்லாம்பரதரம் விஷ்ணும் சசி-வர்ணம் சதுர்ப்புஜம்। ப்ரஸன்ன - வதனம் த்யாயேத் ஸர்வ - விக்னோபசாந்தயே ||

3. பிராணுயாமம்.

4. ஸங்கல்பம் :–சுபே சோபனே முஹூர்த்தே + மமோபாத்த - ஸமஸ்த - துரிதக்ஷயத்வாரா ஸ்ரீமஹாத்ரிபுரஸுந்தரீ - ப்ரீத்யர்த்தம் அஸ்மாகம் ஸர்வேஷாம் ஸகுடும்பானும் க்ஷேம - ஸ்த்தைர்ய-வீர்ய - விஜய-ஆயுராரோக்ய-ஐச்வர்யாபி-வ்ருத்த்யர்த்தம், ஸமஸ்த-மங்களாவாப்த்யர்த்தம், (அமுக) கோத்ரோத்பன்னஸ்ய (அமுக) நாம்னஃ மஹாத்ரிபுரஸுந்தரீ - ப்ரஸாதேன

* (i) ஸர்வாபந்நிவ்ருத்யர்த்தம்

(ii) ஸர்வாபீஷ்ட-பலாவாப்த்யர்த்தம்

(iii) (அமுக) வ்யாதி-நாச-பூர்வகம் க்ஷிப்ராரோக்யாவாப்த்யர்த்தம்

(iv) அபம்ருத்யு - பரிஹார - பூர்வகம் - ஆயுரபிவ்ருத்த்யர்த்தம்

(v) (அமுக) வசீகரணார்த்தம்

(vi) க்ரஹபீடா-நிவாரணார்த்தம்

---

* இந்த மாதிரி எப்படி உசிதமோ அப்படி சொல்லிக் கொள்ளவும்.

(vii) பூதப்ரேத - பிசாசோபத்ரவாதி - ஸர்வாரிஷ்ட - நிவாரணார்த்தம்

(viii) ஸகலைச்வர்ய-ஸித்தித்வாரா (அமுக) குலதேவதா ப்ரஸாதஸித்த்யர்த்தம்.

ஸௌந்தர்ய லஹரீ - மஹாமந்த்ர - ஜபம் கரிஷ்யே ॥ கரிஷ்யமாணஸ்ய கர்மண: நிர்விக்னேன பரிஸமாப்த்யர்த்தம் ஆதௌ விக்னேச்வர பூஜாம் கரிஷ்யே ॥

5. மணி :—ஓம் ஜயத்வனி மந்த்ரமாத: ஸ்வாஹா ॥ (மணியைப் பூஜித்து மணியடிக்க).

6. கலசபூஜை :—(கலசத்தை சந்தனம் குங்குமத்தால் அலங்கரித்துப் பூஜிக்க) அக்னிமண்டலாய நம:। (கலசத்தினடியில்); ஆதித்ய மண்டலாய நம:। (கலசபாத்திரத்தில்); ஸோம மண்டலாய நம:। (கலச தீர்த்தத்தில்) கங்காயை நம:। யமுனாயை நம:। கோதாவர்யை நம:। ஸரஸ்வத்யை நம:। நர்மதாயை நம:। ஸிந்தவே நம:। காவேர்யை நம: ॥

(பூஜாதிரவியங்களையும் தன்னையும் கலசதீர்த்தத்தால் புரோக்ஷித்துக் கொள்க).

7. பீடபூஜை :—ஓம் ஸகல - குணாத்ம - சக்தி-யுக்தாய யோக - பீடாத்மனே நம:। ஆதாரசக்த்யை நம:। மூலப்ரக்ருத்யை நம:। ஆதிவராஹாய நம:। ஆதிகூர்மாய நம:। அனந்தாய நம:। ப்ருதிவ்யை நம:। ஆதித்யாதி நவக்ரஹ தேவதாப்யோ நம:। தச-திக்பாலேப்யோ நம: ॥

8. குருவந்தனம் :—குருர்-ப்ரஹ்மா குருர் - விஷ்ணுர் - குருர் - தேவோ மஹேச்வர:। குருஸ்ஸாக்ஷாத் பரம் ப்ரஹ்ம தஸ்மை ஸ்ரீகுரவே நம: ॥

9. விக்னேச்வரபூஜா :—(அஸ்மின் ஹரித்ராபிம்பே) விக்னேச்வரம் த்யாயாமி । ஆவாஹயாமி । ஆஸனம் ஸமர்ப்பயாமி । பாத்யம் ஸமர்ப்பயாமி । அர்க்யம் ஸமர்ப்பயாமி । ஆசமனீயம் ஸமர்ப்பயாமி । ஸ்நபயாமி । ஸ்நானனந்தரம் ஆசமனீயம் ஸமர்ப்பயாமி । வஸ்த்ரம் ஸமர்ப்பயாமி । உபவீதம் ஸமர்ப்பயாமி । கந்தம் ஸமர்ப்பயாமி । அக்ஷதான் ஸமர்ப்பயாமி । புஷ்பை: பூஜயாமி ॥

ஸுமுகாய நம: । ஏகதந்தாய நம: । கபிலாய நம: । கஜகர்ணகாய நம: । லம்போதராய நம: । விகடாய நம: । விக்னராஜாய நம: । விநாயகாய நம: । தூமகேதவே நம: । கணாத்யக்ஷாய நம: । பாலசந்த்ராய நம: । கஜானனாய நம: । வக்ரதுண்டாய நம: । சூர்ப்பகர்ணாய நம: । ஹேரம்பாய நம: । ஸ்கந்த-பூர்வஜாய நம: । ஸித்திவிநாயகாய நம: । ஸ்ரீமஹாகணபதயே நம: ॥ தூபமாக்ராபயாமி । தீபந்தர்சயாமி । நைவேத்யம் நிவேதயாமி । கர்ப்பூரநீராஜனம் தர்சயாமி । ஸமஸ்தோபசார-பூஜாம் ஸமர்ப்பயாமி ॥

வக்ரதுண்ட மஹாகாய ஸூர்யகோடி-ஸமப்ரப । நிர்விக்னம் குரு மே தேவ ஸர்வகார்யேஷு ஸர்வதா ॥ ஸ்ரீவிக்னேச்வரம் யதாஸ்தானம் ப்ரதிஷ்டாபயாமி ॥ சோபனார்த்தே க்ஷேமாய புனராகமனாய ச ॥ இதி விக்னேச்வர-முத்வாஸ்ய ॥

10. யந்த்ரத்தில் அல்லது பிம்பத்தில் பவானி பூஜை:—

ஹரான்விதா - மிந்துமுகீம் ஸர்வாபரணபூஷிதாம் । விமலாங்கீம் விசாலாக்ஷீம் சிந்தயாமி ஸதாசிவாம் ॥ பவானீம் த்யாயாமி ॥

தேவதேவி ஸமாகச்ச ப்ரார்த்தயே஽ஹம் ஜகன்மயே । இமாம் மயா க்ருதாம் பூஜாம் க்ருஹாண ஸுரஸத்தமே ॥ பவானீம் ஆவாஹயாமி ॥

பவானி த்வம் மஹாதேவி ஸர்வஸௌபாக்ய-தாயினி ।
அநேக - ரத்ன - ஸம்யுக்தம் ஆஸனம் ப்ரதிக்ருஹ்யதாம் ॥
ஆஸனம் ஸமர்ப்பயாமி ॥

ஸுசாரு சீதலம் திவ்யம் நானாகந்த - ஸுவாஸிதம் ।
பாத்யம் க்ருஹாண தேவேசி மஹாதேவி நமோஸ்துதே ॥
பாத்யம் ஸமர்ப்பயாமி ॥

ஸ்ரீபார்வதி மஹாபாகே சங்கரப்ரிய-பாமினி। அர்க்ய்யம் க்ருஹாண கல்யாணி பர்த்ராஸஹ பதிவ்ரதே ॥ அர்க்ய்யம் ஸமர்ப்பயாமி ॥

கங்கா-தோயம் ஸமானீதம் ஸுவர்ணகலசே ஸ்திதம் ।
ஆசம்யதாம் மஹாபாகே ருத்ரேண ஸஹிதேऽனகே ॥ ஆசமனீயம் ஸமர்ப்பயாமி ॥

ததி - மத்த்வாஜ்ய - ஸம்யுக்தம் சர்க்கரா - க்ஷீர - ஸம்யுதம்। மதுபர்க்கம்-க்ருஹாணேதம் அர்ப்பயாமி சிவப்ரியே ॥
மதுபர்க்கம் ஸமர்ப்பயாமி ॥ (பாலும் பழமும்).

கங்கா ஸரஸ்வதீ - ரேவா - காவேரீ - யமுனா - ஜலை: ।
ஸ்நாபிதாஸி மயா தேவி ததா சாந்திம் குருஷ்வ மே ॥
ஸ்நானம் ஸமர்ப்பயாமி ॥

பீதவஸ்த்ர-த்வயம் தேவி துப்யம் தாஸ்யாமி பார்வதி ।
சந்த்ரமௌலி-ப்ரியே தேவி ஸதா மே வரதா பவ ॥ வஸ்த்ர-த்வயம் ஸமர்ப்பயாமி ॥

ரத்ன - தாடங்க - கேயூர - ஹார - கங்கண - மண்டிதே। பூஷணம் க்ருஹ்யதாம் தேவி நமஸ்தே ஹரவல்லபே ॥
ஆபரணானி ஸமர்ப்பயாமி ॥

மாங்கல்ய - மணி - ஸம்யுக்தம் முக்தாபல - ஸமன்விதம்। தத்தம் மங்கல-ஸூத்ரம் தே க்ருஹாண சிவவல்லபே ॥ கண்டஸூத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி ॥

ஹரித்ரா - குங்குமஞ்சைவ ஸிந்தூரம் கஜ்ஜலம் ததா। ஸௌபாக்ய - த்ரவ்ய - ஸம்யுக்தம் க்ருஹாண பரமேச்வரி॥ ஸௌபாக்யத்ரவ்யம் ஸமர்ப்பயாமி॥

ஜாஜீ - புந்நாக - மந்தார - கேதகீ - சம்பகானி ச। புஷ்பாணி தவ பூஜார்த்தம் அர்ப்பயாமி ஸதாசிவே॥ புஷ்பமாலாம் ஸமர்ப்பயாமி॥

ஸ்வர்ண கௌர்யை நம: பாதௌ பூஜயாமி। காத்யாயன்யை நம: ஜங்கே பூஜயாமி। பத்ராயை நம: ஜானுனீ பூஜயாமி। ஹைமவத்யை நம: ஊரூ பூஜயாமி। ஈச்வர்யை நம: கடிம் பூஜயாமி। சிவப்ரியாயை நம: நாபிம் பூஜயாமி। பவதாயை நம: குஹ்யம் பூஜயாமி। அபர்ணாயை நம: ஹ்ருதயம் பூஜயாமி। பார்வத்யை நம: கண்டம் பூஜயாமி। துர்க்காயை நம: ஸ்கந்தௌ பூஜயாமி। கௌர்யை நம: ஹஸ்தான் பூஜயாமி। ம்ருடான்யை நம: நாஸிகாம் பூஜயாமி। சண்டிகாயை நம: நேத்ராணி பூஜயாமி। கிரிஜாயை நம: லலாடம் பூஜயாமி। மேனகாத்மஜாயை நம: சிர: பூஜயாமி। பவான்யை நம: ஸர்வாண்யங்கானி பூஜயாமி॥

பவஸ்ய தேவஸ்ய பத்ன்யை நம:। சர்வஸ்ய தேவஸ்ய பத்ன்யை நம:। ஈசானஸ்ய தேவஸ்ய பத்ன்யை நம:। பசுபதேர் - தேவஸ்ய பத்ன்யை நம:। ருத்ரஸ்ய தேவஸ்ய பத்ன்யை நம:। உக்ரஸ்ய தேவஸ்ய பத்ன்யை நம: பீமஸ்ய தேவஸ்ய பத்ன்யை நம:। மஹதோ தேவஸ்ய பத்ன்யை நம:॥

சிவசிவாத்மிகே பூர்ண - ப்ரஹ்மசக்தே மஹாத்ரிபுர-ஸுந்தரி தவ ஸ்ரீபாதுகாம் பூஜயாமி நம:॥

சந்தனகரு - கஸ்தூரீ - சந்த்ர - குக்குலு - ஸம்யுதம்। தூபம் க்ருஹாண வரதே தூதபாபே நமோஸ்து தே॥ தூபமாக்ராபயாமி॥

தீபம் க்ருஹாண தேவேசி வர்த்தித்ரய-ஸமன்விதம்। அந்தகாரே நமஸ்துப்ய-மஜ்ஞானம் விநிவர்த்தய॥ தீபம் தர்சயாமி॥

சால்யன்னம் பாயாஸாதீனி மோதகாம்ச்ச பலானி ச। நைவேத்யம் ஸங்க்ருஹாணேசே நித்யத்ருப்தே நமோஸ்துதே॥ மஹாநைவேத்யம் நிவேதயாமி॥ மத்யே மத்யே அம்ருதபானீயம் ஸமர்ப்பயாமி॥

பூகீபல-ஸமாயுக்தம் நாகவல்லீ-தலைர்யுதம்। கர்ப்பூர சூர்ண-ஸம்யுக்தம் தாம்பூலம் ப்ரதிக்ருஹ்யதாம்॥ கர்ப்பூர-தாம்பூலம் ஸமர்ப்பயாமி॥

நீராஜனம் க்ருஹாணேதம் சசிசேகர-வல்லபே। கர்ப்பூராட்யம் கலாரூபே மஹிதம் ஹிததாயினி॥ கர்ப்பூர நீராஜன-தீபம் தர்சயாமி॥

யானி கானி ச பாபானி ஜன்மாந்தர-க்ருதானி ச। தானி தானி விநச்யந்தி ப்ரதக்ஷிணபதே பதே॥ ப்ரதக்ஷிண-நமஸ்காரான் ஸமர்ப்பயாமி॥

ஸர்வமங்கல-மாங்கல்யே சிவே ஸர்வார்த்த-ஸாதிகே। சரண்யே த்ர்யம்பகே கௌரி நாராயணி நமோஸ்துதே॥ ரூபம் தேஹி ஜயம் தேஹி யசோ தேஹி த்விஷோ ஜஹி॥ (என்று பிரார்த்தனை).

ஜபம்

அஸ்ய ஸ்ரீ ஸௌந்தர்ய-லஹரீ-ஸ்தோத்ர-மஹா மந்த்ரஸ்ய கோவிந்தருஷி:। அனுஷ்டுப் ச்சந்த:। ஸ்ரீமஹா த்ரிபுரஸுந்தரீ தேவதா॥

ஹ்ராம் பீஜம்। ஹ்ரீம் சக்தி:। ஹ்ரூம் கீலகம்॥ ஸ்ரீ மஹா த்ரிபுரஸுந்தரீ ப்ரஸாத ஸித்த்யர்த்தே ஜபே விநியோக:॥

ஹ்ராம்-அங்குஷ்டாப்ப்யாம் நம:। ஹ்ரீம்-தர்ஜனீப்ப்யாம் நம:। ஹ்ரூம் மத்த்யமாப்ப்யாம் நம:। ஹ்ரைம்

அநாமிகாப்ப்யாம் நமஃ। ஹ்ரௌம் - கனிஷ்டிகாப்ப்யாம் நமஃ। ஹ்ரஃ கரதல- கரப்ருஷ்டாப்ப்யாம் நமஃ॥

ஹராம் - ஹ்ருதயாய நமஃ। ஹ்ரீம் - சிரஸே ஸ்வாஹா ஹ்ரூம் - சிகாயை வஷட்। ஹ்ரைம் - கவசாய ஹும்। ஹ்ரௌம்-நேத்ரத்ரயாய வௌஷட்। ஹ்ரஃ அஸ்த்ராய பட்॥

பூர்ப்புவஸ்ஸுவரோம் இதி திக்பந்தஃ॥ த்யானம்॥

லௌஹித்ய – நிர்ஜித - ஜபா குஸுமானுராகாம்
பாசாங்குசௌ தனு - ரிஷூனபி தாரயந்தீம்।
தாம்ரேக்ஷணா - மருணமால்ய - விசேஷ - பூஷாம்
தாம்பூல - பூரிதமுகீம் த்ரிபுராம் நமாமி॥

லம் - ப்ருதிவ்யாத்மிகாயை கந்தம் ஸமர்ப்பயாமி।
ஹம் - ஆகாசாத்மிகாயை புஷ்பைஃ பூஜயாமி।
யம் - வாய்வாத்மிகாயை தூபமாக்ராபயாமி।
ரம் - அக்ன்யாத்மிகாயை தீபம் தர்சயாமி।

வம் - அம்ருதாத்மிகாயை அம்ருதம் மஹா நைவேத்யம் நிவேதயாமி॥

ஸம் - ஸர்வாத்மிகாயை ஸர்வோபசார-பூஜாம் ஸமர்ப்பயாமி॥

இனி எத்தனை தடவை ஸங்கல்பமோ அத்தனை தடவை பிரயோகத்தில்* கூறியுள்ளபடி மந்த்ரஜபம். பூர்ப்புவஸ்ஸுவரோமிதி திக்விமோகஃ। த்யானம்॥

லௌஹித்ய + த்ரிபுராம் நமாமி॥

லம்—இத்யாதி பஞ்சபூஜா॥

பிரயோகத்தில் கூறியுள்ளபடி நிவேதனம். கர்ப்பூர நிராஜனம். பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம், பிரார்த்தனை.

ஸமர்ப்பணம்:—குஹ்யாதி - குஹ்ய - கோப்த்ரீ த்வம் க்ருஹாணாஸ்மத் - க்ருதம் ஜபம்। ஸித்திர்ப்பவது மே தேவி த்வத்ப்ரஸாதான்-மயி ஸ்த்திரா॥

---

* அனுபந்தம் 3 பார்க்க

அனுபந்தம் 5

வீரை கவிராஜ பண்டிதர் இயற்றிய

ஸௌந்தர்ய லஹரீ

தமிழ்ப்பாடல்கள்

பாயிரம்

விநாயகர் வணக்கம்

மொழிந்தமறை நூலியற்று முகபடா
மணிந்து முது ஞான தானம்
பொழிந்துதன இணைமணியென் றிருசுடரும்
புனை களிற்றைப் போற்றல் செய்வாம்
வழிந்து பெரும் புனல்பரந்து வடவரையிற்
றுலகேழு மேழுமொக்க
அழிந்திடினு மழியாத அபிராமி
பாடல்வளம் அளிக்க என்றே.

இந்நூல் செய்தற்குக் காரணம்

இத்தனைநாள் நீயிருக்க வாயிருக்க
இயலிருக்க அருள்பா டாமல்
மத்தனையர் ளுங்கொடியை இப்போதென்
வழுத்துகின்ற வாறென் பீரேற்
பித்தனையா ரேவல் கொள்வார் பித்தொழிந்தா
லுரியவர்கள் அடிமை யோலைக்
கொத்தனையா ரேவல் கொள்ளார் கொள்ளும்போ
தெவனுலே குழப்ப லாமே.

அவையடக்கம்

யாமளை தன் பெரும்புகழை யாதிமறை
நாலின்வடித் தெடுத்த நூலை
நாமகள் தன் பாடலிதென் றரனார்க்கு
நவிலஅவர் நகைசெய் தன்றே
பாமகளை யருகழைத்துப் பருப்பதத்திற்
பொறித்திருந்த பரிசு காட்டுஞ்
சேமநிதிப் பாடலையென் புன்கவியாற்
கொள்வதவள் திறமை யன்றே.

முன் இந்நூலை வடமொழியிற் செய்தவரை வியத்தல்

அரன் கயிலைப் புறத்தெழுதப் படுநூலை
அருந்தவத்துப் புட்பதந்தன்
பரந்தவட வரையழுத்த அதைக்கவுட
பாதருளம் பதித்து முற்றுந்
தரம்பெறு சொல் லமுதெனப்பின்
சங்கரமா முனிக்கருள அந்த மேகஞ்
சுரந்துலகில் வாடுமுயிர்ப் பயிர்தழைப்பச்
சொரிந்ததெனச் சொல்வர் நல்லோர்.

இந்நூலைத் தமிழ்செய்தவர் பெயர்

இன்ன தன்மைய நூலி ணைக்கவி
ராச ராசவ ரோதய
மன்னன் நம்பிர மாத ராயன்
வடித்தரும் பொருள் கூறவே
கன்ன லஞ்சிலை வேளை னுங்கவி
ராச பண்டிதன் வீரையான்
சொல்ந யம்பெறு காவியக்கவி
சொல்வ லென்றுதொ டங்குவான்.

தேவி சரித்திரத் திறம்

வடமொழி எனும் பழைய விரிகடல்பி றந்திறைவர்
மனையிடை யிருந்து சிலைமேல்
இடமொடுத வழ்ந்துதன திடுபெயர்ச வுந்தரிய
லஹ்ரியென நின்று வளர்மாது
அடலரசு முன்பினுள பலமதப்ர பந்தமெனும்
அடுபகைது ரந்தென் மணிநா
நடமிடுபெ ருங்கவிதை மதகரியொ டும்புவியை
நகரிவலம் வந்த திதுவே.

பாயிரம் முற்றிற்று

ஸௌந்தர்யலஹரீ

முதல்பாகம்

ஆனந்தலஹரீ

பரா சக்தியின் ஏற்றம் (ஸர்வவிக்ன நாசம், ஸகல கார்ய ஸித்தி)

'சிவம்' எனும் பொருளும், ஆதி சத்தியொடு
சேரின், எத்தொழிலும் வல்லதாம்;
இவள் பிரிந்திடின், இயங்குதற்கும் அரிது,
அரிது, என, மறை இரைக்குமால்,
நவ பெரும் புவனம், எவ்வகைத் தொழில்,
நடத்தி, யாவரும் வழுத்து தாள்,
அவனியின்கண், ஒருதவம் இலார், பணியல்
ஆவதோ? பரவல் ஆவதோ? 1

பாததூளி மகிமை (ஸர்வலோக வசியம்)

பாத தாமரையின், நுண் துகள், பரம
அணுவினில், பல இயற்றினுல்,
வேத நான்முகன் விதிக்க, வேறுபடு
விரிதலைப் புவனம் அடைய; மால்,
மூது அரா வடிவு எடுத்து, அனந்த முது
கண பணுடவி பரிப்ப; மேல்
நாதனுர், பொடிபடுத்து, நீறணியின்,
நாம் உரைத்தென்? அவள்பான்மையே! 2

பாததூளி முக்தியளிப்பது (ஸர்வ வித்யா ப்ராப்தி)

அறிவு இலர்க்கு, இதய திமிரம் ஈரும், அளவு
அற்ற ஆதவர், அளப்பு இலா
எறி கதிர் ப்ரபை, குழைத்து இழைத்தனைய
தீவி, யாமளை நினைப்பு இலார்

செறி மதிக்கு, இணரின் ஒழுகு தேன் அருவி ;
தெறு கலிக்கு அருள் மணிக் குழாம் ;
பிறவி மைக்கடல் விழாது எடுப்பது ஒரு
பெரு வராக வெண் மருப்புஅரோ. 3

பாத கமலங்களின் நிகரற்றசக்தி (ஸகல பய, ரோக, நிவிருத்தி)

தேவெனப் புகழ, அதில் நிமிர்ந்து நிகர்
செப்புவார் அபய வரதமாம்
பாவகத்து, அபினயத்தொடு(உ)ற்ற, கை
பரப்பி, என் பயம் ஒறுக்குமே ?
யாவருக்கும் அஃது அரிது, நின்பதம்
இரப்ப, யாவையும் அளிக்குமால்,
மூவருக்கும் ஒருதாவரப் பொருள் என்,
மூலமே தழையும் ஞாலமே ! 4

தேவிபூஜையின் பெருமை (ஸ்த்ரீ புருஷ வச்யம்)

மாயன் வணங்கி உன் மால்வடிவங் கொள
வாடும் அரன் துயர் போதாதோ ?
தூய மதன் தொழ ஆண்வடிவம் புணர்
தோகைகண் வண்டுஅயில் தேனேபோல்
மேய வழங்கும் உருபமது என்சொல ?
மேலிது கண்டவர் வாழ்வாரோ ?
நீ அதிரஞ்சகி மோகன வஞ்சகி
நீ செய்வது ஒன்றல மாதாவே, 5

கடைக்கண் பார்வை (புத்திரஸந்தானம்)

தொடு கரச் சிலை தொடப் பொரு மலர்,
சுருப்பு நாண், இடுவது ஐந்து கோல்,
அடு படைத் தலைவனர் வசந்தம், அலை
தென்றல் தேர், உருவம் அருவம் ஆ(ம்),

முடுகு கொற்ற மதன், ஒருவன், இப்புவனம்
முற்றும் வெற்றிகொள, முடிவு இலா
நெடு மலர்க் கண் அருள், சிறிது அளித்தனை கொல்
நீலியே! கர கபாலியே! 6

தேவியின் ஸ்வரூபம் (தேவியின் ஸாக்ஷாத்காரம், சத்ருஜயம்)

மேகலை பொங்க, மதாசல கும்பமெ
ஞமுலை கண்டு இடை சோரா, நீர்
மாகம் வளம்கெழு நாள்நிறை அம்புலி,
வாள்முகம், அம்பு வில் ஏடார் போது
ஏக நெடுங்கழை, பாசமொடு அங்குசம்,
ஏர்பெற வந்து அருள், காபாலி!
"நீ கமலம் திகழ் தாள் வருடு!" என்று, அரன்
நீர்மையின் விஞ்சிய கோமாதே! 7

தேவியின் சிந்தாமணிக்ருஹம் (ஜனன மரண நிவிருத்தி)

ஆர் அமுது இன்கடல், வேலி செழும்தரு,
வாய்மணி பம்பிய தீவூடே,
பார கடம்பு அடர் கானில், அருங்கொடை
பாய்மணி மண்டப வீடுடே,
கோர சிவன் பரமேசன் உன்மஞ்சம், ஓர்
கூர் பரிஅங்கம், எஞு மேலே
சீர் அடரும் பரஞானம் உறும்களி
தேவர் அருந்துவர் பூமாதே! 8

ஆதார சக்கரங்கள் (தேசாந்தரம் சென்றவன் திரும்பிவருதல், அஷ்டைச்வர்யஸித்தி)

மூலமணி, பூரகத்தோடு, இலிங்க, மார்பு,
முது களம், வில்புருவநடு, மொழிவது ஆறு,
ஞாலமு மென்புனலும், அனல்பிழம்பும், காலும்,
நாதமுறு பெருவெளியும், மனமுமாக

மேல் அணுகிக், குளபதத்தைப் பின்னிட்டு, அப்பால்
மென்கமலத்து ஆயிரம்தோட்டு அருண பீடத்
தாலவிடம் பருகிய தன் மகிழ்நரோடும்,
ஆனந்தம் உறும்பொருளே, அறியலாமே. 9

மூலாதாரம் (சரீர சுத்தி, வீர்ய விருத்தி)

தாள் இணைக் கமலம் ஊறித்,
தரும் அமிழ்து (உ)டலம் மூழ்க,
மீள, அப்பதங்கள் யாவும்
விட்டு, முற்பழைய மூலம்,
வாள் அரவு என்ன, ஆகம்
வளைத்து, உயர் பணத்திேனாடு,
நாளும் மைக் கயல் கண் துஞ்சும்,
ஞான ஆனந்த மின்னே ! 10

ஸ்ரீசக்ரவர்ணனை (ஸத்ஸந்தானம் ஜன்மஸாபல்யம்)

சிவகோண முற் பகர்வதொருநாலு சத்திநெறி
செறிகோணம் அத்தொடு ஒரு மருவு கோள்,
நவகோணம் உட்படுவது எழுமூ இரட்டிஒரு
நவில் கோணம் உற்றதுவும், வலயமாய்
இவரா நிரைத்த தளம் இருநாலும், எட்டுஇணையும்,
எழிலாய வட்டமொடு சதுரமாய்,
உவமானம்அற்ற தனிதனி மூவகைக்கணும் என்
உமைபாதம் உற்ற சிறு வரைகளே, 11

உவமையற்ற ஸௌந்தர்யம் (சிவஸாயுஜ்யம், ஊமையும்பேச)

ஆதி சுந்தரி வடிவினை, அயன் முதல் புலவோர்,
ஏது கண்டளவு இடுவது தமை இகழ் இமையோர்
மாதர், இங்கு இவள் மகிழ்நரோடு உறைகுவம் எனின், ஓர்
பேதை கொங்கைகள் பெறுகுவம் என மறுகுவரால்! 12

கடைக்கண்ணின் கிருபை (காமஜயம்)

அறக் கிழவன், மனிதன் விரகு இல்லாக்கொச்சை,
அழகு இருந்த ஊரில் இருந்து அறியானேனும்,
உறக் கருணை கொழிக்கும், உனது அமுதவாரி,
ஊடு அணுகின், அவனை, அரமகளிர் எல்லாம்,
நறைக் குழலும் சரிந்திட, உத்தரீயம் சோர,
நாண் அழிய, வளைசிதற, உடுத்த ஆடை
புரத்து விழ, மயலொடும் பின் தொடர்வர் என்றால்
பொற்கொடி ! நின்புதுமை எவர் புகழ
[வல்லார் ? 13

ஆதாரசக்கரங்களின் கிரணங்களும் அப்பாலும் (பஞ்சம், கொள்ளை நோய், நிவிருத்தி)

பணை, பார், புனல், கனலி, வளி, வான், மனத்திலறு
பதில் நால் ஒழித்தது, முன் அடைவிலே
இணைநால் ஒழித்தது, இருகதிர் ஏற உற்றது, மூ
இணை போயதெட்டிறொடு கதிர்கள் நால்
அணையா நிரைத்தது(உ)றுகதிர்நால் அடுத்ததன்
அளவாய், இலக்கம் அறுவகையினால்,
உணரா உரைத்த, கதிர்களின் மேல் இருக்குமென
துமைபாத செக்கர் விரி கமலமே. 14

தேவியின் சுத்த ஸத்வவடிவம் (கவித்வமும் பாண்டித்யமும்)

உனது சரற் கால மதி அனைய மெய்யும்,
உடல் குழைத்த பிறைச் சடையும், கரங்கள் [நான்கும்,
அனவரதம் உறும், அபய வரத, ஞான
அருட் பளிங்கு வடமொடு புத்தகமும் ஆக
நினைகிலர், முன் வழுத்திலர், பின் வணங்காரெங்ஙன்
நிறைத்த பசும் தேனும், அடுபாலும், தூய
கனியுமென, மதுரம் விளைந்து ஒழுகு பாடல்
கவிதை பொழிவது கயிலைக் கடவுள் வாழ்வே !
15

அருணமூர்த்தி (வேதாகம ஞானம்)

வாரின்ப மூலமலை மடந்தை, கவி நாவலர்
மனக் கமல வனம் அலர, நீள்
தேர் இன்ப இளவெயில் தழைக்கும் ப்ரபைச்செய்ய
செவ்வி நிறம் உணரும் உரவோர்,
தார் இன்ப நறவு ஒழுகு சுருள் ஓதி, இருள் விரவு
தவளநிற வாணி, கலைதேர்
பேர் இன்ப மதுரவலை எறி அமுத கவிதை கொடு
பேர் உலகை மகிழ் விப்பரே 16

வாக் தேவதைகளால் சூழப்பெற்ற தேவி
(வாக் விலாஸம் சாஸ்திர ஞானம்)

இந்து சிலையைப் பிளந்து(உ)ள்நிறம் வகுத்து அனைய
எழில் வசினி யாதி மடவார்,
அந்த இணை நால்வர் புடைசூழ மலைமங்கை தனது
அருண வ்டிவு(உ)ணர அறிவோர்,
கொந்து அவிழ விரி தவள மலர்மங்கை முககமல,
கோல பரிமள கவிதையால்,
செந்தமிழின், வடகலையின், முதுமொழிக் காவியத்
தெளி பாடல் செய்யும் அவரே. 17

அருணரூப தியானம் (காமஜயம்)

உனது நிறம் எனும் இளைய கதிர் இரவி வெயில் முழுகும்
உலகு அடைய என நினைகுவோர்,
வினை கெழுமு கொலை மறலி அனைய வழி, உருவசிமுன்
விரவும் அரமகளிர் விழைவோர்,
அனவரதம் எனதமுது பொழி கவியு முனது அருளும்,
எனது (உ)டலும், உயிரும், உயிர்சூழ்
மனமு மதில் உணர்வும், வருகளியு மென, நினைவுருக 18
மலை அரையன் உதவும் மயிலே!

காமகலாதியானம் (காமஜயம்)

ஆதி விந்துவை முகம் என, இணை முலை
கீழ் இரண்டு அதன் வடிவு என, அருகுதாழ்
கோதறும் சுடர் எழ அழகு ஒழுகுத்ரி
கோணம் ஒன்று என, உனது எழில் இரதிதோய்
காதலன் கலை தமது இடம் நினைபவர்,
காணும் மங்கையர் கலைகொளல் அரியதோ?
ஓதில், இங்கு இரு சுடர் முலை அனைய உ
லோக மங்கையை, மயல் செய்வர் கமலையே! 19

சந்திரகாந்தப் பிரதிமை போன்ற வடிவம்
(ஸர்வ விஷ ஸர்வ ஜ்வர நிவாரணம்)

ஆடல் அம்பிகை, இமகர சிலை வடிவு
ஆளும் நெஞ்சினுள் வழிவுறு கிரணம் மேல்
ஓடி, எங்கணும் உடல் பெருகு அமிழ்து என,
ஊடு எழும் ப்ரபை, தமது இடம் உணர்குவோர்,
நாடவும், கொடும் விடம், ஒரு கலுழனை
நாடும் வெம் கொலை அரவு என முறியும், மேல்
மூடு அருஞ்சுரம் விழிபொழி அமுதினின்
மூழ்க, என்பொடு, அழல் உடல் குளிருமே. 20

மின்னல் கொடிபோன்ற வடிவம்
(ஸர்வ வசீகரம், ஸர்வாஹ்லாதகரம்)

ஆனமின்கொடி போலும், மென் முண்டகம்
ஆறின், மண்டல மூவகையின் கண், ஓர்
பானு, அம்புலி, தீயின், நிறம் கிளர்
பான்மை கொண்டு, இதழ் ஆயிர கஞ்சம் நீள்
கானில், உன் களிஞானம் உறும் கலை,
காழ் மலங்களின் மூவகை பொன்றியே
போன சிந்தையின், மாயை ஒழிந்தவர்,
போதம் இனபுறும், ஆதியொடு அந்தமே. 21

ஸ்தோத்ரமகிமை (ஸர்வஸித்தி)

பேர் உறும் கயிலாசன் மகன் பெறு
பேரன் அன்புறு பேரன், எனும் சொலால்,
"வாரம் அன்பொடு பார்வை வழங்கு!" என,
வாய் திறந்திட ஓடி வழங்கினாய்,
வேரி முண்டகன், மால், மகுடங்களின்
வீசரும் ப்ரபை தீபம் உவந்த தாள்
சேரு நன் பெரு வாழ்வும் வழங்குவை
தேடரும் சிவ மாய மதங்கியே! 22

சக்தியிடம் சிவாம்சத்தினடக்கம் (ஸர்வஸம்பத்து)

ஆதி சங்கரர் பாதி உடம்பு இனிது
ஆளும் அம்பிகை! பாதியும் விஞ்சுமோ?
நீதி அன்று என, நாயகர் பங்கையும்
நீ கவர்ந்தனையால் அவர் எங்குளார்?
சோதி செங்கதிர் மேனி நிறைந்தது,
தூய கண்களும் மூவகை, கொங்கையோ
ஈது இரண்டு, உடல் கூனும் இளம்பிறை
ஏர் பொழிந்தது நீள்முடி எங்குமே. 23

தேவியின் புருவ அசைப்பு (ஸர்வ பூத பிரேத பிசாச பயநிவாரணம்)

ஆதி முண்டகன், மால், சிவன், அண்டர் ம
கேசன், அந்த சதாசிவன், ஐந்து பேர்
மேதகும் தொழில் போல, வனைந்து அருள்
வீறும், அங்கு அதன் ஊறலும் உண்டென,
யாதும் இன்றியும், மேனியொடு எங்கணும்
மாயை தந்ததும், ஞானம் இரங்கும் ஓர்
நீதியும், திருவே! புருவம் கொடு
நீ சொல் இங்கித ஏவல் புரிந்ததே. 24

தேவி பூஜையில் மும்மூர்த்தி பூஜை யடக்கம்
(உன்னதப் பதவியும் அதிகாரமும்)

மூவருக்கும் முதற் பிறப்பு நின்
முக்குணக்கடல் என்று, முன்
சேவடிக்கண் இருப்பர், சென்னி கு
வித்தசெங்கை பிரிக்கிலார்;
பூ எடுத்து அவர் சென்னிவைத்திடு
போதம் உற்றவர், அம்மை! நின்
கா அலர்ப் பொதி தாளில் வைக்கவும்
மூவர் சென்னி களிக்குமே. 25

பராசக்தியின் பாதிவிரத்ய மகிமை (சத்துருக்களின் அழிவு)

வேத ரஞ்சகன், மால், புரந்தரன்,
வேக சண்ட, குபேரனேடு
ஆதி எண்திசை பாலர் பொன்றவும்
ஆதி அந்தம் இலாத தோர்
நாதர், பொன்றிலர், ஏது? உன் மங்கல
நாண் உறும் திறம்! ஆதலால்,
நீ தழைந்தது யோகம், அம்பிகை,
நீலி என்பது பாவமே! 26

ஸமயாசார மானஸிக பூஜை (ஆத்ம ஞானசித்தி)

மொழிவது உன்செபம், முத்திரை பாணியின்
முயல்வது, எங்கும் நடப்பன கோயில் சூழ்
தொழில், அருந்துவ முற்றும் உன் ஆகுதி,
துயில் வணங்கல், களிப்பன யாவும் நீ,
ஒழிவுஅறும்களி என் செயல் யாவையும்
உனது நன்செய் பரிச் செயலாகவே
அழிவு அறும் பதம் வைத்து அருள், பேர் ஒளி!
அளிவிளைந்து, களிப்பு எழு நாதமே! 27

தேவியின் தாடங்கமகிமை (விஷபயம் அகால மிருத்யு நிவாரணம்)

பிரமன், இந்திரன், முற்பிற தேவர்கள், ஊண் எல்லாம்,
நரை பெரும் திரை அற்ற நல் ஆர் அமுதே கொலாம்,
ஒருவர் தங்கிலர் ! நின்சிவன் ஊண் விடம், வாழ்வன் ! மாது !
இரு பெரும் கழை இட்ட, பொன் ஓலையின் வாசியே! 28

தேவி பரமசிவனை வரவேற்கும் வைபவம் (ப்ரஸவாரிஷ்ட நிவிருத்தி, மூர்க்கரை வசப்படுத்தல்)

முதுமறைசொல் இளவனிதை, அயனொடு, அரி, குலிசன்
உனை முறை பணியும் நெறியின் இடையே
பதறி, உனது அருகு வரும் அரனை, எதிர்கொள, உனது
பரிசனம், உன் அடிவளமையால்,
'இதுபிரமன் மகுடம், அரிமகுடம் இது, குலிசன் முடி
இது கடினம், இடறும் இருதாள்
கதி அமர அமர, வழி விலகி வர வர, எமது
கடவுள் !' எனும் மொழி, தழைகவே ! 29

தேவியைத் தனது ஆத்மாவாக உபாசித்தல் (பரகாய ப்ரவேசம்)

அம்மே நின் மெய்ப் பிரிவாம் அணிமாதி தொழும் அழியா
இம்மேனி தம்மேனி எனத் தெளிந்து பாவிப்பார்
செம்மேனி அரன் வாழ்வுஞ் சிதைவதெனப் புறக் கணித்து
வெம்மேனி ஊழியனல் தீபமிட விளங்குவார். 30

அறுபத்துநாலு தந்திரங்களும் ஸ்ரீவித்தையும் (ஸர்வ வசீகரம்)

பசுபதி தன் நீதி கொண்டு, அறுபத்துநாலு பல
கலை ஞானமும், கருணையால்

வசிவு அற நெடும்புவனம் மாயையின் மயக்கி, அதன்
வழிவரு பெரும்பயன் எலாம்,
இசை பெற விளைத்ததுவும், பின்னும் உனது ஏவலால்
இணையில் உனது ஆகமம் எலாம்,
விசை பெற விளைத்து, எவையும் இதுதர அளித்ததும்
விமலை! உனது உரிமை அலவோ! 31

ஸ்ரீவித்தை பஞ்சதசாக்ஷரீ மந்த்ரம்

(ஸகல கார்யஜயம் தீர்க்காயுள்)

அரியதாகும் சிவம், சக்தி, மதன், அவனி, பின்பு
ஆதித்தன், மதி, மதனவேள்,
பெருகுவான், இந்திரன், பின்பு பரை, மதனன், மால்
பேசின், முக்கண்டம் அடைவே,
உரியதாம் அந்தத்தின் மாயை மும்முறை அமைத்து
உறும் எழுத்து அடைய, உணர்வால்
தெரியின், நாமத்தினொடும உனது உருப்பாம் என்று
செப்பும், நான் மறைகள, உமையே! 32

ஸௌபாக்ய மந்த்ரம்

(ஸகல ஸௌபாக்கியம்)

மோகபோக விழைவினர், உன் மூலவித்தை தன்னின்
முன்
னுக, மாரன், யோனி, பொன், அணங்கு, அமைத்து,
நெய்யினுல்
யோகம் ஆர் சிவத்தழற்குள், ஓமம் உற்று, விமலையே!
தியாக மா மணிக்கொடு, அக்க வலயம உள் செவிப்பரே.
33

சேஷ சேஷீ பாவம் (அன்யோன்ய ஸமரஸ வளர்ச்சி)

இருசுடர் முலைத்துணைச் சிவனவடிவு நீ, அதனை
யானும நவமாக நினைவேன்;
உருவு நிறை தன்னில், அளவு ஒத்த பரமானந் தம்
உடைய பரனொடு, பரையுமாய்,

மருவும் இனிதாம், உங்கள் கூட்டம், அதுசேடமும்
மறுத்து அதனை, உடையதுவுமாய், [கொல்?
அருகில், இருவர்க்கும் ஒரு பொதுவாகி, நிற்கும்
அழிவு அற்ற ஞான முதலே! 34

ஆறுசக்கரங்களிலும் விளங்கும் தேவி
(க்ஷயரோக நிவிருத்தி)

மனமும் நீ, வெளியும் நீ, வளியும் நீ, கனலும் நீ,
மறிபுனலும் நீ, புவியும், நீ,
வினையில், நீ பரம் அற வளர்ந்து, ஒளிபரந்துவிடில்,
நீ அன்றி ஒன்றும உளதோ?
உனது, மா ஞான ஆனந்த உருவைப், புவன
உரு என வகுதது அருளவோ?
அனையுமாய், மகவும் ஆமாறுபோல் நீ சத்தி
அருணவடிவு ஆயது உமையே! 35

ஆக்ஞா சக்ரத்தில் பரசம்பு ஸ்வரூபம
(ஸர்வ வியாதி நிவாரணம)

அருளும் உனது ஆக்கினைத திகிரிக்குள உட்பட்டு,
அருக்கன், மதி, அனைய வடிவாய்ப்,
பருவமுதிர் பரசின் மயத்தொடு உறு பான்மையாம்
பரமசிவனைப் பணிகுவாம்,
ஒருபொழுதில் இப் பரமசிவனை, எழுகதிர் மதிய
ஒளி கடந்து, ஒளிரும், ஒருபால்
பெருகு பரமானந்த விழைவுஒளி, நினைப்பது கொல்?
பெறுமுத்தி, சத்தி ஒளியே! 36

விசுத்தி சக்கரத்தில் பார்வதீ பரமேசுவர தியானம்
(பிரம்ம ராட்சத பூத ப்ரேத பிசாச நிவாரணம்)

இறைவி! நின் விசுத்தித் தலத்துஇடை, பளிங்குநிற
எழிலொடு, உலகு அருள் தந்தையாய்,

உறையும் ஒருசிவனையும், அவன் போலும் ஆரம்பம்
உடைய உனையும் பணிகுவாம்,
நிறைமதி ஒளிக்கு ஒத்த, நெறிஎகும், உமது ஒளியின்
நிலவுண்டு, பசிகளைவதோர்
முறைபெறு சகோரம்என, உலகு பாதக இருள்
முடித்துக், களித்து உறையுமே. 37

அனாஹத சக்ரத்தில் ஜீவப்ரஹ்ம ஐக்கியம் (பாலாரிஷ்ட நிவாரணம்)

முன்னைத் தபோதனர்தம் இதய மானத வாவி
முது ஞான முளரி நறவு ஆர்ந்து,
அன்னத்தின் வடமொழிப் பெயர்பெற்று, மொழி பயிலும்
அறு மூன்று விஞ்சை விரிவால்,
பன்னப் பொதிந்த, தீவினை நீரில், நற்குணப்
பால்பிரித்து உண்டு, களியா,
மன்னப் படுஞ்சிறைப் புள் இணையை, நாடொறும்
வழுத்துதும், மலர்க்கமலையே! 38

ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் காமேச்வர காமேசுவரி
(நினைத்ததைக் கனவில் காண)

விரித்த இருள் விழுங்கு சக்தி மின்னொடும், பன்
மணி இந்த்ர வில்லினொடும்.
தரித்தமறை பரவு சிவ தபனகதிர்
எறிப்ப, அதில் தழன்று, தீயில்
பிரித்து உலகம் குளிர, ஒளிதழைத்து ஒளிரப்,
பொழி அமுத தாரை மாரி
பரித்த, மணி பூரகத்துள், பச்சை முகில்
பணிவன், அருள் பழுத்த கொம்பே! 39

மணி பூரகத்தில் மேகத்திடை மின்னல் போன்றவள்
(கனவு பலித்தல், லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம்)

நிலைபெறு சுவாதிட்டான நின் சிவ அனலும், நீயும்,
இலகிய தன்மை நெஞ்சத்து இறைஞ்சுவம், உரைக்க
மாட்டேம்;

உலகம் அப்பார்வை செந்தீக்கு உருகில், நின் கருணை
பொங்கி
அலைஎறி அமுதப் பார்வை அளித்து, இனிது
அருளும் அம்மே! 40

மூலாதாரத்தில் ஆனந்தத் தாண்டவம் தேவியின் க்ஷாதாத்கார
(குன்ம நிவர்த்தி)

நீ நந்து மூலாதாரத்தில், ஆனந்த
நிர்த்தம் இடும் இறைவி! நின்னோடு
ஆனந்தத் தாண்டவம் விளைத்து, நவ வடிவு பெறும்
ஆதிசிவனைப் பரவுவாம்;
வானம் தொடுத்து, உலகம் அடையப் படைத்து
வகையின் புணர்ச்சி அலவோ? [இடும், இவ்
ஞானங்கொள், அனை, தந்தை, என, உலகு தெளிவுற
நடத்துவது, ஞானஒளியே! 41

இரண்டாம் பாகம்

ஸௌந்தர்ய லஹரீ

தேவியின் கிரீட வர்ணனை (ஸகலவச்யம், ஜலரோக நிவாரணம்)

அந்தரம்மணித் தபனர் பலமணியின் வடிவெடுத்து
அமரும் உனது அம்பொன முடிமேல்
இந்துகலை நவமணியின் ஒழுகு பல நிறம் அடைந்து
இலகும் அதிசய வடிவினால்,
சந்த்ரகலை நன்று நனறு என்பர் சிலர் ; அன்று அன்று
சந்த்ரகலை இந்த நிறமோ
இந்த்ரசிலை என்பர் சிலர் ; ஆதலால்
யாது என வழுத்த உமையே. 42

கேசவர்ணனை (ஸர்வஜயம்)

அலர்ந்த கருநெய்தல் அங்காடெனக் கடை குழன்று
அறநெய்த்து இருண்டு செறிவோடு
இலங்குறும் இயற்கைமனம் எண்திசை அளப்ப அதில்
இதழ் மூழ்கு நறை விழைவினால்
பொலன்கொள் முடி ஆகண்டலேசன் பொற்றுணர்விரி
பொதும்பர் மது மலர் படிவதோர்
சிலம்பு அளி பரந்த உனது ஓதி என் மனத்திருள்
செறிவுதெற அருள்க மலையே. 43

வகுட்டின் வர்ணனை (ஸர்வரோக நிவிருத்தி)

மோதிய வெங்கதிர் மீள வெருண்டு இருள்
மூட ஒதுங்கிய வாறேயோ
சோதிமுகம் கவின் ஏறி வழிந்தன
சோரவிடும் கவர் காலேயோ
ஓதி பிணைந்து பின்வீழ வகிர்ந்து அதன்
ஊடு எழுதும் ப்ரபை யாதேயோ

கோதறு சிந்துர ரேகை வளம் பிறர்
கூறுவது அன்று இது மாதாவே. 44

முன்நெற்றிமயிர் வர்ணனை (வாக்குப் பலிதம்)

கூர் எயிற்றின் அகஇதழுங் கொண்கர் விழி வரிவண்டும்
குழற்படிந்த மதுகரத்தின் குழாமும் கூடிப்
பேரியற்கை மணம்பொதிந்து புன்மூரல் முகைஅவிழப்
பிறழும் உனது அருணமுக கமலம் என்றால்
ஓரியற்கை வாடுமிதழ் பொறிவண்டே படிவதுமற்று
ஒரியற்கை செய்கைமணம் போது செய்யும்
நீரியற்கை மலர்க்கமலம் இதற்குடைந்து பங்கமுறல்
நீதியென்பது யாரறியார் நிகரில் மாதே. 45

பாதிச்சந்திரன் போன்ற நெற்றியின் வர்ணனை (புத்திரப்பிராப்தி)

கோதை நீண்முடி கொண்டொளி திங்கள் சேர்
பாதி வாள்நுதல் என்று படிந்ததோ
ஈதுகூடி இரண்டு நிறைந்ததோ
சிதபூரணத் திங்கள் சிறந்ததே. 46

புருவங்களின் அழகு (தேவதாவசியம்
எல்லாக் காரியங்களிலும் ஜயம்)

கருவிழிச் சுருப்புநாண், உன் கண்மலர் அம்பு, கன்னற்
புருவவில், நடுவொழித்தல் போன்றது வளைத்துப் போர்
மேல்
வருமதன் பிடித்த கைக்குள் மறைந்தது போலும்என்றால்
திருமகள் பரவும் அம்மே சிலை இது புருவம் அன்றே. 47

கண்களின் அழகு (நவக்ரஹ தோஷ நிவிருத்தி)

ஒருமலர்க்கண் இரவி வலத்துதித்தருளு நண்பகலும்
ஒருமலர்க்கண் மதியம் இடத்துதித்தருளும் பேரிரவும்
திருநுதற்கண் பொற்கமலச் செந்நிறத்தி விளைத்தருளும்
விரவுசெக்கர் மாலையும் உன்விழைவகலா விழுப்பொருளே.

எட்டுவிதமான கண்ணோட்டம் ஸர்வஜயம் (நிதி தர்சனம்)

கோலநகர் விசாலையாய் நிரந்தர கல்யாணியாய்க்
குவலயத்தால் அயோத்தியாய்க் குலமதுரை தானுய்ச்
சாலஒளிர் போகவதியாய் அமுததாரையாய்த்
தண்ணளியால் அவந்தியாய்ச் சகவிசயை எனலாய்
நீலவிழி புடைபரந்து நெடுநகரப் பெயர் கவர்ந்து
நீண்டு சேந்து அரிபரந்து நிகரொழிக்கும் என்றால்
ஆலவிடம் அமுதமெனக்கொண்டு அருந்திய உன்மத்தர் [புரம்
அதனில் ஒருபுறங் கவர்தல் அதிசயமோ தாயே. 49

மூன்ருவது கண் (தூரதர்சனப், வைசூரிநோய் நிவாரணம்)

இருசெவியுண் பலகவிதை இணரொழுகு பசுந்தேனில்
பெருகும் நவரசமருந்திப் பிறழ்ந்திடும் உன்பிணை விழியாம்
கருநிறவண்டு இணைகளிப்பக் கண்டுபொருது என் னேயோ
வரிநுதல்கண் அளிசிவந்த வளம்பாராய் மலர்க்கொடியே.

தேவியின் பார்வையில் எட்டு ரஸங்கள் (ஸர்வஜன வச்யம்)

அரனிடத்தில் பேரின்பம் அருளும், அவனல்லார் பால்
அருவருக்கும், அவன்முடிமேல் அணிநதியைச் சீறும்
பரவு நுதல்விழியழல்முன் பார்த்திலபோல் அதிசயிக்கும்,
பணியாய பணிவெகுளப பயந்தனபோல் ஒடுங்கும்,
விரைமுளரிப் பகைகடிந்து வீரசம் படைக்கும்,
வினவுதுணைச் சேடியர்க்கு விருந்துநகை விளைக்கும்
இரவுபகல் அடிபரவும் எளியனைக்கண்டு அருள்புரியும்
இத்தனையோ படித்தன உன் இணைவிழிகள் தாயே.

மன்மத பாணங்களைப் போன்ற கண்கள்
(காமஜயம், காது கண்களின் ரோக நிவாரணம்)

இகல்பொரக் குழையைமுட்டும் இமைமயிர் ஒழுங்கிற்றூ
நிகரறு சித்தர் யோகம் நீக்கி வெம்போகம் நல்கும் [வல்

சிகரவெற்பரசன் தொல்லைத் திருமரபு என்னும் தெய்வ
மகுடமாமணி நின்கண்கள் வய மதன் வாளிதானே. 52

மும்மூர்த்திகளைச் சிருஷ்டிக்கும் முக்குண வர்ணங்களைப்படைத்த
கண்கள் (தேவி பிரத்யக்ஷம், ஸகலலோக வச்யம்)

வரிவிழிச் செம்மை வெண்மை வனப்புறு கருமை மூன்றும்
எரிதெறு கற்பகாலத்து இறந்த முப்பொருளும் தோன்
[றும்
கருஎனக் குணங்கள் மூன்றின் காரணம் என்னப்பெற்ருல்
அருமறைப் பொருளே உன்றன் அருளலாது உலகம
உண்டோ. 53

மூன்று வர்ணங்களுள்ள கண்ரேகைகள் மூன்று புண்ணிய நதிகளைப்
போல்வன (ஸர்வ பாப நிவிருத்தி, உபஸ்தரோக நிவாரணம்)

அம்மை நின்கருணை பொங்கி அலையெறி நயன வேலை [கச்
மும்மணி கெழும் உன் தொண்டர் மும்மலம் களைய மூழ்
செம்மை நன் சோணையாறு தெளிகங்கை யமுனை மூன்றும்
தம்மயத்தொடும் வந்துற்ற தன்மை ஈதென்பர் மிக்கோர்.

கண்கள் மூடாமலிருக்கும் காரணம் (இரக்ஷிக்கும் சக்தி,
அண்டரோக நிவாரணம்)

இணைவிழி இமையாநாட்டம் எய்தியது அலரத்தோன்றும்
பணைநெடும் புவனம் இந்தப் பார்வைசற்று இமைக்கு
[மாயில்
துணையிழந்து அழிவதெண்ணித் துணிந்தநின் கருணை
[எனருல்
கணையினும் கொடியது என்னக் கடவதோ கடவுள்
[மாதே. 55

மீன்களின் அழகையும் நீலோத்பலத்தின் அழகையும் வெல்லும் கண்கள்
(பந்த விமோசனம், நேத்ரதோஷ நிவாரணம்)

இடம்படர் கொடியே நினகண் இருசெவிக்கு உரைப்பது
ஏதென று

அடர்ந்துஎழு கயலின்கண்கள் அடைப்பில பயப்பட்டு
[அம்மா
கடும்பகல் கமல வீடும் கங்குல்வாய் நெய்தல் வீடும்
அடைந்தனள் கமலை ஒன்றொன்று அடைப்பன கண்டு
[கொண்டாய். 56

நாட்டிலும் காட்டிலும் சமமாய் பிரகாசிக்கும் நிலவுபோன்ற கடாக்ஷம்
(ஸகல ஸௌபாக்கியம்)

நெடியகண் கரியநெய்தல் நிறையருள் சலதி எய்தாக்
கொடியனேன் பிறவித்துன்பக் குறைகடல் கடந்து மூழ்க
விடின் அதிற் குறைவதுண்டோ மெய்த்தவர்க்கு ஒழிந்
[துறுதோ
கடிநகர் நிலவுகாட்டிற் காயுமே கருணை வாழ்வே. 57

மன்மதபாணம் போன்ற கடைக்கண் பார்வை
(காமஜயம், ஸகலரோக நிவிருத்தி)

கருங்குழல் நுதற்கட் பின்னற் கவின்கடைக் கபோலந்
[தாழ்ந்த
அருங்குழை கடந்த கண்ணின் அயிற்கடை அனங்கசாப
நெருங்குறத் தொடுத்த ஏவின் நிமிர்தலை ஏய்க்கும்
[என்றால்
மருங்கில் பொற்றிருவே யாருன் மதர்விழி பரவ வல்லார்.

மன்மதனுடைய ரதம் போன்ற முகம் (ஸர்வஜன வசியம்)

தோகைநின் கபோலம்சார்ந்த துணைநிழல் சுவடும்தோடும்
ஆக இவ்வுருளை நான்கின் ஆனன இரதம் வாய்த்தோ
ஏக நன் புடவி வட்டத்து இருசுடராழித் திண்தேர்ப்
பாகரைப் பொருது மாரன் பழம்பகை தீரப்பெற்றான். 59

மதுரமான சொல்லோசை (வாக்குப் பலிதம், ஊமையும் பேச)

வேரி நாள் மலர்க்குள் வாணி விலையில் பாடல் அமுதெ
சேர மாமடந்தை நின் செவிக்குணு அருத்தவே [லாம்

ஆரமாலை முடியசைப்ப ஆடியெற்று குண்டலம்
பூரை பூரை மென்றசொல் பொலிந்த ஓசைபெற்றதே. 60

முக்குத்தி முத்தின் அழகு (மனோஜயம் லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம்)

இமய மன்னன் மரபில் வெற்றி இடுபதாகை அனைய என்
அமலை உன்றன் வதன துண்ட அணிசிறந்த மணியையோ
விமலு மன்று கவிஞர் முத்தை வெற்பில் வல்லி யலர்வ
[தோர்
கமல மன்னு குமிழ் அளித்தல் கண்டதல்ல என்பதே. 61

உதடுகளின் அழகு (நல்ல நித்திரை)

இறைவி நின் இதழ்ச்சிவப்பு இயற்கை இத்தொடு இணை
[சொனல்
நிறைகொள் கொவ்வை இந்நிறத்தின் நிழல்பெற்று விம்ப
[மாய்
உறைதல் கொண்டு நாணும் மற்றோர் உவமைஇல்லை
[உண்டெனு
அறைகடல் துகிர்ப் பழுக்கின் அன்று சொல்வன் அளி
[யனே. 62

புன்சிரிப்பின் அழகு (ஸர்வஜன ஸம்மோஹனம்)

அனபு முற்றி வடிவாய அம்மை நினது ஆனனத்துமதி
[நகைநிலா
நன்புறத்தமுதம் ஒழுகும் மாமதுர மறைகொள் சிதளம
[யின்றவாய்
இன் புளிப்பலது உவட்டுறுதினி யெனத் தெவிட்டிய
[சகோரம் வான்
முன்பரப்பு நிலவு உண்ணுமால் உனது மூரலுக்கு நிகர்
[மூரலே. 63

நாவின் வர்ணனை (ஸரஸ்வதி கடாக்ஷம்)

விள்ள நாவுரை எழுந்தொறும் தலைவர் வீரமும் புகழும்
[அழகுமே
தெள்ளு பாடல் மதுரம் பழுத்தணையசெய்ய கேழ்ஒளி
[வனப்பினல்

அள்ளல் மாமலரைவிட்டு வாணியுனது அருணநாவு
[றைய வெள்ளையாய்
உள்ள மேனியும் என் அம்மை நீ அருள உன்நிறம் பெறு
[வது ஒத்ததே. 64

தேவியின் தாம்பூல மகிமை (வெற்றி, வாக் விலாஸம்)

அற்றையருட் சிவசேடஞ் சண்டனுண அதுபொறு து
[ஆவல்தீரக்
கற்றைமலர்க் குழலுமைநின் கருப்பூரச் சகலமதிச் சகலம்
[போல
உற்றதிருத் தம்பலத்தின் ஒருசகலமேனும் இனிதுண்டு
[வாழப்
பெற்றிலரேல் அமரரெனும் பெயர்பெறவும் இருந்தனரோ
[பிழைப்பில் விண்ணோர். 65

தேவியின் குரல் வீணையினும் இனியது (இன்சொல், ஸங்கீத ஞானம்)

பசுத்தமலர்க் கொடி க்ருணை பழுத்தனைய கொம்பே நின்
[பரமர் பொற்றேள்
விசைத்தொழிலைக் கலைவாணி தனிற்பாடிப் பாடியவண்
[மெலிவதல்லால்
அசைத்திலர் பொன்முடி உனது மதுரமொழிக் கசைத்
[தனரென்று அதற்கு நாணி
இசைத்தொழிலைக் கைவிட்டாள் எழில்வீணை உறையி
[லிட்டாள் ஏது செய்வாள். 66

முகவாய்க்கட்டையின் சிறப்பு (தேவியின் பிரசன்னம்)

மகவாசையால் இமையமலை அரையன் மலர்க்கைதொட்
[மனத்துள் அன்பு
புகவாசையால் இறைவன் கரத்தேந்தப் பொலிவுறுநின்
[சுபுகம் போற்றின்
முகவாசி அரன்படிமக் கலம்பார்க்க விட்டமுகிழ்க் காம்பு
[போலுஞ்
சகவாழ்வை இகழ்ந்திதயந் தனித்தவர் தம் தவக்கொ
[ழுந்து தழைத்த கொம்பே. 67

முகத்தாமரைக்குக் காம்பு போன்ற கழுத்து (ராஜவச்யம்)

வயங்குறு நின் தராவடம் மான்மதச்சே
றளையமது மத்தர் மேனி
முயங்குதொறும் எழுபுளகம் உட்பொதிந்த
பசுங்கழுத்தும் முகமுங் கண்டால்
இயங்குபுனல் கருஞ்சேற்றின் எழும் வலய
முள்ளரைத்தாள் ஈன்ற கஞ்சம்
பயம்புகுதல் கடனன்றோ மாற்றிலாப்
பசுமையொளி பழுத்த பொன்னே. 68

கழுத்தில் பிரகாசிக்கும் மூன்று ரேகைகள் (ஸங்கீத ஞானம்)

செந்திரு நின் திருமணத்தில் சேர்ந்தசரம்
மூன்றழுந்தித் திகழ்வதென்கோ
மந்தர மத்திம தார மூவகை நா
தமும் எல்லை வகுத்ததென்கோ
கொந்திரையுந் துணர்ப்பூகங் கொழுத்தபசுங்
கழுத்தின் வரைக் குறிகள் மூன்றும்
இந்திரையும் சயமகளுங் கலைமாதும்
புகழ்வதல்லால் யானென் சொல்வேன். 69

பொற்றாமரைக் கொடிகள் போன்ற நான்கு கைகள்
(சிவாபராதத்திற்குச் சாந்தி)

முன்னமொரு தலை சின உன் முதல்வரால்
இழந்த அயன் முகங்கள் நான்கால்
உன்னழகுக்கு ஏற்ற பசுங் கழை மணித் தோள்
ஒரு நான்கும் வழுத்துகின்றான்
இன்னமொரு சீற்றம் எழுந்து அரிதலையை
எனினும் இவள் தடமென் தோளைச்
சொன்னதலைக்கு அழிவிலையென்று அதில் துணிந்த
துணிவன்றோ சுருதி வாழ்வே. 70

கமலம்போல் சிவந்த கை நகங்களின் காந்தி (லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம்)

திருமகள் தன் சீரடியால் துவண்டும் அதில்
செம்பஞ்சாற் செங்கேழ் பெற்றும்
மருமுளரி எழில்படைத்தது இதுவோ நம்
இயற்கையெதிர் அலர்வதென்றே

இருகாமும் நகைத்தநகை ஒளியை உனது
எழிலுகிர் என்றிறைஞ்சி நாளும்
அருமறைகள் வழுத்துகின்றது அதிசயமோ
பேதைமையோ அன்போ அம்மே. (71)

கணபதியும் ஸ்கந்தனும் பால்பருகும் நகில்கள்
(யக்ஷிணீ வச்யம், இரவில் பயமின்மை)

சித்தரொரு பக்கர்மயில் நிற்களிறுன் வட்டமுலை நிற்கு
[மெழிலில் தனது சீர்
மத்தகமெனத் தனில் அயிர்த்து ஒருகரத்தை முடி
[வைத்து உறவுறத்தடவுமால்
முத்தமுலை செப்புவதெனக் களிறுபிற் குமரன் முற்புதல்
[வர் துய்த்த அமுதால்
அத்தலைமை பெற்றனர் அதில்திவலைகிட்டினும் என்
[அற்ப உயிர்முத்தி பெறுமே. (72)

நகில்களன்று அவை ஞானமிருதக் கலசங்கள்
(பால்வளர்ச்சி, ஜீவன் முக்தி)

முக்கண் இறைவர்க்கு மயல்முற்ற எழில்முற்றும் முலை
முட்டிய சுரப்பொழுகு பால்
மக்களிருவர்க்கு அருள அக்களிறும் இக்குகனும்
மட்டிளமை முற்றுகிலரால்

அக்கடலுதித்த அமுதத்தினை எடுத்து அதில்
அடைத்திருகண் முத்திரையின் வாழ்
செக்கர்மணி மெய்க்கலசம் அத்தனை உன்வட்டமுலை
செப்பல மலைப் புதல்வியே. (73)

மார்பில் விளங்கும் முத்துமாலை (நற்கீர்த்தி)

கொற்றவாரண முகமகன்பொரு குஞ்சரானன நிருதனார்
இற்றகோடுதிர் ஆரமாலிகை இதழ் மணிப்ரபை
[தழையவே
பெற்றபாக பினாகபாணி ப்ரதாபமோடு அணைபுகழெனா
உற்றதாயினும் உனது பொற்றனம் உறைபடா நிறை
[செல்வியே. (74)

முலைப்பால் வடிவில் பெருகுவது ஸரஸ்வதியின் பிரவாகம்
(கவிபாடும் திறமை)

தருணமங்கலை உனதுசிந்தை தழைந்த பாலமுது ஊறி
[னால்
அருண கொங்கையில் அதுபெருங்கவி அலைநெடுங் கட
[லாகுமே
வருண நன்குறு கவுணியன் சிறுமதலை அம்புயல் பருகியே
பொருள் நயம்பெறு கவிதையென்றொரு புனிதமாரி
[பொழிந்ததே. (75)

மன்மதன் மூழ்கிய மடுப்போன்ற நாபியின் அழகு
(பரம வைராக்கியம், காமஜயம்)

மூலமேனின் மகிழ்நர்கோப முதுகனல் பொருதுவேள்
கோலநாபி மடுவினில் குளிப்ப வந்த வெம்மையால்
மேலவாவு தூமரேகை வேரெழுங் கொழுந்தையோ
நீலரோம ரேகையென்று நீள்நிலங் குறிப்பதே. (76)

யமுனையின் சிறு அலை நாபியாகிய மடுவில் புகுவதுபோன்ற ரோமவரிசை (ஸர்வஜன வச்யம், ஸூக்ஷ்ம தர்சனம்)

முளரிமாதுன் முலையிைேடு முலைநெருக்க இடையில்வான்
வெளியில்நீல மோடியுந்தி வியன்முழைக்குள் நுழையவே
தெளியும்நீரில் யமுனைநீவு சிறுதரங்கம் அனையபேர்
ஒளியின் ஞாலம் மருளும் ஈது ரோமரேகை என்ன (77)

நகில்களாகிற தாமரை முளைத்த தடாகம்போன்ற நாபி (ஸர்வலோக வச்யம்)

தூயகங்கை நிலை படைத்த சுழிதனத்து முகையினல்
ஆயதுங்க ரோமவல்லி ஆலவாலம், விரகவேள்
தீயரும்பும் ஓமகுண்டம் இறைவர் செங்கணிடைவிடா
மேய கஞ்ச மடுவினுந்தி வேறுரைத்தென் விமலையே. (78)

மெல்லிய இடையின் அழகு

(ஸர்வஜன மோஹனம், இந்திர ஜாலவித்தை)

தரைமடந்தை பரவுமங்கை தனதடம் பொருதுமின்
திருமருங்குறை வளைந்து சிறுகி மூவிரேகையாய்
வரைபிளந்தொரிடிகரைக்குள் வாழ்மரத்
[தொடொத்ததால்
உரைகடந்து விடுமுன் மற்றொரு உறுதிதேட
[நாடுமே. (79)

இடையில் கட்டிய கொடியைப்போன்ற மூன்று ரேகைகளின் அழகு. (மன்மதனை வெல்லும் அழகு, இந்திரஜாலம்)

வம்பைத் தொலைத்துதறி இறுகிக் கனத்திளகி
வருபுடை நெருக்கி வளர்மாக்
கும்பக்கடாக் களிற்றினையனைய உனது முலை
கொடிது கொடிதென்று வெருவா

அம்பொற்றனிக் கமல இறைபொரு திடையென
அழுத்து பூணென முனிவரோடு
உம்பர்க்கும் உளமருள ஒளிகெழும் இரேகை மூன்று
உலகமோ தெளிவது உமையே. (80)

மலைபோன்ற நிதம்பம் (அக்னிஸ்தம்பம்)

கொத்துவிரி யலர்சோலை இமயவெற் பரசன் மெய்க்
குலமலைப் பக்கமென வாழ்
அத்தனை விரிந்த வகலத்தொடு பெரும்பாரம்
அடைய உன் நிதம்ப விடையே
எத்தனை பெரும்புவனம் இற்றாலும் அழிவிலை
இதற்கெனச் சேம நிதிபோல்
வைத்தது பரந்திடங் கொண்டுவகை யிடமற
வருத்தவோ மதுர அமுதே. (81)

யானையின் துதிக்கைபோன்ற துடை
(ஜலஸ்தம்பம், இந்திரப்பதவியொத்த பதவி)

பொற்கதலி புறங்காட்டும் குறங்கால் வேழப்
புழைக்கை தடிந்துஞ் சிவனைப்பணிந்து தேய்ந்த
வற்கடின முழந்தாளிற் கும்பஞ் சாய்த்து
மணிமருப்பைக் கனதனத்தால் வளைத்து மம்மே
நிற்கடின கோபம் அமராமை கண்டோ
நித்தர தன் தொக்குரித்தது உடுத்த நேயம்
பிற்கருதி யிவளுறுப்போ டுவமை வீறு
பெற்றதிது என்றுமிந்தப் பெருமை கண்டோ.

மன்மதனுடைய அம்பறாத்தூணிபோன்ற முழந்தாள்கள்
(சதுரங்கசைனிய ஸ்தம்பனம்)

உம்பர் தொழுந் தொறும் மகுடச் சாணை தீட்டி
ஒளிரும் நகநுனைக்கிணையோர் ஐந்தும் ஐந்துஞ்

செம்பொன்மணிக் கணைக்காலாம் இணைப்பொற் [றாணி
சேர்த்தன்றே சிவன்பகைவேள் தீருகின்றான்
அம்பொருபத்து அளித்தனை யின்றன்று போல
ஐங்கணை தொட்டழியினது பழுதென்றன்றே
வம்பமருங கனதனப் பொற்றிருவே உன்றன்
மனவிரகின் செயலொருவர் மதிப்ப தன்றே.(88)

உபநிஷதங்களின் உச்சியில் விளங்கும் பாதாரவிந்தங்கள்
(பரகாயப்பிரவேசம், ஜீவன் முக்தி)

உளமகிழ் மகிழ்நர் சென்னி உறுநதி விளக்க மாயோன்
கிளர்முடிப் பதுமராகக் கேழொளி செம்பஞ்சு ஏய்க்கும்
முளரிநின பதங்கள்வேத முடியுறப் பதித்த ,தவ்வாறு
எளிய என் தலைமேல் வைக்க இரங்குவதென்று [தாயே. (84)

பரமசிவனும் தாங்க விரும்பும் பாதாரவிந்தங்கள்
(பிசாசு பய நிவிருத்தி)

அறியமென் காவில் நீ புக்கு அசோகினிற் பாதமேற்ற
உரிய நம் பதத்தை ஈதோ உறுமெனப் பொருது பெம் [மான்
எரிபுற மரத்தைநோக்கும் இயல்பினைக் கேட்டும் யானுன்
வரிமலர்ப்பாதம் போற்றும் வளமினிது இனிதுமாதே.(85)

ஊடலில் பரமசிவன் பார்வதியை வணங்குவது மன்மதனுக்கு வெற்றி
(பிசாசு பய நிவிருத்தி, சத்துரு ஜயம்)

மறுமடந்தையை மொழிய நின்பத
மலர் வெகுண்டு அரன் நுதலிலோர்
முறை யறைந்திட விழியினும் பட.
முது பழம்பகை கருதி வேள்

இறையை வென்றனன் விழியை வென்றனன்
 என முழங்கிய குரலெனுது
அறை சிலம்பெழும் அரவமென்பதென்
 அருண மங்கலை கமலையே. (86)

இமயத்தின் பனியிலும் இரவு நேரத்திலும் கூட அழகு குன்றாத பாதகமலங்கள் (ஸர்ப்ப வச்யம்)

இம நெடுங்கிரி உலவியுங் கவின்
 எழும் நிரந்தர மலரு மேல்
அமர் பெருந் திரு அருளும் நின்பத
 அருண முண்டக மனையதோர்
கமல மென்பது பனியில் வெந்திதழ்
 கரிய கங்குலின் முகுளமாய்
விமலையின் திரு மனை யெனும் பெயர்
 விளைவது ஒன்றல முதல்வியே. (87)

மென்மையான பாதத்தைப் பரமசிவன் அம்மியில் ஏற்றியதால் அவர் கல்நெஞ்சர்போலும் (துஷ்ட மிருகங்களின் வச்யம்)

பஞ்சமுத்தினும் வாடும் நின்பத பங்கயத்திணை ஒப்பெனு
 விஞ்சை கற்றவர் வன்புறக் கமடத்தை வீணில்
 [வியப்பராம்
அஞ்சனப் புயல் தங்கை நின்வரா் அம்மி மீதிலும்
 [வைப்பராம்
 வஞ்சகக் கொடு நெஞ்ச ரத்தனை வல்லரல்லர்
 [நினைக்கினே. (88)

சந்திர கிரணம்போன்ற கால் நகங்களின் ஒளி (ஸகலரோக நிவிருத்தி)

அற்றவர்க்கருள் செய்யும் அம்மை நின் அற்புதப்பதம்
 [அம்பொன்னாடு
உற்றவர்க்கருள் பொற்ற ருத்தர ஊடறிந்திலம் என்னவே
முற்று பொற்பர மாதர் கைத்தலம் உண்டகங்குவி வெண்
 [நிலா
நற்றிறத்தொடு நாடி நாடி நகைக்க வாளுகிரென்பரே. (89

இந்திரியங்களையும் மனதையும் கால்களாகக் கொண்ட வண்டுபோன்ற ஜீவன் நாடும் கற்பகப் பூங் கொத்தாகிய பாதம் (துர்மந்த்ரச் சேதனம்)

அன்பினர் இரப்பதின் இரட்டியருள் செய்யும்
நின்பத தருத்துணர் நிறைந்தொளிர் வனப்பாம்
இன்பமுறு தேன்முழுகும் என்னிதய வண்டின்
தன்புளக மெய்க்களி தழைக்கவருள் தாயே. (90)

தேவியின் நடையழகு (பூமிலாபம், தனலாபம்)

நாடி உனது அற்புத நடைத்தொழில் படிக்கும்
பேடை மட அன்னமொடு பேதநடை கூறும்
ஆடக மணிப்பரிபுரத்தரவம் அம்மே
ஏடவிழ் மலர்ப்பதம் இரைக்கும் அறைபோலும். (91)

தேவியின் இருக்கை (ஆளுந்திறமை)

மூவர் மகேசன் முடிகொளு மஞ்சத் தொழிலாயும்
மேவிய படிகத் தனதொளி வெளிசூழ் திரையாயும்
ஓவறு செங்கேழ் விம்பமதின்பத் துருவாயும்
பாவை நினகலா இறையொடு நின்னைப் பணிவாமே.

சிவனுடைய கருணையின் உருவே தேவி (மனோரத ஸித்தி)

ஓதியிருள் மூரலொளி உற்றகுழை வாக
மோதும்முலை அற்பஇடை முற்றுமுனி தம்பம்
ஆதி பரனின்னருள் திரண்டருண மாகும்
மாது நின்மலர்ப்பதம் மனத்தெழுதி வைத்தேன். (93)

தேவியின் உபயோகத்திற்காக நிரப்பப்பெற்ற ஜலபாண்டம் போன்றது சந்திரபிம்பம் (இஷ்ட ப்ராப்தி)

தூயமதி மரகதச் செப்பு ஒளிர்கலையுங்
களங்கமும் நேர் சொல்லுங் காலைக்

காயுமதி தவள கருப்பூரசக
லத்தொடு கத்தூரி போலும்
நீ அருந்த அருந்தவவை குறைதொறுமவ்
விரண்டும் அயன் நிறைத்தல் போலும்
தேயுமது வளருமது திங்களௌி
தோ உனது செல்வமம்மே. (94)

இந்திரிய அடக்கம் இல்லாதவர்கள் தேவியை யனுகி வழிபட இயலாது (இஷ்டப்ராப்தி)

தேவி உன் இல்லம் சிவனுறை அந்தப்புரமானால்
யாவர் உனைக்கண்டு எய்துவர் இமையோர் முதலானோர்
ஆவல்கொடு எய்த்துன வாயிலில் அணிமாதிகளாலே
மேவிய சித்திப் பேறொடு மீள்வாராளுரே. (95)

தேவியினுடைய பாதிவ்ரத்ய மகிமை
(ஸரஸ்வதீ கடாக்ஷம், லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம்)

கலைமகளும் பொதுமடந்தை கமலையு மற்றவளே
மலைமகள் நீ கற்புடைய வனிதையெனப் பகருங்
குலமறைகள் எதிர்கொடுநின் குரவிணையும் அணையா
முலைகுறையப் புணர்வதுநின் முதல்வரலது இலை
[யால் (96)

பரப்பிரம்ம மகிஷியாகிய நீயே ஸரஸ்வதியும் லக்ஷ்மியும் பார்வதியும் (ஜிவன் முக்தி)

வேதியர்களயன் நாவில் விஞ்சை மகளென்றும்
சீதரன் தன் மணிமார்பில் செழுங்கமலை யென்றும்
நாதரிடத்தரிவை யென்றும் நாட்டுவ ரெண்ணடங்க
ஆதிபரன் மூலபரை யாமளை உன் மயக்கால் (97)

பாததீர்த்தம் ஊமையையும் பேசவைக்கும் (வாக்ஸித்தி)

செய்ய பஞ்சு குழம்பெழும் புனல்
செல்வி நின்பதம் நல்கவே
துய்ய பங்கய வாணிதம்பல
ஊறல் தொய்த்த சொல்வாணர் போல்

மைமல் நெஞ்சுறும் ஊமருங்கவி
வாணராகி மலிந்ததால்
மெய்யடங்கலு மூழ்கு முன் கவி
வீறு நாவிலடங்குமோ, (98)

தேவியை வழிபடுபவன் கல்வி செல்வம் அழகு ஆயுள் இவையனைத்தும் நிரம்பியவனுவான் (பேரின்பம்)

சுந்தரி நின் தொண்டர் தமைத் தோய்வதற்கு நாமகளும்
இந்திரையும் மலரயன் மால் இடருழப்ப இரதியின்கண்
அந்தமில் பேரழகொடு கற்பழித்துநெடு நாள்கழியச்
சிந்தையுறுபாசம்போய்ச் சிவமயத்தைச் சேர்குவரால். (99)

தேவியளித்த சக்தியால் தேவியைப் பாடியது சூரியனுக்கு அவன் கிரணத்தக்கினியால் தீபாராதனை செய்தது போலாம் (ஸ்கல ஸித்தி)

ஆதவனுக்கு அவன் கிரணத்தங்கியைக் கொண்டு
ஆலாத்தி சுழற்றலென்கோ
சீதமதிக்கு அவன் நிலவின் ஒழுகுசிலைப்
புனல்கொடு உபசரிப்பதென்கோ
மோதியமைக் கடல்வேந்தை அவன் புனலால்
முழுக்காட்டும் முறைமை யென்கோ
நீதருசொற் கவிகொடுனைப் பாடி யுனது
அருள் பெறும் என் நீதி அம்மே. (100)

தர்மாக உனை நினைவோர் தவமிறுகத் தனமீறுகி
மாயோகப் புன்முறுவல் மனங்கவரக் கடைவிழியாற்
காமாதி பலருதிப்பக் கடம்பவர்க்கே ழுறச்சிவனீ
யாமாமென் றயிர்ப்பமயல் அளிப்பரா லரும்பொருளே
(101)

சேமநிதியே அமுதே தேனே நற்குணக் கடலே
யாமளையே அன்பர்மனத் திருந்துமுரைக் கடங்காத
கோமளமே அம்மேநின் கோகனகத் தாள்வழுத்து
மாமறைபோ லென்பாடல் வண்தமிழுங் கொள்வா
[யால். (102)

வேதநுண் பொருள்ஆதி சுந்தரி ஈறடங்கலு மாயமே
ஈதறிந்துவிடா சொலுங்கவி ராசபண்டிதன் வீரையான்
நாதரஞ்சகி தாள் பெறுந்திரு நாமமொன்பது நூறுமே
ஓதி நின் பல போகமுஞ் சிவ லோகமும் பெறுவார்களே.

அனுபந்தம் 6.

அபிராமி அந்தாதியில் அருமையான சில பாடல்கள்

துணையுந் தொழுந்தெய்வ மும்பெற்ற தாயுஞ் சுருதிகளின்
பணையுங் கொழுந்தும் பதிகொண்ட வேரும் பணிமலர்ப்
[பூங்
கணையுங் கருப்புச் சிலையுமென் பாசாங் குசமுங் கையில்
அணையுந் திரிபுர சுந்தரி யாவ தறிந்தனமே. (1)

உடைத்தனை வஞ்சப் பிறவியை யுள்ள முருகுமன்பு
படைத்தனை பத்ம பதயுகஞ் சூடும் பணியெனக்கே
அடைத்தனை நெஞ்சத் தழுக்கையெல் லாநின் னருட்புன
[லால்
துடைத்தனை சுந்தரி நின்னருளேதென் றுசொல்லுவதே,
(2)

சொல்லும் பொருளு மெனநட மாடுந் துணைவருடன்
புல்லும் பரிமளப் பூங்கொடி யேநின் புதுமலர்த்தாள்
அல்லும் பகலுந் தொழுமவர்க் கேயழி யாவரசும்
செல்லுந் தவநெறி யுஞ்சிவ லோகமுஞ் சித்திக்குமே. (3)

சித்தியுஞ் சித்தி தருந்தெய்வ மாகித் திகழும்பரா
சத்தியுஞ் சத்தி தழைக்குஞ் சிவமுந் தவமுயல்வார்
முத்தியு முத்திக்கு வித்தும்வித் தாகி முளைத்தெழுந்த
புத்தியும் புத்தியி னுள்ளே புரக்கும் புரத்தையன்றே. (4)

அன்றே தடுத்தென்னை யாண்டுகொண் டாய்கொண்ட
[தல்ல வென்கை
நன்றே யுனக்கினி நானென் செயினு நடுக்கடலுள்
சென்றே விழினுங் கரையேற் றுகைநின் றிருவுளமே
ஒன்றே பலவுரு வேயரு வேயென் னுமையவளே. (5)

உமையு முமையொரு பாகனு மேக வுருவில் வந்திங் [ச்
செமையுந் தமக்கன்பு செய்யவைத் தாரினியெண்ணு தற்கு
சமையங் களுமில்லை யீன்றெடுப் பாளொரு தாயுமில்லை
அமையு மமையுறு தோளியர் மேல்வைத்த வாசையுமே.

பவளக் கொடியிற்பழுத்த செவ்வாயும் பனிமுறுவல்
தவளத் திருநகையுந் துணையாவெங்கள் சங்கரனைத்
துவளப் பொருது துடியிடை சாய்க்குந் துணைமுலையாள்
அவளைப் பணிமின்கண்டீ ரமராவதி யாளுகைக்கே. (7)

ஒன்றா யரும்பிப் பலவாய் விரிந்திவ் வுலகெங்குமாய்
நின்றா ளனைத்தையு நீங்கிநிற் பாளென்றன் நெஞ்சி
[னுள்ளே
பொன்றாது நின்று புரிகின்ற வாவிப் பொருளறிவார்
அன்றாலிலையிற் றுயின்றபெம் மானுமென் னையனுமே. (8)

நாயேனையுமிங் கொருபொரு ளாக நயந்துவந்து
நீயே நினைவின்றி யாண்டுகொண் டாய்நின்னை யுள்ள
[வண்ணம்
பேயே னறியு மறிவுதந் தாயென்ன பேறுபெற்றேன்
தாயே மலைமக ளேசெங்கண் மாறிருத் தங்கைச்சியே. (9)

நன்றே வருகினுந் தீதே விளைகினு நானறிவ
தொன்றேயு மில்லை யுனக்கே பரமெனக் குள்ள்வெல்லாம்
அன்றே யுனதென் றளித்துவிட் டேனழி யாதகுணக்
குன்றே யருட்கட லேயிம வான்பெற்ற கோமளமே. (10)

ஆசைக்கடலி லகப்பட் டருளற்ற வந்தகன்கைப்
பாசத்தி லல்லற் படவிருந் தேனைநின் பாதமென்னும்
வாசக் கமலந் தலைமேல் வலியவைத் தாண்டுகொண்ட
நேசத்தை யென்சொல்லு வேனீசர் பாகத்து நேரிழையே.

அனுபந்தம் 7

சுலோகங்களின் அகராதி

அனுபந்தம் 8.

துணை நூல்கள்:

1. ஸௌந்தர்ய லஹரீ (மூலம் நாகரத்திலும் தமிழிலும்) பதவுரை பொழிப்புரை குறிப்புகளுடன்: G. V. கணேச ஐயர் B. A., B. L. ஜனார்த்தன அச்சுக் கூடம், கும்பகோணம் பக்கம் 276+75. விலை ரூ. 2-50.

2. ஸௌந்தர்ய லஹரீ (மூலம் கிரந்தத்தில்) பதவுரை, பொழிப்புரைகளுடனும் லக்ஷ்மீதரர் வியாக்கியானத் துடனும் ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரி, சாஸ்திர ஸஞ்ஜீவினி அச்சுக்கூடம், சென்னை. பக்கம் 224.

3. ஸௌந்தர்ய லஹரீ (மூலம் நாகரத்திலும், கிரந்தத்தி லும், தமிழிலும்) பதவுரை விரிவுரை, பிரயோக சக்க ரங்கள், பூஜை செய்யும் முறை முதலியவற்றுடன், சாஸ்த்ர ரத்னாகரம் பிரம்மஸ்ரீ தேதியூர் ஸுப்ரஹ் மண்ய சாஸ்திரிகள். கிரி பிரஸ், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை. பக்கம் 298+74. விலை ரூ. 6—00

4. ஸௌந்தர்ய லஹரீ (மூலம் நாகரம்) ஆங்கிலத்தில் S. சுப்ரஹ்மணிய சாஸ்திரியும், T. R. ஸ்ரீநிவாஸய்யங் காரும் எழுதிய விரிவுரையுடன். பிரம்ம ஞான சங்கம், அடையாறு, சென்னை 20.

5. ஸௌந்தர்ய லஹரீ (மூலம் நாகரம்) கைவல்யாசிரமர் எழுதிய ஸௌபாக்ய வர்த்தனீ, லக்ஷ்மிதரர் வியாக் யானம், காமேசுவர சூரி எழுதின அருணாமோதினீ முதலிய வியாக்கியானங்களுடனும், R. அனந்தகிரு ஷ்ண சாஸ்திரியும், கர்ரா ராமமூர்த்தி அவர்களும்

எழுதிய ஆங்கில உரையுடனும். பிரயோக பத்ததி யுடனும் யந்திரங்களுடனும். கணேஷ் கம்பெனி சென்னை 17 : பக்கம் 144+356. விலை ரூ. 25.

6. வரிவஸ்யா ரஹஸ்யம் (மூலம் நாகரம்) அருட்கவி N. சுப்ரமணிய ஐயர் இயற்றிய உரையுடன் பிரம்ம வித்யாவிமர்சினி ஸபை பிரசுரம், சென்னை. பக்கம் 120. விலை ரூ. 1.

7. ஸ்ரீ லலிதா ஸஹஸ்ர நாம பாஷ்யம் (உரையாசிரியர் அண்ணா) ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம், சென்னை 4. பக்கம் 228. விலை ரு. 2.

8. ஸ்ரீ லலிதா த்ரிசதீ பாஷ்யம் (உரையாசிரியர் அண்ணா) ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம், சென்னை 4. பக்கம் 128. விலை ரு. 1—50.

9. காமகோடி சங்கராசாரியார் நன்மொழிகள்—கலைமகள் காரியாலயம், சென்னை 4.

பாரதி விஜயம் ப்ரெஸ், சென்னை-5.

இதே ஆசிரியர் பதிப்பித்த நூல்கள்

		சாதா பைண்டு		காலிகோ பைண்டு	
1.	ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை விரிவுரையுடன்	3	50		
2.	„ தமிழில் பாராயணப்பதிப்பு, பொழிப்புரையுடன்	1	25		
3.	„ „ மூலம்	0	60		
4.	கீதை வெண்பா : முத்து ஐயர் இயற்றியது : குறிப்புரையுடன்	2	00		
5.	உபநிஷத்ஸாரம் முதல் பாகம் (ஈசா-கேன-கட-ப்ரச்ன-முண்டக-மாண்டூக்ய-தைத்திரீய-ஐதரேய உபநிஷத்துக்கள் உரையுடன்)	2	50	3	50
6.	உபநிஷத்ஸாரம் இரண்டாம் பாகம் (சாந்தோக்யம், ப்ருஹதாரண்யகம், ப்ரம்மஸூத்ரச் சுருக்கம் : உரையுடன்)	3	00	4	00
7.	தைத்திரீயோபநிஷத்து (மூன்று வல்லிகள் ஸ்வரத்துடனும் உரையுடனும்)	1	00	1	50
8.	தைத்திரீய மந்த்ர கோசம் (சிக்ஷாவல்லீ, ப்ருகுவல்லீ, ஆனந்தவல்லீ, நாராயணவல்லீ, ருத்ரம், சமகம், ஸூக்தங்கள், மூலம் நாகர லிபியில் ஸ்வரத்துடன்)	1	00		
9.	ஷை (தமிழில் மூலம் ஸ்வரத்துடன்)	1	25		
10.	ஸ்ரீலலிதா ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்	2	00	2	75
11.	„ ஸ்தோத்ரம் (பாராயணத்திற்குரியது)	1	00	1	60
12.	ஸ்ரீலலிதா த்ரிசதீ பாஷ்யம்	1	50	2	00
13.	„ ஸ்தோத்ரம் (பாராயணத்திற்குரியது)	0	50		
14.	தேவீ மாஹாத்மியம் (உரையுடன்)	3	00	4	00
15.	விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் „	2	75	3	50
16.	ஸ்ரீருத்ரம் ஸ்வரத்துடனும் விரிவுரையுடனும்	2	00	2	75
17.	புருஷ ஸூக்தம் „	1	00	1	60
18.	ஸந்த்யாவந்தனம் „	1	00	1	50
19.	ஸௌந்தர்யலஹரீ (மூலம் நாகரமும், தமிழும்)	0	37		

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்,
மயிலாப்பூர் :: சென்னை-4.

SOUNDARYA-LAHARI: Price Rs. 2.50 ; Calico Rs. 3.25.